இலக்கிய உதயம்

(இரண்டாம் பகுதி)

பேராசிரியர்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை பி.ஏ.,பி.எல்.,

சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் லெக்ஸிக்கன் பதிப்பாசிரியர் 1926–1936

சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் 1936-1946

திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் 1951-1954

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

திருவல்லிக்கேணி சென்னை - 5.

முதற் பதிப்பு - அக்டோபர், 1952
இரண்டாம் பதிப்பு - ஜூன், 1956

விலை ரூ. 5—0—0

நேஷனல் ஆர்ட் பிரஸ், தேனாம்பேட்டை, சென்னை—18.

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

1956 ஆம் பிப்ரவரி மாதம் 17-தேதி தமிழ் மொழிக்கு ஒரு துயரம் நிறைந்த நாள். அன்று பேராசிரியர் S. வையாபுரிப் பிள்ளை யவர்கள், தாம் செய்து முடிக்கவேண்டிய பல அரிய தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து முடிக்காமலேயே இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து விட்டார்கள்.

பேராசிரியரின் மறைவுக்குப் பின் அவர்களது சிறந்த சிருஷ்டியான இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிடுகிறோம். அவர்கள் இப்போது உயிருடனிருந்திருப்பின், மேலும் வளர்ந்து பெரிய அளவிலும் விளக்கம் நிறைந்தும் இவ் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்திருக்கும். அந்தப் பாக்கியம் தமக்கில்லாமற் போய் விட்டது. ஆயினும் பேராசிரியரவர்கள் முதற் பதிப்பில் ஆங்காங்கே செய்து வைத்துள்ள திருத்தங்களையும், மாற்றங்களையும் கவனித்துத் திருத்தி இவ் இரண்டாம் பதிப்பில் வெளியிட்டுள்ளோம்.

இப் பதிப்பின் அச்சுத்தாள்களை ஒப்பு நோக்கித் திருத்தி உதவிய, பேராசிரியரவர்களின் அருமைப் புதல்வி திருமதி வை. சரோஜனி அம்மாளவர்கட்கு எங்கள் மனப்பூர்வமான நன்றி.

தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

இலக்கிய உதயத்தின் இரண்டாம் பகுதி இப்போது வெளியிடப்படுகிறது. இதில் பாரத தேசத்து இலக்கியங் களின் சரிதம் அமைய வேண்டுமென்பது எனது நோக்கம்.

பாரத தேசத்து இலக்கியங்கள் உண்மையில் ஆரியம், தமிழ் முதலிய பல மொழிகள் பற்றியவாயுள்ளன. எனினும் நமது தேச முழுமைக்கும் பொதுவாக இருந்த வட மொழி இலக்கியங்களே பல அறிஞர்களாலும் பாரத நாட்டு இலக் கியங்களென்று சிறப்பித்துப் பாராட்டப்படுகின்றன. இவ் இலக்கியங்கள் வைதிகம், பௌத்தம் ஜைனம் என்ற சமயங் களுக்குரியனவும் ஜோதிஷம், கணிதம் முதலிய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களுக்குரியனவுமாகப் பலதிறப்படும். இவற்றுள் இப் போது வெளியிடும் நூல் வைதிகம், பௌத்தம் என்னும் இரு பகுதிகளுக்கும் உரியதாகும். இதுவே மிக விரிவாக அமைந்து விட்டது. வைதிக இலக்கிய வரலாறுபற்றியும், பௌத்த நூல்களின் வரலாறுபற்றியும் தமிழில் நூல்கள் இல்லை. எனவே இவ்வாறு விரித்தெழுத நேரிட்டது. ஏனைய பொருள்கள் பற்றிய வரலாறு மூன்றும் பகுதியில் வெளியிடப்படும்.

வட மொழி இலக்கியங்கள் பற்றிய அறிவு நமக்கும் மிக இன்றியமையாததே. தமிழ் நூல்களின் பொருளை நன்கு அறிந்து கொள்வதற்கும், இலக்கியச் சுவையைத் தெள்ளி தின் உணர்வதற்கும், மொழி வரலாற்றின் நியதிகளைத் தெரிந்துகொள்வதற்கும் வட மொழி இலக்கியங்கள் பெரிதும் பயன்படுவன ஆகும். நாம் வெகு காலமாக வட மொழியைப் புறக்கணித்து வந்துவிட்டோம். அதனால் நமது இலக்கிய அறிவு வளர்ச்சியுறாமல் போயிற்று. இக் குறைபாட்டை நீக்குவதற்கு இவ் வெளியீடு ஒருவகையாகப் பயன்படு மென்று கருதுகிறேன்.

வின்டர் நீட்ஸ் (Winter Nitz) எழுதிய 'இந்திய இலக்கிய வரலாறு' முதல் இரண்டு தொகுதிகளும், பெரிடேல் கீத் (Berriedale Keith) எழுதிய 'வட மொழி இலக்கிய வரலாறும்' இந் நூலை எழுதுவதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன.

தமிழ் இலக்கிய உதயத்தைப்பற்றிய வரலாறு கட்டுரை வடிவமாகவும், நூல் வடிவமாகவும், தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் தொகுத்து முறைப்படுத்தித் தனி நூலாக வெளியிடலாமென்று கருதியிருக்கிறேன்.

இந் நூலை வெளியிடும் முயற்சியில் என்னோடு ஒத்துழைத்தும், நூலைப் பிரதி செய்தும் சென்னையிலிருந்து அச்சுத் தாள்களைத் திருத்தியும் பிறவாறும் துணை புரிந்தவர் சென்னை ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் தமிழாசிரியர் வித்துவான் M. சண்முகம் பிள்ளை ஆவர். இங்கே திருவனந்தபுரத்தில் எனக்கு உதவிபுரிந்து வந்தவர் திருவனந்தபுரம் யூனிவர்ஸிட்டிக் காலேஜ் தமிழாசிரியர் R. வீரபத்திரன் M. A., L, T., ஆவர். இவ்விருவருக்கும் எனது ஆசி.

இந் நூலை அச்சிடும்போது பற்பல காரணங்களால் காலதாமதம் ஏற்பட்டது. விரைவில் முடிக்குமாறு அடிக்கடி தூண்டியும், பின்னர் நூலை அழகிய முறையில் அச்சியற்றியும் வெளியிட்ட தமிழ்ப் புத்தகாலய அதிபர் ஸ்ரீ K. N. முத்தையா செட்டியார் அவர்களுக்கு எனது நன்றி.

திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலை
திருவனந்தபுரம் 20—9—52

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

பாரத தேசம்

முப்பத்தைந்து அல்லது நாற்பது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாக, நமது தேசத்தின் மேட்டு நிலங்கள், காடுகள் இவற்றின் வழியாக ஆரியர்கள் என்று வழங்கிய ஒரு மக்களினத்தார் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் முதன் முதல் தோன்றியது எங்கே என்பது நமக்கு உறுதியாகத் தெரியமாட்டாது. ஆனால், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நம் தேசத்தின் வடமேற்குப் பகுதியை இவர்கள் அடைந்தார்கள் என்பதும், வெகு காலமாக 'ஆர்யா' என்று வழங்கிய பாரஸிகத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து அவர்கள் வந்தனர் என்பதும் சரித்திரக்காரர்கள் ஒப்புக் கொண்ட செய்திகள்.

இவர்கள் வருவதற்கு முன்பாக நமது தேசத்திற் பல இடங்களிலும் வசித்துவந்த கருநிற மக்களைவிடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று இவர்கள் கருதிக் கொண்டார்கள். இவர்களுடைய இனப் பெயராகிய ஆரிய என்ற சொல்லுக்கு நிலத்தில் உழுபவன் அல்லது உழைப்பவன் என்று பொருள். இந்தச் சொல்லிற்கும் ஏக்கரா, இரான் முதலிய சொற்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு இவர்களுடைய இனம் வியக்கத்தக்கவாறு பெருகிக் கொண்டே வந்தது. தற்கால ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜாதியார்களில் துருக்கர்கள், ஸெமிட்டிக் மக்கள், யூதர்கள் முதலிய பெரும்பாலார் இந்த ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்களே. துரானிய மக்கள் மட்டும் இவர்களைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லர். தங்கள் ஜாதிப் பெருமையினாலே, தாங்கள் மிகப் புராதனமான மக்கள் என்று தொன்மையைக் கற்பித்துக் கொண்டார்கள். இவர்களது புராணக்

கதையை நாம் நம்புவதானால், அநேக லக்ஷம் ஆண்டுகளாக, பஞ்சாப், கங்கைப் பிரதேசம், இன்னும் இந்தியாவில் எட்ட முடியாத பல பிரதேசங்கள் முதலிய அனைத்தும் இவர்கள் கைவசமாயிருந்தன என்று தோன்றும். ஆனால், இக்கதைகள் சரித்திரக் கண்கொண்டு பார்ப்பவர்களுக்குப் பயன்படுவன அல்ல. டேரியஸ் வெற்றி கொண்ட காலமான கி. மு. 512-க்கு முன்புள்ள சரித்திரமெல்லாம் புராணங்களிற் காணுவன போன்ற புனை கதைகளேயாமென்று ஒரு சாரார் கூறுவர்.

இக்காலத்திற்கு முன்புள்ளதான இலக்கியம் யாதும் இல்லாமையால், உண்மைச் சரித்திரமில்லாத இக்குறை நேர்ந்ததும் அன்று. பூர்வகாலத்து மக்களுள், மிகப் புராதனமான இலக்கியங்களை உடையவர்கள் இந்த ஆரியர்களே. இந்த இலக்கியங்களின் பொருள் தெரியவில்லை என்றும் கூறமுடியாது. எகிப்து தேசத்திலுள்ள "ஹியரோக்ளிப்விக்ஸ்" என்று சொல்லப்படுகிற எழுத்து வகைகளைப் பொருள் அறிந்து கொள்ளுதலில் ஏற்பட்ட சங்கடங்கள் ஆரியர்களுடைய பழங்கால எழுத்துக்கள் பற்றிய அளவில் இல்லை. இவர்கள் தெற்கே வரவர, புற விஷயங்களைத் திட்டமாய் வரையறுத்து உணர்தலைப் புறக்கணித்துவிட்டு, மானஸிக விஷயங்களைக் குறித்துச் சிந்தனை செய்து செய்து கனவு கண்டுகொண் டிருந்தார்கள். இவர்களுக்குரிய வைதிகம் பௌத்தம் முதலிய சமயங்கள் இம் மண்ணுலக வாழ்வு அநித்தியம் என்று இகழ்ந்தன.

வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம்
பாழ்போவது பிறவிக்கடல்

என்ற சுந்தரமூர்த்திகளது வாக்கு இக்கருத்தை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

இம்மதங்கள் மக்களாய்ப் பிறந்து வாழ்வதே தீமை என்று கொண்டன; அதில் பெறும் இன்பங்கள் மறக்கத் தக்கன என்று கருதின. தமது வாழ்வு சரிதங்களிலே அமைத்துக் கூறவேண்டும் தகுதியற்றது என்றும் இவ் ஆரியர்கள் எண்ணினர். நிர்வாணமடைதலும், பரம் பொருளோடு இரண்டறக் கலந்து விடுதலும் தலைநோக்க மாக இவர்கள் கொண்டனர். இவ் இனத்தவருக்கு, 'இந்த அரசன் இன்ன காலத்து இன்ன செய்தான்; இந்தச் சேனை இந்தச் செயல்களைச் செய்தது' என்ற விஷயங்களெல்லாம் பயனற்றன என்று தோன்றுதல் இயல்பே. ஆனால், இந் நிகழ்ச்சிகளைக் கல்லிலும் பிறவற்றிலும் அரசர்களும் பிறரும் தம் பெருமை உலகுள்ளளவும் நிலவ வேண்டு மென்று கருதி எழுதி வைத்தும் உள்ளனர். இக் கல் வெட்டு முதலியவற்றையும் முன்குறிப்பிட்ட உதாஸீன நோக்குடையோர் சிறிதும் போற்றிப் பாதுகாத்து வைக்க வில்லை. சரித்திரம், காலம் முதலியவற்றை ஆராய் பவர்களுடைய வேலை வீண் வேலை என்றே இவர்கள் கொண்டனர்.

இம்மக்களது பூர்வ இலக்கியங்கள் முதல் முதல் கி. மு. 2000 முதல் 1600 வரையுள்ள காலப் பகுதியில் தோன்றின என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். வெகு காலமாக இந்நூல்கள் வாய்ப்பிறப்பாகவே வழங்கி வந்தன. நமது பூர்விகத் தமிழ் நூல்களுள் மிகப் பழையதாகிய குறுந் தொகையில் (156),

> படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே
> எழுதாக் கற்பின் நின்சொ லுள்ளும்

என்று வருவதும் இதனைப் புலப்படுத்தும். வெகு காலத் திற்குப் (அதாவது பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்) பின்னர், கி. பி. 15-ம் நூற்றாண்டளவில் எழுத்து வடிவு பெற்ற

பிரதிகளைத்தான் நாம் இப்பொழுது நம்ப வேண்டியதாயுள்ளது. என்றாலும், மிகப் பூர்வ காலத்து வழங்கிய மொழியின் சொரூபம் நமக்குத் தெரியும். மிக மிகப் பண்டைக்காலத்து வழங்கிய மொழியும், பிற்பட்டு வழங்கிய மொழியும் பெரிதும் வேறுபட்டு உள்ளன. இரண்டையும் 'ஸம்ஸ்கிருதம்' (அதாவது நன்றாகச் செய்யப்பட்டது) என்று வழங்கினார்கள். அது கம்பீரமும், இன்னோசையும், பொருள்-திட்பமும், லகுத்வமும் உள்ள ஒரு சிறந்த மொழி என்பதில் ஐயமில்லை. இம் மொழியிலிருந்துதான் தற்காலத்தில் ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் வழங்கும் மொழிகளிற் பெரும்பாலன கிளைத்தெழுந்தன.

தத்துவ விசாரணையிலும் சமய ஆராய்ச்சியிலும் மிகுதியும் ஈடுபட்ட இவ் ஆரிய மக்களுடைய உயர்ந்த கருத்துக்களையெல்லாம் வெளியிடுவதற்கு இம்மொழி மிகவும் ஏற்றதாயிருந்தது. ஆகவே, ஆரிய மக்களுள் உயர் வகுப்பினரும் சமயகுரவர் முதலியோர்களும், வித்துவப் பெருமக்களும் இம் மொழியையே மிகவும் போற்றினார்கள். இம்மொழியோடும் இதன் பேதமாகிய பிராகிருத மொழியோடும் தென்னிந்தியாவிலுள்ள மக்களுடைய சொற்களும் கலந்து பரவின. வாணிபம் முதலிய தினசரி வாழ்க்கைக்கு இக்கலவை மொழி மிகுதியும் பயன்பட்டது. ஸம்ஸ்கிருத மொழி பேச்சு வழக்கற்று 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாய்விட்டபோதிலும், அதனுடைய தூய மொழிப் போக்கு இந்தியர்களுடைய வைதிக நூல்களிலும், பூர்வ காலத்து இலக்கியங்களிலும் காணக்கிடக்கின்றது.

வடதிசையிலிருந்து தெற்கு நோக்கிப் பரவி வந்த ஆரியர்களிடம் எவ்வகையான இலக்கியங்கள் ஆதியில் இருந்தன? இதனை நாம் சிறிது நோக்குவோம். வேதங்

கள் தான் ஆதியில் தோன்றிய இலக்கியம். நமது பண்டைக் காலத்து நூலாகிய புறநானூற்றில் (2)

> நாஅல் வேதம் நெறிதிரியினும்

என்று வந்துள்ளது. நற்றிணை என்ற தொகை நூலின் கடவுள் வாழ்த்தில்,

> வேத முதல்வன் என்ப
> தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே

எனவும் தொல்காப்பியத்தில்,

> அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே
> (தொல். எழுத். 102)

எனவும் காணப்படுகின்றது.

இங்ஙனமாக இவ்வேதங்களைக் குறித்து நாம் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இதன் தன்மையை அறிந்தோர் மிகச் சிலரே. வேதம் என்பதற்கு அறிவு என்று பொருள். இங்கே அறிவு என்றது மக்களது சாதாரண அறிவுப் பொருளையன்று. சமயம் பற்றிய அறிவையே இது குறிக்கிறது. வேதங்கள் நான்கு வகைப்படும். 'நாஅல் வேதம்' என்பது மேலே காட்டப்பட்டது. தமிழ் நிகண்டுகளில் மிகப் பழையதாகிய திவாகரத்தில்,

> நால்வகை வேதம் இருக்குத் தைத்திரியம்
> சாமம் அதர்வணம் எனச் சாற்றினரே (XII, 40)

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தைத்திரியம் என்பதற்கு வேறொரு பெயர் யஜுர் வேதமாகும். ஆகவே, ரிக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் என்பனவே மேற்குறித்த் நால்வகைகள். ரிக் வேதம் பல தெய்வங்களுக்குரிய பிரார்த்தனைப் பாடல்களை உணர்த்துவது. ஸாம வேதம் இசைப் பொருளை உணர்த்துவது. யஜுர் வேதம் யாக

விதிகளை உணர்த்துவது. இது கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் என்றும் சுக்ல யஜுர் வேதம் என்றும் இருவகைப்படும். அதர்வண வேதம் மாந்திரிகங்கள், வசியக் கிரியைகள் முதலியவற்றைக் கூறுவது.

ரிக் வேதம் பத்து மண்டலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் 1028 சூக்தங்களும், 10580 மந்திரங்களும், 153826 சொற்களும் உள்ளன இந்த சூக்தங்கள் எளிய செய்யுள் நடையிலே அமைந்து, தெய்வ வணக்கத்திற்கேற்ற கௌரவமுள்ள ஸம்ஹிதை அல்லது தொகுதியாக விளங்குகின்றன. மிகப் பூர்வகாலத்தில் வாழ்ந்த ஆரியமக்களுக்கு இயற்கைச்சக்திகளும் தெய்வங்களாகவே தோன்றின. தெய்வங்கள் எங்கும் பிரேரித்து நிற்கின்றன என்று அவர்கள் கருதினர்கள். ஐம்பொறிகளுக்குப் புலப்படும் பொருள்களெல்லாம் தெய்விகமயமாயுள்ளது என்று கொண்டனர். இக்கொள்கையை வெளிப்படுக்கும் சொற்கள் பொருள்-திட்பமில்லாமலிருப்பது இயல்பே. இக்காரணத்தால் இவர்களுடைய அழகிய பாடல்களும் பிரார்த்தனைகளும் பலவாருன மறைபொருள்களை உட்கொண்டனவாகக் கருதப்பட்டன.

ஆனுல், பல பல இயற்கைத் தெய்வங்களை உணர்த்தியெழுந்த இப்பாடல்களில் குறிப்பிட்ட ஒரு தெய்வத்தைச் சிறப்பாகக் கொள்ளுதலும் அதற்குறிய வழிபாடு ஆற்றுதலும் காணுதற்கில்லை. இதனுலே, ஆதி ஆரியர்களது மனம் பூர்ண திருப்தி அடையவில்லை. உருவ வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வங்களையே அவர்கள் விரும்பினுர்கள். இவ்விருப்பம் உலகத்திலுள்ள பிற சமயத்தார்களிடத்திலும் காணப்படுவதொன்றே.

வருணன், சொர்க்கத்தின் அதிபனுகிய இந்திரன், தீக்கடவுளாகிய அக்கினி, மதியை மயக்கும் கடவுளாகிய

சோமன் முதலிய தெய்வங்களை இவர்கள் வகுத்தார்கள். இத்தெய்வங்களுக்குரிய மந்திரங்களும் பிரார்த்தனைகளும் ரிக் வேதத்தில் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியத்திலும்,

மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்

[மாயோன் - திருமால்; சேயோன் - முருகக்கடவுள்; வேந்தன் - இந்திரன்.]

என வருதல் அறியத்தக்கது.

ரிக் வேதத்தை இயற்றியவர்கள் இயற்கைத் தோற்றத்தில் மகிழ்ந்து ஈடுபட்டவர்கள். எனவே, இயற்கைத் தோற்றங்கள் அனைத்தினும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடிய சூரிய ஒளியைக் குறித்து இவர்கள் பல அழகிய பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். ஆதியில் தோன்றிய வருணன் இருளுலகத்திற்குத் தலைவனாகக் காலவடைவில் மாறிவிட்டான். சூரியனது ஒளிக்குரிய கடவுளாக மித்திரன் அமைந்துவிட்டான். இம்மித்திரனைக்குறித்துப் பண்டைக்காலத்தில் தோன்றிய பாடல்கள் மிகப் பல

சூரியோதயமும் ஒரு பெண்-தெய்வமாகப் பாவிக்கப் பட்டது. அப்பெண்-தெய்வத்திற்கு 'உஷஸ்' என்று பெயரிட்டார்கள். அதன் அழகு புராதன ஆரியர்களுடைய மனோபாவனையைக் கவர்ந்து, பல இனிய காதற்பாடல்களுக்குக் காரணமாயிற்று.

நீராடி யொளிர்மேனி யழகு நோக்கி
நிற்ப நாம், செருக்குடனே நிற்கின்றாளால்
காராரும் இருள்நீங்க உதய கன்னி
ககனத்தின் புதல்வி இன்று காட்சி தந்தே.

கற்பரசி ஆடவர்முன் தலையிறைஞ்சிக்
கவிழ்ந்துநிற்கு நிலைபோலக் ககனச் செல்வி
நிற்றல் கொண்டு தொழுவார்க்கு வரங்கள் நல்கும்
நேரிழை போல் ஒளிநல்கி நிழற்று மாலோ.

(ரிக். V, 80, 5, 6)

இங்ஙனமே வாயுவைக் குறித்தும் பல அழகிய பாடல்கள் உள்ளன (ரிக். X, 168).

கவித்வத்தில் சிறந்து விளங்கும் இச்செய்யுட்களைத் தவிர, யாகக் கருமங்களுக்குரிய செய்யுட்களும் ரிக் வேதத்தில் உள்ளன. இப்பாடல்களில் ஒருவகை 'ஆப்ரி சூக்தம்' என்பவை. இவைகள் யாகத்தோடு தொடர்புடைய சில தெய்வங்களின் பிரீதியைச் சம்பாதிக்கும் பொருட்டுத் தோன்றியவை. சோமனைக் குறித்துள்ள செய்யுட்களும் 9-வது மண்டலத்தில் உள்ளன. யாகம் பற்றிய இச்செய்யுட்களில் ஒரு சில கவிதை அழகும் பொருந்தியனவாய்க் காண்கின்றன. இறந்தோரைப் பூமியில் புதைக்கும் பழைய வழக்கத்தைக் குறித்தது பின்வரும் செய்யுள்:

நிலமகளே, புகலிடம் நீ நன்குவிரிந் தளிப்பாய்,
நெருக்கி அழுத்தா தெளிதில் நீ இவனை ஏற்பாய்;
குலமகனை அன்னை தன்முன் றனையினால் அணைத்துக்
கொள்ளுதல்போல் நீ இவனை மறைத்திடுவாய், அன்னே

புதைத்தலேயன்றி இறந்தோரைத் தகனம் செய்யும் வழக்கமும் முற்காலத்து இருந்தது. அது சிறிது பிற்பட்டுத்தோன்றிய தாகலாம். ரிக்வேதம் 10-வது மண்டலத்தில்(16,1-6)வருவன இத் தகனக்கிரியையைப் பற்றியன. இச் செய்யுட்களில் மரணத்தின்பின் வாழ்வும், ஆன்மாவின் கதியும், அக்கினி முதலிய தெய்வம் பற்றிய பௌராணிக வரலாறுகளும் கலந்து காணப்படுகின்றன.

இவையே யன்றி, சில மூல தத்துவங்களைப் பற்றிய செய்யுட்களும் ரிக்வேதத்தில் இனிது திகழ்கின்றன. உலகம், அதன் தோற்றம், அதனோடு ஒன்றாய் நிற்கும் பரமான்மா; இவைகளைப் பற்றிய கருத்துக்கள் முதன் முதலாக இவ்வேதத்தில் தான் புலப்படுகின்றன.

தெய்வங்கள் உளவோ என்ற ஐயப்பாடும், அவற்றின் ஆற்றல் குறித்த ஐயப்பாடும் ரிக்வேத காலத்திலேயே தோன்றத் தொடங்கின. உதாரணமாக, இவ்வேதத்தில் (II, 12) இந்திரனைக் குறித்து இவ் ஐயப்பாடு வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இதனைப் பின்பற்றிப் பல கடவுளர்கள் இருத்தல் கூடுமோ என்ற ஐயுறவும், இக்கடவுளருக்கு யாகம் செய்வதால் ஏதேனும் பயன் உண்டோ என்ற ஐயுறவும் எழுந்தன. ரிக் வேதத்தில் (X, 121) இயற்றுதற் கருத்தாவாகிய பிரஜாபதியைக் குறித்து இவ் ஐயுறவு வெளிப்படுகின்றது. முடிவாக, உலக சிருஷ்டிக்கு முன் இருந்த நிலையைக் குறித்து (ரிக். X, 129) சில செய்யுட்கள் உள்ளன. இருளைமூடி இருள் இருந்தது எனவும், மகாப் பிரளயம் நேர்ந்தது எனவும், பின்னர் 'தபஸ்' மூலமாக ஏக வஸ்து விளங்கியது எனவும், இவ்வஸ்து சின்மயமானது எனவும், இதன் மனத்தினது முதல் விளைவு இச்சை எனவும், இவ் இச்சையிலே உள் பொருட்கும், இல் பொருட்கும் உரிய தொடர்பு காணலாகும் எனவும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், மீண்டும் ஐயுறவு தோன்றத் தொடங்குகிறது.

எங்கிருந் துலகு தோன்றிற்று?
இயற்றிய தாமோ? அன்றோ?
மங்கலில் தேவ ரெல்லாம்
படைப்பினின் வந்தோ ரன்றோ?

துங்கவா னிருந்து நோக்கும்
தொல்பெருந் தெய்வந் தானும்
இங்குறு தோற்றந் தன்னை
அறியுமோ? இயம்பு வீரே.

இங்கே கூறிய ஏக வஸ்துவினின்றும், உலகம் முழுதும் ஒன்று என்னும் கொள்கையும், உலகத் தோற்றங்கள் அனைத்தும் இவ் ஏக வஸ்துவின் தோற்றமே என்னும் கொள்கையும், பல்வேறு வகையாகக் காணப்படுவன எல்லாம் ஆரோபிதம் என்று கொள்ளும் கொள்கையும் ரிக்வேதத்தில் வந்துள்ளன.

இந்திரனே மித்திரனே வருணனே ஈண்டு
எரிகின்ற அக்கினியே என்று நல்லோர்
தந்தமக்குத் தோற்றியவா றுரைப்பார், தெய்வத்
தனிப்புள்ளாம் கருத்துமனும் அவன்காண்; சார்ந்து
பந்தமுறு பெயர்பலவும் இயல்பி னென்றுய்ப்
பாரித்த வொரு பொருட்கே பகர்வ ராலோ
விந்தையுறு பெருங்கவிஞர்; இதனால் சான்றோர்
விளிப்பர்எரி, எமன், மாத ரிசுவான் என்றே.

(ரிக். I, 164, 46)

இவை போன்ற கருத்துக்கள் உபநிஷத் கருத்துக்களோடு ஒருவாறு ஒப்புமையுடையன என்பதை எளிதிற் காணலாம். அன்றியும் இதிகாஸத்தோடும், நாடகத்தோடும் தொடர்புடைய சில செய்யுட்களும் ரிக் வேதத்தில் காணப்படுகின்றன. இவைகள் உரையாடல் வடிவில் உள்ளன. ஆகவே, இவற்றை ஸம்வாத சூக்தங்கள் என்று சிலர் கூறுவர். இவை உண்மையில் நாடோடிக் கதைச் செய்யுட்கள் என்றே கொள்ளத்தக்கன. இக்கதைகளில் ஒன்றைக் குறித்தது புரூரவஸ் ஊர்வசி என்ற

இருவர்க்கும் நிகழ்ந்த உரையாடற் செய்யுட்பகுதி (ரிக். X. 95). இங்ஙனமே யமி என்பவள் தன் சகோதரன் யமன் என்பவனைக் கூடி இன்புறுதற் பொருட்டு நிகழ்த்திய உரையாடல்கள் (X, 10) வேறொரு கதையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. மக்களினம் ஆண், பெண், இரட்டையரது கலப்பினால் தோன்றியது என்ற ஓர் உண்மையை இவ் உரையாடல் உட்கொண்டது. ரிக் வேதத்தில் வரும் சூர்யா சூக்தமும் (X, 85) ஒரு பழங்கதையைக் கூறுவதே. சூர்யா என்பது ஒரு பெண் தெய்வத்தின் பெயர். இவளுக்கும் சோமனாகிய சந்திரனுக்கும் நிகழ்ந்த விவாகமே இக்கதையின் பொருளாகும். 47 சூக்தங்கள் இதில் அடங்கியுள்ளன. இவைகளில் பெரும்பாலன விவாகச் சடங்கு பற்றியன. மணமக்களைக் குறித்தெழுந்த பின் வரும் செய்யுள் நோக்கத் தக்கது:

பிரியாதீர், ஈண்டொருங்கே உறைவீர், மக்கள்
பேசுகின்ற ஆயுளெல்லாம் குறையாதே வாழ்வீர்,
தெரியாதீர் துன்பென்றும்; அரும்புதல்வர் பேரச்
செல்வரோடு மகிழ்ந்துவிளையாடி யின்பஞ்
செழிப்பீர்.

இதில் வரும் மணமக்களது வாழ்த்துக்கள் மந்திரங்களின் இயல்பைப் பெற்றுள்ளன. திருஷ்டியின் பரிகாரமாகவும், அதுபோன்ற கேடுகளை நீக்குதற் பொருட்டாகவும், பேய் முதலியன அணுகாமல் வெருட்டுதற் பொருட்டாகவும் இம்மந்திரங்களில் சில அமைந்துள்ளன. நோய்களை நீக்குதற்கும், கருவினைக் காத்தற்கும், கெட்ட கனவின் விளைவையும், அபசகுனத்தின் விளைவையும் நீக்குதற்கும், மந்திரவாதிகளை அச்சுறுத்துதற்கும், அழித்தற்கும், பகைவர்களை அழித்தற்கும் சில மந்திரங்கள் தோன்றியுள்ளன. வேறுசில ஆனிரைகள் செழித்தல், போரில் வெற்றி

பெறுதல், உறக்கம் வருதல் முதலியனபற்றிக் கூறப்படு கின்றன. ரிக்வேதத்தில் (VII, 103) வரும் தவளைப்பாட்டு இவ்வகையைச் சார்ந்ததே. இங்கே தவளைகள் அந்தணர் களோடு உவமிக்கப் படுகின்றன. கோடைகாலத்தில் மவுனத்தை மேற்கொண்டு, மழைக்காலத்தில், மகன் தந் தையை அழைப்பதுபோல ஒன்றையொன்று கூவி யழைக் கின்றன. வேதத்தை ஓதுவிக்கும் ஆசாரியனது வார்த் தைகளைச் சிஷ்யன் திரும்பச் சொல்வதுபோல், ஒன்று கத் தத் தொடங்கியவுடன் மற்றைத் தவளைகள் உடன் தொடர்ந்து கத்துகின்றன. தவளைப்பாட்டின் இறுதியில், செல்வம் செழிக்கவேண்டுமென்ற பிரார்த்தனை அமைந் திருக்கிறது.

ஊன்றி நோக்கினால் ரிக் வேதத்தில் வரும் மந்திரச் செய்யுட்களுக்கும், அதர்வ வேதத்தில் வரும் மாந்திரிகச் செய்யுட்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டென்று கூறமுடிய வில்லை. இம்மந்திரச் செய்யுட்கள் தவிர, தொழிலாளர் பாடல்கள் சிலவும் ரிக்வேதத்தில் உள்ளன. உதாரணமாக சோமரஸத்தை உண்டுபண்ணும்போது பாடும் பாட்டுக் களைக்கூறலாம் (ரிக். IX, 112). இவ்வகைத் தொழிலாளர் பாட்டுக்களில் மிகச் சிறந்தது சூதாட்டக்காரனது பாட் டுக்கள் (ரிக். X, 34). இவன் இல்வாழ்க்கை யின்பத்தை இழந்துவிடுவதும், சூதாட்டத்தின் வசீகர சக்தியும் அதனால் நேரிடும் துன்பமும் அழிவும் மிக அழகாக விவரிக்கப்படுகின்றன. வள்ளுவர்,

> ஒன்றெய்தி நூறிழக்கும் சூதர்க்கும் உண்டாங்கொல்
> நன்றெய்தி வாழ்வதோ ராறு (932)

எனவும்,

> இழத்தொறூஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல் துன்பம்
> உழத்தொறூஉம் காதற் றுயிர் (940)

எனவும் கூறியுள்ளவை இங்கே நோக்கத்தக்கன.

மேற்கூறிய லௌகிகச் செய்யுட்களுக்கும், சமயச் செய்யுட்களுக்கும் இடை நிகர்த்தனவாக உள்ளன தான ஸ்துதிகள். ரிக் வேதத்தில் இவ்வகைத் துதிகள் நாற்பது இருக்கின்றன. இவை தானஞ் செய்தோர்களுடைய பெயரையும், அது நிகழ்ந்த சந்தர்ப்பத்தையும் விவரிக்கின்றன. இவற்றில் கவிதைநயம் சிறிதும் இல்லை. எனினும் சரித்திரம் அமைத்தற்கு இவை பெரிதும் பயன்படுகின்றன. தானத்தை வள்ளன்மையாக உயர்த்திக்கூறி, மக்களுக்கு நீதியுணர்த்தும் செய்யுட்பகுதி ஒன்றும் ரிக் வேதத்தில் உள்ளது (X, 117).

பிறிதோரிடத்து (ரிக். I, 146) வருஞ் செய்யுட்கள் கவனித்தற்குரியன. ஓர் உதாரணம்:

எழுவர் கூடி ஓராழி
　　யிரதத் தில்வார் பூட்டிடுவர்,
எழுநற் பெயர்கள் கொண்டிடும் ஓர்
　　இவுளி அதனை ஈர்த்திடுமே;
அழிவி லாழி யொருநாளும்
　　அடங்கி நிற்பதன்று; அதனைத்
தழுவி யேற்றே அனைத்துயிரும்
　　தாங்கும் அச்சு மரமூன்றே.

இச்செய்யுள் தொல்காப்பியர் கூறும் பிசி என்னும் வகையைச் சார்ந்தது. இது போன்ற 'புதிர்கள்' முற்காலத்தில் பல தேசத்து இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட ரிக் வேத ஸம்ஹிதையை நமது தேசத்தில் தோன்றிய செய்யுட்களில் மிகமிகப் பழமையானவற்றின் சிதறல்கள் என்று ஆராய்ச்சியாளர் துணிந்துள்ளார்கள்.

அதர்வண வேதம் என்ற தொடரின் பொருள் மாந்திரிக விதிகளின் அறிவு என்பது. அதர்வன் என்ற சொல் முதலில் அக்கினி வழிபாட்டிற்குரிய புரோகிதனைக் குறித்

தது. பிற்பாடு, இது புரோகிதர்களுக்கெல்லாம் பொதுப் பெயராக வழங்கலாயிற்று. அக்கினி வழிபாடு செய்யும் மக்களுக்கு அத்ரவன் என்ற பெயர் அவெஸ்தாவில் வழங்குகிறது. இப்பெயர் அதர்வன் என்ற பெயரேயாகும். இவ் வழிபாடு செய்த புரோகிதர்களே மந்திரவாதம் செய்யும் புரோகிதர்களாகவும் முற்காலத்து இருந்தனர். ஆகவே, அதர்வ வேதம் மாந்திரிக விதிகளை உணர்த்தும் வேதமாக முடிந்தது. இவ்வேதத்திற்கு அதர்வாங்கிரஸம் என்று பூர்வத்தில் பெயர் வழங்கியது. அதர்வணர்கள், ஆங்கிரஸர்கள் என்ற இருவகையினர் பண்டைக்காலத்தில் இருந்தனர். இவ்விருதிறத்தினரும் வழங்கிய மாந்திரிக விதிகளே இவ்வேதத்தில் காணப்படுவன. ஆனால், அதர்வணர் நன்மையை விளைவிக்கும் தூய மாந்திரிக வித்தையையும், ஆங்கிரஸர் பகை முதலியவற்றை விளைவிக்கும் தீய மாந்திரிக விதிகளையும் பிரயோகப்படுத்தினர். நோய்களைக் குணப்படுத்தும் மந்திரங்களை அதர்வணர்களும், பகைவர்களைச் சாபமிட்டு அழிக்கும் விதிகளை ஆங்கிரஸர்களும் வழங்கினர். அதர்வ வேதம் என்று சொல்லுவது அதர்வாங்கிரஸ வேதம் என்பதன் சுருக்கமேயாகும்.

அதர்வ வேத ஸம்ஹிதையில் சுமார் 6,000 மந்திரங்களும் 731 சூக்தங்களும் உள்ளன. இவை இருபது காண்டங்களாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டன. 20-வது காண்டம் மிகமிகப் பிற்பட்டதாகும். இங்ஙனமே 19-வது காண்டமும் மூல ஸம்ஹிதையில் ஆதியில் உட்பட்டதன்று. 20-வது காண்டம் ரிக்வேத ஸம்ஹிதையினின்றும் பெரும்பாலும் எடுக்கப்பட்ட சூக்தங்களேயாகும். இவற்றைத் தவிர, அதர்வவேதத்தில் ஏழிலொருபாகம் ரிக்வேதத்தினின்றும் கொள்ளப்பட்டதே. அன்றியும் அதர்வவேதத்திற்கும் ரிக்வேதத்திற்கும் பொதுவாகவுள்ள மந்திரங்களில் செம்பாதிக்குமேல் ரிக்வேதத்தில் பத்தாவது மண்ட

லத்திலும் ஏனையவை முதல் மண்டலத்திலும் எட்டாவது மண்டலத்திலுமாகக் காணப்படுகின்றன. மேற்குறித்த இரண்டு காண்டங்கள் தவிர, ஏனைய 18-காண்டங்களும் அதர்வவேதத்தின் மூலமென்று கொள்ளத்தக்கன. இவை செவ்வையாக முறைப்படுத்தி அமைக்கப்பட்டவை. முதலேழு காண்டங்களில் முதற்காண்டத்தில் நான்கு மந்திரங்களும், இரண்டாவது காண்டத்தில் ஐந்து மந்திரங்களும், மூன்றாவது காண்டத்தில் ஆறு மந்திரங்களும், நான்காவது காண்டத்தில் ஏழு மந்திரங்களும் காண்பன. ஐந்தாவது காண்டத்தில் சிற்றெல்லை எட்டாகவும், பேரெல்லை பதினெட்டாகவும் உள்ள மந்திரங்கள் புலப்படும். ஆறாவது காண்டத்தில் பெரும்பாலும் மூன்று மந்திரங்களடங்கிய 142-சூக்தங்கள் இருக்கின்றன. ஏழாவது காண்டத்தில் பெரும்பாலும் ஒன்று அல்லது இரண்டு மந்திரங்களடங்கிய 118-சூக்தங்கள் இருக்கின்றன. எட்டு முதல் பதினான்கு, பதினேழு, பதினெட்டு ஆகிய காண்டங்கள் சிற்றெல்லை 21 ஆகவும், பேரெல்லை 89 ஆகவும் உள்ள மந்திரங்களடங்கிய மிக நீண்டசூக்தங்களால் இயன்றவை. பதினைந்தாவது காண்டமும் பதினான்காவது காண்டத்தின் பெரும் பகுதியும் வசனத்தில் அமைந்து சொல்லிலும் நடையிலும் பிராம்மணங்களை ஒத்திருக்கின்றன. பொதுப்படக் கூறுமிடத்து, காண்டங்களில் ஒன்று முதல் ஏழு வரையுள்ள முதற்பகுதியில் பல பொருள்பற்றிய சிறு சூக்தங்களும், எட்டுமுதல் பன்னிரண்டுவரையுள்ள இரண்டாம் பகுதியில் பல பொருள்பற்றிய நெடிய சூக்தங்களும், பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு வரையுள்ள மூன்றாம் பகுதியில் தனித்தனிப் பொருள்களைக் கூறும் சூக்தங்களும் உள்ளன. உதாரணமாக 14-வது காண்டத்தில் விவாகச் சடங்கில் ஓதும் பிரார்த்தனைகளும், 18-வது காண்டத்தில் ஈமக்கிரியையில் சொல்லவேண்டும் மந்திரங்களும் காணப்படுகின்றன.

இவ்வேதம் ரிக்வேதத்திற்குப் பின் தோன்றியது என ஆராய்ச்சியாளர்கள் பற்பல காரணம்பற்றித் துணிந்திருக்கின்றனர். இவ்வேதத்திற்குத் தனிப்பட்ட பெருமை ஒன்று உண்டு. புரோகிதர்களால் பிரசாரம் செய்யப்பட்ட சமய நெறியைத் தழுவாது, பொதுமக்கள் உண்மையென நம்பிவந்த பல விஷயங்களை இவ்வேதம் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. பேய்கள், பூதங்கள், மாந்திரிகங்கள் இவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம்.

இவ்வாறாக நாம் முன் கூறியபடி அதர்வண வேதத்தில் பகைவர்களை அழித்தற்கு வேண்டும் மந்திர தந்திரங்களும், சில வசிய முறைகளும் காணப்படுகின்றன.

குடும்பங்களை ஒற்றுமைப்படுத்துதற்குரிய கிரியைகளும் மந்திரங்களும் இவ்வேதத்தில் உள்ளன. கீழ்வரும் பாடல்கள் (அதர்வ. III, 30) இவ்வகையைச் சார்ந்தவை.

ஒன்றாய் உள்ளம்; கருத்தொன்றாய்
உறவே படைத்தேன்; பகை யொழித்தேன்;
கன்றும் பசுவும் போல் நீங்கள்
கலந்து களித்து வாழ்ந்திடுக!

தந்தை சொல்லே மந்திரமாய்த்
தாயின் கருத்தே தன் கருத்தாய்
மைந்தன் வாழ்க! மனைவியரும்
மதுர மொழிகள் வழங்கிடுக!

அண்ணன் தம்பி பகை தவிர்க!
அக்காள் தங்கை அங்ஙனமே!
எண்ணும் நோக்கும் ஒன்றாக
இனிய மொழிகள் வழங்கிடுக!

தமிழ் நூல்களில் மடலூர்தலைப் பற்றி வருகின்றமை அனைவரும் அறிவர். இதில் தலைவன் தலைவியினது உருவத்தைக் கிழியில் எழுதிப் பிடித்துக்கொண்டு, ஓரம்

செதுக்காத பனை மடலால் குதிரை வடிவு செய்து, அதில் ஏறி எருக்கமாலை முதலியவற்றை அணிந்து, ஊரார் பழி கூறும்படி தெருவில் செல்லுகின்றமை கூறப்படும்.

மாவென மடலும் ஊர்ப; பூவெனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப;
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப;
பிறிதும் ஆகுப காமம் காழ்க் கொளினே.

(குறுந். 17)

தலைவியின் உருவத்தை எழுதும் கிழி இச் செய்யுளிற் கூறப்படவில்லை. எனினும், திருக்கோவையாரில் (76),

கழிகின்ற என்னையும் நின்ற நின் கார்மயில் தன்னையும்யான்
கிழியொன்ற நாடி எழுதிக் கைக்கொண்டு

என வருகின்றது. தலைவியின் உருவத்தை எழுதுதலே யன்றி, தன்னுருவத்தை எழுதுதல் இல்லை என்பதும் தன் ஊரையும் பேரையும் குறித்தலே இங்கு உணர்த்தப்பட்டது என்பதும் இதன் உரையால் விளங்கும். மடல் பற்றிய விவரங்களைத் தஞ்சை வாணன் கோவை 101-ம் செய்யுளுரையில் காணலாம். இம் மடலேறுதல் போன்றதோர் உபாயம் அதர்வண வேதத்தில் தரப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் வின்டர்னிட்ஸ் (1, பக். 140—141) இது பற்றிக் கூறுவது வருமாறு:

ஒருவனது பிரதியுருவத்தின் மூலமாக அவனைத் துன்புறுத்தவோ அல்லது அவன்மீது அதிகாரம் செலுத்தவோ கூடும் என்ற நம்பிக்கை உலகமெங்கும் உள்ளது. புராதன இந்தியாவிலும் அது காணப்படுகிறது. ஒருவன் ஒரு பெண்ணினுடைய காதலைப் பெற வேண்டும் என்று இச்சித்தால், அவள் உருவத்தைக் களிமண்ணினால் செய்து, சணல் நாரினால் அமைத்த நாணோடு கூடிய வில்லைத் தாங்கி, அதன் அம்பின் நுனியில் முள்ளைச் செருகி, ஆந்தையின் சிறகை அம்புச் சிறகு ஆக்கி,

கருங்காலியினால் அம்பின் தண்டினை அமைத்துக்கொள்வான். உருவத்தின் இருதய ஸ்தானத்தை இவ் அம்பினால் குத்திக் குத்தித் துளையொன்று உண்டுபண்ணுவான். இது காதற் கடவுளாகிய காமனுடைய அம்பினால் தனது காதற்குரிய பெண்ணின் இதயத்தைத் துளைப்பதற்கு அறிகுறியாகும். இங்ஙனம் துளைத்துக்கொண்டு, அதர்வவேதம், III, 25-வது சூக்தத்தை ஓதுவான். அது வருமாறு:

கலக்குறுத்துவன் உன்னைக் கலங்கச் செய்க, உன் படுக்கையில் நீ அமைதியற்றுக் கிடக்க. காமனது அச்சுறுத்தும் அம்பினால் உன் இதயத்தை நான் துளைக்கிறேன்.

ஆவலே சிறகாகவும், காதலே நுனியாகவும், நெறிதப்பாத விருப்பமே தண்டாகவும் உடையது அந்த அம்பு. அந்த அம்பினால் காமன் தன் குறி தவறாது உனது இதயத்தைத் துளைப்பான்.

ஈரலை உலர்த்தி, எதிர்ப்பட்டவற்றை எரித்து, சிறகினால் பறந்து செல்லுகிறது. குறிதவறாத அந்தக் காமனது அம்பினால் உனது இதயத்தை நான் துளைக்கிறேன்.

கனல்விட்டெரியும் காதலால் தகிக்கப்பட்டு, வாய் உலர்ந்து, நீ என்னிடம் வருக. உனது கர்வத்தைத் தூரத்தே அகற்றி, மனம் இசைந்து, இனிய வார்த்தை பேசி என்னிடத்தே ஈடுபட்டு, என்னுடையவளாகத் தனியே வருக.

உனது தாயிடத்திலிருந்தும் உனது தந்தையிடத்திலிருந்தும் தோட்டியால் உன்னை வெருட்டி ஓட்டுகிறேன். அப்பொழுது என் அதிகாரத்திற்குள்ளாவாய், என் விருப்பத்திற்கு ஒத்து வருவாய்.

மித்திர வருணர்களே! நீங்கள் அவளுடைய சிந்தனையை எல்லாம் அவளிடத்திலிருந்து ஓட்டிவிடுங்கள்.

பிற்பாடு அவளை உள்ளம் இழக்கச் செய்து, என் அதிகாரத்தின் கீழே அவளை வைத்துவிடுங்கள்.

இந்த வசிய நெறி தமிழகத்தில் ஆண்பாலர்க்கே யன்றிப் பெண்பாலர்க்குக் கூடாது என விலக்கப் பட்டுள்ளது.

கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறுப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்கது இல்

என்பது குறள் (1137). ஆனால், வடநாட்டில் இங்ஙனம் விலக்கப்படவில்லை. பெண்பாலர்க்கும் இவ்வசிய நெறி உரியதென்றே கொள்ளப்பட்டுள்ளது இது

மன்னும் வழிமுறையே நிற்றும் நாம்,மானேக்கின்
அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர்மேல்,
மன்னும் மடலூரார் என்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையில் கேட்டறிவ துண்டு அதனை யாம்தெளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம் (38—40)

என்று பெரிய திருமடல் கூறுவதனாலும் விளங்கும். இவ் வடநெறி எங்கே கூறப்பட்டுள்ளதெனின், அதர்வ வேதத் திலே தான். இந்நெறியைக் கையாளும்பொழுது காதலால் மீதூரப்பட்ட தலைவி, தலைவன் உருவப் படத்தைக் கிழி யில் எழுதி, அதன் இதயத்தின்மீது கொழுந்துவிட்டெரியும் அம்பு நுனியை எறிந்து, அதர்வ வேதம் 6-ம் காண்டம் 130, 138-வது சூக்தங்களை ஓதுவாள் என்று கூறப் படுகிறது.

இம் மடற் குறிப்பேயன்றி அகப்பொருள் துறைகள் வேறு சிலவும் அதர்வ வேதத்தில் காணப்படுகின்றன. அக நானூற்றில், 'இரும்பிழி மகாஅர்' என்று தொடங்கும் 122-ம் செய்யுளில் இரவுக்குறி வாய்க்காமைக்குரிய காரணங் களாக, ஊர் துஞ்சாமை, அன்னை துஞ்சாமை, காவலர் துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை முதலியன கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ் அனைவரும் துஞ்சுக, அதாவது உறங்குக என்று தலைவி மந்திர - உச்சாடனம் செய்வதாக அதர்வ வேதம் (IV, 5) தெரிவிக்கிறது.

> அன்னை துஞ்சுக; தந்தை துஞ்சுக; நாய் துஞ்சுக;
> வீட்டிலுள்ள முதியோர்கள் துஞ்சுக;
> அவளது சுற்றம் துஞ்சுக;
> அவளைச் சுற்றியுள்ள மக்கள் அனைவரும் துஞ்சுக.

இவை ஒரு காதலன் தன் அன்பிற்குரிய காதலியைக் களவிலே சந்திப்பதற்கு உச்சாடனம் செய்யும் வாக்கியங்களாகும். இதனால் இவ் அதர்வ வேதம் தமிழ் நாட்டு இலக்கிய மரபுகள் சிலவற்றை உணர்வதற்குப் பயன்படுவதாகலாம்.

இதுகாறும் விவரித்த ரிக் வேதமும் அதர்வண வேதமும் யாகத்தின் பொருட்டாகத் தோன்றியனவல்ல. ரிக் வேதத்திலுள்ள சூக்தங்களும் அதர்வ வேதத்திலுள்ள சூக்தங்களும் யாகக்கிரியைகள் முதலியவற்றில் பயன்பட்டு வந்தனவே. என்றாலும் இவற்றிலுள்ள சூக்தங்களின் தொகுப்பும் முறைவைப்பும் யாக கருமங்களுக்கு எனச் செய்யப்பட்டனவல்ல. இவைகளைக் கண்ட ரிஷிகள் பற்றியும், இவற்றிற்குரிய சாகைகள் முதலியனபற்றியும், மந்திரங்களின் எண்கள் பற்றியும் இவை தொகுக்கப்பட்டன. எனவே, இலக்கியச் சார்புபற்றி எழுந்த தொகுப்பே இவைகள் எனக் கூறலாம்.

சாம வேதம், எஜுர் வேதம் என்ற இரண்டும் இவ்வாறு தோன்றியன அல்ல. இவைகள் யாகத்தில் உபயோகிக்கும் முறைபற்றியே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாகம் செய்விக்கும் புரோகிதர்களின் ஞாபகத்திற்கு உதவி

அவர்களால் வாய்மொழியாகப் பரம்பரையாய் வழங்கி வந்தனவேயாகும். ரிக் வேதமும் அதர்வ வேதமும் கிருஹ்ய கருமங்களுக்குப் பயன்பட்டன. எஜுர், சாம வேதங்கள் சுருதி சம்பந்தமான கருமங்களுக்குப் பயன்பட்டன. இந்தச் சிரௌத கருமங்களை விவரித்துப் பிராம்மணங்கள் விளக்குகின்றன.

சிரௌத யாகங்களில் நான்கு வகையான புரோகிதர்கள் பங்கெடுத்து வந்தார்கள்: ஹோதர், உத்காதர், அத்வரியு, பிராமணர் என. இவர்களில் ஹோதர் தெய்வங்களைப் புகழ்ந்து அவர்களை யாகத்திற்கு அழைத்தனர். உத்காதர் சோமம் முதலிய யாகங்களைச் செய்யும்பொழுது அவற்றிற்குரிய சாமங்களை (பாடல்களை) ஓதிவந்தனர். அத்வரியு யாகக்கிரியைகள் அனைத்தையும் செய்து உரிய இடங்களில் வசனத்தில் அமைந்த பிரார்த்தனைகளும், விதிகளுமாகிய யஜுஸ்களை வாய்க்குள் சொல்லிவந்தனர். பிராமணர்கள் யாகத்தில் குறைபாடு யாதும் வாராதபடி கவனித்து வந்தனர். ஏனெனில், யாக விதிப்படி உண்டான கருமங்களை உரிய இடங்களிற் செய்யாமற்போனாலும், மந்திரங்கள் முதலியவற்றைச் சரியாக உச்சரியாமற்போனாலும், சாமங்களை உரிய கானத்திற் பாடாமற்போனாலும், யாகம் செய்தவனுக்குக் கேடு விளையும் என்று கருதப்பட்டது. ஆகவே, பிராமணர் யாகத்தின் தென்பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு யாகம் முழுவதையும் மனத்தினால் பின் பற்றி, எவையேனும் குற்றங் குறைபாடுகள் நேர்ந்தால் உடனே திருத்திவந்தனர். இக்காரணத்தால் இவர்கள் வைத்தியன் போன்று, யாகத்திற்குரிய புரோகிதர்களுள் சிறந்தவர்கள் என்று சதபத பிராம்மணம் கூறுகிறது. இவ்வாறு குற்றங்குறைபாடுகள் நேராமல் பார்க்கவேண்டுமானால், மூன்று வேதங்களையும் இந்தப் பிராமணர்கள் நன்ருகத் தெரிந்தவர்களா யிருக்கவேண்டும்.

இங்ஙனமன்றி, ஏனை மூன்று புரோகிதர்களும் ஒவ்வொரு வேதத்தில் வல்லவர்களாயிருந்தால் போதுமானது. ஹோதர் சொல்லும் அழைப்பு-மந்திரங்களுக்கு அனுவாக்கியம் என்று பெயர். அவர்கள் யாகத்தில் பொருளை அளிக்கும்போது சொல்லும் மந்திரங்களுக்கு யாஜ்யம் என்று பெயர். இவைகளை ரிக் வேதத்திலிருந்து அவர்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள். அன்றியும் ரிக்வேதம் முழுவதையும் அவர்கள் நன்கு ஓதியவராதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தெய்வங்களுக்குரிய புகழ்ச்சிப் பாடல்களை-சஸ்திரங்களை-அவ்வேதத்திலிருந்து எடுத்துச் சோம யாகத்தில் பாட முடியும்.

ஆனால், சோம யாகத்திற்கு ஹோதர் சொல்லும் பாடல்கள் மட்டும் போதியன அல்ல. உத்காதர் சொல்லும் புகழ்ச்சிப் பாடல்களும் இந்த யாகத்திற்கு உரியனவே. இவைகள் கீதநெறியில் ராகத்தில் பாடப்படுவன. இதுபற்றியே

சாம வேதமோர் கீதமோதியத் தசமுகன் பரவும்

(தேவாரம் - ii, 92,8)

என்று ஞானசம்பந்தரும் கூறியுள்ளார். திவாகரமும்

மூன்றுவது சாமம் கீதநடை சாரும்

(x. 77)

என்று கூறுகிறது. இந்த ராகங்களையும் பாடல்களையும் உத்காதர் என்னும் புரோகிதர்கள் கற்று வந்தார்கள். இவர்களது உபயோகத்தின் பொருட்டுத் தொகுக்கப்பட்டதே சாமவேத ஸம்ஹிதை. இவற்றின் பொருளைக்காட்டிலும், இவை பாடப்படும் ராகங்களே மிக முக்கியமென்று கருதப்பட்டன. அத்வரியு என்ற புரோகிதர்கள் சிறுசிறு விதிகளையும், வசனத்திலும் செய்யுளிலும் அமைந்த நீண்ட

பிரார்த்தனைகளையும் வாய்க்குள் மெதுவாகச் சொல்லிவந்தார்கள். இவைகளுக்கு யஜுஸ் என்று பெயர். யஜுர் வேத ஸம்ஹிதையில் வசனத்தில் அமைந்த இந்த விதிகளும் பிரார்த்தனைகளும், யாகக் கிரியைகள் செய்யவேண்டிய நெறியைப்பற்றிய விவாதங்களும் அத்வரியு - புரோகிதர்களின் பொருட்டு, யாகத்தில் பயன்படும் முறைப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந் நால்வகைப்பட்ட புரோகிதர்களின் உதவியைக் கொண்டு யாகத்தை நடத்திய அரசன் முதலியோர் யஜமானன்* என்று பெயர் பெற்றனர். அவர்களுடைய முக்கியமான கடமை யாகத்தில் தக்ஷிணை கொடுப்பதே.

சாமவேத ஸம்ஹிதையும் ஆயிரம் உண்டு எனப் புராணங்கள் கூறும். ஆயினும், இப்பொழுது அகப்படுவன மூன்றேயாகும். இவற்றுள்ளும் மிகப்பிரசித்தி பெற்றது கௌதமர்களுக்குரிய சாமவேத ஸம்ஹிதையே. இதில் ஆர்ச்சிகம் எனவும், உத்தரார்ச்சிகம் எனவும் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன. ஆர்ச்சிகம் என்பது மந்திரம் அல்லது ரிக்குக்களின் தொகுதி என்று பொருள்படும். உத்தரார்ச்சிகம் என்பது பிற்பட்ட மந்திரத்தொகுதி என்று பொருளாம். இவற்றிலுள்ள ரிக்குக்கள் 1810-ல், 75 ஒழிய, ஏனைய ரிக்வேத ஸம்ஹிதையிலும் காணப்படுகின்றன. இந்த 75 ரிக்குக்களும் வேறு ஸம்ஹிதைகளிலும், கர்ப்பசூத்திரங்கள் முதலியவற்றிலும் உள்ளன.

---

* இந்த யஜமானன் என்றசொல் தமிழில் இயமானன் எசமான் என்றும், எயமான், ஏமான் என்றும் பல படியாக வழங்கி வருகிறது. இதற்குத் தலைவன் அல்லது பிரபு என்பது பொருளாகும். யாகத்திற்கும் இச்சொல்லிற்கு முரிய தொடர்பு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மறைந்துவிட்டது போலும்.

ஆர்ச்சிகம், உத்தரார்ச்சிகம் என்ற இருபகுதியிலும் கானத்தைத் தெரிவிப்பதே முக்கிய நோக்கமாகும். உத்காதர் என்ற புரோகிதனுக வேண்டும் என்று முயல் பவன், முதலில் சாமவேத பாடசாலைகளில் இக் கானங் களைக் கற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆர்ச்சிகத்தின் உதவியால் இக்கல்வி பெறற்பாலது. இதன் பின்புதான் இக் கானத்திற்குரிய தோத்திரங்களை யாகத்தில் பாட இயலும். இந்தத் தோத்திரங்களே உத்தரார்ச்சிகத்தில் காணப்படுபவை. தற்காலத்தில் சில ராகங்களைச் சில கீர்த்தனங்களின் மூலமாக நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுகிறோம். இதுபோலவே, முற்காலத்தில் சில ரிக்குக்களின் மூலமாக ராகங்களை ஞாபகத்திற் கொண்டு பாடி வந்தார்கள். இந்த ரிக்குக்களுக்கு ராகங்களின் யோனி என்று பெயர். ஆர்ச்சிகத்தில் இத்தகைய யோனி கள் 585 உள்ளன. உத்தரார்ச்சிகத்தில் 400 கீதங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு கீதத்திலும் மூன்று செய்யுளுறுப்புக் கள் உண்டு. இவற்றிலிருந்தே முக்கியமான யாகங்களில் தோத்திரங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

மேற்குறித்த இருபகுதியிலும் தோத்திரப் பாடல்களே இருந்தன. அவற்றிற்குரிய ராகங்கள் குரலாலும் கருவியாலும் சொல்லுவிக்கப்பட்டன. கருவி யால் சொல்லுவிக்கப்பட்ட பாடலுக்குக் கானம் என்று பெயர். இக் கானங்கள் ஸ்வரங்கள் மூலமாயும், அசைகளை நீட்டுதல், ஆவர்த்தனம் பண்ணுதல், இடைப்பெய்தல் முதலியவற்ருலும், முழுச் சொற்களையே இடைப்பெய்த லாலும் விஸ்தாரம் எய்தின. இடைப் பெய்த அசை முதலியவற்றிற்கு ஸ்தோபங்கள் என்று பெயர். கானத் தில் வரும் ஏழிசைகளும் த, சோ, ண முதலிய அசைக ளால் குறிக்கப்பட்டன என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் 1, 2 முதலிய எண்களால் இவற்றைக் குறிப்பிடுதலே

பெரும்பான்மை வழக்காயிருந்தது*. ஆர்ச்சிகங்களோடு கிராமகேய கானம் எனவும், அரண்ய கானம் எனவும் இரண்டு பாடல்-தொகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை முறையே கிராமத்தில் பாடப்படுவனவும் அரண்யத்தில் பாடப்படுவனவுமாகிய பாட்டுக்களின் தொகுதி என்று பொருள்படும். மக்கள் வசிக்கும் கிராமங்களில் பாடத் தகாதவையென்று விலக்கப்பட்டு, அரண்யத்தில் பாட வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்ட கானங்களே அரண்ய கானங்களாம். கிராமகேய கானத்தோடு ஊஹ கானமும், அரண்ய கானத்தோடு ஊஹிய கானமும் கொள்ளப் பட்டன. ஊஹ ஊஹிய கானங்கள் யாகாதி கிரியைகளில்

---

* தமிழில் ஏழிசையின் பெயர்களைக் குறித்து

குரலே துத்தம் கைக்கிளை உழையே
இளியே விளரி தாரம் என்றிவை
எழுவகை இசைக்கும் எய்தும் பெயரே (திவா. X, 135)

என்று திவாகரம் முதலிய பழைய நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றிற்குரிய எழுத்துக்களை,

சவ்வும் ரிவ்வும் கவ்வும் மவ்வும்
பவ்வும் தவ்வும் நிவ்வும் என்றிவை
ஏழும் அவற்றின் எழுத்தா கும்மே (திவா. X, 137)

என்று திவாகரம் குறிக்கிறது. அச்சுப் புத்தகத்தில் இச் சூத்திரத் தோடுகூட,

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ எனும்
இவ்வே ழெழுத்தும் ஏழிசைக் குரிய

எனவும் சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் திவாகரத்தின் ஏட்டுப் பிரதிகளில் இச்சூத்திரப் பகுதி காணப் பெறவில்லை.

சாமங்களை ஓத வேண்டும் வரிசைக் கிரமத்தைத் தெளிவாக உணர்த்துவன.

ராக பேதங்கள் முற்காலத்தில் பலவாயிருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு ராகத்திற்கும் பெயரும் இருந்தது. இப் பெயர்கள் கற்ப சூத்திரம் முதலியவற்றில் வழங்குகின்றன. பிராம்மணங்களிலும் ஆரண்யகங்களிலும் உபநிஷதங்களிலும் இவைகள் பெருவழக்காயுள்ளன. ப்ருஹத், ரதந்தரம் என்ற ராகங்கள் வேதத்திலேயே காணப்படுகின்றன. ஆகவே, சாம வேத ஸம்ஹிதை யாக வரலாற்றையும் மாந்திரிக வரலாற்றையும் உணர்வதற்குப் பயன்படுகின்றன. அதனோடு சேர்ந்த கானங்கள் இசைவரலாற்று உணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாகும். ஆனால், இலக்கிய நெறியில் இந்த ஸம்ஹிதை சிறிதும் நயமற்றது என்று வின்டர் நீட்ஸ் கூறுகிறார்.

உத்காதர்களுக்கு சாம வேத ஸம்ஹிதை பாடப் புத்தகமாகப் பயன்பட்டதுபோல, அத்வரியுக் - புரோகிதர்களுக்கு எஜூர் வேத ஸம்ஹிதை பிரார்த்தனை நூலாகப் பயன்பட்டது. பதஞ்சலி முனிவர் தமது மகாபாஷ்யத்தில் அத்வர்யுக்களின் வேதங்களில் நூற்றொரு சாகைகள் உள என்று கூறியுள்ளார். ஆனால், இதுவரை நமக்குத் தெரிய வந்தன 5 ஸம்ஹிதைகளேயாகும்: காடக ஸம்ஹிதை, கபிஷ்டல கட ஸம்ஹிதை, மைத்ராயணீ ஸம்ஹிதை, தைத்திரீய ஸம்ஹிதை, வாஜஸ நேயீ ஸம்ஹிதை என. தைத்திரீய ஸம்ஹிதைக்கு ஆபஸ்தம்ப ஸம்ஹிதை என்றும் பெயர். முற்கூறிய நான்கும் கிருஷ்ண எஜூர் வேதத்திற்கும், இறுதியிற் கூறியது சுக்ல எஜூர் வேதத்திற்கும் உரியன. சுக்ல எஜூர் வேதத்தை ஓதுவித்த ஆசிரியர்களுள் மிகச் சிறந்தவர் யாக்ஞ வல்கிய வாஜஸ நேயர் என்பவர். எனவே, இவரது பெயரால் இந்த

ஸம்ஹிதை வழங்கலாயிற்று. இந்த ஸம்ஹிதையில் இரண்டு சாகைகள் உள்ளன: காண்வ சாகை, மாத்தியந்தன சாகை என.

கிருஷ்ண, சுக்ல எஜுர் வேதங்கள் தம்மிலுள்ள வேறுபாடு அறியத்தக்கது. சுக்ல எஜுர் வேதத்தில் மந்திரங்கள் மட்டுமே, அதாவது தோத்திரங்கள், யாக விதிகள் முதலியனவே உள்ளன. கிருஷ்ண எஜுர் வேதத்தில் மந்திரங்களைத் தவிர யாகக் கிரியைகளின் முறை முதலியனவும், அவற்றைக் குறித்த விவாதங்களும் அடங்கியுள்ளன. அதாவது, கிருஷ்ண எஜுர் வேதத்தில் பிராம்மணங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆராய்ச்சியாளர்கள் கிருஷ்ண எஜுர் வேதம் முந்தியது எனவும், சுக்ல எஜுர் வேதம் பிற்பட்டது எனவும் துணிகின்றனர். ஆனால் இவ்விரண்டிற்கும் மிகச் சுருங்கிய காலம்தான் இடைப்பட்டிருக்கலாம்.

வாஜஸநேயீ ஸம்ஹிதையை நோக்கினால் பொதுப்பட எஜுர் வேதத்தில் அடங்கிய ஸம்ஹிதைகளின் போக்கு நன்றாகப் புலப்படும். இந்த ஸம்ஹிதையிலே 40 பகுதிகள் உள்ளன. அவற்றுள் கடைசி 15 பகுதிகள் பிற்காலத்தில் தோன்றியவை. ஏனை 25 பகுதிகளில் முக்கியமானவை யாகங்களுக்குரிய பிரார்த்தனைகள் அடங்கியுள்ளன. முதல் இரண்டு பகுதிகள் தர்ஸ பூர்ண மாஸ யாகங்களையும், பிண்டப் பிதுர் யக்ஞத்தையும் பற்றியன. மூன்றாவது பகுதி நித்தியம் நிகழும் அக்கினி காரியங்களைப் பற்றியும், அக்கினி ஹோத்திரத்தைப் பற்றியும் சாதுர் மாஸியத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்றது. 4 முதல் 8 வரையுள்ள பகுதிகளில் ஸோம யாகமும் உயிர்ப் பலியிடும் யாகமும் கூறப்படுகின்றன. ஸோம யாகங்களில் ஒரு நாள் நிகழ்வனவும் பல நாள் நிகழ்வனவுமாகப் பல யாகங்கள்

உள. அவற்றுள் ஒரு நாள் நிகழும் யாகங்களைச் சார்ந்தது வாஜபேயம் என்று சொல்லப்படுவது. இங்கே சோம பானத்தைத் தவிர, சுரா பானமும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வாஜபேயம் வீரர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் உரியது. அரசர்களுக்கு மட்டும் உரியது இராஜசூய யாகம்*. இதில் சேனை முகங்களுடன் படையெடுத்துச் செல்லும் கிரியையும், சூதுபற்றிய கிரியையும், மாந்திரிகக் கிரியைகளும் நிகழும். வாஜபேயம், இராஜசூயம் என்ற இருவகை ஸோம யாகங்களுக்குமுரிய பிரார்த்தனைகள் 9, 10-ம் பகுதிகளில் உள்ளன. 11 முதல் 18 முடியவுள்ள பகுதிகளில் அக்னிசயனம் நிருமித்தற்குரிய யாக மந்திரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இந்த அக்னி சயனக் கிரியைகள் ஓர் ஆண்டு முழுவதும் நிகழும். இதன் உட்கிடையான பொருளைப் பற்றிப் பிராம்மணங்கள் விரித்துக் கூறுகின்றன. அக்கினிக்குரிய பீடம் அக்கினி என்றே அழைக்கப்படுகிறது. அக்கினி கடவுளாகவே பாவிக்கப்படுகிறது. 10,800 செங்கற்களால், சிறகுகளை விரித்த நிலையிலுள்ள ஒரு பெரிய பறவையின் வடிவில் அது அமைக்கப்படும். ** இந்தப் பீடத்தின் அடிப் பகுதியில் ஐந்து யாக பசுக்களின் தலைகள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்த யாக பசுக்களின் உடல்களைச் செங்கற்களையும் தழற்சட்டிகளையும் செய்வதற்கு என எடுக்கப்படும் களிமண் கிடக்கும் நீரில் எறிந்துவிடுவர். தழற்சட்டியையும் செங்கற்களையும் உருப்படுத்திச் சுடும்பொழுது பலவகையான கிரியைகளுடன் வேத மந்திரங்களை ஓதுவர். 19 முதல் 21 வரையிலுள்ள பகுதிகளில்

---

* இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்ற ஒரு சோழ அரசன் சங்க காலத்தில் இருந்தனன்.

** புறநானூறு 166, 224 முதலிய செய்யுட்களில் யாகங்கள் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

சௌத்ராமணி யாகத்திற்குரிய பிரார்த்தனைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த யாகத்தில் ஸோம பானத்திற்குப் பதிலாகச் சுரா பானம் நிகழும். அசுவினிகளுக்கும் சரஸ்வதி, இந்திரன் என்ற தெய்வங்களுக்கும் பலியிடப்படும். காரியங் கைகூடுதற்கு விரும்பும் பிராமணன் பொருட்டாகவும், இழந்த ராஜ்யத்தை மீண்டும் அடைய விரும்பும் அரசன் பொருட்டாகவும், போரில் வெற்றியை விரும்பும் வீரன் பொருட்டாகவும், பெருஞ் செல்வத்தை அடைய விரும்பும் வைசியன் பொருட்டாகவும் இந்த யாகம் செய்யப்படும். ஸோம பானத்தில் மயக்குண்டு கிடந்த இந்திரனை அசுவினி தேவர்களும், சரஸ்வதியும் மயக்கம் தெளிவித்த வரலாறும் இங்கே காணப்படுகிறது. 22 முதல் 25 வரையுள்ள பகுதிகளில் அசுவமேதயாகத்திற்கு வேண்டும் பிரார்த்தனைகள் அடங்கியுள்ளன. இதனை உலகம் முழுவதையும் வெற்றிகொள்ளத்தகும் பெரு வீரனே செய்தற்குரியன்.

இதன் இறுதியில் காணப்படும் 15 பகுதிகளும் பிற்பட்ட காலத்தன என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. 26 முதல் 35 வரையுள்ள பகுதிகளைக் "கிலம்" என்றே பரம்பரை கூறும். கிலம் என்றால் பிற்சேர்வு என்று பொருள். இவைகள் முன்புள்ள பகுதிகளில்வரும் பிரார்த்தனைகளின் பிற்சேர்வுகளே. 26 முதல் 29 முடியவுள்ள பகுதிகள் முன்புள்ள பகுதிகளில் வரும் பிரார்த்தனைகளுக்குரிய பிற்சேர்வுகளாம். 30-வது பகுதியில் பிரார்த்தனைகள் இல்லை; புருஷ மேதத்தில் பலியிடுதற்குரிய மக்களை எண்ணி உணர்த்துகிறது. 184 வகையினர் பலியிடுதற்கு உரியர். புரோகிதருள் சிறந்தானுக்குப் பிராமணனையும், அரசருள் சிறந்தானுக்கு வீரனையும், மருத்துக்களுக்கு வைசியனையும், துறவிகளுக்குச் சூத்திரனையும், இருளுக்

குக் கள்வனையும், நரகத்திற்குக் கொலைகாரனையும், தீமைக்கு அலியையும், காமத்திற்கு விபசாரியையும், சப்தத்திற்குப் பாடகனையும், நாட்டியத்திற்குப் புலவனையும், கீதத்திற்கு நடனையும், மரணத்திற்கு வேட்டுவனையும், சூதிற்குச் சூதாட்டக்காரனையும், உறக்கத்திற்குக் குருடனையும், அநீதிக்குச் செவிடனையும், ஒளிக்கு விளக்கேற்றுபவனையும், யாகத்திற்கு வண்ணாத்தியையும், விருப்பத்திற்குச் சாயமிடுபவளையும், யமனுக்கு மலடியையும், விழா மகிழ்ச்சிக்கு வைணிகனையும், அழுகைக்குக் குழலூதுபவனையும், பூமிக்கு நொண்டியையும், சொர்க்கத்திற்கு வழுக்கைத் தலையனையும் இங்ஙனமாகப் பலியிடவேண்டுமென்று விதித்திருக்கிறது. இவ்வனைவரையும் கூட்டிவந்து ஓரிடத்தில் கொல்வது என்பது இயலாத காரியம் இவர்களுக்கு அறிகுறியாக எவற்றையேனும் பலியிட்டு வந்தார்கள் போலும். 31-வது பகுதியில் புருஷ சூக்தம் சில பாடபேதங்களுடன் காணப்படுகிறது. இது ரிக் வேதத்திலும் (X, 90) கூறப்பட்டுள்ளது. புருஷ மேதத்தின்மூலமாக உலகத் தோற்றத்தை உணர்த்துவதே இந்த சூக்தம். இதனை ஓர் உபநிஷத் என்றும் கூறுவர். 32-வது பகுதியும் அதில்வரும் பொருள்களை நோக்குமிடத்து ஓர் உபநிஷத வடிவிலேயே அமைந்துள்ளது. இயற்றுதற் கருத்தாவாகிய பிரஜாபதி இங்கே புருஷனோடும் பிரமத்தோடும் ஐக்கியப்படுத்தப்படுகிறான். 34-வது பகுதியில் 6 செய்யுட்கள் சிவசங்கல்ப உபநிஷத் என்று கூறப்படுகிறது. 32 முதல் 34 வரையுள்ள பகுதிகளில் காணும் பிரார்த்தனைகள் ஸர்வ மேதத்தில் ஓதுதற்கு உரியன. இந்த யாகம்தான் எல்லா யாகங்களிலும் மிகச் சிறந்தது என்பர். இதில் யாகம் செய்வோன், அதனைச் செய்விக்கும் புரோகிதனுக்குத் தக்ஷிணையாக, தன்னுடைய பொருள் அனைத்

தையும் *கொடுத்துவிட்டுப் பின் துறவுபூண்டு வனத்திற்குச் சென்று தன் எஞ்சிய நாட்களைக் கழிக்கவேண்டும். 35-வது பகுதியில் மரணச் சடங்கிற்குரிய செய்யுட்கள் சில காணப்படுகின்றன. இவைகள் ரிக் வேதத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை. 36 முதல் 39 வரையுள்ள பகுதிகளில் பிரவர்க்கியம் என்ற சடங்கிற்குரிய பிரார்த்தனைகள் அடங்கியுள்ளன. இந்தப் பிரவர்க்கியத்தில் யாக குண்டத்தின்மீது ஒருபெரிய அண்டாவை வைத்துப் பழுக்கக் காய்ச்சி அதில் பாலை வார்த்துக் கொதிக்கவைத்து அசுவினி தேவர்களுக்கு அளிப்பர். பழுக்கக் காய்ச்சிய அண்டா சூரியனைக் குறிக்கும் என்பர். முடிவில் யாகத்திற்குரிய கருவிகளையெல்லாம் மனித வடிவில் அமைத்து அடுக்குவர். இறுதியிலுள்ள 49-வது பகுதியில் ஈச உபநிஷத் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

எஜுர் வேதத்தில் காணப்படும் பிரார்த்தனைகளும் மந்திரங்களும் செய்யுள்-வடிவிலும் உரைநடையிலுமுள்ளன. உரைநடையில் இருப்பனவற்றிற்குப் பெயர்தான் யஜுஸ் என்பது. இந்நடை செய்யுள்-நடைபோன்ற ஒரு நடையாம். செய்யுளில் வந்துள்ள பகுதிகள் பெரும்பாலும் ரிக்வேத ஸம்ஹிதையிலும் காணப்படுகின்றன.

பிரார்த்தனைகளில் மிக எளிமையானது தெய்வத்தைப் பெயரால் அழைத்து, அதற்கு யாகத்தில் அளிக்கும் பொருளைச் சமர்ப்பித்தலாம். இவ்வகையான பிரார்த்தனைகள் எஜுர் வேதத்தில் மிகப் பல உண்டு. 'நீ அக்கினியின் பொருட்டு, நீ இந்திரன் பொருட்டு' என்றும், 'இது அக்னியின் பொருட்டு', 'இது இந்திரன் பொருட்டு' என்றும்,

---

* பதிற்றுப்பத்தில் வரும் அரசர்கள் யாகம் செய்வித்த புரோகிதர்களுக்கு அளித்துள்ள கொடைகள் பலவும் இங்கே ஒப்பு நோக்கத்தக்கன.

'அக்கினியின் பொருட்டு ஸ்வாகா' என்றும் 'இந்திரன் பொருட்டு ஸ்வாகா' என்றும் வருவன உதாரணங்களாம். இச் சொற்களைச் சொல்லி, அளிக்கும் பொருளை அக்கினியில் இடுதல் வழக்கம், புகழ்ந்துரையாக வருவனவற்றில் அக்கினி ஹோத்திரத்தில் பாலை அளிக்கும்போது கூறுவனவற்றை விட மிக எளிமையானது காண முடியாது. மாலையில் 'அக்கினியே ஒளி, ஒளியே அக்கினி, ஸ்வாகா' என்றும், காலையில் 'சூரியனே ஒளி, ஒளியே சூரியன், ஸ்வாகா' என்றும் வருவன உதாரணங்களாம். இங்ஙனமே யாகக் கிரியையின் நோக்கத்தை வெளிப்படுக்கும் சொற்களும் மிகச் சுருக்கமாகவே உள்ளன. புரோகிதன், தாய்ப் பசுவினின்று கன்றுகளை ஓட்டுதற்குக் கொள்ளும் மரக்கிளையைக் குறித்து, 'நீ ரஸத்தின் பொருட்டு, நீ வலிமையின் பொருட்டு' என்று கூறுவது உதாரணம். யாகத்தில் உபயோகிக்கும் கருவி ஏதேனும் ஒன்றினால் தீமை நேரலாம் என்று அஞ்சுகிறவன் தீமையைப் போக்குதற்கு, அக் கருவியைக் குறித்து ஒரு மந்திரம் ஓதிப் பரிகாரத்தைத் தேடிக்கொள்வான். யாகப் பசுவைக் கட்டும் கயிற்றைக் குறித்து, 'நீ பாம்பாகி விடாதே; நீ கொடிய விஷப்பாம்பாகி விடாதே' என்று கூறுவான். யாகம் செய்வோன் தனது தாடியை மழித்தற்குக் கொள்ளும் கத்தியைக் குறித்து, 'நீ அவனைப் புண்படுத்தி விடாதே' என்று கூறுவான்.

மேற்கூறியபடி மந்திரங்களால் தெய்வங்களை அழைப்பதும் புகழ்தலும் மாத்திரந்தான் நிகழ்ந்தது என்று கருதுவது சரியன்று. வேறு பல்வகையில் யாகத்திற்குரிய கருவியையும் செயல்களையும் தெய்வங்களோடு சேர்த்துக் கூறுவதும் உண்டு. உதாரணமாக, யாகம் செய்பவனுடைய பத்தினியைப் புரோகிதன் ஒரு கயிற்றால் கட்டி, 'அதிதிக்கு நீ ஒரு மேகலையாகிறாய்' என்று கூறு

வான். யாகக் கருவி ஏதேனும் ஒன்று எடுக்குமிடத்து, புரோகிதன் 'ஸவிதா தெய்வத்தின் தூண்டுதலால் அசுவினி தெய்வங்களின் கரங்கொண்டும், புயங்கொண்டும், பூஷன் தெய்வத்தின் கரங்கொண்டும் உன்னை எடுக்கிறேன்' என்று அடிக்கடி கூறுவான். யாகத்தில் நெருப்பு உண்டு பண்ணுவதற்கு இரண்டு அரணிக்கட்டைகளை ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து தேய்ப்பார்கள். அடியிலிருக்கும் அரணி சிறிதாக இருக்கும். மேலுள்ளதனைப் புருஷனாகவும் அடியிலுள்ளதனைப் பெண்ணாகவும் கூறுதல் மரபு. கீழுள்ள அரணியை எடுத்து 'நீ அக்கினியின் பிறப்பகம்' என்று சொல்லி, இரண்டு தர்ப்பைகளை அதன் மீது வைத்து, 'நீங்கள் தான் இரண்டு விருஷணங்கள்' என்று கூறி, பின் 'நீ தான் ஊர்வசி' என்று பெயரிட்டு, இச்சிற்றரணியைக் கீழாக வைப்பான். பின்னர் மேலுள்ள அரணியால் பொறிபாண்டத்தைத் தொட்டு 'நீ தான் ஆயு' என்பான். பின்பு 'நீ தான் புரூரவஸ்' என்று சொல்லி, கீழரணியின்மீது மேலரணியை வைப்பான். கடைசியாக, 'உன்னைக் காயத்திரியை ஓதிக் கடைகிறேன்; ஜகதியை ஓதிக் கடைகிறேன்' என்று கூறிக் கடைவது வழக்கம். இவ்வகையாய் அமைந்த தொடர்கள் எஜுர் வேதத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு சில இடங்களில் யாகம் செய்யும் எஜமான் தனது விருப்பத்தை மிக நீண்ட வசனங்களால் பிரார்த்தித்துத் தெரிவிக்கின்றான். ஒரு சில இடங்களில் இப் பிரார்த்தனைகளின் பொருள் அறிதற்கு எளிதாயுள்ளது. வேறு சில இடங்களில் இவற்றின் பொருள் மிக மயக்கமாயுள்ளது. இன்னும் சில இடங்களில் பொருளற்ற சொற்றொடர்களாகத் தோன்றுகிறது. இதற்குக் காரணம் ஒன்றோடொன்று இயைபில்லாத பொருள்களைச் சேர்த்துக் கூறுவதுதான். 'நீயே ஆகாயம், நீயே பூமி, நீ மாதரிஸ்

வன்து கொதிபாத்திரம்' என்று கூறிச் சமையற் பாண்டத்தை அடுப்பின் மீது ஏற்றுவார்கள்.

இவ் வேதத்தில் வரும் சில பிரார்த்தனைகள் மாந்திரி கக் கிரியைகளுக்கு உரியன. பேய் ஓட்டுதலும், சபித்தலும் அதர்வ வேதத்தில் காணுவதுபோல இங்கும் காணப் படுகின்றன. பகைவனைத் துன்புறுத்துதற்குரிய யாகக் கிரியைகளும் இங்கே உள்ளன. யாகக் கருவிகளை வைக் கும் சகடத்தின் நுகக்காலை நோக்கி, 'நீ ஒரு நுகக்கால்; துன்புறுத்துபவனைத் துன்புறுத்து; எங்களைத் துன் புறுத்துபவனைத் துன்புறுத்து, நாங்கள் துன்புறுத்துகிற வர்களை நீயும் துன்புறுத்து' என்று பொருள்படும் மாந்திரிகச் சொற்களோடு, பிரமோதயம் என்று சொல் லப்படுகிற பிசிகளும், இன்னும் பழங்காலத்தில் பொது மக்களிடையே வழங்கிய பிசிகளும் இந்த எஜுர் வேதத்தில் காணப்படுகின்றன. புதிர் விளையாட்டுக்கள் எந்தெந்தச் சமயங்களில் நிகழ்வது வழக்கம் என்பது எஜுர் வேதத் தால் விளங்கும். இதனை வாஜஸநேய ஸம்ஹிதை 23-ம் அனுவாகத்தில் காணலாம்.

மேற்குறித்தவற்றைத் தெய்வ வணக்கம் என்று மட்டும் கூறினால் பொருத்தமன்று. அவைகளில் பெரும் பாலானவை எஜமானனது விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகின்றன. இத்தெய்வங்களும் பலி உணவோடு அமையாது பல விநோதங்களில் மகிழ்ச்சி யுறுதலையும் விரும்பி நின்றன. ரகஸியமானவற்றிலும், பல பொருளுடையனவற்றிலும், குறிப்பான பொருளுள் ளனவற்றிலும் இத்தெய்வங்கள் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்தன.

இவ்வாறு தெய்வங்களை வசப்படுத்தும் முறை களுள் ஒன்று அவற்றிற்குரிய பல பெயர்களையும் அடை மொழிகளையும் பிற சிறப்புக்களையும் ஒருசேர எண்ணி

அடுக்கிக் கூறி அவற்றை வணங்குதலாகும். விஷ்ணுவுக்கு ஆயிரம் நாமங்கள் பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. 'ஸகஸ்ரநாமார்ச்சனை' என்பது வடமொழியிற் பெருவழக்கு.

ஆயிரம் நாமச் சிங்கம் (பால. கடிமண.100)

எனக் கம்பரும்

ஆயிரம் பெயரால் அமரர்சென் றிறைஞ்ச

(பெரிய திருமொழி, 5, 7. 6)

எனத் திருமங்கை மன்னனும் கூறியுள்ளது காண்க. இங்ஙனமே, சிவனையும் ஆயிரம் பெயர்களால் அழைத்துப் பிரார்த்தனை புரிவர்.

பேராயிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெம்மான் என ஏத்த.
ஆராவமுதே ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே

(திருவாசகம், ஆசைப். 7)

என வருவதும் காணத்தக்கது. இவ்வகையாகப் பெயர்களை அடுக்கி வணங்குதல் வாஜஸநேயீ ஸம்ஹிதை சதருத்திரீயத்திலும் தைத்திரீய ஸம்ஹிதையிலும் காணப்படுகிறது.

இங்ஙனம் பிரார்த்தனை செய்தலேயன்றி, பொருள் மறைந்து விட்ட சில அசைகளையும் சொற்களையும் கூறி வணங்குதலும் உண்டு. தெய்வங்களின் பொருட்டு 'ஸ்வாகா' என்பதும், பிதுருக்களின் பொருட்டு 'ஸ்வதா' என்பதும் யாகத்தில் வரும் வணக்கச் சொற்களாம். 'வஷட்', 'வேட்', 'வாத்' என்பனவும் ஓம் என்ற பிரணவமும் இவ்வகையைச் சார்ந்தனவே. ஓம் என்பது பிற்காலத்தில் மிக்க பெருமை அடைந்துவிட்டது; உடன்படு

தற் பொருளில் வந்த இச்சொல் *, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக ஒரு தெய்விக மந்திரமாக வழங்கி வருகின்றது. உபநிஷத்துக்கள் இதனைப் பிரமம் என்றே கொள்ளுகின்றன. பன்னூருண்டுகளுக்குப் பின்னர், தந்திர நூல்களில் மேற்குறித்த ஓம் முதலிய அசைகள் மிகுதியாக ஆளப்பட்டன. உம், ஆம், ஹ்ரீம், ஊம், ஏம், க்ரோம், பட், அஃ: என்று இவ்வாறு பல ஒலிகளும் இவ்வகை நூல்களில் நிரம்பவுள்ளன, மந்திரம் என்ற சொல்லிற்குப் போலும் பொருள் வேறுபட்டு விட்டது. முதலில் இச்சொல் ரிக் (செய்யுள்) என்றும், எஜுஸ்கள் (பிரார்த்தனைகள்) என்றும் பொருள்பட்டது. பின்னர், மாந்திரிக வாய்பாடுகள் என்ற பொருளை அடைந்து விட்டது.

இவ்வாருக இலக்கிய நெறியில் எஜுர்வேதம் சிறந்த தன்று எனினும், சமய வரலாறு பற்றிய அளவில் மிகச் சிறந்தது என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். பிரார்த்தனையின் தொடக்கம், அபிவிருத்தி, பொருள் முதலியவற்றை ஆராய்பவர்கள் எஜுர் வேதத்தைக் கற்கவேண்டுவது மிக இன்றியமையாததாம். எஜுர் வேதமின்றிப் பிராம் மணங்களை அறியமுடியாது. இவை இரண்டுமின்றி உபநிஷத்துக்களை அறியமுடியாது.

வேதங்கள் ஸம்ஹிதைகள் எனவும் வழங்கப்பெறும். இப்பெயர்க்குப் பொருள் தொகுதி என்பது. இவ் வேதங்களில் ஒருகூறு மந்திரங்கள், பிரார்த்தனைகள், வாழ்த்துக்கள், யாகங்களுக்குரிய விதிகள் முதலியனவாம். ஸம்ஹிதை வடிவிலுள்ள வேதங்கள் மக்களால் இயற்றப்

* தமிழில் 'ஆம்' என்று வழங்கிவருவது இச்சொல்லே. இது முதன் முதலிற் பரிபாடலில் (6, வரி 71) பயின்று வந்துள்ளது.

பட்டனவல்ல என்று கருதி, அபௌருஷேயம் என்பர். ரிஷிகள் இவற்றைக் கண்டனர் என்றும் கூறுவர்.

மேல் விவரித்த நான்கு வேதங்களேயன்றி, அவற்றைச் சார்ந்த வேறு சில நூல்களும் உள்ளன. இவை அனைத்தையும் ஒரு நிகரனவாகக் கொண்டு 'வைதிக நூல்கள்' எனக் கூறுவர். இவற்றுள், வேதங்களை யடுத்து இரண்டாவதாக பிராம்மணங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற வசனத் தொகுப்பு நூல்களும் அடங்கியுள்ளன. இவ்வசன நூல்கள் யாகங்களைக் குறித்தும், பல்வேறு யாகச் சடங்குகளைக் குறித்தும், அவற்றின் பயனைக் குறித்தும் சொல்லுகின்றன. மூன்றாவதாக, ஆரண்யகங்கள், உபநிஷதங்கள் என்பனவற்றைக் கூறுதல் வேண்டும். ஆரண்யகம் என்றால் அரண்யத்திற்கு, அதாவது வனத்திற்குரிய நூல்கள் என்று பொருள்படும். உபநிஷதங்கள் என்றால் மறை* பொருள் என்று பொருள்படும். ஒரு சில உபநிஷதங்கள் ஆரண்யகத்தைச் சார்ந்தும் வேறு சில தனிப்பட்டும் உள்ளன. வனத்தில் வசிக்கும் துறவிகள் முதலியோர் இறைவனைக் குறித்தும் உலகத்தைக் குறித்தும், மக்களைக் குறித்தும் சிந்தித்தவற்றை இவற்றில் காணலாம். பாரத தேசத்திற்குரிய தத்துவ சாஸ்திரக் கருத்துக்களில் மிக மிகப் பழமையானவை, இச் சிந்தனைகளே.

---

* தமிழில் மறை என்பது வேதம் என்றே பொருள்படும்.

'மறைநவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே' (புறம், 1) எனப் புறத்திலும், 'நரம்பின் மறைய' (1, 33), 'மறையோர் தேஎத்து' (III. 89) 'மறைமொழி தானே' (III, 481) எனத் தொல்காப்பியத்திலும், 'மறை மொழி காட்டிவிடும்' (28) எனத் திருக்குறளிலும் பயின்று வருவது காணலாம்.

பிராம்மணங்கள் வாசிப்பதற்குச் சுவையற்றவை; ஆனால், பிற்காலத்து எழுந்த சமயங்களையும் தத்துவ சாஸ்திரங்களையும் உணர்வதற்கு இவை இன்றியமையாதவை. சமய ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுக்கும், யாகங்கள், புரோகித வகுப்புக்கள் முதலியவற்றின் வரலாறுகளை உணர்வதற்கும் இவை மிகவும் பயன்படுவன. பிற்காலத்திலே சாம வேதத்திற்கு உரியனவாய்த் தோன்றிய பிராம்மணங்களில் வேதாங்க விஷயங்களே காணப்படுகின்றன. அதர்வ வேதத்திற்கு முதன் முதல் பிராம்மணங்கள் இல்லை. வேதங்கள் என்றால் பிராம்மணங்கள் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்துத் தோன்றிவிடவே, இவ் வேதத்திற்கும் பிராம்மணங்கள் தோன்றத் தலைப்பட்டன. உதாரணமாக, கோபத பிராம்மணத்தைக் கூறலாம். இதிலும் வேதாங்க விஷயங்களே உள்ளன.

மிக மிகப் பழைய பிராம்மணங்களுள் ரிக் வேதத்திற்குரிய ஐதரேய பிராம்மணம் குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் எட்டுப் பஞ்சயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு நாற்பது அத்தியாயங்கள் அடங்கியுள்ளன. மஹிதாஸ ஐதரேயர் என்பவர் இதனை இயற்றியவர் என்பர். ஆனால், உண்மையில் இவர் இதனைத் தொகுத்தவரே யாவர். ஸோம யாகத்தையும், அக்கினி ஹோத்திரத்தையும், இராச சூயத்தையும் இப் பிராம்மணம் கூறுகிறது.

இதனோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது கௌஷீதகி பிராம்மணம். இதுவும் ரிக் வேதத்திற்குரியதே. முப்பது அத்தியாயங்கள் உள்ளன. இதில் முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள் அக்கினிஷ்டோமம், பருவ காலத்திற்குரிய யாகங்கள் முதலியவற்றை விளக்குகின்றன. எஞ்சியவை ஸோம யாகத்தைப் பற்றியே உள்ளன.

ஸாம வேதத்திற்குரியதாக தாண்ட்ய மகாப் பிராம் மணத்தைச் சொல்லுதல் வேண்டும். இதனைப் பஞ்ச விம்ஸம் என்றும் கூறுவர். இருபத்தைந்து பகுதிகளுள்ள பிராம்மணம் என்பது பொருள். இது மிகப் பழைய பிராம் மணங்களுள் ஒன்றாகும். பல முக்கியமான வரலாறுகளும் இதில் காணப்படுகின்றன. விராத்தியஸ்தோமம் என்பது இதன் கண்ணே உள்ளது. இதில் யாகக் கிரியைகள் மூலமாக விராத்தியர்களைப் பிராமண வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளும் முறை உணர்த்தப்படுகிறது. 26-வது பிராம் மணம் ஒன்றும் இதன் கண் உள்ளது. இதனை ஷட்விம் ஸப் பிராம்மணம் என்பர். இதன் இறுதிப் பகுதி அத் புதப் பிராம்மணம் என்று பெயர் பெறும். அற்புதச் செயல்கள், நிமித்தங்கள் முதலியவற்றை இது உணர்த்து கிறது. தாண்ட்ய மகா பிராம்மணத்தைக் காட்டிலும் முற்பட்டது ஜைமினியப் பிராம்மணம். இது மிக முக்கிய மான ஒரு பிராம்மணமாயிருப்பினும், சிதறுண்ட பகுதி களே நமக்கு இப்போது கிடைக்கின்றன.

கிருஷ்ண எஜுர் வேதத்திற்குரியது தைத்திரீயப் பிராம்மணம். இதனைத் தைத்திரீய ஸம்ஹிதையின் ஒரு தொடர்ச்சி என்றே கூறுதல் வேண்டும். இதில் புருஷ மேதம் கூறப்படுகிறது. சுக்கில எஜுர் வேதத்திற் குரியது சதபதப் பிராம்மணம். இதில் நூறு அத்தியா யங்கள் உள்ளன. பிராம்மணம் எல்லாவற்றுள்ளும் மிகப் பிரசித்தி பெற்றதும் மிக முக்கியமானதும் இதுவே யாம். வாஜஸநேய ஸம்ஹிதையைப் போல, இதுவும் காண்வசாகை என்றும் மாத்தியந்தன சாகை என்றும் இரண்டாகக் கூறுபடும். மாத்தியந்தன சாகையில் கண்ட 100 அத்தியாயங்களும் 14 காண்டங்களாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. முதல் 5 காண்டங்கள் நெருங்கிய தொடர் புடையன. இதன் கண் யாக்ஞ்ய வல்கியர் கூறுவனவே

முடிந்த முடிபு எனச் சொல்லப்படுகிறது. 6 முதல் 9 முடிய உள்ள காண்டங்கள் அக்கினி சயனம் முதலியவற்றைக் கூறுகின்றன. இவற்றில் யாக்ஞ்ய வல்கியரது பெயரே காணப்படவில்லை. இதில் சாண்டில்யர்* என்ற ஆசிரியர் குறிப்பிடப்படுகின்ருர். இந்த ஆசிரியர் அக்கினி ரகஸி யத்தை உலகிற்கு உணர்த்தியவர் என்று புகழப்படுருர். 11 முதல் 14 வரையுள்ள காண்டங்கள் இந்த அக்கினி ரகஸியத்தையும், உபநயனம், சுவாத்தியாயமாகிய பிரம யக்ஞும், அபரக் கிரியைகள் முதலியவற்றையும் உணர்த்து கின்றன. 13-ம் காண்டத்தில் அசுவ மேதம், புருஷ மேதம், ஸர்வ மேதம் முதலியன விவரிக்கப்படுகின்றன. இப் பிராம்மணத்தின் இறுதியில் பிருகதாரணிய உபநிஷத் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப் பிராம்மணங்களில் சொல்லாராய்ச்சிகள் பலவும் அங்கங்கே காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக இந்திரன் என்ற சொல், தீப்பற்றவைத்தல் என்று பொருள்படும். 'இந்த்' என்ற வினையடியாகப் பிறந்ததென்றும் இதனுல் 'இந்த' என்பதே இக்கடவுளின் பெயர் என்றும், இவ் உண்மையை மறைத்தற் பொருட்டே 'இந்த்ர' என்று ரகரம் சேர்த்து வழங்கினர் என்றும், சதபதப் பிராம்மணம் கூறுகிறது. இவ்வகைச் சொல்லாராய்ச்சியே யன்றி இலக்கணம், சிக்ஷை, ஜோதிஷம் முதலிய வேதாங்கங் களின் தொடக்க நிலையும் இப் பிராம்மணங்களுள் உள்ளன.

பிராம்மணங்கள் பொதுப்படத் தோன்றிய காலத் தைக் குறித்து ஆசிரியர் வின்டர்நிட்ஸ் கூறுவது நோக்

* இப் பெயருடையார் ஒரு புலவர் குறுந்தொகையில் 307-ம் செய்யுளை இயற்றியுள்ளார்.

கத்தக்கது. அவர் ரிக் வேதம் முதலியன தொகுக்கப் பட்டதற்குப் பின்னும் பௌத்த சமயம் தோன்றியதற்கு முன்னுமாகப் பிராம்மணங்கள் தோன்றின என்று துணிந்துள்ளார்.

பிராம்மணங்களிலும் அதன் பிற்சேர்வுகளிலும் ஆரணியகங்கள் உள்ளன. இவற்றில் காணப்படுவன யாகத்திற்குரிய விதிகளும் அவற்றின் விளக்கங்களும் அல்ல. ஆனால், யாகத்தின் உட்பொருளும் அதன் உட்குறிப்பும் இவற்றில் அடங்கியுள்ளன. நால்வகை ஆசிரமங்கள் வகுக்கப்பட்ட பின்னர், இந்த ஆரணியகங்கள் வானப்பிரஸ்தர்கள் கற்கவேண்டும் வேதப் பகுதியாக அமைந்து விட்டன. இவற்றின் பிற்சேர்வுகளாகவே உபநிஷதங்களில் மிகப் பழமையானவை காணப்படுகின்றன. இவ் இரண்டு பகுதிகளும் வேறுபிரித்து அறியமுடியாதபடி ஒன்றோடொன்று கலந்தும் காணப்படுகின்றன. இவைகளை வேதத்தின் முடிவு அல்லது வேதாந்தம் என்று பெயரிட்டனர். வேத காலத்தின் இறுதியில் இவை தோன்றின என்பது உறுதி. பிற்காலத்தில் வந்த தத்துவ ஞானிகள் இவ் வேதாந்தத்தை வேதத்தின் இறுதியில் தோன்றின என்று கொள்ளாது வேதத்தின் முடிந்தமுடிபு என்று கொண்டனர்.

வேதம் என்னும் பாதவம் வளர்த்தனே;
பாதவ மதனிற் படுபயன் பலவே; அவற்றுள்
இலைகொண் டுவந்தனர் பலரே; இலையொரீஇத்
தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே; தளிர்ஒரீஇ
அரும்பொடு மலர்பிஞ்சு அருங்காய் என்றிவை

விரும்பினர் கொண்டுகொண் டுவந்தனர் பலரே;
அவ்வாறு உறுப்பும் இவ்வாறு பயப்ப,
ஒரும்வே தாந்தமென்று உச்சியிற் பழுத்த
ஆரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவ சித்தாந்த
தேனமுது அருந்தினர் சிலரே

(11, 25-35)

என்ற பண்டார மும்மணிக்கோவைச் செய்யுட் பகுதி இக்கருத்தை நன்கு விளக்குகிறது.

வேதாந்தம் என்ற பெயருக்கேற்ப, ஆரணியகங்களும், உபநிஷத்துக்களும் பல பல வேத சாகைகளுக்கும் உரியனவாகக் கருதப்பட்டன. ஆனால், உண்மையில் இவைகள் பிராம்மணங்களின் பகுதியேயாகும். ஐதரேய உபநிஷத்தை உட்கொண்டிருக்கும் ஐதரேய ஆரணியகம் ரிக் வேதத்தைச் சார்ந்த ஐதரேய பிராம்மணத்தோடு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ரிக் வேதத்தைச் சார்ந்த கௌசீதகீ பிராம்மணம் கௌசீதகீ உபநிஷத்தை உட்கொண்டிருக்கும் கௌசீதகீ ஆரணியகத்தோடு முடிகின்றது. கிருஷ்ண எஜுர் வேதத்தில் தைத்திரீய பிராம்மணமும், அதன் தொடர்ச்சியாகிய தைத்திரீய ஆரணியகமும் தைத்திரீய உபநிஷத்தோடு முடிகின்றன. சுக்ல எஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த சதபத பிராம்மணத்தில் 14-ம் காண்டத்தின் உட்பகுதி ஒரு ஆரணியகமாகும். அதன் கடைசிப் பகுதி எல்லாவற்றிலும் மிகப் பெரியதும் மிக முக்கியமானதாயுமுள்ள பிருகதாரணியக உபநிஷத்தாகும்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத் * தின் முற்பகுதி ஓர் ஆரணி யகமே. அது சாமவேதத்தைச் சார்ந்த ஒரு பிராம்மணத் திற்கு உரியது. ஜைமினீய-உபநிஷத்-பிராம்மணம் சாம வேதத்தைச் சார்ந்த ஜைமினீய அல்லது தலவகார சாகைக்குரிய ஓர் ஆரணியகமாம். இதில் கேன அல்லது தலவகார உபநிஷத்து அடங்கியுள்ளது. மேற்கூறிய ஆறு உபநிஷத்துக்களும் மிகமிகப் பழமையானவை. கேன உபநிஷத்தில் ஒரு பகுதி தவிர, ஏனையவெல்லாம் உரைநடையில் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் வேதாந்தக் கொள்கை தனிப்பட்ட தன்மையோடு விளங்குகின்றது. இங்கே குறிப்பிட்ட ஆறு உபநிஷத்துக்களுக்கும்

---

* பெரிய திருமொழியில்,

சந்தோகா பௌழியா தைத்திரியா
சாம வேதியனே நெடுமாலே (7, 7, 2)

என வந்துள்ளது. நச்சினார்க்கினியரும் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில், 'நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளுமுடைமையால் நான்மறை என்றார். அவை, தைத்திரியமும், பௌடியமும், தலவ காரமும், சாம வேதமுமாம். இனி, இருக்கும், யசுவும், சாமமும், அதர்வணமும் என்பாரும் உளர்; அது பொருந்தாது. இவர் இந் நூல் செய்த பின்னர் வேத வியாசர் சில்வாழ் நாட் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறுகச் செய்தாராகலின்' என்று எழுதி யுள்ளார்.

சந்தோகம் சாம வேதத்தின் ஒரு சாகையையும், பௌழியம் ரிக் வேதத்தையும், தலவகாரம் சாமவேதத்தின் ஜைமினீய சாகை யையும், தைத்திரீயம் கிருஷ்ண எஜுர் வேதத்தையும் குறிக் கின்றன. பௌழியத்தைக் குறித்து ஆசிரியர் விண்டர்நிட்ஸ் கூறுவது இங்கு மனங்கொளத்தக்கது.

Apastamba mentions the Kausitakins; but his quotations from a Bahvrca-Brahmana, that is 'a Brahmana of the Rgvedins' do not occur either in Aitareya or in the Kausitaki Brahmana; they must therefore refer to another Rgveda Brahmana which has not come down to us.

(A History of Indian Literature p. 191.)

பின்பு செய்யுள் நடையில் சில உபநிஷதங்கள் தோன்றின. அவற்றுள் கடோ உபநிஷத்தும், சுவேதாஸ்வதர உபநிஷத்தும், மகா நாராயண உபநிஷத்தும் கிருஷ்ண எஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தன. சுக்ல எஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த ஈசா உபநிஷத்து மிகச் சுருங்கியது; ஆனால் மிக முக்கியமானது. முண்டக உபநிஷத்தும், பிரச்ன உபநிஷத்தும் செய்யுளும் உரைநடையுமாகக் கலந்து அமைந்தவை. இவை அதர்வ வேதத்தைச் சார்ந்தவை இந்த ஆறு உபநிஷத்துக்களிலும் சாங்கிய யோக சமய தத்துவங்களோடு வேதாந்தம் கலந்து காணப்படுகின்றன சங்கரர் மேற்கூறிய பன்னிரண்டு உபநிஷத்துக்களை மாத்திரமே தமது பிரம சூத்திர பாஷ்யத்தில் எடுத்தாண்டுள்ளார். இவரால் ஆளப்பெறாத வேறு இரண்டு உபநிஷத்துக்களும் தத்துவ சாஸ்திர வரலாற்றுணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவுவன. இவைகள் கிருஷ்ண எஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த மைத்ராயணீ உபநிஷத்தும் மாண்டூக்கிய உபநிஷத்துமாம். இவ்விரண்டும் புத்தர் காலத்திற்குப் பின் தோன்றியவை.

இந்த உபநிஷத்துக்களே யன்றி, வேறு பல உபநிஷத்துக்களும் கேட்கப்படுகின்றன. இவைகள் இருநூறுக்கு மேலாக உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வேத சாகைக்குரியதாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும், வேதத்தோடு உண்மையான தொடர்புடையவை மிகமிகச் சிலவேயாம். புராணங்கள் தந்திரங்கள் முதலியவற்றோடுதான் இவை மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளன. இவற்றின் நோக்கத்தையும் பொருளடக்கத்தையும் நோக்கினால் இவற்றை ஆறுவகையாகப் பகுக்கலாம். அவைகளாவன: 1. வேதாந்தக் கொள்கைகளை விளக்குவன. 2. யோகத்தை உணர்த்துவன. 3. சந்நியாசத்தின் பெருமையை எடுத்துப் புகழ்வன. 4 திருமாலின்

பரத்துவத்தை நாட்டுவன. 5. சிவபெருமானது பரத்து வத்தை நாட்டுவன. 6. சாக்தம் முதலிய சமயங்களுக்குரி யன. இவற்றுள் ஒரு சிலவற்றைப் பழையன என்று கொள்ளலாம். ஜாபால உபநிஷத்தைச் சங்கரர் எடுத் தாளுகிறர். இவ் உபநிஷத்தின் இறுதியில் பரமஹம்ஸர் கள் என்று சொல்லுகின்ற துறவி வகையினரது இயல்பு கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. பரமஹம்ஸ உபநிஷத்து என்ற தனிப் பெயராலும் இவ் இறுதிப் பகுதியை வழங்குவர். சுபால உபநிஷத்து, கர்ப்ப உபநிஷத்து இவற்றை இராமாநுஜர் எடுத்தாளுகிறர். சுபால உப நிஷத்து உலகத் தோற்றம், உடல்நூல், உளநூல், அபௌதிகநூல் முதலியவற்றைத் தெரிவிக்கிறது. கர்ப்ப உபநிஷத்தில் வரும் பொருள்கள் பல திருவாசகத்தில் உள் ளன (போற்றித்திரு அகவல், 13—25). அதர்வசிரஸ் உப நிஷத்து சிவபரத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறது; தர்ம சூத்திரத்திலும் இது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வச்சிர சூசிகா உபநிஷத்து பிரமம் அத்விதீயமானது என்று அறிந் தவன் எவனே அவனே பிராமணன் என்ற பொருளைப் பற்றியது. முக்திகா உபநிஷத்தில் நூற்றெட்டு உப நிஷதங்களையும் கற்பதனல் ஒருவன் முக்தியடையலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நூற்றெட்டு உபநிஷ தங்களும் நான்கு வேதங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் உரி யனவாகப் பாகுபடுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ரிக் வேதத்திற்கு 10 உபநிஷதங்களும், சுக்ல எஜுர் வேதத் திற்கு 19 உபநிஷதங்களும், கிருஷ்ண எஜுர் வேதத் திற்கு 32 உபநிஷதங்களும், சாம வேதத்திற்கு 16 உபநிஷதங்களும், அதர்வ வேதத்திற்கு 31 உபநிஷ தங்களுமாக இப் பாகுபாடு அமைந்துள்ளது. இங்ஙனம் அமைந்த பாகுபாடு பழங்காலத்துத் தோன்றிய வழக்கு என்று கூற முடியாது. இவை அனைத்தையும் அதர்வ

வேதத்திற்கு உரியனவாகப் பொதுப்படக் கூறுதல் மரபு.

உபநிஷத் என்ற சொல்லுக்கு ஒருவனை அடுத்திருத்தல் என்பது பொருள். ஆசாரியனுக்கு அருகிலிருந்து மாணவகன் உபதேசம் பெறுதலை இது முதலில் குறித்தது. பின்னர், அந்தரங்கமாகச் சொல்லப்படுகிற ரகஸியத்தை இது உணர்த்துவதாயிற்று. உபநிஷத் என்ற சொல்லிற்குப் பரியாயமாக ரகஸியம் என்ற சொல்லினையே சில உபநிஷதங்கள் வழங்குகின்றன. அஷ்டாதச ரகஸியம் என்று வைஷ்ணவ சமயத்தினரும் சிவ ரகஸியம் என்று சைவ சமயத்தினரும் நூல்களுக்குப் பெயரிட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. கர்ப்பாதானம் முதலியவற்றிற்குரிய சடங்குகள் ஓர் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதாக ஆஸ்வலாயன கிருஹ்ய சூத்திரம் (I, 13, 1) தெரிவிக்கிறது. ரிக் வேதத்தில் வரும் (I, 191) ஒரு ரக்ஷா மந்திரம் ஓர் உபநிஷத்து எனக் காத்தியாயனர் தமது ஸர்வானுக்கிரமணிகையில் சொல்லுகிறார். கௌடில்ய அர்த்த சாஸ்திரம் (15) தீக்கொளுவுதல், கொலைபுரிதல், குருடாக்குதல் முதலியவற்றிற்குரிய மாந்திரிகக் கிரியைகளை உபநிஷத அத்தியாயத்தில் தெரிவிக்கிறது. இங்ஙனமே, வடமொழியிலுள்ள காம சூத்திரம் பெண்கள் கலவி முதலியவற்றை உபநிஷத அதிகாரத்தில் விளக்குகிறது. ஆகவே, பக்குவமுடையவர்களுக்கு ரகஸியமாகச் செய்யும் உபதேசம் 'உபநிஷதம்' எனப் பெயர் பெற்றமை தெளிவு. பிரம வித்தையை ஒருவன் தனது முதற் புதல்வனுக்கும் சிஷ்யர்களுள் சிறந்தவனுக்கும் உபதேசிக்கலாம். பிறருக்கு ஆசாரிய தக்ஷிணையாக உலகம் முழுவதையும் கொடுத்தாலும் உபதேசித்தல் கூடாது.

சிறந்த உபநிஷதங்களில் சில அடிப்படைக் கொள்கைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மிக முக்கியமானது,

'உலகம்' பிரமம் என்பது தான். பிரமம், ஆத்மா என்ற இரண்டு வகைக் கருத்துக்களில்தான் உபநிஷதக் கொள்கைகள் முழுவதும் சஞ்சரிக்கின்றன. பிரமம் என்றதன் சொற்பொருள் அறிதற்கு அருமையாயுள்ளது. வேதத்தில் பிரார்த்தனை அல்லது மந்திரச் சொற்களுக்கு இச்சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இப் பிரார்த்தனைகள் முதலியன பிற்காலத்தில் மூன்று வேதங்களாகத் தொகுக்கப்பட்ட பொழுது இத் தொகுப்புக்களைப் பிரமம் என்று வழங்கினர். இது தெய்வத்தினின்றும் தோன்றியது என்ற கருத்துப் பிறக்கவே, வேதமும் தெய்வமும் பிரமம் என்று அழைக்கப்படலாயின. பின் வேதம் முதற்படைப்பாகக் கருதப்பட்டது. முடிவில், படைப்பிற்கு மூலம் எனவும், உலகத் தோற்றத்திற்குக் காரணம் எனவும் கொள்ளப் படுவதாயிற்று. இதனைப் 'பிரம சுயம்பு' என்பர்.

ஆத்மா* என்ற சொல்வரலாறு எளிதில் உணரத் தக்கதே. சிலர் உயிர்த்தல் என்று பொருள்படும் 'அந்' என்ற வினையடியாகப் பிறந்தது என்பர். டாய்ஸன் முதலிய வேறு சிலர் 'இது நான்' என இச்சொல் பொருள் படும் என்றனர். ஆகவே, ஆத்மா என்பது ஒரு தத்துவக் கொள்கை மாத்திரமன்று; 'தான்' என்ற பொருளில் வட மொழியில் பல இடங்களிலும் வழங்கியுள்ளது.

---

* தமிழில் ஆத்மாவை உயிர் என்றுவழங்குவர்.

'மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா'

(சிவஞான போதம், சூத்திரம். 3)

என்ற இடத்து ஆன்மா என்பதற்கு உயிர் எனப் பொருள் கூறப் பட்டுள்ளது. பல உபநிஷத்துக்களிலும் ஆத்மாவைப் பிராணன் என்று வழங்குதல் காணப்படுகிறது.

ஜீவான்மாவும், பரமான்மாவும் ஒன்று என்னும் கொள்கையை இவ் உபநிஷத்துக்கள் விளக்குவது போல, ஜீவான்மா ஐந்து அவத்தைகளுக்கு முட்பட்டு, இறுதியில் 'நானே பிரமம்' என்ற நிலையை அடையும் நெறியையும் விளக்குகின்றன. பிருகதாரணியக உபநிஷத்தில் (IV,3,4) இதனைக் காணலாம். இங்கே உயிர்கள் மாறிப்பிறக்கும் செய்தி உணர்த்தப்படுகிறது. இதனோடு சேர்ந்து ஒவ்வொரு கருமத்திற்கும் தக்க பலனுண்டென்பதும், அதனைத் தவிர்க்க முடியாதுஎன்பதும் உணர்த்தப்படுகின்றன. எனவே, பிராம்மணங்களைக் காட்டிலும் உபநிஷத்துக்களில் நீதி யொழுக்கம் அதிகமாக வற்புறுத்தப்படுகிறது. தைத்திரீய உபநிஷதம் (I, 11) கூறுவது வருமாறு: 'உண்மை பேசுக; உனது பணியை ஆற்றுக; வேதம் ஓதுதலைப் புறக்கணித்தல் செய்யற்க. உனது ஆசிரியனுக்குத் தக்ஷிணை கொடுத்து நீ விடைகொள்ளும் பொழுது' உனது வமிசம் இடையறவு படாதபடி செய்து கொள்ளுக. கடவுளர்களுக்கும் பிதிரர்களுக்கும் செய்ய வேண்டும் கிரியைகளை ஒருபொழுதும் தவிர்க்காதே. உனது மாதா உனக்கொரு தெய்வமாவள்; உனது தந்தை ஒரு தெய்வமாவன். உனது ஆசிரியன் ஒரு தெய்வமாவன். உனது அதிதி ஒரு தெய்வமாவன்.' இவ் ஒழுக்க நெறிபற்றி பிருகதாரணியகம் (V, 2) கூறுவது இன்னும் ருசிகரமாயுள்ளது:

பிரஜாபதியின் புதல்வர்களான கடவுளர், மக்கள், அசுரர் மூவரும் பிரமசரிய விரதம் பூண்டு தமது தந்தையோடு வசித்து வந்தனர். பிரமவித்தையை அறிந்தவனது வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட கடவுளர்கள் பிரஜாபதியிடம் வந்து, 'ஐய, எங்களுக்கு ஓர் உபதேசம் அருளிச் செய்க' என்றனர். பிரஜாபதியும் 'தா' என்று சொல்லி 'உங்களுக்குப் பொருள் விளங்கிற்று?' என்று கேட்டனன்.

அவர்கள், 'விளங்கி விட்டது. தாங்கள் 'தாம்மியதா' (அடக்கம் பேணுக) என்று கூறுகிறீர்கள்' என்றனர். அவனும் 'ஆம், உங்களுக்கு விளங்கிவிட்டது' என்றனன். பின்னர் மக்கள் அவனைப் பார்த்து 'எங்களுக்கு ஏதாவது அருளிச் செய்க' என்றனர். அப்பொழுதும் அவன் 'தா' என்றே கூறி, உங்களுக்குப் பொருள் விளங்கிற்று?' என்று கேட்டனன். 'விளங்கிவிட்டது. தாங்கள் 'தத்த' (கொடு) என்று கூறுகின்றீர்கள்' என்றனர். அவனும், 'ஆம், உங்களுக்கும் விளங்கிவிட்டது' என்றனன். பின்னர், அசுரர்கள் 'எங்களுக்கு ஏதாவது அருளிச் செய்யுங்கள்' என்றனர். அப்பொழுதும் 'தா' என்ற அதே சொல்லையே பிரஜாபதி கூறி 'உங்களுக்கு விளங்கி விட்டதா?' என்று வினவினன். 'விளங்கிவிட்டது. 'தயத் துவம்' (இரக்கம் காட்டுக) என்று கூறுகின்றீர்கள்' என்றனர். 'ஆம், உங்களுக்கும் விளங்கிவிட்டது' என்று பிரஜாபதி விடையிறுத்தனன். விண்ணில் தோன்றும் குரலாகிய இடியும் 'தாம்மியத, தத்த, தயத்துவம்' என்ற மூன்றையுமே குறித்து 'தா தா தா' என முழங்குகிறது. ஆதலால், ஒவ்வொருவனும் அடக்கம், தயை, இரக்கம் என்ற குணங்களில் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் நல்லொழுக்கத்தைப் பற்றி உபநிஷத் துக்களில் விவரிக்கப்பட்டபோதிலும், அவ் ஒழுக்கத்தை வற்புறுத்திக் கூறுதல் மிகமிக அருமையாகவே காணப் படுகிறது.

மேற்குறித்த ஜீவேஸ்வர ஐக்கியம், அவித்தையை நீக்கி, பரஞானத்தை அறிவதனாலேயே நிகழ்வது என் உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. புண்ணியமாயினும் சரி, பாவமாயினும் சரி, இந்த ஐக்கியம் அனைத்துவகைக் கருமங்களையும் கைவிடுதலினாலே உளதாம் என்பர்.

4

புண்ணியமேல் நோக்குவிக்கும்; பாவங்கீழ் தூக்கும்;
புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத்தி னாலே
நண்ணிய ஞானத்தினால் இரண்டினையும் அறுத்து
ஞால மொடு கீழ்மேலும் நண்ணா னாகி
எண்ணுமிக லோகத்தே முத்திபெறும்; இவன்றான்
எங்கெழிலென் ஞாயிறெமக் கென்று குறைவின்றிக்
கண்ணுதல்தன் நிறைவதனிற் கலந்து காயம்
கழிந்தக்கால் எங்குமாய்க் கருதான்போல் நிற்பன்

என்ற சித்தியார்ச் செய்யுளும் (283) இக் கருத்தை விளக்குகின்றது. இதனால் யாகம் முதலியனவும் பிறவிக்குக் காரணமாம் என்பதும், பரஞானம் ஒன்றே ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் நீக்கி ஐக்கியத்தின்பாற் படுத்தும் என்பதும் தெரியவரும். இந்த ஞானம் அழிவற்ற ஆற்றலுடையதாய் உள்ளதோடு, வாழ்வின் நோக்கமாயும் அமைந்துள்ளது. 'அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்' என்ற திருக்குறட்கருத்தும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஞானத்தை அடையவேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த அவா உபநிஷத்து அனைத்திலும் ஊடுருவிக் காண்கிறது.

இந்த ஞானமானது உலக இன்பத்தைப் புறக்கணித்தலோடு, உலகத்தையே இகழ்வதற்கும் காரணமாயிற்று. மைத்ராயணீ உபநிஷத்தில்தான் (I, 2, 4) முதன்முதல் இக்கருத்துவெளிப்படுவது. இந்த உபநிஷத்து மிகப் பிற்பட்டதாகும். எனவே, ஆதி உபநிஷத்துக்களின் அடிப்படைக் கொள்கை உலகத்தைத் துன்பமயமாகக் கருதுவதன்று. எனினும், பிற்காலத்தெழுந்த தத்துவ தரிசனங்களுக்கெல்லாம் அவ் உபநிஷதங்கள் மூலமாயுள்ளன என்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

உபநிஷத்துக்களைச் சுருதிகள் என்றும், வேதத்தின் சிரஸ் என்றும் கொண்டனர். இக் கொள்கை எழுந்த

பிற்காலத்தில் தத்துவ ஆராய்ச்சி என்பது தடைப்பட்டு விட்டது. ஆனால், உபநிஷத்துக்களில் தத்துவ ஆராய்ச்சி நிரம்பியுள்ளது. இந்த உபநிஷத்துக்கள் போற்றப் படுவது, இவை சுருதிகளாம் என்றும், இவற்றிற் கூறப் படுவன அனைத்தும் உண்மையேயாம் என்றும் கொள் ளும் காரணத்தாலன்று. உபநிஷத்துக்களை எழுதியவர் கள் மக்கள் மனத்தில் வேரூன்றி நிற்கும் உண்மைபற்றிய அவா நிரம்பவுடையவர்கள்; இவ்வுண்மையைக் குறித்து ஓயாது சிந்தனை செய்து, அதனை அறிய முயன்றவர்கள். உண்மையை நுணுகிக் காணுவதற்கு முயன்றுள்ள இம் முயற்சியாலேயே உபநிஷத்துக்களின் பெருமை நம்மவர் களுக்கு விளங்குகிறது.

மக்களது கருத்து வரலாற்றை அறிய முயலும் சரித்திரக்காரனுக்கு இவ் உபநிஷத்துக்களின் பெருமை இன்னமும் மிக நன்றாகப் புலப்படுகிறது. இவற்றில் கூறப்படும் ரகஸியங்களிலிருந்து, பாரஸிகத்தில் ஸூபி மதத்தினர்க்குரிய ஞானமார்க்கம் தோன்றியது. இவற் றின் ஞானமார்க்கக் கருத்துக்களோடு நவீன பிளேட்டோ கொள்கைகளும், அலெக்ஸாண்டிரியக் கிறிஸ்தவரது கொள்கைகளும் ஒத்துள்ளன. இன்னும் எக்கார்ட் (Eckhart), டௌலர் (Tauler) முதலிய கிறிஸ்தவ ஞானிகளது கொள்கைகளும், கடைசியாக ஜெர்மானிய ஞானியாகிய ஷோபன்ஹாயரது (Schopen-hauer) கொள்கைகளும் இவற்றோடு தொடர்புடை யனவே. ஷோபன்ஹாயர் கூறுவது நோக்கத்தக்கது: 'நான் உங்களுக்குச் சொல்லக் கருதும் முடிபு வாழ்க்கையைக் குறித்துள்ள கொள்கைகள் எல்லாவற் றிலும் மிகப் பழமையானவற்றைக் குறிக்கும் வேதத்தின் முடிபோடு ஒத்துள்ளது. இங்கே வேதம் என்றது உப நிஷத்துக்களை. நமது நூற்றாண்டில், 19-ம் நூற்றாண்

டில், உலகிற்குக் கிடைத்துள்ள நன்மைகள் எல்லாவற்றிலும் மிகப் பெரியது வடமொழி இலக்கியமேயாம். வேதம் வாழ்விலே எனக்குச் சாந்தியை அளித்தது; என் மரணத்திலும் அது சாந்தியை அளிக்கும்.' மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த பூர்விக இந்தியர்களது தத்துவம்தான் இன்றும் மானிஸம் (Monism) என்ற பெயரால் வழங்கி வருவது.

முண்டக உபநிஷதம் வித்தை என்பது அபரஞானம், பரஞானம் என இருவகைப் படும் என்றும். அழிவில்லாத பொருளாகிய பிரமத்தை அறிவது பரஞானம் என்றும், ரிக்வேதம், எஜுர் வேதம், ஸாம வேதம், அதர்வ வேதம், சிக்ஷை, கல்பம், வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தம், ஜோதிஷம் என்பவைகளை அறிவது அபரஞானம் என்றும் கூறுகிறது. இந்த உபநிஷதம்தான் வேதாங்கங்களை முதன் முதலில் எண்ணிக் கணக்கிடுகிறது. தொடக்கத்தில் இவைபற்றிய தனி நூல்கள் இருந்தன என்றோ அல்லது இவற்றைக் கற்பிக்கும் தனிப் பள்ளிச்சாலைகள் நிலவின வென்றோ கருதுதற்கில்லை. வேதங்களை ஓதுவிக்கும் இடத்தில், அவ்வேதங்களை அறிவதற்கு உதவியாக அமைந்த அறிவு விஷயங்களும் போதிக்கப்பட்டன. ஆகவே, இவ் வேதாங்கங்களின் தொடக்கம் பிராம்மணங்களிலும் ஆரணியகங்களிலும் காணப்படுவதாம். அங்கே யாகச் சடங்குகளை விவரிக்கும்பொழுது சிக்ஷை, வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தம், ஜோதிஷம் என்பனவற்றைப் பற்றிய விவாதங்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. வரவர, இந்த அறிவுப் பொருள்களை முறைப்படுத்தித் தனித் தனியே நூல்களாக எழுதி வைக்கத் தொடங்கினர். இவைகளே சூத்திரங்களாக வழங்கலாயின.

சூத்திரம் என்பதன் பொருள் பஞ்சு-நூல் என்பதாகும். பின்னர், சுருங்கியமைந்த விதியை இது குறித்தது. பல

நூல்களை ஒன்றோடொன்று இணைத்துச் சேர்ப்பதனால் ஆடை* உருவாகிறது. அதுபோலவே இந்தச் சிறுவிதிகளை ஒன்று சேர்ப்பதனால் நூற்பொருள் உருவாகின்றது. பின்னர் இவ்வகைச் சூத்திரங்களாலாய பெருநூலுக்கும் சூத்திரம் என்ற பெயரே வழங்கலாயிற்று. தமிழ் மொழியில் சூத்திரங்களை நூற்பா என்றும், சூத்திரங்களால் இயன்றதனை நூல் என்றும் கூறுதல் இங்கு நோக்குதற்குரியது. இந்தச் சூத்திரங்கள் நூற்பொருளை எளிதில் ஞாபகத்தில் வைக்கும் பொருட்டே ஏற்பட்டனவாம். உலகத்திலுள்ள இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் இவை போன்ற சூத்திரங்கள் காண இயலாது என்று கூறுவர். சுருங்க உரைப்பதில், ஓர் அசை இலாபமானாலுங்கூட, அதனைப் புத்திரப் பேறாக எண்ணி மகிழ்வர் என்று பதஞ்சலி ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். இச்சூத்திரங்களைப் பின்வந்த ஆசிரியர்கள் விளக்கி வியாக்கியானங்கள் எழுதி வைத்துள்ளார்கள். வியாக்கியானங்க ளின்றிச் சூத்திரங்களின் பொருளை அறிந்துகொள்ள இயலாது. இந்தச் சூத்திரநெறி பிராம்மணங்களிலிருந்து தோன்றியது என வின்டர்னிட்ஸ் கூறுவர்.

இவ்வகைச் சூத்திரங்களால் அமைந்த வேதாங்கங்களைப் பற்றிச் சங்ககாலம் முதற்கொண்டே தமிழ் மக்கள் அறிந்திருந்தனர்.

---

*பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா-எஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூல் முடியு மாறு

என்ற நன்னூற் பகுதி அறியத்தக்கது.

ஆறுணர்ந்த ஒரு முது நூல் (166)

எனப் புறநானூறும்,

ஆறறி யந்தணர்க்கு அருமறை பலபகர்ந்து (1)

எனக் கலித்தொகையும்,

கற்பம் கை; சந்தம் கால்; எண் கண்;
தெற்றென் நிருத்தம் செவி; சிக்கை மூக்கு;
உற்ற வியாகரணம் முகம் பெற்றுச்
சார்பில் தோன்று ஆரண வேதக்கு (27, 100—104)

என மணிமேகலையும் கூறுகின்றன. தமிழில் மிகப்பழைய நிகண்டான திவாகரத்திலும்,

ஆறங்கம் மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு,
சந்தோ பிசிதி, நிருத்தம், சோதிடம் (12, 81)

என இவ்வேதாங்கங்கள் வகைப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. இங்கே மந்திரம் என்றது கல்பசூத்திரத்தை.

பிராம்மணங்களோடும் ஆரணியகங்களோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையன கல்ப சூத்திரங்கள். ஆகவே, இக் கல்ப சூத்திரங்கள்தான் முதன்முதலில் விரிவாக இயற்றப்பட்டன. யாகச் சடங்குகளைச் சுருங்கிய அளவில் பூர்வாபரத் தொடர்புகாட்டிப் புரோகிதர்கள் அறிய வேண்டும் அவசியம் பற்றியே இவ்வகைச் சூத்திரங்கள் எழுந்தன. பிராம்மணங்களில் கூறப்படும் சிரௌத யாகங்களைப் பற்றியவை சிரௌத சூத்திரங்கள் என்றும்; நித்திய வாழ்க்கையில் நிகழ்த்தப்படும் சடங்குகளை உணர்த்தும் நூல் கிருஹ்ய சூத்திரம் என்றும் பெயர் பெறும். இவை இரண்டும் கல்பசூத்திரத்தின் இருபெரும் பகுதிகளாம்.

சிரௌத சூத்திரங்கள் மூவகை அக்கினியையும் பிரதிஷ்டை செய்யும் நெறிகளைக் குறித்தும், அக்கினி

ஹோத்திரத்தைக் குறித்தும், ஸோம யாகத்தைக் குறித்தும், தர்ஸ பூர்வ மாஸ யாகத்தைக் குறித்தும், சாதுர் மாஸிய யாகத்தைக் குறித்தும் விதிகளை உணர்த்துவன. யாகத்தை உடன்பட்ட சமயநெறியின் வரலாற்றை உணர்வதற்கு இந்தச் சூத்திரங்கள் மிகுதியும் பயன் படுவனவாம்.

கிருஹ்ய சூத்திரங்களுள் கூறப்படும் பல்வேறு விஷயங்களும் ஆராய்ச்சியாளருக்கு மிகவும் பயன்படத் தக்கன. இவற்றிலே ஸம்ஸ்காரங்கள் அனைத்தும் விரிவாக உணர்த்தப்படுகின்றன. கர்ப்பாதானம், ஜனனம், பிரமசரியம், விவாகம் முதலியன குறித்துப் பூர்வ மக்கள் கைக்கொண்ட பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம் இவற்றில் காணலாம். அன்றியும், பஞ்சமகா யக்ஞங் களைக் குறித்தும் இவை உணர்த்துகின்றன. தெய்வங்கள், பூதங்கள், பிதிரர்கள், விருந்தினர்கள் முதலியவர்களுக்குச் செய்யும் யக்ஞமும் பிரமத்திற்குச் செய்யும் யக்ஞமுமே பஞ்சமகா யக்ஞங்களாம். பிரம யக்ஞம் என்று கூறுவது வேதமோதுதலே. பூத யக்ஞம் என்று சொல்லுவது எல்லா வகையான உயிரினங்களின் பொருட்டும் செய்யும் யக்ஞம். பலி யாருக்கு அளிக்கப்படுகின்றதோ அத்தெய் வங்களுக்கும், இல்லுறை தெய்வங்களுக்கும், பூலோக தெய்வங்களுக்கும், இந்திரன், வருணன், சோமன் முதலியோர்களுக்கும் இவர்களைச் சார்ந்த தேவர்களுக் கும், பிராமணனுக்கும் பிராமணனைச் சார்ந்தோர்களுக் கும், பகலிலுலவும் தெய்வங்களுக்கும் இரவிலுலவும் தெய்வங்களுக்கும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் செய்யப்படும் யக்ஞங்களையே தெய்வ யக்ஞம் குறிப்பதாகும். பிதிரர் களுக்குப் பிண்டக்கிரியை செய்வது பிதிர்யக்ஞம். விருக்

தினருக்கு உபசாரம் செய்து அன்னம் அளிப்பது மனுஷ்ய யக்ஞம். வள்ளுவர்,

> தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
> ஐம்புலத்தா றோம்பல் தலை*

என்று இந்தப் பஞ்சமகா யக்ஞங்களைக் குறித்துள்ளார்.

அன்றியும் வீடு கட்டுதல், ஆடு மாடுகள் வளர்த்தல், பயிர்த்தொழில் செய்தல் முதலியவற்றைப் பற்றியும், நோய்களுக்கும் துர்ச்சகுனங்களுக்கும் பரிகாரமாகச் செய்யப்படும் மாந்திரிகச் சடங்குகளைப் பற்றியும், பிசாசுகளை ஓட்டுதல் பற்றியும், வசியங்களைப் பற்றியுமுள்ள பல விஷயங்களும் கிருஹ்ய சூத்திரங்களில் காணப்படுகின்றன. முடிவாக, சிராத்தங்களைக் குறித்தும் இவை உணர்த்துகின்றன. பிற்காலத்தே சிராத்தங்கள் மிக முக்கியமாகக் கருதப்பட்டமையால், இவற்றை மட்டும் உணர்த்தும் சிராத்த கல்பங்களே தோன்றலாயின.

ஆகவே, கிருஹ்ய சூத்திரங்கள் இலக்கிய நெறியில் சிறப்புடையதாக இல்லாமற் போனாலும், பூர்விக இந்தியர்களுடைய வாழ்க்கை நெறியை உணர்ந்து கொள்வதற்கு நன்கு உதவுகின்றன. மனுஷ்ய வர்க்க சாஸ்திரத்தில் (Ethnology) பயிற்சி பெறுபவனுக்கு இவை பெரிதும் பயன்படத்தக்கன. இவற்றை ஆராய்ந்தால், இந்தியர்

---

* இங்கே தென்புலத்தார் பிதுரர். விருந்து என்றது மனுஷ்ய யக்ஞத்தைக் குறிப்பது. தெய்வம் என்பது தேவ யக்ஞம். ஒக்கல், தான் என்று கூறியுள்ளன இந்த வைதிக மகா யக்ஞங்களோடு பொருந்துவனவாகத் தோன்றவில்லை. ஜைன சமயத்தவர்க்கு இவை உரியன என்று கருதுதற்கு இடமுண்டு.

களுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்குமுள்ள தொடர்பு மொழி பற்றிய அளவில் மாத்திரமன்று என்பதும், இவர்கள் கைக்கொண்டிருந்த பழக்க வழக்கங்களிலும் இத்தொடர்பு காணப்படுகின்றது என்பதும் நாம் உணரலாம்.

கிருஹ்ய சூத்திரங்களோடு நேரடியான தொடர்புடைய தர்ம சூத்திரங்களும் இங்கே குறிக்கத்தக்கன. தர்மம் என்பது உரிமை, கடமை, விதி என்பனவற்றை யும், சமயம், பழக்க வழக்கம் என்பனவற்றையும் உணர்த்தும் ஒரு பொதுச் சொல்லாம். ஆதலால் இந்தச் சூத்திரங்கள் லௌகிக விதிகளையும் வைதிக விதிகளையும் உணர்த்துவனவாம். வர்ணாச்சிரம தருமங்களைப் பற்றியும் இவைகள் விதிகளை வகுத்துள்ளன. இவற்றின் மூலமாக அந்தணர்களுடைய செல்வாக்கு சமுதாயத்தில் எங்கும் பரவும் நிலைமை ஏற்பட்டது. கடைசியாக, ஸுல்வ சூத்திரங்களைப்பற்றிக் கூறவேண்டும். ஸுல்வம் என்பது அளக்கும் நூல். யாகம் செய்யும் இடம் முதலியவற்றை அளந்து கட்டுவதற்குரிய விதிகளை உணர்த்துவன இந்தச் சூத்திரங்கள். இவைகள் மிகப் பழமையான க்ஷேத்திர கணிதங்களாம். ஆகவே, விஞ்ஞான சாஸ்திர வரலாற்றை உணர இவை பெரிதும் பயன்படுவன.

சிரௌத சூத்திரங்களும் கிருஹ்ய சூத்திரங்களும் வேதத்தை உணர்ந்து கொள்வதற்கு முக்கியமான கருவிகளாம். அவைகள் யாகச் சடங்குகளின் விதிகளை மாத்திரமன்றி மந்திரப் பிரயோகங்களைப்பற்றியும் கூறுகின்றன; அந்தச் சூத்திரங்களினிடையே மந்திரங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனமாக, கல்ப சூத்திரங்கள் வேதத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடைமையை இந்த மந்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இரண்டு கிருஹ்ய சூத்திரங்களில் தனிப்பட மந்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டும்

உள்ளன. இவைகளை 'மந்திர பிராம்மணம்' என்றும் 'மந்திர பாடம்' என்றும் அறிஞர் கூறுவர். கல்பத்தை மந்திரம் என்று திவாகர நிகண்டு கூறியுள்ளதன் பொருத்தம் இங்கு கூறியவற்றால் நன்கு விளங்கும். கிருஹ்ய சூத்திரங்களை யடுத்துச் சிராத்த கல்பங்களும் பிதுர்மேத சூத்திரங்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. வேதத்தைச் சார்ந்த உபநிஷதங்களுக்குப் பிற்பாடு வேறுபல உபநிஷதங்களும் தோன்றியவாறுபோல, வைதிகக் கிரியைகள் பற்றிய நூல்களுக்குப் பிற்பாடு இவற்றைக் குறித்து வேறு பல நூல்களும் தோன்றின. சிரௌத கிருஹ்ய சூத்திரங்களின் பின்பு, பரிசிஷ்டம் என்ற அனுபந்தங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சிற்சில விஷயங்கள் மிக விரிவாக உணர்த்தப்படுகின்றன. மிகப் பெரிய பரிசிஷ்டங்களுள் ஒன்று பிராயச்சித்த சூத்திரம் என்பது. மிகப் பிற்பட்டு, பிரயோகங்களும், பத்ததிகளும், காரிகைகளும் பிராயச்சித்தக் கிரியைகளைப் பற்றித் தோன்றின.

கல்ப சூத்திரங்களோடு ஒத்த பழமையுடையது சிக்ஷை எனப்படுவது. இது ஒலியியலை உணர்த்துவது. கல்ப சூத்திரங்கள் பிராம்மணங்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்குத் தோன்றின. சிக்ஷைகள் வேதஸம்ஹிதைகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையன. சிக்ஷை என்பது போதித்தல் என்று பொருள்படும். ஸம்ஹிதைப் பாடங்களைச் சரியான உச்சாரணத்தோடு ஓதும் முறையை இது கற்பிக்கும். முதன்முதலாக தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (I, 2) இந்த வேதாங்கம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அங்கே எழுத்துக்கள், உச்சாரண வேறுபாடுகள், அசைகள், அழுத்திக் கூறும் முறைகள், பண்கள், தொடர்ந்து கூறும்போது சொற்கள் புணரும் முறைகள்: இவை ஆறும் சிக்ஷைக்குரியனவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. யாகத்தைச் செய்யும்பொழுது வேதத்தைச் சரியாகவும்

எவ்வகையான பிழையுமின்றி ஓதுதல் அவசியமாகும். சிக்ஷைக்கு முன்பாகவே வேத ஸம்ஹிதைகள் முழுவதும் பூர்த்தியாகத் தொகுக்கப்பட்டு வழங்கி வந்தன. மந்திரங்கள் முதலில் தோன்றிய முறையிலேயே ரிக்வேத ஸம்ஹிதையில் உள்ளன என்று கொள்ளமுடியாது. இந்த ஸம்ஹிதையைத் தொகுத்தவர்கள் பலவகையான வேறுபாடுகளை உச்சாரணமுதலியவற்றின் காரணமாகச் செய்து வந்துள்ளனர் என்பது எளிதில் அறியத்தகும். வேதங்களை ஓதும் முறையும் 'ஸம்ஹிதா பாடம்' என்றும், 'பத பாடம்' என்றும் இருவகை உண்டு. பத பாடங்கள் சொற்களைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து ஓதும் முறையாம். எனவே, இவை, இலக்கணத்தில் வல்லவர்கள் செய்து வைத்துள்ள முறை என்பது விளங்கும். ரிக்வேதத்தின் பத பாடம் ஸாகல்யர் என்பவர் செய்ததாகக் கூறுவர். இவரைக் குறித்து ஐதரேய ஆரணியகத்தில் சொல்லப்பட்டு மிருக்கிறது. சங்கநூற் புலவர் பெயர் வரிசையில் சாகலாசனார் என்னும் பெயர் ஒன்று காணப்படுகிறது. இப்பெயர் ஸாகல்ய என்பதனோடு தொடர்புடையது எனக்கருதலாம்.

இந்த வேதாங்கத்தைச் சார்ந்த மிகப் பழையநூல்கள் பிராதி சாக்கியங்கள் என்பன. இவைகள் ஸம்ஹிதா பாடத்தையும் பத பாடத்தையும் நிருமிக்கும் முறையை உணர்த்தி, இந்த ஸம்ஹிதையை ஓதும் நெறிகள் அனைத்தையும் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. ஸம்ஹிதையின் ஒவ்வொரு சாகைக்கும் இவ்வகை நூல்கள் உரியவாதல்பற்றி, பிராதி சாக்கியங்கள் என்ற பெயர் தோன்றியது. ரிக்வேத பிராதிசாக்கியம் சௌனகர் இயற்றியது என்பர். இப்போது இது செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளது. பூர்வத்தில் சூத்திரமாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும். தைத்திரீய பிராதி சாக்கிய சூத்திரம் தைத்திரீய ஸம்ஹிதைக்கு உரியது. காத்தியாயனர் இயற்றிய

தாகச் சொல்லும் வாஜஸனேயீ பிராதிசாக்கிய சூத்திரம் வாஜஸனேயீ ஸம்ஹிதைக்கு உரியது. இங்ஙனமே, அதர்வ வேதத்திற்குரிய பிராதி சாக்கியம் ஒன்றும் உளது. ஸாம பிராதிசாக்கியம் ஒன்றும் உளது. இந்த வேதத்தைச் சார்ந்த உத்தரகானத்திற்குரிய பிராதிசாக்கியம் 'புஷ்ப சூத்திரம்' என வழங்குகிறது. யாகத்தில் ஸாமத்தை ஓதும் முறைபற்றி 'பஞ்சவித சூத்திரம்' என்ற ஒரு பிராதிசாக்கியமும் காணப்படுகிறது.

இந்தப் பிராதிசாக்கியங்கள் இரண்டு வகையால் சிறப்புடையவாகக் கருதத்தக்கன. இவைகளிலிருந்துதான் இலக்கணக்கல்வி தொடங்குகிறது. இவை இலக்கண நூலே யாகாவிடினும், அதற்குரிய விஷயங்கள் பலவும் இவற்றின் கண் உள்ளன. இவைகளிற் காணப்படும் மேற்கோளி னால், இவற்றிற்கு முன்பும் இலக்கண விஷயங்கள் ஆரா யப்பட்டுவந்தன என்பது விளங்கும். இரண்டாவதாக, ஸம்ஹிதைப் பாடங்கள் இன்று காணப்படும், நிலையி லேயே பிராதிசாக்கிய காலம் தொடங்கி அமைந்துள்ளன என்பதற்கு இவைகள் தக்க சான்றாகும். உதாரணமாக, ரிக்வேத பிராதிசாக்கியத்தில் காணும் விதிகள், இந்த ரிக்வேத ஸம்ஹிதை பத்து மண்டலங்களாகப் பூர்வ காலத்திலேயே பகுக்கப்பட்டன என்பதும், இம் மண்ட லங்களிற் காணும் மந்திரங்கள் இன்றுள்ள முறையி லேயே மிகப் பூர்வ காலத்திலேயும் அமைந்திருந்தன என்பதும் தெரியவரும். ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வோர் அசையும், இன்று அச்சுப் புத்தகங்களிற் காணப்படு மாறே, பிராதிசாக்கியங்களின் காலந் தொடங்கி வழங்கி வந்துள்ளனவாம்.

இவைகளேயன்றி, மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய சிக்ஷை நூல்களும் உள்ளன. இவைகள்

பாரத்துவாஜர், வியாஸர், வசிஷ்டர், யாக்ஞ்ய வல்கியர் முதலிய பூர்வகாலத்துப் பெரியோர்கள் பெயரால் வழங்கு கின்றன. தர்ம சூத்திரங்களைப் பின்பற்றிப் பிற்காலத் தில் தர்ம சாஸ்திரங்கள் வெளிவந்தமைபோல, இவைகள் பிராதிசாக்கியங்களைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளன. சில ஓரளவு பழமை வாய்ந்தன; சில மிகப் பிற்பட்ட காலத் தன. பாணினீய சிக்ஷையைக் குறித்து 'வடிவில் பிற்பட்ட தாயினும் பொருளில் பழமையானது' என உவீபர் (Weber) கூறுகிறார். பிராதிசாக்கியங்கள் இயற்றிய சௌனகரும் காத்தியாயனரும் அனுக்கிரமணி என்ற பெயருள்ள சில நூல்களையும் இயற்றினர் என்று கூறுவர். அனுக்கிரமணி என்பது பட்டிகை என்று பொருளாகும். உதாரணமாக, சௌனகர் இயற்றிய அனுக்கிரமணிகள் ரிக்வேத மந்திரங்களை இயற்றிய ரிஷிகளின் பெயர்களையும், இவ்வேதத்தில் காணும் செய் யுள் வகைகளையும், தெய்வங்களையும், மந்திரங்களையும் பட்டிகை முறையில் அமைத்துக் கூறுகின்றன. இவ்வகை அனுக்கிரமணிகளும் இன்றுள்ள முறையிலேயே மிகப் பூர்வகாலத்தும் வேத ஸம்ஹிதைகள் வழங்கின என்பதை உணர்த்தும்.

சிக்ஷயென்ற வேதாங்கத்தைப் போலவே, நிகண்டு என்ற சொல்-தொகுதியும், அதற்கு யாஸ்கர் இயற்றிய நிருக்தம் என்ற விளக்க நூலும், ரிக்வேத ஸம்ஹிதை இக் காலத்திருப்பதைப் போலவே மிகப் பூர்வகாலத்தும் உருப் பெற்றிருந்தது என்பதை உணர்த்துகின்றன. நிருத்தம் என் பதற்குச் சொல்பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல் என்பது பொருள். இந்த நூல் வேதத்திற்கு ஒரு வியாக்கியானம் என்று சொல்லலாம். யாஸ்கர் பாணினிக்கு முந்தியவர். தமக்கு முற்பட்டவர்களாகப் பதினேழு ஆசிரியர்களை இவர் குறிப்பிடுகின்றார். இவர்களில் ஒருவர் வேதத்திற்குப்

பொருள் காணுதல் பயனற்ற வேலை என்றும், வேத மந்திரங்கள் விளக்கமின்றியும், அர்த்தமின்றியும், ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டும் உள்ளன என்றும் கூறுகிறார். இவர் கொள்கையை மறுத்து யாஸ்கர் சொல்லாராய்ச்சி செய்து பொருள் விளக்கம்செய்கிறார். பல இடங்களில் ஒரு சொல்லுக்கே இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களைத் தருகின்றார். இதனால் ஆசிரியர் யாஸ்கர் காலத்தேயே ரிக் வேதத்திலுள்ள பல சொற்களுக்கும் தொடர்களுக்கும் பொருள் விளங்காமற் போயிற்று என்றும், பரம்பரை இடையறவுபட்டுப் போயிற்றென்றும் நாம் அறியலாம். 14-வது நூற்றாண்டில் சாயனர் இயற்றிய ரிக்வேத பாஷ்யம் ஒன்றே விரிந்த உரையாக அமைந்துள்ளது. வேதப் பொருளை ஆராய்ச்சி செய்த ஒரு சில ஐரோப்பியர்கள் வேதம் தோன்றி 2000 ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டெழுந்த ஓர் உரைகாரர் மொழி நூலாராய்ச்சியில் வல்ல தற் காலத்து அறிஞர்களைக் காட்டிலும் பொருள் விளக்கம் செய்வதில் மிக்க தகுதியுடையவர் என்று கூறமுடியாது எனக் கொள்கின்றனர். இவர்களுள் ருடால்ப் க்ரௌஸ் (Rudolf Graus) என்பவரை முக்கியமாகக் கூறலாம். ஆனால், வேறுசில ஆராய்ச்சியாளர்கள் சாயனபாஷ்யத்தையும் தழுவி, மொழி நூலாராய்ச்சியையும் பயன்படுத்தி நடுநிலையில் நின்று பொருள்விளக்கம் செய்வதே தக்கதாம் எனக் கொண்டுள்ளனர். இவ்வாறு கொள்பவர்களுள் முக்கியமானவர் ஆல்பிரட் லுட்விக் (Alfred Ludwig) என்பவர். இவருக்குப் பின்வந்த பிஷல், கெல்நர் என்ற இருவரும் ரிக் வேதத்தில் புதைபொருளாயிருந்த பல பகுதிகளை நன்றாக விளக்கம் செய்துள்ளார்கள். ரிக்வேதம் இந்தியர்கள் மனத்தில் உதித்ததென்றும், ஆதலால் பிற் காலத்தில் எழுந்த இந்திய இலக்கியங்கள் வேதத்தை உணர்வதற்குச் சிறந்த கருவி நூல்களாகும் என்று ா

கருதினர். நிருக்தமே யன்றி நிகண்டுகளையும் யாஸ்கர் செய்தனர் என்று பரம்பரை கூறும். ஆனால், நிகண்டு களில் காணப்படும் சொற்களுக்கு யாஸ்கர் ஒரு வியாக்கி யானகர்த்தா என்பதுதான் உண்மை. இந்நிகண்டுகள் பூர்வ காலத்து ரிஷிகளுடைய பரம்பரையினர் செய்தது என்று யாஸ்கர் தாமே கூறுகின்றார். நிகண்டுகளில் மூன்று காண்டங்கள் உள்ளன. நைகண்டுக காண்டத்தில் மூன்று சொற்றொகுதிகள் உள்ளன. இத்தொகுதிகள் பூமி, ஆகாயம், நீர் முதலிய விஷயங்கள் பற்றி அமைந்துள்ளன. அதாவது, இத்தொகுதிகள் ஒருபொருட் பல்பெயர்த் தொகுதிகளாம். பூமிக்கு 21 பெயர்களும், பொன்னுக்கு 15 பெயர்களும், காற்றுக்கு 16 பெயர்களும், நீருக்கு 101 பெயர்களும், போ என்ற வினைக்கு 122 வினைச்சொற் களும் இங்ஙனமாக இத்தொகுதிகள் அமைந்திருக் கின்றன. இரண்டாவதாகிய நைகம அல்லது ஐகபதிக காண்டத்தில் ஒருசொற் பல்பொருள் தொகுதிகள் அடங்கியுள்ளன. மூன்றாவதாகிய தைவத காண்டத்தில் பூமி, ஆகாயம், சொர்க்கம் என்ற பிரதேசங்கள் ஒவ் வொன்றிற்கு முரிய தெய்வங்கள் வகைப்படுத்திக் கூறப் படுகின்றன.

சந்தம், ஜோதிஷம் என்ற இரண்டு வேதாங்கங் களிலும் இப்பொழுது கிடைப்பன மிகப் பிற்பட்டுத் தோன்றியவைகளேயாகும். ஸாம வேதத்திற்குரிய நிதான சூத்திரம் என ஒன்று உண்டு. இதில் செய்யுள் ஆராயப் படுதலோடு, ஸாம வேதப் பகுதிகளான உக்தம், ஸ்தோ மம், கானம் என்பவை பற்றியும் ஆராய்ச்சி நிகழ்கின்றது. இலக்கண முறையிலும் இது முக்கியமானதாகவே உள் ளது. சிலர் பதஞ்சலி முனிவர் இதனைச் செய்தார் என்பர். ரிக் வேதத்திற்கும் எஜுர் வேதத்திற்கும் செய்யுளிலக் கணமாகப் பிங்கலம் என்பதனைக் கூறுவர். ஆனால், இது

மிகவும் பிற்காலத்து எழுந்ததொரு நூலேயாகும். ஏனெனில், பிற்காலத்தில் தோன்றிய செய்யுளினங்களுக்கு இதில் இலக்கணம் காணப்படுகின்றது.

வேதாங்கங்களில் ஒன்ருகிய ஜோதிஷநூல் செய்யுளால் இயன்ற ஒரு சிறு நூலாகும். எஜுர் வேதத்திற்குரிய ஜோதிஷத்தில் 43 செய்யுட்களும் ரிக் வேதத்திற்குரிய ஜோதிஷத்தில் 36 செய்யுட்களும் உள்ளன. இருவகைச் சங்கராந்திகளிலும், பௌர்ணமி அமாவாசியிலும், சூரியனும் சந்திரனும் இருக்கும் நிலையையும், அவைகளைக் கண்டு பிடித்தற்குரிய விதிகளையும் இந்த வேதாங்கம் முக்கியமாகக் கூறுகிறது. இதில் 'ராசி' என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளது. ஆனுல், இச் சொல்லின் பொருள் தொகுதி அல்லது கூட்டம் எனத் துணியப்பட்டுள்ளது; மேஷ ராசி முதலியவற்றிற் காணும் பொருளன்று.

பிறிதொரு வேதாங்கமாகிய வியாகரணம் இப்பொழுது முற்றும் அழிந்து விட்டது. வேதத்தின் பொருளாராய்ச்சியில் விளைந்ததே இந்த வியாகரணம். ஆரணியகத்தில் வியாகரணத்திற்குரிய சங்கேத பதங்கள் காணப்படுகின்றன. இப்போது கிடைப்பனவற்றுள் பாணினியின் இலக்கணமே மிக்கதொன்மை வாய்ந்தது. இதில் வைதிகமொழியைப் பற்றிக்கூறும் பகுதி மிகச் சொற்பமேயாம். அன்றியும், இதற்கும் வேத சாகைகளுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. சமயத்தொடர்பற்று வெகுகாலமாகப் பயிலப்பட்டுவந்த இலக்கண நெறியின் பயனே பாணினி முனிவரது வியாகரணம்.

இப் பேராசிரியரைக் குறித்துச் சிறியதொரு வரலாறு கூறப்பட்டு வருகிறது. பண்டைக்காலத்தில் வர்ஷர் என்று ஓர் ஆசாரியர் இருந்தனர். அவரிடத்தே கல்வி

பயின்று கொண்டிருந்த பல மாணவர்களுள் பாணினியும் ஒருவர். இவர் பிறந்த இடம் ஸாலாதுரம் என்னும் நகரமாகும். இவரது தாயார் பெயர் தாக்ஷி என்பது. இவர் மிகவும் மந்த புத்தி; ஆனால், கல்விமீது அளவுகடந்த ஆசையுடையவர். தமது ஆசிரியருக்கு எவ்வளவோ பணிவிடைகள் செய்தும், அவற்றால் இவர் ஒரு பயனும் எய்தவில்லை. கடைசியில் இவருடைய ஆசாரிய பத்தினி இவரை வெளியே போய்விடும்படி கட்டளையிட நேர்ந்தது. இதனால் மனம் நலிவுற்று வருந்திய பாணினி இமாலயத்திற்குச் சென்று அங்கு ஈசுவரனை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்தார். சிவபெருமானும் பாணினியின் தவத்திற்கு உவந்து எல்லா வித்தைகளுக்கும் ஆதாரமாயுள்ள வியாகரணத்தை உபதேசித்தருளினார். இங்ஙனம் வரப்பிரசாதத்தால் கல்வி பெற்றுக்கொண்ட பின்னர், தம்முடன் ஒருசாலை மாணாக்கராகிய காத்தியாயனரோடு வாதம் நிகழ்த்தினர். அது தொடங்கி ஏழுநாளாகியும் முடிவு பெறவில்லை. எட்டாவது நாளன்று பாணினியே வெற்றி எய்தினர். அப்பொழுது சிவபெருமான் ஆகாயத்தில் தோன்றி ஐந்திர வியாகரணத்திற்குப் பூமியில் அழிவுண்டாயிற்று என்றுகூறி மறைந்தருளினர்.

இவ்வரலாறு எவ்வளவு காலத்திற்கு முன்பு தொட்டுள்ளது என்று திட்டமாய் நிச்சயிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கி. பி. **12**-ம் நூற்றாண்டில் சோமதேவ பட்டரால் எழுதப்பட்ட கதாசரித் சாகரத்திலும், அதற்கு முதனூலாகிய பிருகத் கதா மஞ்சரியிலும் இது காணப்படுகிறது. மேலும், கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இந்தியாவிற்கு வந்த ஹியூன் த்ஸாங் என்ற சீன யாத்திரிகரும் மேற்கூறியது போன்றதொரு கதையை எடுத்துச் சொல்லுகின்றனர். இக் காரணங்களினால், கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தேனும் இவ்

வரலாறு வழங்கி வருகிறது என்று கொள்ளலாம். பாணினியாசிரியர் பக்கல் நம் முன்னோர்க்குரிய நன்கு மதிப்பினையும் பக்தியையும் மட்டுமே இவ் வரலாறு உணர்த்துவதாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவர் மந்த புத்தியாயிருந்தார் என்று கூறுதல் பொருத்தமற்றது. இவரது பேரிலக்கணமே அதற்குப் போதிய சான்றாகும். உலகத்தில் அறிவாலும் கல்வியாலும் அழியாப் புகழெய்தியுள்ள பெரியோர்கள் அவர்களது இளமைப் பிராயத்தில் மூடர்களாயும் மந்தர்களாயும் இருந்தார்கள் எனச் சொல்லுதல் பெருவழக்கு. உதாரணமாகக் காளிதாஸ மகாகவியின் வரலாற்றைக் கூறலாம். இதுபோன்ற கூற்றுக்களெல்லாம் கதையழகிற்கு வேண்டும் கற்பனைகளேயாம். ஆனால் இக் கதையில் இரண்டொன்றேனும் உண்மையில்லாமல் போகவில்லை. பாணினி தமது காலத்துள்ள வடமொழி இலக்கிய இலக்கணங்களில் பரிபூரண பாண்டித்திய முடையவராயிருந்தார் என்பது யாவராலும் மறுக்கற்பாலதன்று.

பாணினியார் காலத்தும் தற்காலத்தோடு ஒப்ப ஸம்ஸ்கிருத மொழி இரண்டு பெரும்பிரிவாகக் கிடந்தது. இந்து சமயங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாயுள்ள வேதத்தைப்பற்றி ஏற்கெனவே கூறியுள்ளேன். அவ் வேதம் வடமொழியால் இயன்றுள்ளது. எனினும், அம்மொழியிலுள்ள காவிய, நாடக, அலங்காரங்களில் நன்கு பயின்ற கல்வியாளர்கள் தாமும் அவ் வேதத்தின் பொருளை உணர்தற்கண் பெரிதும் இடர்ப்பட்டு மயங்குவர். வேதம் என்று குறிப்பிட்டது மந்திர பிராம்மணங்களை. இவ் இடர்ப்பாடு இருத்தற்குக் காரணம் யாதெனின், வேதத்தில் வழங்கும் சப்தங்களும் காவியம் நாடகம் முதலியவற்றில் வழங்கும் சப்தங்களும் தம்மில் மிகப் பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. மந்திரங்களிலுள்ள சில சப்தங்களில் அவை

வேற்று மொழிக்கு உரியனவோ என்று நாம் திகைக்கும் படி அத்துணை வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. இது வட மொழியில் காலக்கிரமத்தில் ஏற்பட்ட உபசய அபசயங் கள் காரணமாக நேர்ந்ததாகும். வேதத்தில் மட்டும் பயின்று வரும் சப்தங்களை வைதிக சப்தங்கள் என்றும், மற்றை இதிகாஸம், காவியம் முதலிய வடமொழி நூல்கள் அனைத் திலும் பயின்று வரும் சப்தங்களை லௌகிக சப்தங்கள் என்றும் வடமொழிவாணர் கூறுவர். பாணினியாசிரியர் இவ்விருவகை வழக்குக்களையும் நன்கு உணர்ந்தவராவர். ஆனால், வைதிக வழக்கினை 'சந்தஸ்' என்றும் லௌகிக வழக்கினை 'லோகம்', 'பாஷை' என்றும் இவர் தமது வியா கரணத்தில் வழங்கினர்.

தமிழிலும் இது போன்றதொரு வழக்கு வேறுபாடு வியவகரிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்திலே,

> தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து
> வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பாணினி 'சந்தஸ்' என்று வழங்கியதனோடு ஒப்ப, தமிழிலும் 'செய்யுள்' எனப்பட் டது. பிரயோக விவேக உரையிலே, 'வழக்காவது உலக வழக்கும், செய்யுள் வழக்கும் என இருவகைப்படும். அவற்றை வடநூலார் லௌகிகப் பிரக்கிரியை, வைதிகப் பிரக்கிரியை என்பர்' 'என்று சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரும் உரைத்துச் சென்றார். தொல்காப்பியர் இவ்வழக்கு வேறு பாட்டினை சுமார் 35 சூத்திரங்களால் உணர்த்துகிறார். நன் னூல் இயற்றிய பவணந்தி முனிவர் தொல்காப்பியர் காட் டியவற்றுள் பெரும்பாலனவற்றை நீக்கி, விஷயத்தை மிக வும் சுருக்கி 5 சூத்திரங்களால் கூறி முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் சுருக்குவதனால் இவ் வேறுபாடு தமிழிலக்

கண உணர்ச்சிக்கு அத்துணை அவசியமில்லை என்பது நன்னூலார்க்குக் கருத்தெனின் அது பொருத்தமுடையதே யாகும்.

பாணினீய வியாகரணத்தில் ஏறக்குறைய 4,000 சூத்திரங்கள் உள்ளன. நூல் முழுவதும் எட்டு அத்தியாயங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்காரணத்தால் 'அஷ்டாத்தியாயி' என்ற பெயர் இதற்கு வழங்குகிறது. ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திலும் நான்கு பாதங்கள் உள்ளன. அன்றியும் இந்நூலுக்குத் தனியே 5 அங்கங்களும் உள்ளன. அக்ஷர ஸமாம்நியாயம், சிக்ஷை, கணபாடம், தாதுபாடம், லிங்காநு சாஸனம் என்பனவே அவை. இந்த அங்கங்கள் பொதுமுறையில் இன்ன இயல்பின என்று அறிந்து கொள்ளுதல் நலமாகும்.

1. அக்ஷரஸமாம் நியாயம்: இது வடமொழிக்குரிய எழுத்துக்களை உணர்த்துவது.

2. சிக்ஷை: இது எழுத்துக்களின் பிறப்பு, உச்சாரணம் முதலியவற்றை உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பியத்திலுள்ள பிறப்பியல் இதனோடு ஒத்து நோக்குதற்குரியது.

3. கணபாடம்: அஷ்டாத்தியாயியில் இன்ன சொல் தொடக்கத்தன இன்னவாறாகும் எனப் பல இடங்களிலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, 'திகாதிப்யோ யத்' (IV, 3, 54) என்ற சூத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்க. இதன் கருத்து 'உளதாவது' 'தோன்றுவது' என்ற பொருளோடு தத்திதப் பெயர் பெறவேண்டியக்கால் 'திக்கு' ஆதிய சொற்களுக்கு 'ய' விகுதி வரும் என்பதாம். திச்யம், கண்யம், பக்ஷ்யம் முதலிய தத்திதப் பெயர்களைக் காண்க. இவ்வாறு சூத்திரம் செய்த அளவில்

'திகாதி' என்பதன் கண் அடங்கிய சொற்கள் இவ்வெல்லாம் என்று உணர்த்தும் கடப்பாடு ஆசிரியர்க்கு ஏற்பட்டது. அதனால், அச் சொற்களையெல்லாம் ஒரு கணமாக ஆசிரியர் தொகுத்து வைத்தனர். இங்ஙனமே நூலின்கண் குறிக்கப்பட்டுள்ள கணங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் அடங்கிய சொற்கள் இவையென்று தெரிவிக்கும் பாடம் 'கணபாடம்' என்று பெயர் பெறும்.

4. **தாது பாடம்:** இது வட மொழியிலுள்ள வினைப் பகுதிகள் அனைத்தையும் இத்துணையென்று அறுதியிட்டு அவற்றை இலக்கண நெறியால் 10 வகையாகப் பகுத்து உணர்த்துவது. இப்பொழுதுள்ள தாது பாடத்தில் வினையடியும், அதனை அடுத்து அதன் பொருளும் காணப்படுகின்றன. பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள் பிற்காலத்து ஒருவரால் சேர்க்கப்பட்டன என்பர்.

5. **லிங்காநு சாஸனம்:** இது வட மொழியிலுள்ள பெயர்ச் சொற்களை எடுத்து இன்ன சொல்லுக்கு இன்ன லிங்கம் (ஆண், பெண், அலி) என விதித்துக் கூறுவது. தமிழில் லிங்கம் (பால்) பொருளின் தன்மை பற்றி ஏற்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, நம்பி வந்தான், நங்கை வந்தாள், மரம் வளர்ந்தது என்ற இடங்களில் நம்பி, நங்கை, மரம் என்ற சொற்கள் எப்பொருள்களை உணர்த்துகின்றனவோ அப்பொருள்களின் தன்மை ஆண் பாலும், பெண்பாலும், ஒன்றன்பாலுமா யிருத்தல்பற்றி அச் சொற்கள் முறையே ஆண்பாற் சொல், பெண்பாற் சொல், ஒன்றன்பாற் சொல் என வழங்குவர். வட மொழியில் இங்ஙனம் வழங்குவதில்லை. சொற்பற்றியே லிங்க வியவஸ்தை ஏற்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, மனைவி, என்று பொருள்படும் 'தாரா' 'களத்திரம்' என்ற சொற்களை எடுத்துக் கொள்க. தாரா என்பது ஆண்பாலும் பன்மையுமாகும்; களத்திரம் என்பது அலிப்

பாலும் ஒருமையுமாகும். இங்ஙனமாதலின், வட மொழியில் சொல்லை உணரும்போதே அதன் லிங்கத்தையும் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இக்காரணத்தாலேயே லிங்காநு சாஸனம் தனிப்படக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அங்கங்களுள் கணபாடம், தாது பாடம் எனவரும் பெயர்களுக்கு ஏற்க, அஷ்டாத்தியாயியைச் சூத்திர பாடம் எனச் சிறப்பித்து வழங்குதலும் உண்டு. இதற்குக் காரணம் நூல் முழுவதும் சூத்திர யாப்பினுல் ஆக்கப்பட்டிருப்பதேயாம். ஆனால், சூத்திரம் என்று கூறிய அளவில் பாணினீய சூத்திரம் தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலியவற்றிற்போல இருக்கும் என்று நினைத்தல் தவறு. பாணினி முனிவர் மிக மிகச் சுருக்கித் தம் சூத்திரங்களைச் செய்துள்ளார். 'அரை மாத்திரையேனும் சுருங்குமாறு இலாபம் பெறுதல் கூடுமாயின், அதனைப் பாணினீயர்கள் புத்திரப்பேறு லபித்ததுபோலப் போற்றிப் பாராட்டுவர்' என்று வழங்கும் முதுமொழி சொற் சுருக்க விஷயத்தில் பாணினியாசிரியர் எத்தனை சிரமம் எடுத்திருக்க வேண்டும் என்பதை ஒருவாறு உணர்த்துகின்றது. உதாரணமாக 'ஸேட்' என்பது ஒரு சூத்திரம். இங்ஙனம் பல.

இதுவரை விவரித்த இலக்கணப் பகுதிகளால் பாணினி ஆசிரியரின் வியாகரணம் எவ்வகையினும் சிறப்பு மிக்க நூல் என்று தெளிதற்குரியது. அது உலகமெல்லாம் ஒருங்கு புகழும் முதல்தரமான பெருநூல். மக்களாய்ப் பிறந்தாருள் பாணினியார் போன்று அத்துணை அறிவாற்றல் படைத்தவர் என்று சிலரையே சுட்டிக் கூறுதல் கூடும். மொழியின் இயல்புகள் அனைத்தையும் ஒருங்கே யுணரும் அகன்ற பேரறிவும், அவற்றை முறைப்படுத்திப் பகுத்து நுணுகி ஆராயும் மதிநுட்பமும், ஆராய்ந்த

வற்றை ஒரு நிலையிற் கொணர்ந்து யாண்டும் தவருத இலக்கண விதிகள் அமைக்கும் பேராற்றலும் ஒருவரால் அளவிடும் திறத்தனவல்ல. ஒருவரது அறிவு வன்மையை மதிப்பதற்கு அவர் இயற்றிய நூலினை அளவு கருவியாகக் கொள்ளல் தகும் எனின், பாணினி யாசிரியரின் வியாகரணம் அவர் வியக்கத்தக்க அறிவாற்றல் வாய்ந்த ஒரு மகா புருஷர் ஆவர் என்பதனை ஐயமின்றி நிலைநாட்டும்.

எனினும், இரண்டு வகையால் பாணினீயமும் குறைபாடுளதாயிருத்தல் கூடும் என்று கருதுதல் தவருகாது. முதலாவதாக, முற்றும் உணர்ந்தவரில்லை என்ற உண்மை ஓரிடத்தும் பொய்த்துவிடுவதில்லை. எவ்வளவு பெரியோராயினும், எத்துணை அறிவாற்றல் படைத்தவரே யாயினும், மக்களினத்துள் பிறந்த அந்த ஒரு காரணத்தாலேயே அவரது அறிவில் சிறிதேனும் குறைபாடிருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகித்தற்கு இடமுண்டு. ஏனெனில், மக்கள் இயற்கையிலேயே அளவுபட்ட அறிவுடையவர். ஆகவே, பாணினியாரது நுண்ணிய ஆராய்ச்சிக்கும் அகப்படாது புறத்தே மறைந்துகிடந்த மொழிநூல்-தத்துவங்கள் சில் சில இருந்தன என்று கொள்ளுவதில் அப்பெரியாருக்கு யாதோர் இழுக்கும் இல்லை. இரண்டாவதாக, இயற்கையிலுள்ள ஜீவராசிகளோடு ஒப்ப, மக்கள் வழங்கும் மொழிக்கும் தோற்றம், வளர்ச்சி, அழிவு என்பன உண்டு என்பது எப்பொழுதும் மனத்திற் கொள்ள வேண்டுவதோர் உண்மையாம். இவ்வுண்மையை நாம் அடிக்கடி மறந்துவிடுகிறேம். தொல்காப்பியர் நூலோடு மாறுபட்டு இக்காலத்து ஏதேனும் ஓர் இலக்கிய வழக்குக் காணப்படுமாயின், அதனைப் பிழை என்று தள்ளுவார் இன்றும் உளர். மொழிகளின் இயல்பைச் சிறிது ஞாபகத்தில் வைப்போமாயின் இவ்வாறு செய்யத் துணியோம்.

கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினே

எனத் தொல்காப்பியர் தாமும் மேலே சுட்டிய உண்மையை ஒருவாறு அறிவித்திருக்கிறார். பவணந்தியும்,

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே

என்றனர். ஆகவே, வடமொழியிலும் பாணினியார் காலத்திற்குப் பிற்பட்டுச் சில வழக்காறுகள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்; சில அழிந்து போயிருத்தலும் வேண்டும். இங்ஙனமாக ஏற்பட்ட உபசய அபசயங்களுக்கு இலக்கணம் காணுதல் பாணினீயத்தில் சிறிதும் இயலாது என்பது கூறவேண்டா.

மேற்கூறிய இருவகையாலும் நேர்ந்த குறைபாடுகளைக் காத்தியாயனர் என்ற ஒரு பெரியார் தோன்றிச் சில விவரண சூத்திரங்கள் இயற்றிச் சேர்த்துத் தம் ஆராய்ச்சிக்கு எட்டியவரையில் பாணினீயத்தைச் செப்பம் செய்தனர். வரருசி என்பதும் இவருக்கு ஒரு பெயர். முற்கூறிய வரலாற்றில் பாணினியோடு ஒரு சாலை மாணுக்கர் எனக் கூறப்பட்டவர் இவரே என்பர். ஆனால், ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவரைப் பிற்பட்டவர் எனக் கொண்டு சுமார் கி. மு. 250-ல் வாழ்ந்தவர் எனத் துணிந்துள்ளார்கள். இவரது விவரண சூத்திரங்கள் வார்த்திகம் என்னும் பெயரால் வழங்கும். கூறியன, கூறாது விடுத்தன, குன்றக் கூறியன: இவற்றை நிரப்பிப் பொருளை வியக்தமாக்குவது வார்த்திகம் எனப்படும்.

'உக்தா நுக்த துருக் தார்த்த வ்யக்திகாரீது வார்த்திகம்' என்பது வார்த்திக லக்ஷணம். வார்த்திகம் செய்தமையால் காத்தியாயனரை வார்த்திககாரர் என்றும் கூறுவர்.

இவ்வார்த்திகத்தாலும் வடமொழி யிலக்கணம் நிரம்பி விடவில்லை. இதனை உணர்ந்த பேராசிரியர் ஒருவர் மகா பாஷ்யம் ஒன்று இயற்றிப் பாணினீயத்தை முற்றுவித்த னர். முற்றுவித்த பெரியார் பதஞ்சலி முனிவர். இவர், 'புஷ்ய மித்திரன் யாகம் செய்துகொண்டிருக்கிறான்' என்று பொருள்படும் வாக்கியம் ஒன்றைத் தம் மகா பாஷ்யத்தில் எழுதியிருப்பதால், இவர்தம் காலம் கி. மு. 150 எனத் துணி யப்பட்டுள்ளது. வடமொழி இலக்கிய வரலாற்றில் பண்டை இலக்கியங்களின் காலம் எங்கும் ஊகமயமா யிருக்க, இதுவொன்றே திட்டமாய்ச் சரித்திரச் சான்றோடு அறியப்படுவது என்று கூறுவர். இம் மகா பாஷ்யம் ஒன் பது ஆஹ்நிகங்களாகப் பகுத்து விரித்துரைக்கப்படுகின் றது. தொல்காப்பியரும் ஒவ்வோர் அதிகாரத்தையும் ஒன் பது இயல்களாகப் பகுத்துணர்த்துதல் ஒப்பு நோக்கத்தக் கது. பாணினி ஆசிரியரது சூத்திரமும் காத்தியாயனரது வார்த்திகமும் போதாமையை உணர்ந்து, இவர் தாமே சில வாக்கியங்களை எழுதிச் சேர்த்துள்ளார். இவற்றிற்கு இஷ்டி என்று பெயர். இங்ஙனமாக, மேற்கூறிய இம்முப் பெரு முனிவர்களாலும் வடமொழி இலக்கணம் செவ்வி தாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் மக்கள் கூர்ந்தறிய வேண்டுவது ஒன்றுண்டு. மேலே பாணினியைப் பற்றிய கதையில் சிவபெருமான் தோன்றி, அம்முனிவரால் ஐந்திரம் ஒழிந்துபோயிற்று என்று கூறியதனைக் குறித்துள்ளேன். தொல்காப்பியத் தின் சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்

என வருகின்றது. ஐந்திரம் மறைந்துவிட்டதற்கு முன்பு, அதாவது பாணினி முனிவர்க்கு முற்பட்ட காலத்தில் தொல் காப்பியர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டுமென ஒரு சிலர் ஊகிப்

பர். ஐந்திரம் என்பது இந்திரனல் செய்யப்பட்ட நூல் என்று பொருள்படும். அவ்வகைப்பட்ட ஓர் இலக்கண நூலைப் பாணினி ஆசிரியர் ஓர் இடத்தும் குறிப்பிட்டா ரல்லர். அவரோடு ஒத்த பழமையுள்ள பிற ஆசிரியர்களும் அதனைக் குறிப்பிடவில்லை. ஐந்திரத்தைக் குறித்த கதை மிகப் பிற்பட்டுத் தோன்றியதாகும். ஆராய்ச்சியாளர்கள் பாணினியினின்றும் வேறுபட்ட நெறியைத் தழுவிய சில இலக்கணக் கருத்துக்களுக்கு இப்பெயர் வழங்கப்பட்ட தாம் என முடிவு கட்டியுள்ளார்கள். பாணினீயத்திற்குப் பின்பும் இவ் வேறுபட்ட நெறி வழக்கில் இருந்ததேயாகும். உதாரணமாக, காதந்திரம் என்ற இலக்கண நூல் இந் நெறியைப் பின்பற்றியது என்பர். இதனல், தொல்காப் பியரது காலம் பாணினீயத்திற்கு முற்பட்டது என்பது ஆதாரமில்லாக் கூற்ருகும். பாணினீயத்தில் வரும் பல சூத்திரக் கருத்துக்களும் மகா பாஷ்யத்தில் வரும் சில பாகு பாடுகளும் தொல்காப்பியத்திலும் காணப்படு கின்றன.

பாணினீயத்தை அடுத்து இதிஹாஸ இலக்கியங்களை நாம் கவனிக்கலாம். மகாபாரதம், இராமாயணம் என்ற இரண்டும்தான் இதிஹாஸங்கள். இவற்றுள் மகா பார தத்தை வியாஸரும், இராமாயணத்தை வான்மீகியும் இயற் றினர் என்பர். ஆனல், இவை இரண்டும் வெகுகால மாகப் பொதுமக்களிடையே வழங்கிவந்து, காலகதி யில் பெருகி வளர்ந்து, பாரத மக்கள் அனைவருக்கும் பொது வாக அமைந்துவிட்ட இலக்கியச் செல்வங்களாம்.

மகாபாரதம் உலகத்திலுள்ள இதிஹாஸங்களில் எல் லாம் அளவில் மிகப் பெரியதாகும். நமது தேசத்தில் பூர்வ காலத்து வழங்கிய பல்வேறு அறிவுத் துறைகளும் இதில் காணப்படும். பாரத சமுதாயத்தாருடைய கனவுகளும்,

விருப்பங்களும், நோக்கங்களும், மனோரம்மியக் கதைகளும் இதில் விளங்குகின்றன. இதனை ஒற்றுமையுள்ள ஓர் இதிஹாஸம் என்று கூறுவதெல்லாம் உபசாரம்தான். பல இதிஹாஸங்கள் ஒன்று சேர்ந்தமைந்த ஒரு பெரும் பேரிலக்கியம் என்றே இதனைக் கூறுதல் வேண்டும்.

பாரத வமிசத்தினர்களுக்குள் நிகழ்ந்த ஒரு மகா யுத்தத்தைக் குறித்தது இந்த இதிஹாஸம். இவ்வமிசத்தினரைக் குறித்துப் போரில் வல்ல வீரர்கள் என்று ரிக்வேதம் கூறுகிறது. இவ்வமிசத்தினரின் முன்னோர்களில், மூல புருஷனை பரதனைக் குறித்துப் பிராம்மணங்கள் கூறுகின்றன. இந்தப் பரதன்தான் துஷ்யந்தன் சகுந்தலை என்பவர்களது புத்திரன். பரதனுடைய வமிசத்தில் குரு என்ற ஓர் அரசன் பிற்காலத்தில் சிறப்பாக விளங்கினான். இவன் வமிசத்தினர்கள் கௌரவர்கள்.* இவர்கள் நெடுங்காலமாக அரசு புரிந்து வந்தவர்கள். ஆதலால், பரத வமிசத்தினருக்கே கௌரவர்கள் என்ற பெயர் வழங்கிற்று. இவர்களுடைய நாடு குருக்ஷேத்திரம் என்று பெயர் பெற்றது. இந்நாட்டை எஜுர் வேதமும் பிராம்மணங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. கௌரவ அரச வமிசத்தினரிடையில் ஒரு குடும்ப விவகாரம் ஏற்பட்டுப் பெரிய யுத்தமாக முடிந்தது. இந்த யுத்தத்தில் கௌரவ வமிசமும், அதனோடு பரத வமிசமும், அடியோடு முற்றும் அழிந்துவிட்டன. இந்த யுத்தம் உண்மையில் நிகழ்ந்ததொன்றாகவே இருத்தல் கூடும். இதனைக் குறித்து நாடோடிப் பாடல்கள் வழங்கி வந்தன. இவற்றையெல்லாம் திரட்டி இன்னார் என்று அறிய இயலாத ஒரு பெருங்கவிஞர் ஒரு வீர சரிதமாக அமைத்தனர். இச் சரித கவிதையே மகாபாரதத்தின் உட்கருவாக அமைந்தது.

* புறநானூறு (3) இப்பெயரைக் 'கவுரியா' என வழங்கிப் பாண்டவர்களைக் குறித்துள்ளது. ஆனால், இப் பெயர் துரியோதனனாதியரைக் குறித்தலே பெரு வழக்கு.

ஆனால், நூற்றாண்டுகள் செல்லச் செல்ல, மேற்குறித்த உட்கருவைச் சுற்றி மிகப் பலவகையினவாகிய செய்யுள் - தொகுதி செறிந்துவிட்டது. முதலில், பல புராதன வரலாறுகள் அமைந்தன. இவைகள் பாரத வீரர்களுடைய பூர்வ சரித்திரங்களையும், அவர்களுடைய பல வேறு செயல்களையும் பற்றியன. பின்னர், வேறுபல வீர சரிதங்கள் இவ் இதிஹாஸத்தோடு சேர்க்கப்பட்டன. இவைகள் மிகப் பண்டைக் காலத்தில் மிகப் புகழ்பெற்று விளங்கிய அரசர்கள் வீரர்கள் முதலியவர்களது வரலாறு பற்றியன. இவ் வரலாற்றிற்கும் பாரத யுத்தத்திற்கும் தொடர்பு யாதொன்றும் இல்லை. இவற்றுள் ஒரு சில, உபாக்கியானங்களாக இவ் இதிஹாஸத்தின் மூலக் கவிதையில் சேர்ந்திருத்தல் கூடும். மிகப் பல, மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் புகுந்தனவாயிருக்கலாம். இந்த வரலாறுகள் தனித்தனிப் பாடல்களாக அமைந்திருந்தன. அங்கங்கேயுள்ள புலவர்களால் பாடப்பட்டு வந்தன என்று நினைத்தற்கும் இடமுண்டு. எவ்வாறாயினும், 'மகா பாரதம்' பாரத யுத்தத்தை மட்டும் பற்றியது அல்ல. பண்டைக் காலத்தில் புலவர்களால் பிரசாரம் எய்தியிருந்த பலவகையான கவிதைகளும் இதில் சேர்க்கப்பட்டு விட்டன.

இவ்வாறு கூறுதலால் மட்டும் மகாபார்தத்தின் உண்மைத் தன்மையை முற்ற விளக்கியதாகாது. புராதன இந்தியாவில் இலக்கிய முயற்சிகள் பெரும்பாலும் அந்தண வகுப்பைச் சார்ந்த ஆசிரியர்களால் செய்யப்பட்டு வந்தன. பொது மக்களிடையே வழங்கிய மந்திர தந்திரச் செய்யுட்களை இவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்றபடி மாற்றி அமைத்துக் கொண்டனர் என்பது அதர்வ வேதத்தால் விளங்குகிறது. தம் கருத்துக்களுக்குப் புறம்பாய், பல இடங்களில் விநோதமாய், அமைந்த தத்துவங்களையும் தங்களுக்கு ஏற்றபடி இவர்கள் திரித்துக் கொண்டமை உப நிஷதங்கள் பல

வற்றில் காணலாம். வீர சரிதங்கள் பற்றிய செய்யுட்கள் பொது மக்களிடையே பரவி, அவர்களால் நன்கு மதித்துப் பாராட்டப் பெற்றுவருதலை அறிந்த இவ்வகுப்பினர், இதிஹாஸத்தையும் தங்கள் கருத்துப்படி திருத்தி அமைக்க முயன்றனர். உண்மையிலே முற்றும் லௌகிகச் சார்பாயுள்ள இதிஹாஸக் கதையைச்சமயச்சார்பான கதைச்செய்யுளாக அமைத்து, தங்களுடைய தெய்வம்பற்றிய கொள்கைகளையும், சமயக் கிரியைகள் பற்றிய கொள்கைகளையும் இப்பேரிதிஹாசத்தில் நிரப்பிவிட்டனர். இங்ஙனமாக, தெய்வங்கள் பற்றிய வரலாறுகளும், வேறு பல புராதன வரலாறுகளும், அந்தண மரபினர் போற்றிவந்த தத்துவங்களும், நீதிகளும், சட்டங்களும் மகா பாரதத்தில் காணப்படுகின்றன. தங்களுடைய கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு இவ் இதிஹாசம் தக்க கருவி என்று இவர்கள் கண்டு கொண்டனர். பண்டைக் காலத்தில் விளங்கிய ரிஷிகளும் அந்தணரது முன்னோர்களும் தங்கள் தவத்தாலும் துறவுப் பெருமையினாலும் பல அற்புதச் செயல்களைச் செய்த வரலாறுகளும், இவர்களுக்கு மக்கள் மட்டுமேயன்றி தெய்வங்களும் பணிந்தொழுகி வந்த வரலாறுகளும், இவர்களுக்கு அபசாரம் செய்தால், இவர்கள் சாபமிட்டு அரசர்களும் பிற பெரியோர்களும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும்கூட, வருந்தி அழிந்த வரலாறுகளும் மிக விரிவாக இவர்களால் கூறப்பெற்றுப் பாரதத்தின் அமிசங்களாய் அமைந்துவிட்டன.

கரிய மாலினும் கண்ணுத லானினும்
உரிய தாமரை மேல்உறை வானினும்
விரியும் பூதம் ஓர் ஐந்தினும் மெய்யினும்
பெரியர் அந்தணர்; பேணுதி உள்ளத்தால்.

அந்த ணாளர் முனியவும் ஆங்கவர்
சிந்தை யால்அருள் செய்யவும் தேவருள்

நொந்து ளாரையும் நொய்துயர்ந் தாரையும்
மைந்த எண்ண வாம்புமுண் டாங்கொலோ ?

அனைய ராதலின் ஐய, அவ் வெய்யதீ
வினையின் நீங்கிய வேதியர் தாளிணை
புனையுஞ் சென்னியை யாய்ப்புகழ்ந் தேத்துதி
இனிய கூறிநின்று ஏயது செய்தியால்.

(கம்ப. மந்தரைசூழ். 6—8)

என்று வசிஷ்டர் தம் குலத்தவர் பெருமையைக் கூறுதல் நோக்கத் தக்கது.

ஆனால், பாரதத்தை அந்தணர்களுக்கே முழுவதும் சொந்தமாகிவிட்ட ஓர் இதிஹாஸம் என்று கூறமுடியாது. பொது மக்களிடையே இவ் இதிஹாஸம் மிக மிகப் பரவி விட்டது. ஆதலால், அந்தணர்க் குரிய தெய்வ வரலாறுகளையும், யாகக் கிரியைகளையும் பற்றிக் கூறுகிற இடத்திலுங்கூட அவைகள் சுருக்கமாகவே புலப்படுத்தப்பட்டன. இதற்குக் காரணம் எளிதில் அறியத் தக்கது. வேதங்களிலும் யாக கருமங்களிலும் சிறந்து விளங்கிய அந்தணர்களால் இவை எழுதப் பெற்றன அல்ல. அரசர்களை அடுத்து வாழ்ந்த அரண்மனைப் புரோகிதர்களே இவற்றை எழுதிச் சேர்த்தனர். இப் புரோகிதர்களுக்குத்தான் இதிகாஸக் கதைகளை அடிக்கடி கேட்கும்படியான வாய்ப்பு நேர்ந்திருந்தது. இவர்கள்தாம் பிற்காலத்தில் கோயில் அர்ச்சகர்களாகவும், புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் வரும் யாத்திரிகர்களுக்கு அந்த க்ஷேத்திரம் பற்றிய புராண வரலாறுகளைக் கூறுபவர்களாகவும், சிவபெருமான், திருமால் முதலிய தெய்வங்களைக் குறித்த புராண வரலாறுகளை விளக்குபவர்களாகவும் அமைந்து விட்டனர். இவ்வாறு இவர்கள் செய்துள்ள முயற்சி மகாபாரதத்திலுங் கூடக் காணப்படுகிறது. மேற்குறித்த தெய்வங்களுடைய வர

லாறுகளும், உலக விவரணங்களும், வமிச பரம்பரை வரலாறுகளும் புராணரீதியில் மகாபாரதத்தில் காணப்படுவதே மேற்கூறியதற்குச் சான்ருகும்.

ஆனல், இவ் இதிஹாஸம் திருமால் வணக்கம் மிகுதியாய் வழங்கிய இடத்தில் பயிலப்பட்டு வந்தது என்று கூறுதல் வேண்டும். பாரதக் கதையில் இத்தெய்வம்தான் முன்னணியில் நிற்கிறது.

> மன்னு மாதவன் சரிதமும் இடையிடை வழங்கும்
> என்னும் ஆசையால் யானும் ஈ தியம்புதற் கிசைந்தேன்.
>
> (தற்சிறப். 8)

என்று வில்லிபுத்தூரார் கூறுகிருர். சில இடங்களில் சிவனைப்பற்றிய வரலாறுகளும் காணப்படுவது உண்மையே. ஆனல், இவ்வரலாறு பிற்படச் சேர்க்கப் பட்டதாகும். சிவ வழிபாடு பரந்து வழங்கிய இடத்திலே பாரதம் பிரசாரம் எய்திய பொழுது இவை புகுந்தனவாதல் வேண்டும்.

வைஷ்ணவக் கருத்துக்களேயன்றி, வேறு பல வகையினரது கொள்கைகளும் பாரதத்தில் இடம் பெற்றன. இவ்வகையினரும் பொதுமக்களைத் தங்கள் சார்பினராகச் செய்தற்கு முயன்ருர்கள். இவர்கள்தாம் துறவிகள், தவசிகள், வானப் பிரஸ்தர்கள், மடத்தின் அதிபர்கள் முதலானேர். ஞானத்தில் சிறந்த பெரியோர்களைப் பற்றிய வரலாறுகளாலும், நீதிபற்றிய வாக்கியங்களாலும், தங்கள் துறவுக் கொள்கைகளையும், துறவு சிறந்தது என்பதையும், உலகம் இழிக்கத் தக்கது என்பதையும், தன்னல மறுத்தலும் உயிரினங்கள்மீது அருள் காட்டுதலும் சிறந்தனவாம் என்பதையும் இவர்கள் விளக்கிஞர்கள். அன்றியும் கதைகள், நீதிக் கதைகள், திருஷ்டாந்தக் கதைகள் முதலியவற்ருல் தங்கள் தத்துவக் கருத்துக்களையும் நீதிக்

கொள்கைகளையும் இவர்கள் தெளிவு படுத்தினர். இங்குக் கூறியனவும் மகாபாரதத்தில் தக்க இடம் பெற்றன. இவைகளைத் துறவுக் கவிதைகள் எனக் குறிப்பிடலாம்.

இங்ஙனம் விரிவுபட்டுக் கொண்டே வந்த மகாபாரதத்தில் பற்பலவகையான கதைக்கூறுகளும் அமைந்துவிட்டன. இதிஹாஸம் என்ற அளவில் நின்றுவிடவில்லை. நீதிக் கதைகளும், அந்தணர் சார்பான புராதன வரலாறுகளும், வசன நடையிற் சிலவும், வசனமும் செய்யுளும் கலந்த சம்பு நடையிற் சிலவும் அமைந்துவிட்டன. எனவே வீரத்தை உணர்த்தும் செய்யுட்களும், யுத்தக் காட்சிகளை வருணிக்கும் பகுதிகளும் புரோகிதர்களுக் குரிய செய்யுட் பகுதிகளும், தத்துவம், சமயம், சட்டம்பற்றிய வியாக்கியானப் பகுதிகளும், துறவுக் கவிதைகளும் மகாபாரதத்தின் அம்சங்களாய் முடிந்தன. காவியமாகவும், தவிர்க்க முடியாத பிரமாணமாய் அமைந்த சாஸ்திரமாகவும் இது கொள்ளப்பட்டது. கடந்த 1,500 ஆண்டுகளாக, கேட்டு இன்புறுதற்குரிய கலை நூலாகவும், கற்று ஒழுகுதற்குரிய நீதி நூலாகவும் இது வழங்கி வந்திருக்கிறது.

இதிலே பதினெட்டுப் பருவங்கள் உள்ளன. இப்பருவங்களையன்றி ஹரிவம்சம் என்ற பகுதி ஒன்றும் பிற்கூறாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதனைக் 'கிலம்' என்று வழங்குவர். லக்ஷம் சுலோகங்களில் அமைந்த இப் பேரிதிஹாஸத்தை ஒரு நெறிப்பட்டது எனவும், பூர்த்தியானது எனவும், வியாஸர் என்று வழங்கும் கிருஷ்ணத் துவைபாயனர் என்ற மகரிஷியால் சொல்லப்பட்டது எனவும் கருதி வருகிறார்கள். இவ்வியாசரே நான்கு வேதங்களைத் தொகுத்தவர் எனவும், புராணங்களின் ஆசிரியர் எனவும் கூறப்பட்டு வருகிறார். பாரத வீரர்களுடைய சம காலத்தவராகவும், அவர்களோடு உறவு கொண்டவராக

வும் இம்மகரிஷி விளங்குகிறார். இவருடைய சரித்திரம் மகா பாரதத்தில் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவரைப் பாரத வீரர்களுடைய பிதாமகர் என்று பாரதம் கூறும். தம்முடைய மூன்று மக்களும் இறந்த பிற்பாடு, தாம் இயற்றிய பாரதத்தைத் தமது சிஷ்யரான வைஸம்பாயனருக்கு இவர் கூறினர் எனவும், இவ்வைஸம்பாயனர் ஜனமேஜயர் ஸர்ப்ப யாகம் இயற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது இடையிடையே இவ் இதிஹாஸத்தை ஓதி வந்தனர் எனவும் வரலாறு கூறும். லோமஹர்ஷணருடைய புதல்வர் சூத உக்கிரசிரவர் இதனைக் கேட்டிருந்தனர். நைமிஷ வனத்தில் ஸௌனகர் பன்னிரண்டு ஆண்டு யாகம் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அங்கேகூடிய ரிஷிகள் சூத மகரிஷியைக் கேட்டுக் கொள்ள, அவர் மகாபாரதத்தைத் கூறினர் என்றும் வழங்கும்.

நான்முகத்தில் வியாஸர் பாரதக் கதையைச் சுருக்கமாகவும், பின்னர் விரிவாகவும் கூறினர் என்று காணப்படுகிறது. அன்றியும் மூன்று வேறுபட்ட இடங்களில் பலரால் இது சொல்லி உணர்த்தப்பட்டது என்பதும் புலனுகிறது. நூலின் அளவு வேறுபட்டுக் கொண்டிருந்ததென்பதும் அறியக் கிடக்கிறது. சூத உக்கிரசிரவர் பாரதத்தை 8,200 சுலோகங்கொண்டதாக அறிந்துள்ளார். வியாஸர் பாரதத்தை 24,000 சுலோகங்களில் தாம் இயற்றியதாகத் தெரிவிக்கிறார். உபாக்கியானங்களைத் தவிர்த்து, பாரதத்தை 24,000 சுலோகங்களின் அளவில் கற்று வல்லோர்கள் வழங்கிவந்தனர் எனவும் புலப்படுகிறது. வியாஸரே தேவர்களுக்கு 30 லக்ஷம் சுலோகமும், பிதுரர்களுக்கு 15 லக்ஷம் சுலோகமும், கந்தருவர்களுக்கு 16 லக்ஷம் சுலோகமும், மக்களுக்கு ஒரு லக்ஷம் சுலோகமுமாக அறுபது லக்ஷம் சுலோகங்களில் இவ் இதிஹாஸத்தை இயற்றினர் எனவும் கூறுகிறார். இவ்வகைக் கூற்றுக்களால்

மகா பாரதம் காலகதியில் வளர்ந்துவிட்டது என்பதுதான் தெளிவாகிறது.

இலக்கிய நெறியில் நின்று நோக்கும் அன்னிய நாட்டினர்க்கு இது கலைநயம் நிறைந்த ஓர் இதிஹாஸமாகத் தோன்றமாட்டாது. ஒரே ஆசிரியர் இயற்றியதுமன்று. இதனைத் தொகுத்தவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியரும் அன்று. இவ் இதிஹாஸத்தைக் கவிதைக்காடு என்றுதான் சொல்லுதல் வேண்டும். சிறு சிறு செடிகளுக்கும் புதர்களுக்கும் இடையே தோன்றும் அழகிய புஷ்பங்கள்போல, அங்கங்கே கவிதை நயமும் காணப்படுகிறது. உருவமற்று மயங்கிக் கிடக்கும் கொடிப் பிணக்கினிடையே, என்றும் நிலவத்தகும் இலக்கியச் சுவையும் மிகவும் ஆழ்ந்த ஞானக் கருத்துக்களும் மலர்ந்து திகழ்கின்றன.

இவ் இதிஹாஸத்தில் 18 பருவங்கள் உள்ளன என்று மேலே கூறப்பட்டது. முதல் பருவத்திற்கு **ஆதிபருவம்** என்று பெயர். இதில் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் தோன்றிய வரலாறும், இவர்கள் திருதராஷ்டிரன் அரண்மனையில் வசித்துவந்த வரலாறும், யுதிஷ்டரர் அரசு மேற்கொண்ட வரலாறும், அவருக்கும் அவரது சகோதரர்களுக்கும் பகையாகத் துரியோதனன் முதலியோர் சூழ்ச்சி செய்த வரலாறும், அரக்கு மாளிகையில் அவர்களை அகப்படுத்த முயன்ற செய்தியும், இடிம்பனை வீமன் வதம் செய்து இடிம்பியை மணந்து கடோற்கசனைப் பெற்றெடுத்த வரலாறும், பகாசுர வதமும் திரௌபதியின் சுயம்வரமும், பாண்டவர்கள் தங்கள் அரசை மீண்டும் பெற்ற வரலாறும், அர்ச்சுனனது தீர்த்த யாத்திரையும், யுதிஷ்டிரர் இராச சூயம் செய்து பாரத தேசம் முழுமையும் புகழ் பெருக ஆண்ட வரலாறும் கூறப்படுகின்றன.

இரண்டாவது **சபாபருவம்.** இதில் யுதிஷ்டிரர் சகுனி யோடு சூதாடி நாட்டை இழந்த வரலாறு உணர்த்தப்படு கிறது.

மூன்ருவது **வனபருவம்.** இதில் பாண்டவர்கள் பன் னிரண்டு ஆண்டுகள் வனவாசம் புகுந்த வரலாறு விரிவா கக் கூறப்படுகிறது. காமியக வனத்திலிருந்து துவைத வனத்திற்குப் பாண்டவர்கள் சென்ற காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி அறியத்தக்கது. ஒரு மான் வனத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அதன் கொம்பில் ஒரு முனிவ ரது சமித்துக்கள் மாட்டிக் கொண்டன. அவற்ருேடு அது விரைந்து பாய்ந்தோடிப் போயிற்று. அம்முனிவர் பாண்டவர்களிடம் முறையிட, அவர்களும் மானைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினர். ஆனல், அதனைப் பிடிக்கமுடிய வில்லை; அது மறைந்துவிட்டது. ஓடிய களைப்பினல் தாகம் அதிகரிக்க, நீர் எங்கேனும் உளதா என்று நோக்கி னர். நகுலன் ஒரு மரத்தின்மீது ஏறித் தூரத்தேயுள்ள ஓர் ஏரியைக் கண்டனன். அங்கே சென்று அம்பருத் தூணியில் நீர் கொண்டுவர முயல்கிருன். அந்த ஏரி மிக அழகான ஏரி; தெளிந்த நீரையுடையது. கொக்கு முதலிய நீர்ப்பறவைகள் அங்கே சூழ்ந்திருந்தன. நீரை மொண்டு கொள்வதற்கு இவன் முயன்றதும், ஓர் யக்ஷன் தோன்றி, 'இந்த ஏரி எனக்குரியது. நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடை அளித்தாலல்லாமல் இதிலிருந்து நீர் எடுத்தல் கூடாது' என எச்சரிக்கிருன். நகுலன் இதைப் பொருட்படுத்தாது நீரை அள்ளிப் பருகுகிருன். உடனே மயங்கி மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்துவிடுகிருன். பின், சகாதேவனும், அர்ச்சுனனும், வீமனும் முறையே சென்று நீர் குடித்து மயங்கி விழுகிருர்கள். கடைசியாக, தம் தம்பியர்களுக்கு யாது நேர்ந்தது எனப் பார்க்கும் பொருட்டு யுதிஷ்டிரரே செல்லுகிருர். அவர்கள் அனை

வரும் மூர்ச்சைபோய் மரணமுற்றிருப்பதைக் கண்டு புலம்பி வருந்துகிறார். இவரும் ஏரியின் அருகில் செல்ல, யக்ஷனது குரல் கேட்கின்றது. யுதிஷ்டிரர் அவன் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடை கூறுவதாக ஒத்துக் கொள்ளுகிறார். வெகு கடினமான கேள்வியும் சீரிய விடையும் தொடர்கின்றன.

நிலவுலகைக் காட்டிலும் பாரமாயுள்ளவர் யாவர் ?

ஒருவனது அன்னை.

விண்ணுலகைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் யாவர் ?

ஒருவனது தந்தை.

காற்றைக் காட்டிலும் வேகமுள்ளது யாது ?

ஒருவனது ஆன்மா.

புற்களைக் காட்டிலும் மிகப் பலவா யுள்ளது யாது ?

ஒருவனது எண்ணம்.

யாத்திரிகனுக்கு வழித்துணை யார் ?

வாணிகச் சாத்து.

வீட்டிலிருப்பவனுக்குத் துணையாவது யார் ?

ஒருவனது அன்புள்ள மனைவி.

நோயாளிக்கு நண்பன் யார் ?

அவனது வைத்தியர்.

இறந்து போனவனுக்குத் துணையாவது எது ?

அவன் செய்துள்ள புண்ணியம்.

வெல்லமுடியாத அரும்பகை யார்?

ஒருவனது வெகுளி.

ஒரு பொழுதும் தீர்க்கமுடியாத நோயாயுள்ளது எது?

ஒருவனது அவா.

நல்லவன் என்பவன் யார் ?

அனைத்துயிர்களிடத்தும் நட்புப் பாராட்டுபவன்.

தீயவன் என்பவன் யார்?

இரக்கம் என்பதையே அறியாதவன்.

மயக்கம் என்பது யாது?

தர்மத்தில் ஐயப்பாடு கொள்ளுதலே.

செருக்கு என்பது யாது?

தன்னை வியந்து பாராட்டுதலே.

சோம்பல் என்பது யாது?

தருமத்தைச் செய்யாதிருத்தலே.

வெட்கம் என்பது யாது?

அறியாமையில் மூழ்கி இருப்பதே.

முனிவர்கள் 'உறுதிநிலை' என்பது எதனை?

ஒருவன் தனது கடமையை ஆற்றுதலில் மனம் நிலைத்திருப்பதைத் தான்

வீரம் என்பது யாது?

ஐம்பொறிகளையும் அடக்குதலே.

உண்மையில் ஸ்நானம் என்பது யாது?

அகம் தூய்மையா யிருத்தலே.

தர்மம் என்பது யாது?

உயிர்களைக் காப்பாற்றுதலே.

உண்மையான அந்தணன் யாவன்?

பிறப்பினாலும், வேதம் ஓதுதலினாலும், கல்விப் பெருமையினாலும் ஒருவன் அந்தணனாகமாட்டான். நன்னெறியில் ஒழுகி வாழ்பவனே அந்தணன். பிற வற்றிற்காட்டினும், தன்னுடைய வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தலில் கவனஞ் செலுத்துதல் வேண்டும். நல்வாழ்விற்குக் கேடுவந்தால் அவனே கேடுறு கிறான். நல்வாழ்வு அழியுமானால் அவனும் அழிந்து விடுகிறான். சாஸ்திரங்களைக் கற்று, போதித்து,

அதில் கூறும் பொருள்களைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்பவர்கள், விருப்பு வெறுப்பு உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுப்பார்களானால், அவர் மூடர்களே. தன் கருமத்தைச் செய்து முடிப்பவனே அறிஞன் எனப் படுவான். ஒருவன் நான்கு வேதங்களையும் கற்று ஓதியபோதிலும், அவன் மூர்க்கனா யிருப்பானானால், அவன் மிக இழிந்த பிறப்பினனாகக் கருதத்தக்க வனே. ஒருவன் வேள்வி இயற்றினால் மட்டும் போதாது; அவன் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி யாளு தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனை அந்த ணன் என்று ஒருவாறு கருதலாம்.

இவ் விடைகளினால் யக்ஷன் மனமுவந்து அங்கே இறந்து கிடக்கும் சகோதரர்களுள் எவனை யுதிஷ்டிரர் குறிப்பிடுகிறாரோ அவனுக்கு உயிரளிப்பதாக வரங் கொடுக்கிறான். யாரைக் குறிப்பிடுவது என்று யுதிஷ் டிரர் ஆலோசனை செய்கிறார். கடைசியாக, நகுலனைக் குறிப்பிடுகிறார். அதற்குரிய காரணத்தையும்,

குத்திர மிலாமொழிக் குந்திக்கு யானொரு
புத்திரன் உளனெனப் புரிந்து நல்கினாய்;
மத்திரைக் கொரு மகவில்லை, வல்லவர்
சித்திரம் வகுத்தெனத் திகழும் மேனியோய்.

(வில்லி. நச்சுப். 63)

என்று விளக்குகிறார். இதனைக் கேட்டதும் யக்ஷனுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாய் விடுகிறது. இறந்து கிடக்கும் அனைவருக்குமே உயிரளித்து விடுகிறான்.

யக்ஷனாகத் தோன்றியது தரும தேவதையே யாகும். தான் மறைவதற்குள், பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வனவாசம் கழிந்த பின்னர் ஓராண்டு கரந் துறைவதற்கு வரமும் அருளுகிறான்.

நான்காவது பருவம் **விராட பருவம்**. இதில் காணும் வரலாறு பின்வருமாறு: கரந்துறைவதற்கு மச்ச தேசத்தரசனுன விராடனுடைய தலை நகருக்குப் பாண்டவர்கள் சென்றூர்கள். அங்கே தத்தம் பெயர்களை மாற்றிக்கொண்டனர். தங்கள் ஆயுதங்களையெல்லாம் நகரத்திற்கு வெளியிலுள்ள மயான பூமியில் காளிகோயிலை அடுத்துள்ள வன்னிமரத்தில் மறைத்து வைத்தனர். யுதிஷ்டிரர் கங்கன் என்ற பெயரோடு தாம் சூது விளையாட்டில் வல்லவர் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு அரசரது அவைத் தலைவனுக விளங்கினர். பீமன் வல்லன் என்ற பெயரோடு சமையல் தொழிலில் வல்லவனென்று புலப்படுத்தி அந்த வேலையில் அமருகிறுன். அர்ச்சுனன் பிருகந்நளை என்ற பெயருடன் பேடி வேடங்கொண்டு அரசனது புத்திரியாகிய உத்தரைக்கு நாட்டிய ஆசிரியனுக அமைகிறுன். நகுலன் தாமக்கிரந்தி என்ற பெயர் தாங்கி அசுவ சாஸ்திரம் வல்லவனுக அமருகிறுன். சகாதேவன் தந்திரிபாலன் என்ற பெயரோடு ஆநிரைகள் முதலியவற்றைப் பரிபாலிக்கும் தொழிலினை மேற்கொள்ளுகிறுன். திரௌபதி ஸைரந்திரி என்ற பெயரோடு அரசியின் வண்ண மகளாக அமைகிறுள். பாண்டவர்கள் இவ்வாருக மறைந்து வசித்து, தங்கள் பெருமை பலவாருகப் புலப்பட வாழ்கின்றுர்கள் ஆனுல், திரௌபதி மட்டும் துன்பமுற நேருகிறது. அரசனது மைத்துனனும் சேனுபதியுமாகிய கீசகன் அவள் மீது காமம் கொள்கிறுன். தன்னை ஐந்து கந்தருவர்கள் காவல் புரிந்து வருகின்றுர்கள் என்றும், தனக்கு யாரேனும் இடுக்கண் விளைத்தால் அவரை அக் கந்தருவர்கள் கொன்றுவிடுதல் உறுதி என்றும் கூறினுள். ஆனுல், கீசகன் எவ்வகை ஆபத்தையும் பொருட்படுத்தாது திரௌபதியை இம்சித்துவந்தான். இவளும் ஒருநாள் அவனுக்கு இணங்குபவள்போல் நடித்து அழைத்து வந்தாள்.

அங்கே மறைவிலிருந்த பீமன் கீசகனை வதம் செய்துவிட்டான். ஸைரந்திரியை இராணி நகரைவிட்டுப் போய் விடும்படி கட்டளை யிடுகிறாள். அப்போது அவள் இன்னும் பதின்மூன்று நாட்களுக்குள் கந்தருவர்கள் வந்து தன்னை அழைத்துப் போய்விடுவார்கள் என்றும், அது வரைக்கும் விராட நகரத்திலே தங்குவதற்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும் என்றும் கெஞ்சி அனுமதிபெற்று, அங்கே தங்குகிறாள்.

பாண்டவர்கள் கரந்துறையும் நாட்கள் முடிவதற்கு இன்னும் பதின்மூன்று நாட்கள்தாம் இருந்தன. துரியோதனன் தன் ஒற்றர்களை அனுப்பிப் பாண்டவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்துவர முயன்றும் அது பயன் படவில்லை. கீசகன் வதம்செய்யப்பட்டான் என்ற செய்தி துரியோதனனுக்கு எட்டியது. ஆனால், இந்தச் செய்தி அவனுக்கு உகந்ததாகவே இருந்தது. கௌரவர்களும் திரிகர்த்தர்களும் சேர்ந்து மச்ச தேசத்தைக் கைப்பற்ற எண்ணிப் படையெடுத்தனர். பதின்மூன்று வருஷம் முடிந்த தினத்தன்று இப்படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. விராடனுடைய ஆநிரை கவரப்படுகிறது. விராடனும் யுத்தத்திற்குத் தயாராகி, யுதிஷ்டிரர் முதலியோர்களுக்கும் ஆயுதங்கள் கொடுத்துப் போரிட முனைகிறான். ஒரு பெரும்போர் நிகழ்கிறது. விராடனைச் சிறையாகப் பிடித்து விட்டனர். உடன் தானே பீமன் அவனை விடுதலை செய்தான். திரிகர்த்தர்கள் தோல்வி யடைந்தார்கள். மச்சதேசத்தில் ஓரிடத்தில் இவ்வாறு நிகழ, வேறோரிடத்தில் கௌரவர்கள் படையெடுத்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தார்கள். அப்பொழுது ஆநிரையைப் பரிபாலித்து வந்தவர்கள் உத்தரன் என்ற அரச குமாரனிடத்தில் சென்று முறையிட்டார்கள். ஆனால், அவனது தேரைச் செலுத்துவதற்குப் பாகன் இல்லை. அப்பொழுது திரௌபதி பேடி

யாகத் தோன்றிய அர்ச்சுனன் சாரத்தியம் செய்தலில் வல்லவன் என்று சொல்லி, அவனை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்கிறாள். அர்ச்சுனனும் உத்தரனைத் தேர்மீதேற்றிச் செல்லுகிறான். ஆனால், கௌரவர்களது பெரும்படையைக் கண்டவுடன் உத்தரனுக்கு நடுக்கம் பிடித்துவிட்டது. தேரிலிருந்து இறங்கியோடித் தப்ப முயலுகிறான். அர்ச்சுனன் அவனைப் பிடித்து, மீண்டும் தேருக்குக் கொணர்ந்து, தைரியமாய்ப் போர்புரியும்படி சொல்லுகிறான். பின்பு பாண்டவர்கள் ஆயுதம் ஒளித்து வைத்திருந்த இடத்திற்குச் சென்று, அர்ச்சுனன் தன் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தான் இன்னார் என்பதைத் தெரிவிக்கிறான். உத்தரன் தேர் செலுத்த, அர்ச்சுனன் போருக்குப் புறப்படுகிறான். ஒரு பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. துரியோதனன், கர்ணன், பீஷ்மன் முதலியோர்களோடு போர்புரிந்து பெரியதொரு வெற்றியை அர்ச்சுனன் அடைகிறான். ஆனால், பாண்டவர்களில் ஒருவனான அர்ச்சுனன்தான் போர் புரிந்தவன் என்று கௌரவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

போர் முடிந்த பிற்பாடு அர்ச்சுனன் வன்னிமரத்திற்குத் திரும்ப வந்து தன் ஆயுதங்களை ஒளித்து வைத்துவிட்டு நாட்டிய ஆசிரியனாகவும், உத்தரனது சாரதியாகவும் மீண்டும் வருகிறான். மற்றைப் பாண்டவர்களும் விராடனும் திரிகர்த்தர்களை ஜயித்துவிட்டு மீண்டனர். தன் மகன் கௌரவர்களை எதிர்த்துப் போராடுதற்குச் சென்றிருக்கிறான் என்ற விவரத்தை அரசன் அறிந்து மிகவும் கவலை கொள்ளுகிறான். ஆனால், உத்தரன் வெற்றியடைந்துள்ளான் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு அவனுக்கு மிக்க கோலாகலத்துடன் வரவேற்பு அளிக்கப்படுகிறது. உத்தரன் தனது வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்தது ஒரு தெய்வம் என்றும், அத்தெய்வம் இளைஞனாக வந்து தனக்கு

உதவி செய்ததென்றும் கூறுகிறுன். மூன்று நாள் கழித்துப் பதின்மூன்ருவது வருஷம் முடிகிறது. அப்பொழுது பாண்டவர்கள் தமது உண்மை வடிவில் தோன்றித் தாங்கள் இன்னுர் என்பதைத் தெரிவிக்கிருர்கள். அரசர் முதலிய யாவரும் வியப்படைகிருர்கள். விராடன் பெரிதும் மகிழ்ந்து, தனது புத்திரியை அர்ச்சுனனுக்கு விவாகம் செய்து கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறுன். ஆனல் அவளைத் தனது புத்திரன் அபிமன்யுவுக்கு அர்ச்சுனன் மணம் முடிக்கிறுன்.

இந் நிகழ்ச்சிக்குப் பின் போர்க்கு வேண்டும் முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இம் முயற்சிகளைக் கூறுவதுதான் ஐந்தாவது **உத்தியோக பருவம்.** ராஜ்யம் வேண்டித் தூதனுப்ப வேண்டுமென்று கிருஷ்ணன் ஆலோசனை கூறுகிறுன். துருபதனுடைய புரோகிதரைத் துரியோதனன்பால் தூதனுப்புதல் நலமென்று ஏற்பாடு செய்து தான் துவாரகைக்குச் செல்லுகிறுன்.

சமாதான முயற்சி ஒரு பக்கம் நிகழ, ஒவ்வொருவர் கக்ஷியும் வலிமையுறுவதற்கு மற்றைய அரசர்களுடைய உதவியை வேண்டி இருபக்கத்தாரும் முயற்சி செய்தார்கள். கிருஷ்ணனிடத்தில் துரியோதனனும் அர்ச்சுனனும் ஒரே காலத்தில் சென்றனர். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் துயின்று தொண்டிருந்த சமயமாயிருந்தது. துரியோதனன் தலைப் பக்கத்திலும் அர்ச்சுனன் கால் பக்கத்திலுமாகக் கிருஷ்ணன் துயிலுணரும் தருவாயை எதிர்பார்த்து நின்றுர்கள். இருவரும் தங்கள் வேண்டுகோளைத் தெரிவித்தனர். துரியோதனன், தானே முதலில் வந்தவன் என்றும் தனக்குத்தான் உதவ வேண்டும் என்றும் கூறுகிறுன். அதற்குக் கிருண்ணன், 'நீ முதலில் வந்தாய்; ஆனல், நான் முதலில் .பார்த்தது அர்ச்சுனனை. நான்

ஒன்று சொல்லுகிறேன். ஏதாவதொரு கக்ஷிக்கு எனது சேனை பலம் முழுவதையும் கொடுத்துவிடுகிறேன். எதிர்க் கக்ஷிக்கு எனது ஆலோசனை கூறுவதோடு அமைந்துவிடு கிறேன். ஆயுதம்கூட நான் எடுத்துப் போர் புரிவதில்லை. இவ்விரண்டில் 'எது வேண்டும்?' என்று அர்ச்சுனனைப் பார்த்துக் கேட்டான். அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணனுடைய ஆலோசனை இருந்தால் போதுமானது என்றுகூற, துரி யோதனன் கிருஷ்ணனுடைய சேனை பலத்தைப் பெற்று மீண்டனன்.

இங்ஙனமே, மத்திரர்களுடைய அரசனான சல்லியன் யுதிஷ்டிரர் பக்கம் போர் புரிவதற்குச் செல்லுகிறான். செல் லும் வழியில் துரியோதனன் அவனை யடுத்துத் தனக்கு உதவிபுரிய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறான். சல்லி யன் இதற்கு இணங்கிவிட்டான், ஆனால், முடிவில், யுதிஷ் டிரருக்குச் சாதகமாகவே உதவி செய்தனன். கர்ணனுக்குச் சாரதியாய் அமைந்து தேரை நன்றாகச் செலுத்தாதபடி அவனது அழிவிற்குக் காரணமாயிருந்தவன் இந்தச் சல்லியனே.

தூது சென்ற புரோகிதர் தாம்வந்த விஷயத்தைத் துரியோதனனுக்குத் தெரிவித்தார். ஆனால், மறுமொழி யாதும் கூறாதபடி தனது தேர்ப்பாகனான சஞ்சயன்மூலம் தன் விடையைத் தெரிவிப்பதாகத் துரியோதனன் சொல்லி விடுகிறான். சஞ்சயனும் சிலநாள் கழித்து யுதிஷ்டிரரிடம் வந்து திருதராஷ்டிரனது விருப்பம் நீங்கள் சமாதானமாக இருக்கவேண்டும் என்பதேயெனத் தெரிவிக்கிறான். இந்தி ரப் பிரஸ்தமும் பாதி ராஜ்யமும் தங்களுக்குத் தரவேண்டும் என்றும், இல்லாமற்போனால் போர் நிகழும் என்றும் யுதிஷ் டிரர் சொல்லியனுப்புகிறார். பின்னர், சுற்றத்தார்களது ரத்தத்தைச் சிந்த வேண்டாம் என்று கருதி, ஐந்து ஊர்

கொடுத்தாலும் போதுமென்று முடிவாகத் துணிகிறார். கௌரவர்கள் இப்பொழுது மந்திராலோசனை செய்யத் தொடங்கினர். பீஷ்மர், துரோணன், விதுரன் முதலானோர் யுதிஷ்டிரர் கேட்பதைக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்து கொள்வது நல்லது என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். திருதராஷ்டிரனால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. ஆகவே, இவ் ஆலோசனைச் சபையில் முடிவாக ஒன்றும் துணியப்படவில்லை.

பாண்டவர்களும் சமாதானத்தைக் குறித்து ஆலோசனை செய்தார்கள். கிருஷ்ணன் தானே தூது செல்வதாக ஒத்துக்கொண்டு, செல்லுகிறான். யுதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனை நோக்கித் தூதுசென்ற இடத்தில் தம் தாயார் விதுரனுடன் வசித்துவந்த குந்திதேவியைப் பார்த்து வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறார். கிருஷ்ணன் தூதுசென்று, துரியோதனன் அளித்த வரவேற்பை ஏற்றுக்கொள்ளாது, விதுரன் மனைக்கே சென்றனன். பின் குந்தியைக் கண்டு அவளுக்கு மக்களுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கிறான். குந்திதேவி அனைத்தையும் கேட்டுத் தன் மக்கள் க்ஷத்திரிய தர்மத்தைக் கைவிடப்படாது; தம் மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கூறுகிறாள். பின் கிருஷ்ணன் துரியோதனுதியர் இருக்குமிடம் சென்று தான்வந்த தூது விஷயத்தைச் சொல்லுகிறான். துரியோதனன்பாண்டவர்களுக்கு ஊசி நிற்கும் இடங்கூடக் கொடுக்கமுடியாது என மறுத்து விடுகிறான். கிருஷ்ணன் கோபத்தோடு சபையை விட்டுச் செல்கிறான். அவனைச் சூழ்ச்சியால் கொன்றுவிட வேண்டும் என்று துரியோதனன் துணிகிறான். ஆனால், அந்தச் சூழ்ச்சி நடைபெறவில்லை.

கிருஷ்ணன் மீளுவதற்குமுன் கர்ணனைக் கண்டு அவன் குந்திதேவியின் முதற்புதல்வன் என்பதைத் தெளி

வுறுத்தி, அவன் சகோதரர்களாகிய பாண்டவர்களோடு சேர்ந்துவிட வேண்டும் எனப் பெரிதும் வற்புறுத்துகிறான். ஆனால், கர்ணன் இதற்கு இணங்கவில்லை. தன்னைப் பாது காத்த துரியோதனனுக்காகத் தான் உயிர்விடுதலே தக் கது என மறுத்துவிடுகிறான்.

இருதிறத்தாரும் ஒருவரோடொருவர் போர் புரி தற்கு வேண்டும் முயற்சிகள் செய்கின்றனர். பாண்டவர் துருபத புத்திரனை திருஷ்டத்துய்ம்னனைச் சேனாதிபதி யாக நியமிக்கின்றனர். கௌரவர்கள் பீஷ்மரைச் சேனாதி பதியாக நியமிக்கின்றனர். யுத்தம் புரிதற்கு வியூகங்கள் வகுக்கப்பட்டன. தகுதிக் கிரமப்படி மகாரதர் அதிரதர் முதலியவர்களை பீஷ்மர் துரியோதனனுக்குக் கூறு கிறார். இவ்வரிசையில் கர்ணன் கடைசியில் வைக்கப்படு கிறான்; இதனால் பீஷ்மர் இறக்கும்வரை தான் போர் செய்வதில்லை எனக் கர்ணன் சபதம் செய்கிறான். பீஷ்மரும் சிகண்டியைத் தவிர ஏனைய வீரர்களோடு யுத்தம் புரிவ தாக ஒத்துக் கொள்கிறார். இந்தச் சிகண்டி முதலில் துருபதனது மகளாகத் தோன்றி, பின்னர் ஓர் யக்ஷனு டைய மாயையால் ஆணாகத் தோற்றுகிறான். பீஷ்மர் இவ னைப் பெண்ணாகவே கொண்டு இவனோடு போர்புரிய மறுத்துவிடுகிறார்.

பின்னர், பாரத யுத்தம் நிகழ்கிறது. இந்த யுத்தம் பதினெட்டு நாட்கள் நடைபெற்றது என்பர். சிலப்பதி காரத்தில்,

> செயிர்த்தொழில் முதியோன் செய்தொழில் பெருக
> உயிர்த்தொகை யுண்ட ஒன்றதிற் றிரட்டியென்று
> யாண்டும் மதியும் நாளும் கடிகையும்
> ஈண்டுநீர் ஞாலம் கூட்டி எண்கொள
>
> (நீர்ப்படை. 7—10)

என்று வரும் அடிகளில் பதினெட்டு நாள் நிகழ்ந்த இப் பாரத யுத்தம் குறிக்கப்படுகின்றது. யுத்தம் நிகழ்வதற்கு முன்பு வியாஸர் தோன்றி, சஞ்சயனுக்குப் போர்க்களத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் காணும் வரத்தை நல்குகிறார். யாதொன்றாலும் அபாயமில்லை என்ற வரமும் அவனுக்கு அளிக்கப்படுகிறது. இதனால் தினந் தோறுமுள்ள போர்ச் செய்தியைத் திருதராஷ்டிரனுக்கு அறிவிக்க அவனால் முடிந்தது.

பீஷ்மர் சேனைத் தலைவராய் நின்று கடும் போர்புரிந்தது ஆறாவதான **பீஷ்ம பருவத்தில்** கூறப்பட்டுள்ளது. இவரது யுத்தம் பத்து நாட்கள் நிகழ்கின்றன. கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் உறவு முறையைச் சிறிதும் கவனியாதபடி பெரும்போர் நிகழ்த்தினர். யானைகள் பெரும் சேதம் விளைத்தன, வீரர்கள் தனித்தனியே போர் புரிந்து வந்தனர். சில சமயம் பாண்டவர்களுக்கும் சில சமயம் கௌரவர்களுக்கும் வெற்றியுண்டாவதுபோல் தோன்றியது. ஆனால், இரவு வந்ததும் போரை நிறுத்தி, மறுநாட் காலைப் புதிதாக வியூகம் வகுத்துப் போர்செய்து வந்தனர். பீஷ்மரும் அர்ச்சுனனும் அடிக்கடி எதிர்த்து வந்தனர். கௌரவர் பக்கம் தோல்வியுறுவதாகத் தோன்றினால் துரியோதனன் பீஷ்மரை அவர் பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபாதியாயிருக்கிறார் என்று பழி கூறிவந்தான். பாண்டவர்களுக்கு தோல்வியுறுவது போல் தோன்றினால் கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனைப் பழி கூறி வந்தான். பீஷ்மர் இதனால் வருத்தமுற்று மறுநாள் சிகண்டியைத் தவிர மற்றையரோடு கோரயுத்தம் புரிவதாக வாக்களிக்கின்றார். ஒன்பதாவது நாள் இந்த யுத்தம் நடந்தது. அர்ச்சுனன் தன் பிதாமகராகிய பீஷ்மரோடு போர் புரிவதில் சிறிது தயக்கம் காட்டினான். கிருஷ்ணன் இதைக் கண்டுதானே

பீஷ்மரைக் கொல்வதாகப் பாய்ந்து செல்கிறான். அர்ச்சுனன் தடுத்துப் போரில் தான் யுத்தம் செய்வதில்லை என்று வாக்களித்ததை நினைவுறுத்துகிறான். பாண்டவர்கள் தோல்வியுற்று மீண்டனர். இரவில் இவர்கள் ஒருங்குகூடியிருந்து, மறுநாளை யுத்தத்தைக் குறித்து ஆலோசனை செய்கின்றனர். சிகண்டியை முன்னிறுத்தி, அவன் பின்னால் அர்ச்சுனன் மறைந்து நின்று யுத்தம் செய்வதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பத்தாம் நாள் இவ்வாறு யுத்தம் நிகழ்ந்தது. சிகண்டிக்குப் பின்னால் அர்ச்சுனன் மறைந்து நின்று யுத்தம் புரிய, மற்றைப் பாண்டவர்களும் ஏக வீரராகிய பீஷ்மரைச் சூழ்ந்து நின்று கடும் போர் புரிகின்றனர். பத்தாம் நாள் மாலையில் சூரியன் அஸ்தமனமாகுஞ் சமயத்தில் பீஷ்மர் மூர்ச்சித்து ரதத்திலிருந்து விழுகிறார். மேலே தைத்துக் கொண்டிருந்த அம்புகள் அவர் சரீரம் பூமியில் படாதபடி அவரைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தன.

பாண்டவர்கள் அன்று பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள். கௌரவர்கள் பெருந்துக்கம் கொண்டார்கள். யுத்தத்தில் மடிந்துபோனவர் பொருட்டு யுத்தம் நிறுத்திவைக்கப் படுகின்றது. இரு பக்கத்தினின்றும் உறவினர்கள் பீஷ்மரைச் சுற்றியிருந்து வருந்துகிறார்கள். இவருடைய சிரசு கீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலையணை ஒன்று வேண்டுமென்று அவர் குறிப்பிக்கத் தலையணை கொண்டு வருகிறார்கள். உடன் அர்ச்சுனன் மூன்று அம்புகளைத் தொடுத்து பீஷ்மரது தலையை அவைகள் தாங்கும்படி செய்கிறான். இதுதான் தமக்கு உகந்த மரணம் என்று பீஷ்மர் கூறுகிறார். இப்பொழுதாவது நீங்கள் சமாதானமாக வாழ வேண்டுமென்று இரு பக்கத்தாரையும் பார்த்துக்கூறினர். துரியோதனன் மறுத்து விடுகிறான். கர்ணனும் அங்கு

வந்து பீஷ்மரை வணங்கிநின்ருன். அவனையும் பாண்டவர்களோடு சமாதானமாயிருக்கப் பீஷ்மர் வேண்டுகிருர். ஆனல், தான் துரியோதனனுக்கு நன்றியுடனிருப்பவன் என்றும்,அவன் பொருட்டு மடிவதே தனது தருமம்என்றும் கூறிவிடவே, பீஷ்மர் 'நீ யுத்தத்தில் கலந்து கொள்ளலாம்' என்று கூறி, அனைவருக்கும் அனுமதி கொடுக்கிருர்.

பின்னர், துரோணர் சேனுபதியாக அமைகிருர். ஏழாவதாகிய **துரோண பருவத்தில்** இவர் தலைமையில் நிகழ்ந்த போர் கூறப்பட்டுள்ளது. கர்ணனும் யுத்தமுனையில் சென்று போர் புரிகிருன். துரோணர் 11-ம் நாளிலிருந்து 12-ம் நாள் முடியச் சேனைத் தலைமை பூண்டனர். 13-ம் நாள் யுத்தம் பாண்டவர்களுக்கு ஒரு பெருஞ் சோதனையாக இருந்தது. அர்ச்சுனனது புத்திரனுகிய அபிமன்யு சிந்துராஜனுகிய ஜயத்திரதனது சூழ்ச்சியினுல் போரில் பகைவர்களிடையே அகப்பட்டுக் கொள்கிருன். அங்கே துச்சாதனனது மகனுல் அபிமன்யு மடிகிருன். ஜயத்திரதன் மீது பழிக்குப்பழி வாங்குவதாக அர்ச்சுனன் சபதம் செய்கிருன். 14-ம் நாள் யுத்தம் அர்ச்சுனனுக்கும் ஜயத்திரதனுக்கும் நிகழ்கிறது. ஜயத்திரதன் சூரியாஸ்தமனத்தின்முன் அர்ச்சுனனுல் மரணமடைகிருன். பீமன் கௌரவ சேனையுட் புகுந்து, திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களில் பலரை வதம் புரிகிருன். வழக்கத்திற்குமாருக இன்றிரவு போர்நிறுத்தப்படவில்லை. இருபக்கத்தாரும் தீவட்டி முதலியவற்றின் வெளிச்சத்தில் போர் புரிந்தனர். கர்ணன் பாண்டவர்களை எதிர்த்துக் கடும்போர் புரிய அவன் மீது கடோற்கசனை ஏவவேண்டுமென்று கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களுக்கு அறிவுறுத்துகிருன். இந்த ராக்ஷஸனும் கர்ணனும் மல் யுத்தம் புரிந்தனர். கௌரவர் சேனையில் பெருஞ் சேதம் ஏற்பட்டது. இறுதியில் கடோற்கசன்

கர்ணனால் முடிவெய்துகிறான். தான் போரில் அழிந்துவிடும் பொழுதுகூட, கௌரவர் சேனையில் பெரும் பகுதியை இந்த ராக்ஷஸ வீரன் பூமியில் தள்ளி அரைத்து விடுகிறான். பீம புத்திரனான கடோற்கசன் இறந்தது பற்றிப் பாண்டவர்கள் பெரிதும் துக்கமுறுகிறார்கள். ஆனால், கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு புறம் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஏனென்றால், கர்ணன் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சக்கராயுதத்தை அர்ச்சுனன் மேல் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்று வைத்திருந்தான். ஆனால், அது கடோற்கசனை வதம் புரிவதில் ஒழிந்துபோயிற்று.

போர் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருந்தது. இரு பக்கத்து வீரரும் சோர்வடைந்து உறங்கிவிட்டனர். வீரர்களில் சிலர் தங்கள் யானைகளின் மீதும் குதிரைகளின் மீதும் மயங்கிச் சாய்ந்தனர். வேறு சிலர் உறக்கத்தால் கண் மயங்கித் தங்களுடைய கக்ஷியைச் சார்ந்தவர்களையே கொலைபுரிந்தனர். அப்பொழுது அர்ச்சுனன் இவ்வாறு நிலையழிந்த வீரர்கள் மீது பரிவு கொண்டு சிறிது நேரம் உறங்கிக் கொள்ளுமாறு அனுமதிக்கிறான். இருபக்கத்தினரும் இவ் வார்த்தையை ஏற்றனர். இந்த இடத்தில் இரவில் நிகழ்ந்த காட்சி அழகிய பல சுலோகங்களால் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

விடியற்காலமானதும், 15-ம்நாள் யுத்தம் தொடங்குகிறது. துரோணருடைய கையம்பினால் துருபதனும் விராடனும் மடிந்தனர். பாண்டவ வீரர்கள் துரோணரை வெட்டி வீழ்த்த முயன்றனர். குருவும் சிஷ்யனுமாகிய துரோணருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் மல் யுத்தம் நிகழ்கிறது. ஆனால், அதில் வெற்றி தோல்வி இருவருக்கும் இல்லை. இப்பொழுது கிருஷ்ணன் ஓர் ஆலோசனையை வெளியிடுகிறான். பீமன் அசுவத்தாமன் என்ற பெயரு

டைய யானையைக் கொன்றுவிட்டுத் துரோணனை அணுகி 'அசுவத்தாமன் வதம் செய்யப்பட்டான்' என்று கூவிச் சொல்லுகிறான். அசுவத்தாமன் துரோணருடைய மக னுக்கும் பெயர். அவன் இறந்தான் என்பதில் துரோண ருக்கு நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை; ஆனால், மிகவும் கவலை கொண்டார். பொய் கூறாதவராகிய யுதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனுடைய ஏவலால் அசுவத்தாமன் இறந்ததைக் கூறவே, அப்பொழுதுதான் துரோணருக்கு அக்கூற்றில் நம்பிக்கை பிறக்கிறது. துக்கத்தால் தளர்வெய்தி தமது ஆயுதங்களைக் கீழே விட்டெறிந்து தன்னந்தனியாய் நிற்கிறார். அப்பொழுது துருபதனது மகனாகிய திருஷ் டத்துய்ம்னன் அவரை அணுகிவந்து கொலைபுரிந்து விடுகிறான். இறக்கும்பொழுது அவர் 85 வயதுள்ள ஒரு கிழவர். தனது ஆச்சாரியராகிய அவரைக் கொலைசெய்யக் கூடாது என்று அர்ச்சுனன் கதறுகிறான். ஆனால், திருஷ்டத்துய்ம்னன் அறுபட்ட தலையை எடுத்துக் கௌர வர்களுடைய மத்தியில் எறிந்துவிடுகிறான். அசுவத்தாமன் தன் தந்தை இறந்ததைக் கேட்டு பாஞ்சாலர்மீதும் பாண்டவர்மீதும் பழிவாங்குவதாகக் கடுஞ்சபதம் புரி கிறான்.

துரோணர் இறந்ததன் பிற்பாடு, கர்ணன் சேனைத் தலைமை பூணுகிறான். ஆனால், இரண்டு நாட்கள்தான் அவன் தலைமை தாங்கியது. இப்போர் எட்டாவது **கர்ண பருவத்தில்** உள்ளது. 16-ம் நாள் பீமனும் அசுவத்தாம னும் ஒருபுறமும், அர்ச்சுனனும் கர்ணனும் ஒருபுறமும் போர் புரிகிறார்கள். ஆனால், இப்போர்களிலும் யாதொரு முடிவும் ஏற்படவில்லை. 17-ம் நாள் அன்று கர்ணன் மத் திர தேசத்து அரசனாகிய சல்லியன் தனக்குச் சாரதியாக வரவேண்டுமென்று கேட்கிறான். ஏனென்றால், கிருஷ்ண னுக்கு நிகரான சாரத்தியம் வல்லவன் சல்லியனே. முத

லில் சல்லியன் மறுக்கிறான். ஆனால், கடைசியில் கர்ணன் முன்னிலையில் தான் இஷ்டம்போல் வார்த்தை யாடலாம் என்ற நிபந்தனையின் பேரில் ஒத்துக் கொள்ளுகிறான். தேரை ஓட்டிக் கொண்டு செல்லும்போதே கர்ணனைப் பழித்தும் இழித்தும் பேசுகிறான். கர்ணனும் சிறிதும் பின்னடையாது சல்லியனை இகழுகிறான். இங்கே, சல்லியனது தேசத்து மக்கள் ஆஷாட பூதிகள் என்றும் குடிகாரர்கள் என்றும், ஒழுக்கங் கெட்டவர்கள் என்றும், மணத்தில் கலக்கத் தகாத நெருங்கிய சுற்றத்தினரோடு கலவி புரிபவர்கள் என்றும் கர்ணன்கூற, கர்ணனுக்குரிய அங்க தேசத்தவர்கள் தங்கள் பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் விற்பவர்கள் என்று எதிர்ப்பழி சல்லியன் கூறுகிறான். துரியோதனன் இடைப் புகுந்து சமாதானம் புரிய இருவரும் போர்க்குச் செல்லுகின்றனர். அர்ச்சுனன் கர்ணனோடு போர்செய்து கொண்டிருக்க, பீமன் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களில் பலரை வதம் செய்கிறான். தன்னுடைய கதாயுதத்தைத் துச்சாதனன்மீது எறிந்து, அவனைக் கீழே வீழ்த்தி அவன்மீது பாய்ந்து, அவன் மார்பைக் கிழித்துத் தான் சபதஞ்செய்தபடி அவன் ரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கிறான். இதைப் பார்த்த பகைக் கூட்டங்கள் மிகவும் நடுங்கிப் பின் வாங்குகின்றன. அரச்சுனனும் கர்ணனும் மிக நெருங்கிக் கடும்போர் புரிகின்றனர். தேவர்களும் இந்த யுத்தத்தில் கலந்து கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரன் அர்ச்சுனனைச் சார்ந்தும், சூரியன் கர்ணனைச் சார்ந்தும் போரில் கலந்து கொள்ளுகின்றனர். இருபெரு வீரர்களும் ஒருவர்மீது ஒருவர் அம்புகளை சோனமாரி போலப் பெய்கின்றனர். கர்ணனை அவன் தேரிலிருந்து கீழே இறங்கும்படி செய்ய அர்ச்சுனன் முயலுகிறான். ஆனால், அது இயலவில்லை. இச்சமயத்தில் கர்ணனது தேர்க்கால் பூமியில் அழுந்திவிடுகிறது. அதனைப் பிடுங்கி

மேலெடுப்பதற்காக முயன்று, அர்ச்சுனனைச் சிறிது போரை நிறுத்தும்படி கூறினான். ஆனால், கிருஷ்ணன் இதற்கு இணங்கக் கூடாது என்று தடுத்து, அந்த நிலையில் கொல்லும்படியாகக் கூறுகிறான். அவ்வாறே அர்ச்சுனன் அம்பை ஏவக் கர்ணன் மடிந்துவிடுகிறான். இப்பெரு வீரன் இறந்தபொழுது, அவன் சரீரத்திலிருந்து ஓர் ஒளி புறப்பட்டது. இறந்து கிடக்கும் நிலையிலும் அவன் சோபை குன்றவில்லை. துரியோதனாதியர்கள் மிகவும் துன்புற்று வருந்தினர்.

எஞ்சியிருக்கும் படைகளை ஒரு வகையாகத் திரட்டிக் கொண்டு 18-ம் நாள் போர் புரியத் தொடங்குகின்றனர். இப்போர்தான் ஒன்பதாவது **சல்லிய பருவத்**தில் சொல்லப் பட்டுள்ளது. சல்லியன் துரியோதனன் சேனைக்குத் தலைவனாய் அமைகிறான். யுதிஷ்டிரர் இந்தச் சல்லியனோடு தனிப்படப் போர்புரிய எண்ணுகிறார். வெகுநேரம் போர்புரிந்த பிற்பாடு நடுப் பகலில் சல்லியன் யுதிஷ்டிரரால் கொலையுண்டு அழிகிறான். கௌரவர்கள் ஓடிமறைந்தனர். துரியோதனனும் சகுனியும் ஒரு சில வீரர்களை உடன் கொண்டு போர்புரிய வருகின்றனர். சகாதேவன் சகுனியை மாய்க்கின்றான். அர்ச்சுனனும் பீமனும் ரத்தக் களரியாக்கினர். கௌரவர் சேனை முற்றும் அழிந்தது.

துரியோதனன் மட்டும் த்னியாக ஓடி ஒரு குளத்திற்கு வந்து அங்கே மறைந்து கொள்கிறான். அவனுடன் கிருதவர்மன், கிருபன், அசுவத்தாமன் என்ற மூன்று வீரர்களே இருந்தனர். சூரியன் அஸ்தமனமாகிவிட்டது. பாண்டவர்கள் ஓடியொளித்த துரியோதனனைத் தேடிக் கடைசியில் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்கள். யுதிஷ்டிரர் அவனைத் தனி யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறார். துரியோதனன், தான் ஓடிவந்தது அச்சத்தினாலல்ல, களைப்பினால் என்று கூறித்

தனிப்பட்ட யுத்தத்திற்கு இணங்கவில்லை. ஆனால் யுதிஷ்டிரர் அந்த இடத்திலேயே யுத்தம் புரிந்தாக வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி, தம் உடன் பிறந்தவர்களுள் யாரேனும் ஒருவனுடன் யுத்தம் புரிந்து வெற்றி கொண்டாலும் ராஜ்யம் முழுவதையும் துரியோதனன் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறினர்.

துரியோதனனுக்கும் பீமனுக்கும் யுத்தம் நிகழ்ந்தது. கதை என்னும் ஆயுதத்தைக் கைப்பற்றி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கினர். இந்தப் போரில் கலந்து கொள்ளாத கிருஷ்ணனது தமையனான பலதேவனும் யுத்தத்தைக் காண வருகிறான். தேவர்களும்கூட வியப்புடன் யுத்தத்தைக் கண்டு வருகின்றனர். பீமன் மிக்க பலமுள்ளவனாயிருந்தாலும், துரியோதனன் மிக்க சதுரன் என்றும், அதனால் இந்த யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்வது அரிது என்றும் சொல்லி, துரியோதனனைத் துடை கிழித்துத் தருவதாகச் சொன்னவாக்கை அர்ச்சுனன் இப்பொழுது நினைத்துத் தனது இடது தொடையைத் தட்டிக் காட்டுகிறான். பீமன் இக்குறிப்பை உணர்ந்து, துரியோதனன் தன்னைத் தாக்குவதற்குப் பாய்ந்து வரும்பொழுது அவன் தொடையின் மீது அடித்து நொறுக்கி விடுகிறான். பலதேவன் இதனைக் கண்டு பீமனோடு கோபித்துக் கொள்ளுகிறான். ஏனென்றால், ஒருவன் தன் பகைவனைக் கொப்பூழின்கீழ் அடிப்பது யுத்த தருமம் ஆகாதாம். கிருஷ்ணன் தன் வாக்குவல்லமையெல்லாம் காட்டி வீமன் செய்தது சரியென்று நிரூபிக்க முயன்றான். ஆனால், பலதேவன் இவ்வார்த்தைகளால் திருப்திப்படவில்லை. கோபத்தோடு தன் ரதத்தில் ஏறி, பீமன் அன்று அதர்ம யுத்தம் செய்தவன் என்றும், துரியோதனன் தர்ம யுத்தம் செய்தவன் என்றும் பழி கூறிச் சென்றுவிடுகிறான்.

பிற்பாடு யுதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனை அஸ்தினபுரத்திற்கு அனுப்பித் திருதராஷ்டிரனையும் காந்தாரியையும் சமாதானப்படுத்துகிறார். ஒரு நதியின் கரையில் பாண்டவர்கள் இரவைக் கழிக்கிறார்கள்.

துரியோதனன் போரில் சிதைந்ததைக் கேள்வியுற்ற அசுவத்தாமன், கிருதவர்மன், கிருபன் என்ற மூவரும் போர்க்களத்திற்கு வந்து அங்கே தொடை சிதைந்து கிடந்த கௌரவர் தலைவனைக் கண்டு மிகவும் புலம்பி வருந்தினார்கள். அசுவத்தாமன் பாண்டவர் அனைவரையும் அழித்து விடுவதாகச் சபதம் செய்கிறான். அப்போது துரியோதனன் அசுவத்தாமனைச் சேனைத் தலைவனாக நியமனம் செய்தான்.

பின்பு, அசுவத்தாமன் முதலியோர் துரியோதனனிடம் விடைபெற்று போர்க்களத்திற்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்த ஒரு மரத்தின் நிழலில் இரவைக் கழிக்க முயலுகிறார்கள். கிருபனும், கிருதவர்மனும் நன்றாக உறங்கி விட்டனர். அசுவத்தாமன் பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் குமுறிக் கொண்டிருந்தான். உறக்கம் வரவில்லை. அப்பொழுது மரத்தின் கிளைகளில் கூட்டில் காக்கைக் கூட்டம் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று நள்ளிரவில் ஓர் ஆந்தை வந்து அவையனைத்தையும் கொன்றுவிட்டது. இதைப் பார்த்ததும் அசுவத்தாமனுக்குத் தன் பகைவர்களை இப்படித்தான் வதைக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. உடனே இருவரையும் எழுப்பித் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறான். கிருபன் உறங்கி ரக்ஷையற்றுக் கிடப்பவர்களை வதைத்தல் தருமமல்ல என்று கூறுகிறான். அசுவத்தாமன் இதைக் கேளாதபடி 'என் தந்தையைக் கொன்றவர்களை இரவில் உறங்கும் சமயத்தில் நான் கொல்லத்தான் செய்வேன். அத

னுல், நான் புழுவாகப் பிறக்க நேர்ந்தாலும் சரி, பழிக்குப் பழி வாங்குவேன்' என்று கூறித் தன் சபதத்தை வற்புறுத்துகிருன். உடனே தன் ரதத்தின்மீது ஏறிப் பகைவர் பாசறைக்கு வந்தான். இவன் ஒரு திருடனைப்போல உள்நுழைய, ஏனை இருவரும் வெளியே காவல்காத்து, ஓடிப் போகுமவர்களைத் தடுத்து வதைசெய்ய வாசலில் நின்றனர். தன் தந்தையைக் கொன்ற திருஷ்டத்துய்ம்னனைக் காலால் உதைத்து எழுப்பி, அவனைக் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்ருன். பின் பாசறைதோறும் படுக்கை படுக்கையாய்ச் சென்று, யமனைப்போல் இரக்கம் யாதுமின்றி, உறங்கிச் சோர்ந்து கிடந்த அனைவரையும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வதம்புரிந்தான். இவ்வாறே திரௌபதையின் புத்திரர்களான இளம் பாண்டவரும், சிகண்டியும் இறந்து மடிந்தார்கள். நடு நிசிக்குள் பகைப் படையைச் சார்ந்த வீரர் அனைவரும் கொல்லப் பட்டார்கள். ராக்ஷஸர்களும், பிசாசுகளும், பிணந்தின்னும் பூதர்களும் பெருந்திரளாகப் பாசறையிற்புகுந்து, மாமிசங்களைத் தின்று, ரத்தத்தைக்குடித்து மகிழ்ந்து கூத்தாடினர். விடிந்ததும் எங்கும் பிணக்காடாய் நிசப்தமாயிருந்தது. அசுவத்தாமன் முதலியோர் துரியோதனன் விழுந்துகிடந்த இடத்திற்கு இச் செய்தியைச் சொல்லவந்தார்கள். இதைக் கேட்டதும் துரியோதனன் மகிழ்ந்து தன் உயிரைவிடுகிருன்.

இதனிடையே திருஷ்டத்துய்ம்னனது தேர்ப்பாகன் பாண்டவர்களிடம் வந்து இரவில் நடந்த செய்திகளைத் தெரிவித்தான். யுதிஷ்டிரர் இதைக்கேட்டு மயங்கி விழுந்துவிட்டார். அவரை அவர் சகோதரர்கள் ஒருவாறு தாங்கிப்பிடித்து வைத்திருந்தார்கள். பின் திரௌபதி முதலானவர்களுக்குச் சொல்லியனுப்பி, அனைவரும் பாசறைக்குச் செல்லுகின்றனர். திரௌபதி பாசறைக்குச் சென்றதும் அங்கே வதையுண்டு கிடக்கும் தன் புத்திரர்

களையும் சகோதரர்களையும் கண்டு பெருந்துக்கம் கொண்டாள். என்றாலும், தங்களுக்குக் கிடைத்துள்ள பெரிய வெற்றியைக் குறித்து யுதிஷ்டிரரைப் பாராட்டினாள். ஆனால், அசுவத்தாமனைக் கொன்றாலொழியத் தான் உண வருந்துவதில்லை என்று சபதமிடுகிறாள். எவ்வாறு அசுவத்தாமன்மீது பழிவாங்கப்பட்டது என்பது விவரமாய்த்தெரியக்கூடவில்லை. ஆனால் பீமன் அவனைக் களத்தினின்றும் வெருட்டி ஓட்டி அவனோடு போர் புரிந்து தோல்வியுற்று விடுகிறான். அசுவத்தாமன் தலையில் அவன் பிறப்போடு தோன்றிய மணியொன்றிருந்தது. அது வேண்டுமென்று திரௌபதி மிகவும் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதை இப்பொழுது பீமனிடம் கொடுத்து விடுகிறான். அவனிடம் வேறோர் ஆயுதமும் இருந்தது. இந்த ஆயுதத்தால்தான் அவன் அர்ச்சுனனுடைய மருமகள் உத்தரையின் வயிற்றில் குரு வமிசத்தின் கடைசிக் கருவாயிருந்த சந்ததியை அழித்துவிட்டான். உத்தரை இறந்த குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். ஆனால், அதற்குக் கிருஷ்ணன் உயிர் கொடுத்தனன். இவன்தான் பரீக்ஷித்து மகாராஜன். இவனது மகன்தான் மகாபாரதத்தில் கூறப்படும் சர்ப்பயாகம் புரிந்த ஜனமேஜயன். கிருஷ்ணன் இவ்வுலகத்தில் 3,500 ஆண்டுகள் திரிந்து கொண்டிருக்கக் கடவாய் என்று அசுவத்தாமனுக்குச் சாபமிடுகிறான். இங்கு கூறிய செய்திகள் அனைத்தும் பத்தாவதாகிய **சௌப்திக பருவத்தில்** காணப்படுகின்றன.

சஞ்சயனும் விதுரனும் திருதராஷ்டிரனது துக்கத்தைத் தேற்ற முயலுகிறார்கள். இறந்து போனவர்களுக்கு அந்திமக்கிரியை செய்ய வேண்டுவதாயிருந்தது. ஆகவே, அரசன் காந்தாரியையும் மற்றுள்ள அரசியரையும் வரவழைக்கிறான். அவர்கள் அனைவரும் போர்க்களத்திற்குச்

செல்லுகிறார்கள். வழியில் அசுவத்தாமன் முதலியோரைச் சந்திக்கிறார்கள். இவர்கள் தாங்கள் புரிந்த படுகொலையைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறார்கள்; தெரிவித்து, பாண்டவர்கள் பழிவாங்க வருவார்கள் என்று அச்சங்கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். பின்னர், பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனோடு வந்து போர்க்களத்திலிருந்தவர்களைச் சார்ந்தார்கள். கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களையும் திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களையும் சமாதானப் படுத்துகிறான். காந்தாரி புலம்பி அழுகிறாள். இந்த இடம் மகாபாரதம் முழுவதிலுமுள்ள சிறந்த கட்டங்களில் ஒன்றாகும். இதிலே காணும் கையறு நிலைச் செய்யுளின் அழகும் போர்க்களத்தின் வருணனையும் மிக மிக வியக்கத் தக்கன. இப்பகுதி பதினோராவது பருவமாகிய **ஸ்திரீ பருவத்தில்** அடங்கியது. இதனோடு பாரதக் கதை முடிகிறது என்று சொல்லலாம். ஆனால், இப்பொழுது கிடைக்கும் இதிஹாஸம் இக்கதையை மேற்கொண்டும் தொடுத்துச் சொல்லுகிறது.

யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் அஸ்தினாபுரத்திற்கு மீளுகின்றனர். அங்கே கிருஷ்ணனால் அபிஷேகம் செய்யப் பெற்று யுதிஷ்டிரர் அரசனாகிறார். அனைவரும் நீங்கியபின் கிருஷ்ணனை நோக்கி 'உன்னுடைய அருளினால் ராஜ்யம் மீண்டும் கிடைத்துவிட்டது' என்று சொல்ல, அவன் தியானத்தில் ஆழ்ந்துவிடுகிறான். 'எதைக் குறித்துத் தியானம் பண்ணுகிறாய்?' என்று யுதிஷ்டிரர் கேட்க, 'பீஷ்மர் என்னை நினைக்கிறார்; அவர்பால் என்மனம் செல்லுகிறது' என்றனன். பின் 'அவரிடம் நீ உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்று கிருஷ்ணன் சொல்ல, அனைவரும் குருக்ஷேத்திரம் செல்லுகின்றனர். அங்கே ஓகவதி என்ற நதியின் கரையிலே முனிவர்கள் சூழ சர-தல்பத்திலே பீஷ்மர் குற்றுயிராய்ப் படுத்திருக்கின்றனர். அவரை நோக்கிக் கிருஷ்ணன் 'உன்னுடைய ஞான நோக்கை யுதிஷ்டிரன்பால்

செலுத்தி, அவனுக்கு அறிவுரை அருளவேண்டும்' என்று கூறினான். பீஷ்மரும் கிருஷ்ணனை நோக்கி 'உன்னைத் தியானம் செய்ததால் எனக்கு இளமை வந்துவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. உன் அருளினால் உலக நன்மைக்கு வேண்டும் காரியங்களைச் சொல்லுவதற்குத் தகுதியுள்ளவனாயினேன்' என்றனர். இவ்வாறு சொல்லித் தருமத்தின் இயல்பு முதலியவற்றை விவரிக்கிறார். இவ்வியல்புகள் பன்னிரண்டாவது **சாந்தி** பருவத்திலும், பதின்மூன்றாவது **அநுசாஸன** பருவத்திலும் நன்றாகவும், விரிவாகவும் காணப்படுகின்றன. முடிவில், 'நான் என் உயிரை நீத்துவிட விரும்புகிறேன். நீங்கள் அனைவரும் இப்பொழுது விடைகொடுக்க வேண்டும். உங்கள் முயற்சியெல்லாம் சத்தியத்தின் பொருட்டே ஆகவேண்டும். சத்தியம் தான் வலிமை எல்லாவற்றுள்ளும் மிகச் சிறந்தது' என்று கூறினர். உடன்தானே அவர்மேல் தைத்திருந்த பாணங்கள் அனைத்தும் கழன்று விழுந்துவிட்டன. பஞ்சப் பிராணன்களும் அவரால் அடக்கப்பெற்று சிரசுமூலமாக வெளியே போயின. அவரது ஆன்மா சொர்க்கம் நோக்கிச் சென்றுவிட்டது. வானத்திலிருந்து துந்துபி முழங்கிற்று. பூமாரி பொழிந்தது. சித்தர்களும் பிரும்மரிஷிகளும் 'நன்மை விளைந்தது, நன்மை விளைந்தது' என்று கோஷித்தார்கள். பீஷ்மருக்கு அந்திய கருமங்களைக் கங்கைக் கரையிலே செய்து முடித்துப் பாண்டவர்கள் முதலிய அனைவரும் திரும்பினர்.

இதன் பின்னர், இறந்தவர் பொருட்டுத் தானம்செய்யும் சடங்கு கூறப்படுகிறது. இப்பொழுது தான் குந்தி தனது முதற்புதல்வன் கர்ணன் என்று தெரிவித்து, அவன் பொருட்டும் தானம் செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறாள். இதைக் கேட்டதும் யுதிஷ்டிரர் வருந்தித் தம் சுற்றத்தார்களைக் கொன்றதோடமையாது, தம் தமையனையே

கொன்றுவிட நேர்ந்ததே என்று புலம்பித் துறவியாக உறுதி பூணுகிறார். கிருஷ்ணன் முதலியோர் தடுக்கின்றனர். எனினும் பயனில்லை. கடைசியாக வியாஸர் தோன்றி 'அசுவமேத யாகம் செய்தால் உனது பாவமனைத்தும் தொலைந்துவிடும்' என்று உபதேசிக்கிறார். அவ்வாறே அசுவமேத யாகம் செய்யப்படுகிறது. இச்செய்திகள் பதினான்காவதாகிய **அசுவமேத பருவத்தில்** கூறப்படுகின்றன.

திருதராஷ்டிரனும் காந்தாரியும் பாண்டவர்களோடு 15 ஆண்டுகள் வசித்து வந்தனர். இதற்குப் பிற்பாடு வனத்திற்குச் சென்று துறவுபூண்டு வசிக்கவேண்டுமென்று திருதராஷ்டிரன் கருதுகிறான். யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் இசையவில்லை. ஆனால், கிருஷ்ணன் இவ்வாறு செய்வதுதான் க்ஷத்திரிய வீரர்களுடைய கடமை என்று கூறி இணங்கச் செய்கிறான். திருதராஷ்டிரனும் காந்தாரியும் முதலில் வனம் செல்லுகிறார்கள். குந்தி, சஞ்சயன், விதுரன் இம்மூவரும் பின்னர் அங்கே சென்றுவிடுகிறார்கள். பின் ஒருமுறை பாண்டவர்கள் வனத்திற்குச் சென்றபொழுது விதுரன் இறக்கும் சமயமாயிருந்தது. இரண்டாண்டுகள் கழித்து, திருதராஷ்டிரன், காந்தாரி, குந்தி முதலியவர்கள் காட்டில் பற்றிப்பரவிய தீயினால் அழிவுற்றனர் என்ற செய்தி தெரியவந்தது. சஞ்சயன் இமாலயத்திற்குச் சென்று விட்டான். இச்செய்திகள் பதினைந்தாவதாகிய **ஆசிரம வாஸிக பருவத்தில்** கூறப்படுகின்றன.

பாரத யுத்தம் நிகழ்ந்து 36-ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் கிருஷ்ணன் தன் வமிசத்தினரோடு அழிந்தான் என்ற செய்தியைப் பாண்டவர்கள் தெரிந்தனர். மதுபான மயக்கில் கிருஷ்ணனது வமிசத்தைச் சார்ந்த இரண்டு கிளையினரும் ஒருவரோடொருவர் கடும்போர் புரிகின்றனர்.

கோரைப் புற்களைக் கிருஷ்ணன் உலக்கைகளாக மாற்ற, அந்த உலக்கைகளைத் தாங்கி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிப் புடைக்கின்றனர். இப்போரில் யாதவ வமிசம் முழுவதும் சிதைந்து அழிந்துவிடுகிறது. கிருஷ்ணன் சூழ நோக்குகிறான். தன்னுடைய தமையனான பலதேவன் இறக்கும் சமயமாயிருந்தது. அவன் வாயிலிருந்து ஒரு நாகம் புறப்பட்டுக் கடலுக்குச் செல்ல, அங்கே ஆதிசேஷனால் அந்நாகம் வரவேற்கப்படுகிறது. கிருஷ்ணன் தன்னந்தனியாகக் காட்டிலே ஆழ்ந்த தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். அப்பொழுது சரை என்ற வேடுவன் அவனை ஒரு மான் எனக் கருதி, அம்பினால் குதிங்காலில் எய்துவிட, கிருஷ்ணன் மரணமடைகிறான். இச்செய்தி பதினாறுவது மௌஸல பருவத்தில் கூறப்படுகிறது.

தங்கள் நண்பனாகிய கிருஷ்ணனது மரணத்தைக் கேள்வியுற்றுப் பாண்டவர்கள் பெருந்துன்ப முற்றார்கள். வடக்கு நோக்கி யாத்திரை செய்யத் தீர்மானித்துவிட்டார்கள். அரசனாகப் பரீக்ஷித்தை நியமித்து, யுதிஷ்டிரர் தமது குடிகளிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறார். பஞ்ச பாண்டவர்களும் அவர்கள் மனைவியும், ஒரு நாய் பின் தொடர்ந்துவர, இமயமலையில் ஏறி மேருவை அடைந்தார்கள். ஸ்வர்க்கத்திற்குச் செல்லும் வழியில் திரௌபதி முதலாவது விழுந்து மடிகிறாள். பின் சகதேவனும், அடுத்து நகுலனும், சிறிது தூரம் கழித்து அர்ச்சுனனும், கடைசியாகப் பீமனும் இவ்வாறே விழுந்து மரண மடைகிறார்கள். அப்பொழுது இந்திரன் தனது ரதத்தின்மீது வந்து யுதிஷ்டிரரை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைக்கிறான். அவர் தம்பியரின்றி அங்கேவர மறுத்துவிடுகிறார். ஆனால், தம்பியரையும் திரௌபதியையும் ஸ்வர்க்கத்தில் காணலாம் என்று இந்திரன் கூற, தம்முடன் வந்த நாயும் ஸ்வர்க்கத்திற்குத் தம்மோடு வரவேண்டுமென்று யுதிஷ்டிரர் வற்

புறத்துகிறார். ஆனால், இந்திரன் இதற்கு இணங்கவில்லை. உடன்வந்த நாய் தருமதேவதையாக வெளிப்பட்டு, சார்ந்தாரைத் தாங்கும் யுதிஷ்டிரரது பெருங்குணத்தை மிகவும் மெச்சுகிறது. பின் யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். இவ் வரலாறுகள் பதினேழாவது **மகாப் பிரஸ்தானிக பருவத்**தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஸ்வர்க்கம் சென்றதும், அங்கே தம்பியரையும் திரௌபதியையும் காணவில்லை. அதற்கு மாறாகத் துரியோதனன் தனது பரிவாரங்கள் தன்னைப் புடைசூழ அங்கே அமர்ந்திருக்கிறான். யுதிஷ்டிரர் தமது தம்பியர் முதலியோர் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டுமென்று தெரிவிக்கிறார். இவரது இந்த விருப்பத்திற்கு இணங்கி நரகத்திற்கு இவரை இட்டுச் செல்லுகின்றார்கள். அங்கே பலவகையான தண்டனைகளை அனுபவித்துவரும் பலரையும் பார்த்து இவர்கள் யாரென்று வினவுகிறார். 'இவர்கள்தான் உமது தம்பியர்' என்றுகூற, தம்பியரது விதியை நொந்து, அவர்கள் இருக்குமிடத்திலேயே தாம் இருப்பாரென்றும் ஸ்வர்க்கத்திற்குத் தாம் மீளுவதில்லை என்றும் சொல்லிவிடுகிறார். தேவர்கள் அனைவரும் அவரிடம் வருகிறார்கள். இந்திரன் கொடிய பாவங்களைச் செய்தவர்கள் சிலகாலம் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்துவிட்டு, பின்பு நரகத்திற்கு வந்து தண்டனை அனுபவிப்பார்கள் என்றும், அற்பமான பாவங்களைச் செய்தவர்கள் முதலில் நரகத்திற்குவந்து எளிய தண்டனைகளை அனுபவித்துவிட்டு, பின்பு ஸ்வர்க்கம் புகுவார்கள் என்றும் எடுத்துச் சொல்லுகிறான். அவருடைய தம்பியர்களது பாவங்கள் தீர்ந்துவிட்டன என்றும் சொல்லுகிறான். உடனே நரக உபாதைகள் முற்றும் நீங்கி விடுகின்றன. இந்தச் செய்தி பதினெட்டாவது **ஸ்வர்க்காரோஹணப் பருவத்**தில் கூறப்படுகிறது.

இங்கே குறித்ததுதான் மகாபாரதத்தின் முக்கிய சரித மாகும். ஆனல், இப்பேரிதிஹாசத்தின் பாதி அளவிற்கும் குறைந்துதான் இச்சரிதம் அமைந்திருக்கிறது. மற்றைப் பகுதிகளில் கதைகளும், உபாக்கியானங்களும், நீதி வாக்கியங்களும் நிரம்பியிருக்கின்றன. இவைகளுக்கும் பாரதக் கதைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு யாதும் இல்லை.

முற்காலத்துக் கவிஞர்கள் அரசரது பாரம்பரியம் கூறுதலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பாரம்பரியத்தை முழுதும் உண்மையென நாம் கருதுதற்கு இல்லை. கவிஞர்கள் இவற்றைத் தாமாகவே புனைந்துவிடுதலே பெரும்பான்மை. மகாபாரதத்தில் ஒரு பருவம் முழுவதும் இவ்வரலாறு பற்றியதே. இது ஸம்பவ பருவம் என வழங்குகிறது. கௌரவ பாண்டவர்கள் உதித்த பாரத வமிசத்தின் மூலபுருஷனை பரதனைப் பற்றிய வரலாறும் இதில் உண்டு. இவன் துஷ்யந்தன் சகுந்தலை என்ற இருவரது புத்திரன். காளிதாஸ மகாகவி இயற்றிய சாகுந்தல நாடகத்திற்கு ஒருவாறு மூலம் எனக் கூறத்தகும் சரித்திரம் இங்கே காணப்படுகிறது. ஆனல், நாடகத்திற்கும் பாரதத்தில் காண்பதற்கும் மிக்க வேறுபாடு உண்டு. பல அழகிய செய்யுட்கள் பாரதத்தில் காணும் வரலாற்றில் உள்ளன. பாண்டவர்களின் முன்னேரில் மிகப்பிரசித்தி பெற்ற யயாதியின் சரிதமும் காணப்படுகிறது.

இவ்வாருன வரலாறுகளேயன்றி, இதிஹாஸத்துள் இதிஹாஸம் எனக் கூறத்தக்க சரித்திரங்களும் உள்ளன. நள தமயந்தி சரிதம் இவற்றுள் ஒன்று. இராம சரிதம் பிறிதொன்ருகும். இது திரௌபதியை இழந்ததினல் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் யுதிஷ்டிரருக்கு மார்க்கண்டேய ரிஷி கூறுவதாக வுள்ளது. பாரதத்தில் வேறிடங்களிலும் இராமாயண சரிதக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. உதா

ரணமாக, பீமன் அனுமானைச் சந்தித்ததாகவுள்ள இடத்தைக் கூறலாம்.

தமிழ் நாட்டுப் பழஞ் சரிதத்தை உணர்ந்தவர்கள் விதுலோபாக்கியானத்தைப் பெரிதும் பாராட்டுவார்கள். குந்தி தன் மக்களாகிய பாண்டவர்களுக்குக் கிருஷ்ணன் மூலம் க்ஷத்திரிய தருமத்தை மறக்கலாகாது என்று சொல்லி அனுப்புகிருள். அதை வற்புறுத்த விதுலை என்பவளின் நன்மொழிகளைத் தெரிவிக்கின்ருள். விதுலையின் மகன் சஞ்சயன் சிந்து ராஜனோடு போர் செய்து தோல்வியுற்று மீண்டான். பின்னர் ஆண்மையையும் மானத்தையும் கைவிட்டுத் தன் மனைவி மக்களோடு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான். அவனை மீண்டும் போர் செய்தற்குத் தூண்டி வீர மொழிகள் பல பல விதுலை உபதேசிக்கின்ருள்.

அவள் கூறிய வீர மொழிகளைக் கேளுங்கள் :

கோழையே! எழுந்திரு! உன் பகைவர் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கிருர்கள். உன் நண்பர்கள் வருந்திக் கொண்டிருக்கிருர்கள். இவர்கள் இவ்வாறு இருக்கும்படி நீ தோற்றுவிட்டாய். சோம்பேறியாய் இங்கே படுத்துக் கிடக்காதே.

ஆழமற்ற சிற்ருேடை எளிதிலே நிரம்பிவிடும். சுண்டெலியின் கைப்பிடியை நிரப்புவது எளிது. அதுபோல, கோழையும் திருப்தியடைவது எளிது. அவன் சொற்பப் பொருளைக் கொண்டு திருப்தியடைந்து விடுகிருன். பாம்பின் விஷப் பல்லைப் பறிப்பதற்குமுன், நாய்போலச் செத்துவிடாதே. உன் உயிர் போனலும் தைரியத்தைக் கைவிடாதே.

செத்தவனைப் போல ஏன் இங்கே படுத்துக் கிடக்கிருய்? உன்மீது இடி விழுந்துவிட்டதா? என்ன? கோழையே, எழுந்திரு! உன் பகைவர் உன்னை வென்றுவாழும்போது! உனக்கு உறக்கம்தான் வருகிறதா? புளியங்கனல்போல்

> பொங்கியெழு, கண நேரமாயினும் சரி. பதரை எரித்த தீப்போல, அடங்கிக்கிடக்காதே. அரசர்கள் பிறந்த இந்தக் குடும்பத்திலே, பொறுமைக்குப் பேர்போன இந்தக் கழுதை பிறக்க வேண்டுமா!

> தனது வீரச் செயலை வியந்து பலரும் கதையாக வழங்கும்படி எவன் ஒருவன் வாழவில்லையோ, அவனை மக்கட் பதர் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அவன் ஆணுமல்ல; பெண்ணுமல்ல.

இவ்வாறு கூரம்புபோன்ற சிறிய வசனங்களால் இந்த வீரத்தாய் தன் மகனைப் பழித் துரைக்கிருள். ஆனல், அவன் வெற்றிபெறுவதற்குரிய கருவிகள் தன்னிடத்தில் இல்லையென்றும், போரில் தான் மடிவது அவளுக்கு யாதொரு பயனையும் தரமாட்டாது என்றும் கூறுகிருன். தாய் மீண்டும் மீண்டும் பழித்து, ஊக்கத்தை ஊட்டி, அச்சத்தை அகற்றவேண்டுமெனக் கூறி, தனது கடமையைச் செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிருள்; முடிவில் அவன் போருக்குச் செல்லுகிருன்.

விதுலையின் மொழிகள் மூதில் மகளிர் கூற்ருகப் புறநானூற்றில் வருவனவற்றை ஞாபகப் படுத்துகின்றன.

இதுபோன்ற சரித்திரங்களேயன்றி, தெய்வங்களைப் பற்றிய பல வரலாறுகளும் கதைகளும் பாரதத்தால் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. கருடன் முதலியோருடைய சரித்திரங்கள் சர்ப்பயாக நிகழ்ச்சியில் கூறப்படுகின்றன. இந்திரன், அக்கினி முதலானவர்களுடைய வரலாறுகளைக் கூறும் பகுதிகளில் இத் தெய்வங்கள் தங்களுக்கு வேத காலத்திருந்த பெருமையை இழந்து எளிமையை அடைந்து விட்டமை புலனுகிறது. வேதத்திலுள்ள மனு-மத்ஸ்ய வரலாறும் பாரதத்தில் விரிவாகக் காணப்படுகிறது. சாவித்

திரி வரலாறு, ரிஷ்யசிருங்கர் வரலாறு, அகஸ்தியர் கடல் குடித்த வரலாறு, விசுவாமித்திரர் வரலாறு, உத்தாலக வாருணியின் வரலாறு இவை அனைத்தும் அந்தணர்களுடைய பெருமையையும் குருவினுடைய பெருமையையும் உணர்த்துவதற்குத் தோன்றின. இவையேயன்றி, பஞ்சதந்திரத்தில் வருவனபோன்ற கதைகள், உபமானக் கதைகள் (parables), நீதிக் கதைகள் முதலிய பலவும் மகாபாரதத்தில் 12, 13-ம் பருவங்களில் உள்ளன. இவைகள் பின்னர் பௌத்தர்களாலும் ஜைனர்களாலும் தங்கள் கதைப் புத்தகங்களில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. உபமானக் கதைகளுக்கு உதாரணமாக, கடலுக்கும் ஆற்றுக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையைக் கூறலாம் (பருவம் - XII, அத். 113). 'வலிமைமிக்க பெரிய மரங்களை நீங்கள் வேரோடு பறித்து என்னிடம் கொண்டு வருவீர்கள். ஆனால், மெல்லிதான பலமற்ற கோரைப் புல்லை நீங்கள் கொண்டுவருவதில்லையே, ஏன்?' என்று கடல் நதிகளை நோக்கிக் கேட்டது. அதற்கு 'மரங்கள் தத்தமிடங்களில் வேரூன்றி ஓரிடத்தில் நிற்கின்றன. அவைகள் நீரோட்டத்தை எதிர்த்து நிற்பதால் அவைகளை நிற்குமிடங்களிலிருந்து நீக்கவேண்டியது அவசியம். கோரைப் புல் அவ்வாறுள்ளதன்று. அது நீர்ப் பெருக்கு அணுகிவருவதைக் கண்ட மாத்திரையில் வளைந்து கொடுக்கிறது. நீர்ப் பெருக்கின் வேகம் தணிந்தவுடன் பழையபடி நிமிர்ந்து நிற்கிறது. மரம் அங்ஙனம் வளைந்து கொடுப்பதேயில்லை' என்று கங்காநதி பதிலளித்தது. இதனைப்போல, வேறோர் உபமானக் கதையும் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றதே. அதுதான் கிணற்றில் விழும் மனிதனைப் பற்றியது.

ஓர் அந்தணன் கொடிய விலங்குகள் வாழும் ஓர் அடர்ந்த பெருங்காட்டிற்குள் புகுந்தனன். விலங்குகளின் கோரவடிவங்களும் பேரிரைச்சல்களும் அவனைக்

8

கதிகலங்கச் செய்தன. அக்காட்டினின்றும் அவன் தப்பிப் போக வழிபார்த்து அங்குமிங்கும் திரிந்தான். திரிந்து திரிந்து, அதி கோர ரூபியான ஒரு ஸ்திரீயின் இரு கைகளுக்கு மிடையே அகப்பட்டுக் கொண்டான். மலை போன்று உயர்ந்து ஐந்தலை நாகங்களால் மூடப்பெற்ற மரங்களையும் சுற்றிச் சூழக் கண்டான். இவற்றின் நடுவில், செடி கொடிகள் பின்னி மறைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு கிணற்றையும் கண்டனன். அந்தணன் அதில் தவறி விழுந்துவிட்டான். அங்கே நெருங்கியிருந்த கொடிப்பிணக்கில் தொற்றிக் கொண்டு, பலாப்பழம்போல் தலைகீழாகத் தொங்கினான். கிணற்றின் நடுவில் ஒரு கோர ஸர்ப்பமும், கிணற்றின்மேலாக, ஆறு வாய்களும் பன்னிரு கைகளுங்கொண்ட ஒரு பெரிய யானையும் அவனை அணுகிவந்தன. கிணற்றை மூடிக்கொண்டிருந்த மரக்கிளைகளில் பயங்கர வடிவமுள்ள வண்டுகள் தேன் இழைத்து உண்டு கொண்டிருந்தன. தேன் - துளிகள் கீழே சொட்டின. தொங்கிக்கொண்டிருந்த அவ் அந்தணன் அத்துளிகளை நக்கிக் குடித்துக்கொண்டிருந்தான். எத்தனை குடித்தும், அவன் திருப்தியடையவில்லை. மேலும் மேலும் குடிப்பதற்கு விரும்பினான். இப்பெருங்காட்டைப் போன்றது தான் ஸம்ஸாரம். மனிதன் பெறும் இன்பமும் இத்தகையதே (ஸ்திரீ பருவம், அத். 5)

இக் கதையை உட்கொண்டே ஜைன நூலாகிய சூளாமணியில்,

யானை துரப்ப அரவுறை ஆழ்குழி
நானவிர்ப் பற்றுபு நாலும் ஒருவன் ஓர்
தேனெய் இழிதுளி நக்குந் திறத்தது
மானுயர் இன்பம் மதித்தனை கொண்ணீ.

(துறவு, 149)

[நால் நவிர் - தொங்கும் புல்; தேனெய் - தேன்; மானுயர் மானுடர்]

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. உலக இன்பத்தின் நொய்மையைக் காட்டும் இந்தக் கதை அந்தணர்கள், ஜைனர்கள் பௌத்தர்கள், முகம்மதியர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், யூதர்கள் என்ற அனைவருடைய நூல்களிலும் காணப்படுகின்றது. இது முதன்முதலில் பௌத்தமதச் சார்பாய்த் தோன்றிய கதையென்று கொள்ளுவர். இதனைப்போன்றே சிபிச் சக்கரவர்த்தியினுடைய கதையும் பௌத்தர் சார்பாகவே முதன்முதல் தோன்றியது எனக் கருத இடமுண்டு. திரிபிடகத்தில் இவ்வரசன் தனது இரண்டு கண்களையும் பிடுங்கி ஒரு பிச்சைக் காரனுக்குக் கொடுத்த வரலாறு கூறப்படுகிறது (சரியாபிடகம் I, 8). மகாபாரதத்தில் மூன்று வேறு ரூபங்களில் இவன் கதை உள்ளது. புறுவின் பொருட்டுத் தன் உடலை அரிந்து கொடுத்து உயிரையும் இழந்த வரலாறு வன பருவத்தில் வருகிறது. சங்க நூலாகிய புறநானூற்றில் பல செய்யுட்களிலும் (37, 39, 46) இச் செய்தி குறிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக,

> கூருகிர்ப் பருந்தின் ஏறுகுறித் தொரீஇத்
> தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
> தபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க
> வரையா ஈகை யுரவோன் மருக !
>
> (புறம், 43)

[ஏறு-தாக்குதல்; ஒரீஇ - நீங்கி; புறவு - புறு; தபுதி - அழிவு; சீர் — துலா; வரையா - அளவுபடாத ; உரவோன் - வலியோன் ; மருக - மரபிலுள்ளவனே]

என வருவது காண்க. யயாதியின் பெயரனாகிய இச் சக்கிரவர்த்தி தனது பிதாமகனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் தனக்

குரிய இடத்தைக் கொடுத்து அவனோடு வானம் புகுந்த வரலாறு மற்றொன்று. இது ஆதி பருவத்தில் உள்ளது. மூன்றுவது, சிபி தனது செல்வம் அனைத்தையும் அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்து யாகம் செய்தான் என்ற வரலாறு துரோண பருவத்தில் வருகின்றது. இதில் ஒரு பிராமணன் விருப்பப்படி தனது புத்திரனையே கொன்று அவனைத் தானே உண்டான் என்றும் கூறப்படுகிறது. சிறுத் தொண்டர் கதையை இது ஞாபக மூட்டுகிறது.

துறவில் பூணவேண்டும் நல்லொழுக்கத்தையேயன்றி, நமது தினசரி வாழ்வில் கைப் பிடிக்கவேண்டும் ஒழுக்கத்தையும் பற்றி மகாபாரதத்தில் பல இடங்களில் பல சரித்திரங்கள் வந்துள்ளன. 12-வது சாந்தி பருவத்தில் (அத். 272) கூறப்படுகின்ற சிரகாரியின் வரலாற்றை இங்கே குறிக்கலாம். இவனது தந்தை பாவ காரியத்தைச் செய்துவிட்ட இவனது தாயைக் கொலை செய்துவிடு எனக் கட்டளையிடுகிறான். நீண்ட காலமாக இவன் இதனைக் குறித்து ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அதற்கிடையில் இவனது தந்தைக்குக் கோபம் தணிந்துவிட்டது. தன் மகன் தனது ஆணையை நிறைவேற்றாதது குறித்து மகிழ்ச்சி கொண்டான். இக் கதையில் அன்னையின் அன்பைக் குறித்துச் சிரகாரி கூறுவது மிக்க அழகாக உள்ளது. இதுபோன்ற கதைகள் எல்லாம் நீதிபற்றிய உரையாடல்களை அமைத்தற்கு வேண்டும் சட்டம் என்றே கொள்ளத் தக்கன. எனவே இவற்றை இதிஹாஸ ஸம்வாதங்கள் என்று கூறுவது பொருத்தமாம். இவற்றுள் சில, உபநிஷதங்கள் போலவும், பௌத்த இலக்கியங்கள் போலவும், தோற்றத்தில் அமைந்துள்ளன. ஜனகன் ஞானத்தால் சாந்தியடைந்த பிற்பாடு, 'எனது செல்வம் அளவிடற்கரியது; ஏனெனின் எனக்கென யாதோர் உடைமையும் இல்லை. மிதிலை நகரம்முழுவதும் எரிந்துவிட்ட

போதிலும் எனக்குரியது ஒன்றும் எரிந்தழியாது' என்று கூறுவது உபநிஷத வாக்கியம் போலவே தோன்றுகிறது. இங்ஙனமே பிங்கலை என்ற வேசியின் சரித்திரம் பௌத்தர்களது தேரி காதைச் சரித்திரங்களோடு ஒப்பிடுதற்குரியது.

ஓர் ஊரில் பிங்கலை என்ற வேசி ஒருத்தி யிருந்தாள். இவள் இந்திரிய சுகத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டவள். ஆனால் இவளுடைய ஆசை நாயகன் இவளைக் கைவிட்டுவிடவே, இவள் மிகவும் நொந்து வருந்தினாள். பின்பு, தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு, தன் மனத்தில் சாந்தி நிலவும்படி செய்துகொண்டாள். இதனால் இந்திரியங்களை வெல்லாதவளா யிருந்தும், இவளுக்கு நிராசை உண்டாயிற்று. இந் நிராசையினால் இவள் ஆனந்தமடைந்தாள்.

உபநிஷதங்களிற் போலவே மகா பாரதத்திலும் ஸ்திரீகளும் பிறப்பால் இழிந்தவர்களும் ஞானத்தால் சிறந்து விளங்கிய சரித்திரங்கள் பல காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, பதிவிரதையின் சரித்திரத்தையும் தர்ம வியாதனுடைய சரித்திரத்தையும் முறையே கூறலாம்.

பதிவிரதையின் கதை தமிழ் நாட்டில் பரக்க வழங்கி வருகிறது. வேதங்களை ஓதி, தவத்தில் சிறந்து, தர்ம சீலனாய் விளங்கிய கௌசிகன் என்ற ஓர் அந்தணன் இருந்தான். அவன் ஒருமரத்தின் அடியில் வேதமந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு தியானத்திலிருந்தான். மரத்தின் மீதிருந்த கொக்கு ஒன்று அவன்மீது எச்சமிட்டுவிட்டது. கௌசிகன் கோபம்கொண்டு கொக்கை விழித்துப் பார்த்

யாப்பருங்கல விருத்தியில் (பக். 40, 487, 540) காணும் பிங்கல கேசி என்னும் காவியம் இவ்வேசியினது வரலாறுபற்றியது போலும்.

தான். உடனே கொக்கு உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டது. இவ்வாறு தன் தவத்தின் மகிமையை உணர்ந்த கௌசிகன் ஒரு கிராமத்தில் புகுந்து அங்குள்ள வீடுகளில் ஒன்றில் நுழைந்து பிச்சை என்று யாசித்து நிற்க, அப்போது வீட்டினுள்ளே இருந்த ஒரு ஸ்திரீ 'பாத்திரங்கள் துலக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்; சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளும்' என்று கூறினாள். அச்சமயத்தில் அவளுடைய கணவன் பசிவருத்தத்தோடு வந்து புகுந்தனன். அந்தணனைக் கவனியாது, அவள் தன் நாயகனைக் கவனித்து அவனுக்கு ஆகாரம் படைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தணன் தன்னை அகௌரவப் படுத்தியதாகக் கருதி அவளைக் கோபித்து வார்த்தையாடத் தொடங்கினான். அப் பதிவிரதை எவ்வளவோ சமாதானங்கள் சொல்லிப்பார்த்தும், 'குலமகட்குத் தெய்வம் கொழுநனே' என்ற நீதியை எடுத்துக் காட்டியும் பயனில்லாமல் போயிற்று. அந்தணன் சினங்கொண்டு அவளை விழித்து நோக்கினான். அவள் 'என்னைக் கொக்கென்று நினைத்துவிட்டாயா?' என்று நகைத்தாள். அந்தணன் வியப்பெய்தி அவளுடைய கற்பின் பெருமையை உணரலானான். கௌசிகன் என்ற அந்தணனை ஒரு கொங்கணவன் என்று கொண்டு தமிழ் நாட்டில் 'கொக்கென்று நினைத்தாயோ கொங்கணவா?' என்ற வசனமொன்று வழங்கிவருகிறது. இக் கதையை வள்ளுவரது வரலாற்றோடு இயைத்துச் சொல்லுவதுமுண்டு. 'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்' என்ற குறளின் கருத்துக்கு இவ்வரலாறு சிறந்ததொரு விளக்கமல்லவா?

இந்தக் கற்பரசிதான் தர்மவியாதனிடம் செல்லும்படி கௌசிகனுக்குக் கூறுகிறாள். தர்மவியாதன், மிருகங்களை வேட்டையாடி மாமிசம் விற்றுக் காசியில் வாழ்பவன். இவனிடம் கௌசிகன் சென்றதும், அவனுக்கு உபசாரம்

முதலியன செய்கிருன். பின்னர் பதிவிரதையின் சொற்படி தான் இவனிடம் வந்திருப்பதை அந்தணன்கூற, தர்மவியாதன் பலவகையான தர்மங்களேயும் அவனுக்கு உணர்த்துகிருன். ஆன்ருேர்களுடைய ஆசாரம் இன்னதென்பதையும், ஒவ்வொரு வருணத்திற்கும் உரிய தர்மங்களே அவ்வருணத்தார்கள் கைவிடுதல் கூடாது என்பதையும், நல்விஃன தீவிஃனயே இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்பதையும், இவ்வின்ப துன்பங்கள் இந்திரிய ஜயம் அடைந்தவஃனப் பாதிக்கமாட்டா என்பதையும் கூறி, தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கே தன் தாய் தந்தையரைக் காண்பித்து, தான் அவர்களுக்குப் பணி செய்யும் முறையைத் தெரிவித்து 'மாதா பிதாக்கள் தான் எனக்குப் பரதேவதை; தெய்வங்களுக்கு மேலாக அவர்களே நான் போற்றுகிறேன்; எனது தர்மமும் தவமும் இது தான்' என்று விளக்குகிருன். பின் அவர்களே அந்தணனும் வணங்கும்படியாகச் செய்தனன். கௌசிகன் தன் வீடு சென்று உபதேசத்தின்படி தன் பெற்ருேர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து வாழ்ந்தான்.

இவ்வாறே சிறு வியாபாரியான துலாதாரன் என்பவன் அந்தணத் துறவியான ஜாஜலி என்பவனுக்குக் குருவாக அமைந்து உபதேசம் செய்கிருன். நமது தேசத்தின் நீதியொழுக்கம் பற்றிய சரித்திரத்தில் இவ்விருவருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த சம்பாஷணே மிகவும் முக்கியமானது.

ஜாஜலி என்ற அந்தணன் ஒரு காட்டில் துறவியாக வசித்து மிகவும் பயங்கரமான தபசுகளேச் செய்து வந்தான். கந்தையையும் தோலேயும் உடுத்து, மலம் மூத்திராதிகளேக் கழுவாது, மழையிலும் சூருவளிக் காற்றிலும் காட்டினூடே அலேந்து திரிந்தான். கடினமான விரதங்களே அனுஷ்டித்தான். ஒருநாள் அவன் யோகத்தில்

ஆழ்ந்து அசைவின்றி மரம்போல் நின்று கொண்டிருந்த னன். அங்கே ஆண் பெண் இரட்டைப் பறவைகள் அவ னிடம் பறந்து வந்தன. அவன் தலை மயிர்மீது கூடு கட் டின. இதைத் தெரிந்தும் யோகி அசையவில்லை; தூண் போல் சலனமின்றி இருந்தான். கூட்டில் பெண் பறவை முட்டையிடத் தொடங்கிற்று. முட்டைகளை அடைகாத் ததும், குஞ்சுகள் வெளிப்பட்டுச் சிறகு முளைத்துப் பறந்து போயின. அப்பொழுதும் யோகி அசைவற்றிருந்தான். பின் னர், தனது கடுந்தவத்தைக் குறித்துப் பெருமைகொண்டு, பக்தியினால் அடையவேண்டும் உச்ச நிலையை அடைந்து விட்டேன்' என்று உரக்கக் கூவினன். அப்போது வானத்திலிருந்து ஓர் ஒலி உண்டாயிற்று; 'ஜாஜலி, உனது பக்தியில் நீ துலாதாரனுக்குச் சிறிதும் ஒப் பில்லை. காசியில் வாழ்ந்துவரும் ஞானியாகிய அந்தத் துலாதாரன்கூட உன்னைப்போலப் பெருமிதம் கொள்ள வில்லை' என்ற பதில் எழுந்தது. பின்பு ஜாஜலி மிகவும் மன முடைந்து துலாதாரனைப் பார்க்கக் காசிக்குச் சென்றான். அவனுடைய பக்தி வரலாறு தன்னுடைய பக்தியைக் காட் டிலும் எவ்வாறு மேலானது என்று தெரிய ஆவல் கொண் டான். துலாதாரன் காசியில் கடைவைத்து வாசனைச் சரக்குகள் மூலிகை மருந்துகள் முதலியவற்றை விற்று ஏழை வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருவதைக் கண்டனன். அவ னிடம் சென்று, அவனுடைய பக்தி எந்த முறையிலே நிகழ்ந்து வந்தது என்று ஜாஜலி கேட்க, அவன் நீதி யொழுக்கத்தைப் பற்றிப் பெரியதோர் உபதேசம் செய் கிறான்.

> என்றும் அழியாத நீதியையும் அதன் மர்மங்களையும் நான் அறிவேன். அது தொன்று தொட்டுவரும் ஒரு பெரிய கொள்கை. அனைவருக்கும் நன்மையைத் தருவது. அன் புடைமை என்பது தான் அது. ஓர் உயிர்க்கும் துன்பம்

செய்யாதபடி அஹிம்ஸை விரதத்தை மேற்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவதே பக்தி வகைகள் எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்தது. இதன்படியே நான் ஒழுகுகிறேன். மற்ற வர்கள் வெட்டிய மரங்களையும் புற்களையும் கொண்டு இந்தக் குடிசையைக் கட்டியிருக்கிறேன். செவ்வரக்கு, தாமரைக் கிழங்கு, தாமரை நூல், நறுமணப் பண்டங்கள், அறிவை மயக்காத பானகங்கள்: இவற்றை, ஒருவரையும் ஏமாற்றாத படி, நான் வாங்கி விற்பனை செய்து வருகிறேன். எல்லோ ருடைய நன்மையிலும் மகிழ்ச்சிகொண்டு மன வாக்குக் காயம் என்ற திரிகரண சுத்தியோடு கூடி எல்லா உயிர்க்கும் உண்மை நண்பனாக எவன் இருக்கிறானோ அவனே நீதி யொழுக்கத்தை அறிபவன். நான் ஒருவருக்கும் பட்ச பாதம் காட்டுபவனல்ல. ஒருவர்மீதும் எனக்கு விருப்பு வெறுப்புக் கிடையாது. எல்லாரிடத்திலும் நான் ஒன்றுபோல் நடந்து கொள்கிறேன். அதுதான் எனது விரதம். துலாக்கோல் போல் எல்லா உயிர்க்கும் நான் சமத்துவம் காட்டுகிறேன்; நான் நடுநிலைமை பூண்டிருக்கிறேன். ஓர் உயிரும் தன்னை அஞ்ச இடங்கொடாதபடி, ஒருவருக்கும் நடுநிலைமை நீங்கித் தாட்சண்யம் காட்டுதலோ வெறுப்புக் காட்டுதலோ இல்லாத படி, ஒருவன் வாழ்வானாகில், அவன் பிர்மத்தோடு ஐக்கிய மடைதல் திண்ணம்.

இவ்வுபதேசத்தின்பின் அஹிம்ஸைபற்றி ஒரு நீண்ட உபந் யாசம் நடக்கிறது. ஆடு மாடுகளை வளர்த்தல், அடிமைக ளைக்கொள்ளுதல், உயிர்ப்பிராணிகளை விற்றல் முதலியன எல்லாம் அஹிம்ஸைக்கு விரோதமானவை என்றுசொல்லு கிறான். பயிர்விளைத்தல் கூடப் பாவச் செயலென்றும், நிலத்தை உழும்பொழுது பல சிற்றுயிர்களைக் கொல்லுதல் அதனால் ஏற்படுகிறதென்றும் விளக்குகிறான். ஜாஜலி இக் கூற்றை மறுத்து, இது நிகழாமற் போனால் யாகம் செய்ய முடியாதென்று பதிலுரைக்கிறான். இதன்பின் துலா

தாரன் உண்மையான யாகம் யாது என்பதைக் குறித்து விளக்கம் செய்கிறான் :

> பலனைக் கருதாது, புரோகிதர்களது வஞ்சனைக்கு உட்படாது, உயிர்ப் பிராணிகளைக் கொல்லாது, செய்வதே உண்மையான யாகம். ஜாஜலியின் தலைமீது கூடுகட்டி வாழ்ந்த பறவைகளே இதற்குச் சான்று. இவைகள், எல்லா உயிர்களிடத்தும் பொறுமை காட்டுதல் வேண்டும் என்ற உண்மைக் கொள்கையை வற்புறுத்துகின்றன.

இத்துலாதாரனுடைய வரலாறு,

'சமன்செய்து சீர் தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி'

என்ற திருக்குறளை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

அந்தணரது வைதிக - ஒழுக்கத்திற்கும், பாரத நாட்டுத் துறவற - ஒழுக்கத்திற்குமுள்ள வேற்றுமை மேதாவி என்பவனுக்கும் அவனது தந்தைக்கும் நிகழ்ந்த உரையாடல்களினால் நன்கு விளங்கும்.

தந்தை வேதங்களை ஓதி அதிலேயே மகிழ்ந்திருந்தான். அவனது அறிவுடைப் புதல்வனாகிய மேதாவி முக்திக்குரிய நெறிகள் நீதியொழுக்கங்கள், லௌகிக வாழ்க்கை-முறைகள் முதலியவற்றிலே வல்லவனாக இருந்தான். இதனால் உலகின் உண்மையான இயல்பு இவனுக்கு நன்கு புலப்பட்டிருந்தது. எனவே, துறவில் நோக்கங்கொண்டு அவ்வொழுக்கத்தைக் கைப்பற்றினான். இதனை மிகவும்வெறுத்த தந்தை மகனோடு வாதம் புரிகிறான். இவ் வாதத்தில் நிகழ்ந்த உரையாடலே இங்குக் குறித்தது.

மகாபாரதத்தில் சமய-ஒழுக்கம்பற்றிய பகுதிகள் எல்லாவற்லும் மிகச் சிறந்தது பகவத்கீதை. காஷ்மீர தேசத்து அரசனான அவந்திவர்வன் இறக்குந் தருவாயில் பகவத் கீதையை வாசிக்கக்கேட்டு, கி. பி. 883-ல் இறந்தான் என்று கல்ஹணர் கூறுகிறார் (ராஜதரங்கிணி, V, 125). அராபி தேசத்து யாத்திரிகரான ஆல்பெரூனி (கி. பி. 1030) பகவத்கீதையை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடியிருக்கிறார் (Alberuni's India, Vol. I. P. XXXVIII). ஷிலீகல், ஹம்போல்ட் என்னும் ஜெர்மானிய அறிஞர்களும் இதனை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடி யுள்ளார்கள்.

பீஷ்ம பருவத்தில் இது கூறப்படுகிறது. யுத்தத்திற்கு வேண்டும் ஆயுதங்களெல்லாம் முற்றுப்பெற்றன. இரு பெரும் சேனைகளும் போருக்கு எதிர்த்து நிற்கின்றன. அப்பொழுது அர்ச்சுனன் தனது ரதத்தை இரண்டு சேனை முகங்களுக்கும் இடையே நிறுத்தி, படைக்கலம் தாங்கிப் போரை எதிர் நோக்கியிருந்த இருபெரும் சேனைகளையும் நோக்கி நின்றான். இரு பக்கங்களிலும் தந்தையர்கள், பாட்டன்மார்கள், ஆசாரியர்கள், சிற்றப்பன்மார்கள், சகோதரர்கள், மக்கள், பௌத்திரர்கள், நண்பர்கள், மாமன்மார்கள் முதலியவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்து நிற்பதைக் கண்டான். அவனுக்கு மிக்க இரக்கம் தோன்றிவிட்டது. சுற்றத்தார்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் எதிராக நின்று போர் செய்யநேர்ந்ததே என்று வருந்தினான். அச்சம் ஒருபால் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. யார் பொருட்டாகப் போர்புரிய வேண்டுமோ அவர்களையே கொலை செய்வது பெரும் பாவமும் பைத்தியமுமல்லவா என்று எண்ணுகிறான். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் அவனை அணுகி, அவனைக் கோழை என்று கூறிப் பழிக்கின்றான். அர்ச்சுனனோ 'தனக்குப் பெருமை அளிப்பதுவெற்றியா? அல்லது தோல்வியா? தெரியவில்லையே' என்று கூறித் தான் செய்யத் தக்கது யாது எனவினவிக் கிருஷ்ணனிடம்

முறையிடுகிருன். கிருஷ்ணன் நீண்டதொரு தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து, போர் புரிவதே க்ஷத்திரிய தர்மம்: அதுவே உடனே செய்யத் தக்கது என வற்புறுத்துகிருன். கீதையின் சாரம்*,

என் கருமந் தான்செய்தே என்பரமாய் நின்ருெழிந்து
என்மீது பக்தி இனிது கொண்டு—மன்பற்று
யாவையும் நீத்தே எனைத்துயிர் மீதும் பகைமை
ஓவியவன் என்னை உறும்.

என்பதுதான் எனக் கூறுவர். இந் நீண்ட தத்துவ விசாரணையில் கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்ற மூன்றின் தன்மையும் விளக்கப்படுகிறது. இம் மூவகை நெறிகளும் ஒன்ருேடொன்று இசைந்து செல்வன என்பது நிறுவப் படுகின்றது. ஆனல், கீதையில் வரும் முரண்பாடுகள் மிக அதிகமாக உள்ளன. இவற்றை ஒற்றுமைப் படுத்துவதில் தற்காலத்து அறிஞர்கள் மிக முயன்று வருகிருர்கள்.

கீதை முதன் முதல் தோன்றிய பாரதக் கதையைச் சேர்ந்ததன்று என்பதில் சிறிதும் ஐயுறுதற்கு இடமில்லை. நெடிய போர்வர்ணனையின் இடையிலே 650 சுலோகங்களடங்கிய ஒரு நீண்ட தத்துவ விசாரணை நிகழ்வதாக எந்த இதிஹாஸ கவியும் பாடுவான் என்று கருதவும் முடியவில்லை. ஒரு சிறிய சம்பாஷணை தொடக்கத்தில் இருந்திருக்கலாம். அதனை விரித்துப் பிற்காலத்தவர்கள் கீதை என்ற பெரு நூலாகச் செய்துவிட்டனர் என்றே தோன்றுகிறது. கி. மு. 2-ம் நூற்ருண்டில் பாகவத சமயம் காந்தாரத்தி

---

* மத்கர்ம க்ருந்மத் பரமோ மத் பக்த: ஸங்க வர்ஜித:
நிர்வயிர; ஸர்வ பூதேஷு ய: ஸ: மாமேதி பாண்டவ
(கீதை, XI, 65

னுள்ள கிரேக்கர்களால் மேற் கொள்ளப்பட்டு வந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் நிரம்ப உள்ளன. பாகவத சமயத்தவர்க்கு உரிய ஒரு பிரமாண நூலாக இந்தக் காலத்தில் கீதை எழுதப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

பாகவதர்களுக்குரிய வேறொரு நூலும் மகா பாரதத்தில் உள்ளது. இதுதான் 12-வது சாந்தி பர்வத்தில் வரும் நாராயணீயம் என்பது. இது பகவத் கீதைக்கு மிகப் பிற்பட்டது. இதுவும் புராண நெறியிலே செல்லும் மிக விரிந்த நூலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாராயணனது பக்தர்கள் சுவேதத் தீவில் வாழ்ந்து இன்புறுவர் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்தத் தீவு பௌராணிகக் கதையே யன்றி வேறொன்றுமல்ல. இங்ஙனமாகவும், ஒரு சிலர் பாற்கடல் என்பதனைப் பால்கன் ஏரி என்றும், சுவேதத் தீவை நெஸ்தோரிய கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்ததாகக் கூறும் வெண்மக்கள் பூமி என்றும் ஆராய்ந்து துணிந்துள்ளார்கள்!

மகா பாரதத்தைச் சார்ந்ததாக ஹரிவம்சம் என்ற புராணமும் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால், இது உண்மையில் மகா பாரதத்தைச் சார்ந்ததன்று. இதனைக் 'கிலம்' என்றே கூறுவர். விஷ்ணுவின் பெருமையைக் கூறுவதற்கென்றே இப்புராணம் எழுந்தது.

பாரதத்தின் தத்துவப் பகுதியில் சாங்கியமும் யோகமுமே முக்கியமாகப் புலப்படுகின்றன. ஆனால் அங்கங்கே வேதாந்தப் பொருள்களும் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. உத்தியோக பர்வத்தில் 41-46 அத்தியாயங்கள் உதாரணம். இவ் இதிஹாஸத்திலுள்ள நீதிப் பகுதிகள் மிகவும் சிறந்தன. 'தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே நாவினாற் சுட்ட வடு' என்ற குறளின் கருத்து இப் பகுதியிற் காணப்படுகிறது.

மகா பாரத காலத்தின் பின் எல்லையைக் குறித்து வின்டர் நிட்ஸ் சில சான்றுகள் தருகின்றனர். கி. பி. 500 அளவில், மகா பாரதம் புண்ணிய நூலாகவும் சமயப் பிரசாரத்திற்குரிய நூலாகவும் அமைந்துவிட்டது. இது சிலா சாஸனங்களால் தெளியப்பட்டது. குமாரிலர் கி. பி. 700 அளவில், இந்த இதிஹாஸத்தினின்றும் பல சுலோகங்களை எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஸுபந்துவும் பாணனும் (கி. பி. 600—650) மகாபாரதத்தை நன்கு அறிந்துள்ளார்கள். பாணன், தனது காதம்பரியில், உச்சையினியில் நிகழ்ந்த மகாபாரத வாசிப்பின்போது விலாஸவதி என்ற அரசி விஜயம் செய்திருந்ததாகக் கூறுகிறான். கம்போடியாவில், கி. பி. 600 அளவில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு சாஸனத்தால், இந்திய தேசத்திலிருந்து வந்த பாரதச் சுவடிகளை வைத்துக்கொண்டு வாசிப்பு நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவருகிறது. கி. பி. 5, 6-ம் நூற்றாண்டுகளில் பாரதத்தில் தான தர்மப் பகுதியை வாசிப்பதற்கு மானியம் விட்டதாகப் பல சாஸனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றுள் ஒன்று பாரதம் நூறாயிரம் சுலோகங்கள் கொண்டதெனக் கூறுகிறது. வின்டர் நிட்ஸ் கூறும் துணிபுகள் இங்கே மனங்கொள்ளத் தக்கன:

1. மகா பாரதத்தில் வரும் சில தனிக் கதைகளும் செய்யுட்களும் வேத காலத்தைச் சார்ந்தவை யாகலாம்.

2. பாரதம் என்றோ மகா பாரதம் என்றோ ஒரு தனிப்பட்ட இதிஹாஸம் வேத காலத்தில் இல்லை.

3. பல நீதி பற்றிய கதைகளும், வசனங்களும் துறவுக்குரியன. இவற்றைப் பௌத்தர்களும் ஜைனர்களும் தங்கள் நூல்களிலும் எடுத்தாண்டுள்ளார்கள்.

4. கி. மு. 4-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டு மகாபாரதம் இருந்தது என்பதற்கு யாதொரு சான்றும் இல்லை.

5. கி. மு. 4-ம் நூற்றாண்டிற்கும் கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையே மகா பாரத இதிஹாஸம் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து தற்காலத்துள்ள நிலையை அடைந்து விட்டது.

6. கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டில் இந்த இதிஹாஸம் பொதுப்பட நோக்குமிடத்து, தற்காலத்துள்ளபடியே அளவிலும், பொருளடக்கத்திலும், தன்மையிலும் அமைந்துவிட்டது.

7. ஆனால், சிறு சிறு மாற்றங்களும் சேர்ப்புக்களும் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலும் நிகழ்ந்து வந்துள்ளன.

8. மகா பாரதம் முழுமைக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தைக் குறிப்பிடமுடியாது. ஒவ்வொரு பகுதியையும் தனித்தனி ஆராய்ந்து அதன் காலத்தை வரையறுத்தல் வேண்டும்.

பிறிதோர் இதிஹாஸமாகிய இராமாயணம் மகா பாரதத்தினின்றும் தன்மையினால் வேறுபட்டுள்ளது. பாரதத்தை நோக்க இது சுருங்கிய அளவினதாயும், அமைப்பில் ஒற்றுமை மிகுந்ததாயும் இருக்கிறது. இராமாயணம் ஒரு வீர புருஷனுடைய சரிதத்தை ஒற்றுமை நயத்தோடு அமைத்துள்ள இதிஹாஸம் என அது இப்போதுள்ள நிலையிலும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். பாரதத்தை இயற்றிய வியாஸர் முற்காலத்திருந்தவராகக் கூறப்படும் ஒரு ரிஷி. இவர் வேதங்களைத் தொகுத்தவர் என்றும் புராணங்களைத் தொகுத்தவர் என்றும் கருதப்படுகிறார். இராமாயணத்தை இயற்றியவர் வான்மீகி முனிவர் என்ற கவிஞர். இவர் மக்களிடையே வழங்கிய இராமசரிதச் செய்யுட்களை முறைப்படுத்திச் சரிதப் போக்கில் ஒற்றுமை கண்டு புதியதோர் இதிஹாஸத்தை இயற்றினர். இவரை ஆதி கவி என்பர். அதாவது காவிய நெறியைப் பின்பற்றி அமைத்துப் பாடியவர்களுள் இவரே முற்பட்டவர். இராமாயணத்தை ஆதிகாவியம் என்றும் கூறுவர். பின் வந்த

காவியக் கவிஞர்களுக்கெல்லாம் வரிச் சட்டமாய் அமைந்ததும் இக்காவியமே. காவிய நெறியில் இரண்டு முக்கியமான இயல்புகள் காணப்படும். ஒன்று: செய்யுட் பொருளைக் காட்டிலும் செய்யுளின் ரூபத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் போற்றுவது. மற்றொன்று: உபமானம், உருவகம் முதலிய அலங்காரங்களை மிகுதியாகக் கையாண்டு செய்யுள் அமைப்பது. இவ்வியல்புகள் முதன் முதல் தோன்றத் தொடங்கியது இராமாயணத்தில்தான். இவ் ஆதி காவியம் இதிஹாஸத்தின் தன்மையோடு காவியத்தின் தன்மையையும் பெற்று விளங்குவது. இதிஹாஸத்தின் தன்மை பாரத தேசத்து மக்கள் அனைவருக்கும் இது பொதுப்பட உரித்தாயுள்ளதனால் தெளிவாகின்றது. இக் காவியத்தின் பாயிரத்தில் பிரமதேவர் வான்மீகியை விளித்து, இராமனது வீரப் பெருஞ் செயல்களைக் குறித்துப் பாடும்படி கூறினர் என்று காணப்படுகிறது.

> மன்னும் உலகில்
> பன்னு மலைகள் இந்தப் பாரதனில் நிற்பளவும்
> துன்னு முலகெங்கும் இராமபிரான் தொல்கவிதை
> மன்னி நிலைபெறுதல் வாய்மையெனச் சாற்றினனே.

இங்ஙனம் இப் பிரமதேவன் உறுதியும் அறைகின்றான். இது உண்மையாய் முடிந்துள்ளது என்பது தற்காலத்தும் இராமாயணத்தை நமது பாரதமக்கள் கொண்டாடும் முறையினால் அறியலாகும்.

இராமனது புகழ் நிரம்பிய வீரச்செயல்களைக் கேட்டு ஆண்பாலார் பெருமிதம் எய்துகிறார்கள். அவனது அறிவுரைகளைக் கேட்டு, அவர்கள் சீரிய ஒழுக்கத்தினராகிறார்கள். பெண்பாலார் சீதையைப் பக்தியுடன் போற்றிக் கற்பிற்கு அணிகலம் என்று புகழ்ந்து பாராட்டுகிறார்கள்.

உண்மைக்கு உறைவிடமாகிய அனுமனது செயல்களைக் கண்டு வியந்து, முதியோரும் இளைஞரும் அவன் சரித்திரத்தில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுகிறார்கள். ராக்ஷஸர்களது சரிதங்களும் பெரிதும் மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியன. இராமாயண காவியத்தினின்றும் அரிய இனிய தொடர்மொழிகளை எடுத்துப் பழமொழிகளாகப் பொதுமக்கள் வழங்குகிறார்கள். பல்வேறு சமயத்தினரும் இராமாயணத்தைப் பிரமாண நூலாகக் கொண்டு, அதன்கணின்றும் விஷயங்களை எடுத்துப் பொதுமக்களுக்குக் கூறி, அவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளை மேற்கொள்ளும்படியாகச் செய்து வருகிறார்கள். காளிதாஸன் தொடங்கிப் பின்வந்த கவிஞர்களெல்லாம் இராமாயணத்தினின்றும் விஷயங்களை எடுத்துப் புதிய காவியங்கள் அமைத்து வந்துள்ளார்கள். தற்காலத்துள்ள நாட்டு-மொழிகளை எடுத்துக் கொள்வோமானால், அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் இராமாயண காவியம் காணப்படுகின்றது. தமிழில் கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கம்பன் என்ற அபிநவ கவிநாதன் இராமவதாரம் என்ற நூதன சிருஷ்டியை இயற்றினன். இதனையடுத்துள்ள காலங்களில் இராம சரிதம் பாரத தேசம் முழுமையுமுள்ள மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பாகவும் வேறு வகையாகவும் பாடப்பட்டுள்ளது. துளஸிதாஸர் சுமார் கி. பி. 1574-ல் ராமசரித மானஸ் என்ற நூலை இயற்றியிருக்கிறார். இதுபோன்ற நூல்களின் மூலமாக இராம சரிதம் பாரத தேசமெங்கும் பரவியுள்ளது. செல்வர்கள் வீட்டிலே இராமாயண காலக்ஷேபம் இன்றும் நடைபெற்று வருகிறது. இராம நாடகங்கள் நகரங்களிலும் ஊர்களிலும் விழாக் காலங்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. லாகூரில் தஸராக் காலத்தில் ராம் லீலா நிகழ்கின்றது. அனுமானைத் தேசம் முழுவதிலும் மக்கள் வணங்கி வருகிறார்கள். அனுமான் கோயில்கள் பல இடங்களிலும் உள்ளன.

கதாநாயகனுன இராமன் பிற்காலத்தே திருமாலின் அவதாரம் எனக் கருதப்பட்டு, பொதுமக்களின் வணக்கத்திற்குரிய தெய்வமாக அமைந்து விட்டான். இதனுல் இராமாயணமும் வேதம் முதலியவற்றேடு ஒத்த பெருமையுடையதாகக் கொள்ளப்பட்டது. காஷ்மீர தேசத்து அரசனுன இரண்டாம் தாமோதரனைக் குறித்து ஒருகதை வழங்குகிறது. இவன் ஒரு சாபத்தால் சர்ப்பமாக மாறி விட்டானும். இராமாயணம் முழுவதையும் ஒரே நாளில் வாசித்துக் கேட்டால் சாப விமோசனம் அடைவான் என்று தெரிந்ததாம். அவ்வாறே செய்து சாபம் நீங்கினுன் என்பது இக்கதை.

இவ்வாருக, தேசப் பொதுமக்களிடையே பரவி அவர்களுக்கு மிக உகந்ததொரு காவியமாக ஆகிவிட்ட காரணத்தால், இந்நூல் ஆதியிலிருந்த அளவினின்றும் மிகப் பெரிய அளவினதாக நமக்கு இப்போது கிடைத்துள்ளது. அங்கங்கே இடைச் செருகல்களும், மாற்றுதல்களும் மிகுதியாக நேர்ந்துவிட்டன. இப்போது 7 காண்டங்களாகவும் 24,000 சுலோகங்களாகவும் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இராம சரிதத்தை விரித்துக் கூறவேண்டும் அவசியம் இல்லை. நமது நாட்டில் அனைவரும் அறிந்ததே. ஆனுல், தமிழ்நாட்டிற் பெரும்பாலோர் கம்பன் அமைத்துள்ள படியே இந்த இதிஹாஸக் கதையை அறிந்திருப்பர். இம் மகாகவி இச்சரிதத்தைப் பல அம்சங்களில் மாற்றி நூதன சிருஷ்டியாகச் செய்துள்ளான். இதனை நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

முதலாவதாக நாம் குறிக்கவேண்டுவது ஏழாவதாகிய உத்தர காண்டம் முழுமையும் பிற்பாடு சேர்க்கப்பட்டது என்பதே. அன்றியும், முதற்பகுதியாகிய பாலகாண்டம்

முழுவதும் பிற்சேர்வு என்றே ஆராய்ச்சியாளர்கள் துணிந்துள்ளார்கள். இக்காண்டத்தில் பல முரண்பாடான விஷயங்கள் காணப்படுதலோடு, இரண்டு முதல் ஆறு வரையுள்ள காண்டங்களைக் காட்டிலும் மொழிநடையும், செய்யுள் நடையும் மிகத் தாழ்ந்த தரத்தனவாகவுள்ளன. மேலும், முதற் காண்டத்தில் வரும் செய்திகளைப் பற்றிப் பிற்காண்டங்களில் யாதொரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. பிற்காண்டங்களில் காணப்படுவனவற்றிற்கு முரணான சில செய்திகளும் இக்காண்டத்தில் உள்ளன. உதாரணமாக, ஆரணிய காண்டத்தில் இராமன் சூர்ப்பனகையை நோக்கி 'இலட்சுமணன் மணமாகாதவன், அவனிடம் செல்லுக' எனக் கூறியதாக உள்ளது. ஆனால், பாலகாண்டத்தில் இராமனது திருமணத்தோடு, இலட்சுமணன் முதலானவர்களுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அன்றியும், பால காண்டமும் உத்தர காண்டமும் தான் இராமன் திருமாலின் அவதாரம் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன. இடையிலுள்ள காண்டங்களில் இக்கருத்து ஒரு சில இடங்களில் காணப்படுகிறது. ஆனால், அவ்விடங்களெல்லாம் இடைச் செருகல்கள் என்பது திண்ணம். இராமன் வீர புருஷன் என்ற கருத்தே இக் காண்டங்களின் அடிப்படைக் கருத்தாக உள்ளது. கடைசியாக, பாலகாண்டம், உத்தர காண்டம் இரண்டிலுமே பிரதான கதைப்போக்கு அடிக்கடி இடையீடுற்று இடைப்பிறவரல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இராமாயணம் வெகு நீண்ட காலமாக, பல நூற்றுண்டுகளாக, குசன், லவன் என்பவர்களைப் போன்ற பாடகர்களால் பல இடங்களிலும் பாடப்பெற்று வந்திருக்க வேண்டும். இவர்கள் ஊர் ஊராகத் திரிந்தும் இச்சரிதப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கலாம். தங்களுக்குத் தோன்றிய வேறுபாடுகளையெல்லாம்

இவர்கள் இப் பாடல்களிடையே அமைத்து வந்தனர். சீதை, தசரதன் அல்லது கௌசல்யை முதலானவர்கள் வருந்தும் கட்டங்களில் மக்கள் பெரிதும் ஈடுபடுகின்றனர் கள் என்று தெரிந்தால், உடனே இவர்கள் அக்கட்டங் களுக்கு இயையப் பல நூதனச் செய்யுட்களை இயற்றிச் சேர்த்துவிடுவார்கள். இங்ஙனம் பல.

இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்து, பால காண்ட மும் உத்தர காண்டமும் ஏனைக் காண்டங்களுக்கு வெகு காலத்திற்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டு மெனத் துணியலாம். இங்ஙனம் வின்டர் நிட்ஸ் துணிந் துள்ளனர்.

இராமாயண காலத்தின் பின்-எல்லைபற்றி இவர் ஒரு சில சான்றுகள் தந்துள்ளனர். கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டில் அசுவகோஷர் இராமாயணத்தின் காவிய நெறியைப் பின்பற்றித் தமது புத்த சரிதத்தை இயற்றியுள்ளார். இந்நூற்றாண்டிலேயே இராமாயண வாசிப்பு ஒன்று நிகழ்ந்ததாகக் குமாரலாதர் தமது 'கல்பநா மண்டிடிகா' வில் தெரிவிக்கிறார். கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டில் சீன மொழியில் தோன்றிய புத்தர் கதைகளில், இராம சரிதம் பௌத்த நெறிக்கு ஏற்றவாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சீன நூல்களால், வஸுபந்து என்ற பௌத்த தத்துவ ஞானியின் காலத்தில், கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டில், இந்தியா வில் பௌத்தர்களிடையே இராம சரிதம் பரக்க வழங்கிய தாகத் தெரிகிறது. ஜைனத் துறவியாகிய விமலசூரி பத்ம சரிதம் என்ற பிராகிருத காவியத்தில் இராம சரிதத் தைத் தமது சமயத்திற்கேற்றபடி கி. பி. முதல் நூற் றாண்டில் அமைத்தனர். கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டில் கடலுக்கப்பாலுள்ள கம்போடியாவில் இராமாயணம் மிக்க பிரபலத்தை அடைந்திருந்தது. வின்டர் நிட்ஸ் கொண்ட பல முடிவுகளும் இங்கே கருதத்தக்கவை.

1. இராமாயணம் பிற்காலத்திலிருக்கும் நிலையில் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அமைந்ததாகலாம்.

2. மகா பாரதத்தின் உட்கருவாயுள்ள பழங்கதை ஆதி இராமாயணத்திற்கு முற்பட்ட தாகலாம்.

3. வேதத்தில் இராமனைப் பற்றிய இதிஹாஸத்தின் சாயை போலும் காணப்படவில்லை. அதில் இராமனைப் பற்றிய சில கதைகளின் மூலங்கள் என்று கருதத் தக்கன சில உள்ளன.

4. பௌத்த நூலாகிய திரிபிடகத்தில் இராமாயணத்தைப் பற்றிய குறிப்பு யாதொன்றும் காணப்படவில்லை. ஆனால், இராமனைப்பற்றிய நாடோடிப் பாடல்களின் சாயைகள் சில திரிபிடகத்தில் காணப்படுகின்றன.

5. இராமாயணத்தில் பௌத்த சமயக் கருத்து யாதும் காணப்படவில்லை. ஆனால், இராமன் என்ற பாத்திர அமைப்பில் பௌத்த சமயத்திற்குரிய சில கருத்துக்களும் அடங்கியிருத்தல் கூடும்.

6. ஆதி இராமாயணம் வான்மீகியால் கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டில் பழங்காலத்துப் பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயற்றப் பட்டிருக்கலாம்.

இனி, புராணங்களை நோக்குவோம். வேதம் வைதிக சமயத்திற்கு இருப்பதுபோல, தற்காலத்தில் இந்து சமயம் என வழங்கும் சமயத்திற்குப் புராணங்கள் அடிப்படையாயுள்ளவை. இந்தச் சமயம் திருமால், சிவன் என்ற கடவுளர்களின் வணக்கத்திற்கு என ஏற்பட்டது. எனவே, புராணங்கள் சமயத்தைக் குறித்து எழுந்தனவாம். ஆனால், இதிஹாஸத்தோடு ஒருவாறு இவை தொடர்புடையனவாயும் உள்ளன. மகாபாரதத்தில் பெரும்பகுதி புராணத்தின் இயல்பை உட்கொண்டது. இங்ஙனமே, இராமாயணத்திலும் சில சில பகுதிகள் புராணம் போல அமைந்துள்ளன. கௌடில்யர் (1,5) இதிஹாஸத்தின் இயல்பு கூறுமிடத்துப் புராணங்களையும் அடக்கினர். இதிஹாஸத்தின் உள்ளுறைப் பொருள்களில் ஒன்றாக,

'இதிவிருத்தம்' என இப்பகுதியைக் குறிப்பிடுகிருர். 'இதி விருத்தம்' என்பது சரித்திர சம்பந்தமான நிகழ்ச்சி என்று பொருள் படும். புராணச் செய்திகளில் பல மிகப் பழமை யானவை. அவற்றின் மூலம் ஆதி-வைதிக-இலக்கியங் களிலே அமைந்து கிடக்கிறது.

புராணம் என்பதற்குப் பழமையான வரலாறு என் பது பொருள், இதிஹாஸத்தையும் புராணத்தையும் சேர்த்து, இதிஹாஸ புராணம் என வழங்கி வந்தனர். ஆனல், முதன் முதலில் புராணங்கள் தனிப்பட்ட நூல் களைக் குறித்ததெனக் கொள்ள இயலாது. கர்ண பரம் பரையாக வழங்கிவந்த வரலாறுகளையே குறித்தது. அதர்வ வேதத்தில் (XI, 17, 24) நான்கு வேதங்களும் புராணமும் என எண்ணிடப்பட்டுள்ளது. இங்கே, குறிப் பிட்ட ஒரு நூல்வகையை உணர்த்துவதாகலாம். ஆனல், சூத்திர இலக்கியங்களில் தான் புராணம் என்ற நூல் வகைகள் இருந்தன என்பது நன்ருகத் தெரியவருகிறது. உதாரணமாக, கௌதம தர்ம சூத்திரத்திலும் (XI, 19) ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரத்திலும் புராணங்கள் கூறப்பட் டுள்ளன. இந்தத் தர்ம சூத்திரங்கள் கி. மு. 4 அல்லது 5-ம் நூற்ருண்டுகளுக்கு உரியவையாதலால், இப்போது வழங்கும் புராணங்களைப் போன்றவை அக்காலத்தில் இருந்தன என்று கொள்ளலாம். இத்தொன்மைக்குச் சான் ருக, கொடில்ய அர்த்த சாஸ்திரத்தைச் சிலர் கூறுவர். அதுபொருந்துமாறில்லை.*

---

* அர்த்த சாஸ்திரம் தீநெறியில் செல்லும் அரசகுமாரர்களுக் குப் புராணங்கள் மூலமாக அறிவு புகட்ட வேண்டுமென்று கூறு கிறது. அக்காலத்தில் பௌராணிகர்கள் இருந்தனர் என்றும் தெரி விக்கிறது. ஆனல், கௌடில்ய அர்த்த சாஸ்திரம் கி. பி. 3 அல் லது 4-ம் நூற்ருண்டில் தோன்றியது. இதனை கி. மு. 4-ம் நூற் ருண்டில் புராணங்கள் இருந்தன என்பதற்குச் சான்ருகக் கூறுதல் தகாது. (Winternitz, Vol I, p. 519, 3-ம் அடிக் குறிப்பு).

புராணங்கள் பதினெட்டு எனக் கணக்கிடுவர். ஆனால், தொடக்கத்திலிருந்தே இப் பதினெட்டும் இருந்தன என்று கூறுதல் தகாது. விஷ்ணு புராணம் கூறுமாறு (III, 6) முதன்முதலில் நான்கு புராணங்களே இருந்தனவாகலாம். ஒரு சிலர் ஆரம்பத்தில் இருந்தது ஓரே புராணம் என்பர். இதுவும் உண்மையாக மாட்டாது என வின்டர் நிட்ஸ் துணிகிறார். புராணங்கள் பதினெட்டாவன:

> மச்சம் கூர்மம் வராகம் வாமனம்
> பற்பம் வைணவம் பாகவதம் சைவம்
> இலிங்கம் பௌடிகம் நாரதம் காருடம்
> பிரம கைவர்த்தம் மார்க்கண்டேயம் காந்தம்
> பிரமாண்டம் ஆக்கிநேயம் பிரமம் என்றிவை
> பாற்படு பதினெண் புராண மாகும். (திவாகரம், XII)

புராணங்களின் இயல்பு குறித்துப் புராணம் பஞ்ச லக்ஷணம் எனக் கூறுவர். இதனை,

> ஸர்க்கஸ்ச ப்ரதிஸர்க்கஸ்ச வம்சோ மன்வந்தராணிச
> வம்ஸாநு சரிதம்சைவ புராணம் பஞ்ச லக்ஷணம்

என்ற அமரத்தில் காண்க. ஸர்க்கம் என்பது சிருஷ்டி. பிரதி ஸர்க்கம் என்பது ஊழியினிறுதியில் உலகம் அழிந்து மீளவும் சிருஷ்டிக்கப்படுதல். வம்சம் என்பது தெய்வங்கள், ரிஷிகள் இவர்களது வம்சங்கள். மன்வந்தராணி ஒவ்வோர் ஊழியிலும் மக்களுக்கு ஆதிபுருஷனாக விளங்கிய ஒவ்வொரு மனுவினுடைய காலம். வம்சாநு சரிதம் என்பது சூரிய வமிசம் சந்திர வமிசம் முதலியவற்றில் தோன்றிய வமிசங்கள். இவைகளைக் குறித்த வரலாறுகள் கூறுவனவே புராணங்கள். இவ் இயல்புகள் எல்லாப் புராணங்களிலும் காணப்படுவனவல்ல. ஒரு சிலவற்றில் இவற்றினும் மிகையான சில விஷயங்களும் அடங்கி

யுள்ளன. வேறு சிலவற்றில் இவைகள் காணப்படவே யில்லை. பல புராணங்களில், வருங்கால நிகழ்ச்சியை முற்படக்கூறும் முறையில், கலியுகத்தில் ஆண்டுவந்த அரசர்களின் வம்சாவளி கொடுக்கப்படுகிறது. இவற்றில் சிசுநாகர்கள், நந்தர்கள், மௌரியர்கள், சுங்கர்கள், ஆந்திரர்கள், குப்தர்கள் என்றவர்களின் வமிசங்கள் கூறப்படுகின்றன. சிசுநாக வமிசத்தில் மகாவீரருக்கும் புத்தருக்கும் சமகாலத்தவர்களான பிம்பிசாரன், அஜாத சத்துரு என்ற இரு அரசர்கள் கூறப்படுகின்றனர். கி. மு. 322-ல் பட்டமெய்திய மௌரிய சந்திரகுப்தனோடுதான் தெளிவான சரித்திரகாலம் தொடங்குகிறது. இதனால், இப்புராணங்களிற் காணும் வமிசாவளிகள் அதிகக் கவனத்துடன் ஆராய்ந்து கொள்ளப்படவேண்டும். எனினும் மௌரியவம்சம் (கி.மு.326-185) பற்றிய அளவில் விஷ்ணு புராணம் கொள்ளத்தக்கது என்றும். ஆந்திரவமிசம் (முடிவு கி. பி. 225) பற்றிய அளவில் மத்ஸிய புராணம் கொள்ளத்தக்கது என்றும், குப்தவமிசத்தில் சந்திரகுப்தனது (கி. பி. 320-330) சரித்திரம் பற்றிய அளவில் வாயு புராணம் கொள்ளத்தக்கது என்றும் V.A. ஸ்மித் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார். இந்த வமிசாவளிகளின் இறுதியில், ஆபீரர்கள், கர்த்தபர்கள், சாகர்கள், யவனர்கள், துஷாரர்கள், ஹூணர்கள் முதலிய இழிசனர்களும், மிலேச்சர்களும் அரசு புரிந்து வருவார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பிற்பட்டு, கலியுக தர்மம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. இங்குக் கூறியதற்கு ஏற்ப, கி. பி. 465-ல் வடபஞ்சாப்பில் மிலேச்சர்களுடைய படையெடுப்பு சுங்-யுன் என்ற சீன யாத்திரிகனால் குறிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனமே, கி. பி. 500-ல் ஹூணர்களாகிய தோரமாணன் ஆட்சியைப்பற்றியும், கி. பி. 515-ல் மிகிரகுலனுடைய ஆட்சியைப்பற்றியும் கல்ஹணர் விரிவாகக்கூறுகிறார். இந்த ஹூணர்கள்,சேனை வெள்ளத்தோடு, யமனைப்போல இப் பூவுலகில் பரந்து வந்

த்னர் என்கிறார். இவற்றையெல்லாம் நோக்குமிடத்து ஆதிபுராணங்கள் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்டுத் தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமெனக் கொள்ளலாம். இக்காலத்திற்குப்பின்வந்த ஹர்ஷன் முதலிய பேரரசர்களைப் பற்றி இவற்றில் யாதும் காணப்படாமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

ஒரு சில புராணங்களின் காலம் உறுதியாகத் தெரியக் கூடியதாகவும் உள்ளது. பத்மபுராணம் ரவிஷேணன் என்பவரால் கி. பி. 660-ல் இயற்றப்பட்டது. பாணகவி கி. பி. 625-ல் தம்முடைய ஹர்ஷ சரிதத்தில் சுதிருஷ்டி என்பவர் வாயுபுராணம் வாசிக்கத் தாம் கேட்டமையைத் தெரிவிக்கிறார். குமாரிலபட்டர் கி. பி. 750-ல் தர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்குப் புராணங்கள் உதவுவன என்று கூறுகிறார். ஆதி சங்கரரும் (கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டு), இராமானுஜரும் (கி. பி. 11-ம் நூற்றாண்டு) புராணங்களைப் பழையன என்று கூறித் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு ஆதாரமாக அவற்றினின்றும் சுலோகங்களைத் தந்துள்ளார்கள். அராபிய யாத்திரிகரான ஆல்பெரூனி (கி. பி. 1030) புராணங்களை நன்கு தெரிந்து, பதினெண் புராணங்களையும் வரிசையாகக் குறிப்பிட்டு, ஆதித்திய, வாயு, மத்ஸ்ய, விஷ்ணு புராணங்களிலிருந்து சுலோகங்களைக் கொடுத்துள்ளார்; பிற்பட்ட புராணமாகிய விஷ்ணு தர்மோத்தரத்தை மிக நுட்பமாக அவர் கற்றிருப்பதும் விளங்குகிறது

நம்மவர்கள் புராணங்கள் மிகப் பழையன என்றே கொண்டுள்ளார்கள். மகாபாரதத்தை இயற்றிய வேத வியாஸரே கலியுக ஆரம்பத்தில் பதினெண் புராணங்களையும் இயற்றினர் என்பர். அவர் தமது சிஷ்யனான சூத லோமஹர்ஷணனுக்குப் புராணங்களை உபதேசித்தனர். இவ்வாறு ரிஷியொருவர் கூறியவை எனக் கொண்ட

போதிலும், வேதங்களோடு ஒத்த பெருமையை இப் புராணங்கள் பெற்றுவிடவில்லை. வேதங்களை ஓதத்தகாத பெண்டிர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் பயன்படும்படியாகவே இவை இயற்றப்பட்டன என்று கூறுவர். ஆகவே, புராணம் பிரமாண நூல்களின் வரிசையில் இரண்டாந் தரத்ததாகவே கொள்ளப்படுவது. சூதர்கள் தாம் ஆதியில் புராண இலக்கியங்களை இயற்றியவர்கள். இவர்கள் ஒருசார் புலவர் வகையினராவர். இவர்களே மகா பாரதத்தையும் இயற்றிப் பரப்பிவந்தனர். இவர்கள் அந்தண வகுப்பினரல்லர்; க்ஷத்திரியப் பெண்ணிடம் வைசியனுக்குப் பிறந்தவர்கள் என்பர்; வேதங்களை ஓதுதற்கு அருகரல்லர். இவர்களுக்குப் பின் கற்றறிவு மிக்கில்லாத அந்தணர்கள் புராணங்களைக் கையாண்டு வந்தனர். இவ் அந்தணர்கள் தத்தம் சமயத்திற்குரிய தெய்வங்களின் மேம்பாடு கூறும் சுலோகங்களை இயற்றி இவற்றில் சேர்க்கலாயினர். பிற்பாடு, கோவில்களிலும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும் இவைகள் பிரசங்கம் பண்ணப்பட்டு வந்தன.

சரித்திரக் காரனுக்குப் புராணங்கள் அரசவமிச வரலாறுகளைக் குறிக்கும் அளவில்தான் பயன்படுவன. இலக்கிய நெறியில், இவைகள் நல்ல நூல்கள் என்று கொள்ளத் தக்கனவல்ல. மொழி வழுவும், செய்யுள் வழுவும், இலக்கணம்பற்றிய வழுவும் இவற்றில் மிகுதியாகவுள்ளன. உயர்வு நவிற்சியே இவற்றில் பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, ஊர்வசி புரூரவனோடு நான்கு ஆண்டுகள் தங்கியதாக ரிக்வேதம் கூறுகிறது; விஷ்ணு புராணத்தில் 61,000-ம் ஆண்டுகள் இருவரும் இன்பத்தில் திளைத்து மகிழ்ந்தனர் என்று கூறப்படுகிறது. ஆதி புராணங்களில் ஏழு நரகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால், பாகவத புராணத்தில் இந் நரகங்கள்

ஆயிரக் கணக்கில் எண்ணப்படுகின்றன. கருடபுராணத்தில் 84 லக்ஷம் நரகங்கள் உண்டெனக் கதைக்கப்படுகிறது. பொதுப்படக் கூறுமிடத்து, இப் புராணங்கள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பிற்பட்டுத் தோன்றியனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உயர்வு நவிற்சியும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. எனினும், இவற்றினிடையே மிகப் பழங்காலத்து அரசர்களது வரலாறுகள் சிலவும், சில வமிசாவளிகளும், சில நல்ல பாடல்களும் உள்ளன. புராணங்களை இயற்றியவர்கள் நல்ல செய்யுட்களையும் விஷயங்களையும் தள்ளிவிடாமற்போனது ஒரு பாக்கியமே.

பதினெண் புராணங்கள் இன்னவை என்று மேலே குறிப்பிட்டோம். இவைகள் வடமொழிப் புராணங்களிலே பல்வேறு வரிசைகளில் தரப்பட்டுள்ளன. பிரம புராணம் சிரம் என்றும், பத்ம புராணம் இருதயம் என்றும் இங்ஙனமாகப் பல புராணங்களும் திருமாலின் உறுப்புக்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன. வேறொரு வகையான பிரிவும் பத்ம புராணத்தில் காணப்படுகிறது. இப் பிரிவு வைஷ்ணவ சமயத்தினர் கொண்டுள்ள தொன்றுஎன நாம் கருதலாம். விஷ்ணு, நாரத, பாகவத, கருட, பத்ம, வராக புராணங்கள் சாத்துவிக வகையின; பிரமாண்டம்,பிரமவைவர்த்தம், மார்க்கண்டேயம், பவிஷ்யம், வாமனம், பிரமம் என்பன ராஜஸ வகையின ; மத்ஸியம், கூர்மம், இலிங்கம், சைவம், ஸ்காந்தம், அக்கினி என்பன தாமஸ வகையின. இம் மூவகைகளும் முறையே விஷ்ணு, பிரமா, சிவன் என்பவர்களைப்பற்றியனவாம். சாத்துவிக புராணங்கள் மோக்ஷம் கொடுக்கவல்லன என்றும், ராஜஸ புராணங்கள் சொர்க்கம் அளிக்க வல்லன என்றும், தாமஸ புராணங்கள் நரகத்திலுய்க்கும்என்றும் இப் பத்ம புராணம் கூறுகிறது. ஆறுமுக நாவலர் சிவ புராணங்கள் பத்து எனக் கணக்கிட்டு, அவை சாத்துவிக புராணம் என்று

கூறியுள்ளார். சங்கர ஸம்ஹிதையைச் சார்ந்த சிவ ரகஸிய கண்டத்தில் இவ்வாறு உள்ளதாம்.

இப் புராணங்களை மகாபுராணங்கள் என்பர். திவாகர ஏட்டுப் பிரதியொன்றில் ஆதி பதினெண் புராணங்கள் என இவை குறிக்கப்படுகின்றன. இவையேயன்றி, உப புராணங்களும் உள எனச் சில புராணங்கள் தாமே நமக்கு அறிவிக்கின்றன. இந்த உப புராணங்களும் பதினெட்டு என்று சில புராணங்கள் எண்ணிடுகின்றன. அவையாவன :—

நாரசிங்கம் சனற்குமாரம் அனந்தம் கௌமாரம்
நார்தீயம் சிவதன்மம் துர்வாசம் நந்தீசம்
காமியம் ஔசநஸம் காளிகம் மானவம்
வாருணம் மாரீசம் மயேச்சுரம் பராசரம்
பார்க்கவம் பிரமாண்டம் எனப்பதி னெட்டும்
ஆதி உப புராணம் ஆகும் என்ப

(திவா. XII, 163)

மத்ஸிய புராணத்தில் நான்கு உப புராணங்களே கூறப்பட்டுள்ளன. ஆதி புராணங்களை முறையே நோக்குவோம்.

1. **பிரம புராணம்:** வடமொழியிலுள்ள புராண வரிசைகளில் இதுவே முதலாவதாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆதி புராணம் எனவும் கூறுவர். நூலின் தொடக்கத்தில் ரிஷிகள் நைமிஷ வனத்தில் கூடியிருந்தமையும், அங்கே லோமஹர்ஷணன் என்ற சூதர் வந்தமையும், அவரை உலகத்தோற்றம் முதலிய வரலாறுகளைக் கூறும்படி கேட்டமையும், அவ்வாறே அவர் கூறத்தொடங்கியமையும் சொல்லப்படுகின்றன. பின்னர், எல்லாப்புராணங்

*திவாகரப் அச்சுப் பிரதியில் இப் புராணப் பெயர்களை அகராதி முறையில் அடுக்கி மூல சூத்திரத்தைப் பதிப்பித்தவர் மாற்றிவிட்டனர்.

களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள கதைகள், உலகத் தோற்றம், மனுவின் தோற்றம் முதலியன தரப்படுகின்றன. இப் புராணத்தின் பெரும் பகுதி புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களின் மகாத்மியமாகவுள்ளது. தற்காலத்தில் ஓரிஸா என வழங்கும் உத்கல தேசத்திலுள்ள கோயில்களும் க்ஷேத்திரங்களும் விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இத் தேசத்தில் சூரிய வணக்கம் சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளமையால் சூரியனைப் பற்றிய வரலாறும், உமா தேவியின் பிறப்பு, அவள் சிவபெருமானை மணந்த வரலாறு முதலியனவும் காணப்படுகின்றன. அப்ஸரஸ்களோடு பன்னூறாயிரம் ஆண்டுகள் இன்பத்தில் திளைத்துப் பின் ஒருநாளில் ஒருசில நாழிகையே கழிந்தது எனக் கருதிய கண்டு முனிவரின் சரித்திரம் இதில் உள்ளது. பின்னர், கௌதமி மகாத்மியம் முதலியனவும் இதிற் காணப்படுகின்றன. இப் புராணம் பழங்காலத்தது எனக் கருதுதற்கு இடமில்லை. உத்கல தேசத்தில் கி. பி. 6-ம் நூற்றூண்டில்தான் சைவ சமயம் வழங்கலாயிற்று. இப் புராணத்தில் கி.பி. 1241-ல் கட்டப் பெற்ற கோனார்க்கா ஆலயம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, இப் புராணத்தின் பிற்பகுதி கி. பி. 13-ம் நூற்றூண்டிற்கும் பிற்பட்டது எனக் கொள்ளலாம். பிரம புராணத்தின் கிலமாக சௌரபுராணம் கொள்ளப் பட்டுள்ளது. இதனை கி. பி. 13-ம் நூற்றூண்டில் ஹேமாத்திரி எடுத்தாளுகின்றார். இந்தச் சௌரபுராணம் உப புராணங்களுள் ஒன்றாகவும் கருதப்படுகிறது. இப் புராணத்தால் லிங்க வணக்கத்தின் வரலாறு உணரலாம்.

2. பத்ம புராணம்: இது மிக விரிந்த நூல். ஆதி, பூமி, பிரம, பாதாள, சிருஷ்டி, உத்தர என ஆறு காண்டங்களாக இது பகுக்கப்பட்டுள்ளது. சிருஷ்டி காண்டத்தில் தேவாசுர யுத்தம் கூறுவதில் சமயங்களின் வரலாற்றை விளக்கும் ஒரு பகுதியும் அமைந்திருக்கிறது.

அசுரர்களைப் பிருகஸ்பதி சுக்கிர வடிவமெடுத்து வேத நிந்தனை செய்யும்படியாகத் தூண்டினர் சிவனும் விஷ்ணுவும் மோக்ஷம் தர வல்லவர்களல்லர் எனவும் உபதேசித்தனர். 'பெண் போகத்தினுலும் மண்ணையும் சாம்பலையும் அணிவதனுலும் எவ்வாறு மோக்ஷமுண்டாகும்? பிருகஸ்பதியின் மனைவி தாராவை ஸோமன் கற்பழித்தனன். அவளிடம் பிறந்த புதனும் அவளைக் கற்பழித்து விட்டான். இந்திரன் கௌதம ரிஷியின் பத்தினியாகிய அகலிகையோடு விபசாரம் செய்தான். இங்ஙனமாக, வைதிக நெறி நரகத்திற்குத்தான் செலுத்த வல்லதாயுள்ளது' என்றனர். இவ்வாறு நிந்தனை செய்ததோடு அமையாது, இன்னும் எவ்வாறு அசுரர்களை அழிக்கலாம் எனவும் பிருகஸ்பதி ஆலோசனை செய்தார். விஷ்ணு இவருக்கு உதவியாக வந்து திகம்பரராகிய ஒரு ஜைன முனிவரையும், செவ்வாடை போர்த்த ஒரு பௌத்த முனிவரையும் மாயையால் தோற்றுவித்து ஜைன, பௌத்த மதங்களை உண்டுபண்ணிவிட்டனர். இவ்வாறு வைதிக ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டு இந்த அசுரர்கள் இந்திரனது ஆட்சியில் அமைந்துவிட்டனர்.

பூமி காண்டத்தில் பிரகலாதன் சரித்திரம் கூறப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் சுகலா என்பவளின் வரலாறும் காணப்படுகிறது. இவளை இவளுடைய கணவன் வறுமையிலும் துன்பத்திலும் ஆழ்த்திவிட்டுத் தீர்த்தயாத்திரை போகிருன். காமனும் இந்திரனும் இவளைக் கற்பழிக்க முயலுகின்றனர். ஆனுல், இவள் கற்பில் உறுதி பூண்டவளாயிருந்தாள். கணவன் திரும்பிவந்ததும், தனது பத்தினியினுடைய கற்பு மேம்பாட்டின் காரணமாகத் தெய்வங்கள் போற்றும் பெருமை எய்துகிருன்.

சொர்க்க காண்டத்தில் பரதன் வரலாறும், துஷ்யந்த சகுந்தலை வரலாறும் உள்ளன. இந்த வரலாற்றைப் பின்பற்றியே காளிதாஸன் தனது ஒப்புயர்வற்ற சகுந்தலை நாடகத்தை இயற்றியுள்ளான் என்பர் வின்டர் நிட்ஸ்.

பாதாள காண்டத்தில் இராவணன் வரலாறும் இராமனது சரிதமும் உணர்த்தப் படுகின்றன. இது காளிதாஸனது ரகு வமிசத்தை அடியொற்றிச் செல்லுகிறது. இக் காண்டத்தில் ராதையின் வரலாறும், வைஷ்ணவ சமயத்திற்குரிய சாளக்கிராமம் முதலியவற்றின் மகிமையும் காணலாம். இவை மிகப் பிற்காலத்தனவாதல் வேண்டும்.

உத்தர காண்டத்தில் பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரர்களில் எவர் முதல்வர் என்பதுபற்றி ரிஷிகள் விவாதம் நிகழ்த்தியதும், உண்மை முதல்வரைத் தெரிந்து வருதற்குப் பிருகு முனிவர் திரிமூர்த்திகளிடம் சென்ற வரலாறும் அடங்கியுள்ளன. இம் முனிவர் பிரமனிடத்தும், சிவனிடத்தும் சென்று வணங்காது நிற்க, இவ்விருவரும் பெருங்கோபம் கொண்டனராம். வைகுண்டத்தில் திருமகளின் மடிமீது தலை வைத்துத் துயின்றுகொண்டிருந்த திருமாலிடஞ் சென்று அவர் மார்பில் உதைத்தனராம். திருமால் கோபியாது முனிவரை வணங்கி உதைத்த பாதம் நொந்திருக்குமேயென்று வருந்தினராம். இதனால் அக்கடவுளின் உண்மையான பெருமையையுணர்ந்து அவரே முதல்வரெனத் துணிந்தனராம். முடிவில் கிரியாயோகசாரம் என்ற ஒரு பகுதி உள்ளது.

3. விஷ்ணு புராணம்: இது வைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான புராணம். இராமாநுஜர் இதனை ஒரு பிரமாண நூலாகக் காட்டியுள்ளார். விஷ்ணுவின் பரத்துவமும், பிரமாவும் சிவனும் விஷ்ணுவே ஆவார் என்பதும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன. இதில் விஷ்ணுவின் பிரீதிக்காகச் செய்தற்குரிய யாகம், கிரியைகள் முதலியன கூறப்படவில்லை. வைஷ்ணவ ஆலயங்களும் க்ஷேத்திரங்களும்கூட இதில் தரப்படவில்லை. புராணம் பஞ்சலக்ஷணம் என்று

கூறுகிற இலக்கணத்திற்கு இப் புராணம் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கிறது. மிகப் பழைய புராணங்களுள் இது ஒன்றாகும். பார்ஜிட்டர் (F. E. Pargiter) கருத்தின்படி இது கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதல்ல.

ஆறுகாண்டங்கள் இதில் உள்ளன. பராசரர்க்கும் அவர் மாணவன் மைத்திரேயனுக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையோடு புராணம் தொடங்குகிறது. உலகத்தின் தோற்றம், அதன் இயல்பு முதலியவற்றைக் குறித்து மாணவகன் தனது குருவினிடம் வினவுகிறான். பராசரரும் தமது பாட்டனாராகிய வசிஷ்டரிடமிருந்து தாம் கேட்டறிந்தபடி சொல்லத் தொடங்குகிறார். எல்லாப் புராணங்களையும் வியாஸர் செய்தார் என்று கூறுவதற்கு மாறாகப் பராசரரே இப்புராணத்தின் ஆசிரியர் என்று குறிக்கப்படுகிறார். விஷ்ணுவிற்கு வணக்கம் செய்துவிட்டு, உலகத் தோற்றத்தை மற்றைப் புராணங்களில் கண்டபடியே இவர் விவரிக்கிறார். சாங்கியத்தைச் சார்ந்த தத்துவக் கொள்கைகளைப் பலவகைப் புராணக் கருத்துக்களோடு சேர்த்து உரைக்கின்றார். தெய்வங்கள், அசுரர்கள், வீர புருஷர்கள் மனுக்கள் முதலியவர்களுடைய தோற்றத்தைக் கூறும் பகுதியின் பின்பு, பலவகையான கதைகளும் புராதன வரலாறுகளும் காணப்படுகின்றன. சமுத்திர மதனம், அதில் ஸ்ரீ என்னும் திருமகளின் தோற்றம், பின்பு, இந்திரன் அவளைப் புகழ்ந்து வணங்கும் அழகிய பாடல்: இவை முறையே உள்ளன. திருமகள் விஷ்ணுவின் தேவியானதால் அவ் விஷ்ணுவின் பெருமையும் இதில் புலப்படுகிறது. அவரை வணங்குவதால் உண்டாகும் பயன் துருவ சரித்திரத்தால் விளங்குகிறது. விஷ்ணு பக்தியை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறும் பகுதி பிரகலாத சரித்திரமேயாகும். தமிழ் நூல்களுள் முதன் முதலாகப் பரிபாடலில் தான் (4, 10-21) இச் சரித்திரம் வந்துள்ளது.

இரண்டாங் காண்டத்தில் மிக விநோதமான உலக விவரணம் முதலில் தரப்படுகிறது. முதலில் ஏழு தீவுகள், பின் ஏழு சமுத்திரங்கள், சமுத்திரங்களின் மத்தியில் ஜம்புத் தீவு; தேவர்களுக்கிருப்பிடமாகிய பொன்மயமான மேருமலை இங்கேதான் உள்ளதாம். ஜம்புத் தீவில் பாரத வர்ஷம் உள்ளது. இதன் நிலப் பகுதிகள், மலைகள், ஆறுகள் முதலியன குறிக்கப்படுகின்றன. இதன்பின், பாதாள உலகம்; அங்கே நாகர்கள் வசிக்கின்றார்கள். இதற்கும் கீழாக நரகங்கள். பின்னர் விண்ணுலகம், சூரியனது தேர், அவனது குதிரைகள், சூரியகதி, ஜோதிஷப் பொருள்கள். சூரியன் மழை பெய்வித்து உயிர்களைக் காப்பாற்றுகிறான். இதற்குப் பின் சந்திரன், அவனது தேர், குதிரைகள், கதி; சூரியனுக்கும் மற்றக் கோள்களுக்கும் சந்திரனுக்குமுரிய தொடர்புகள். முடிவில் விஷ்ணுதான் இவ்வுலகம் என்று துணிந்து, அவன் ஒருவனே உண்மைப் பொருள் என்று தெளிவிக்கப்படுகிறது.

பாரத வர்ஷத்தைக் குறிக்குமிடத்திலே ஜட பரதனுடைய சரித்திரம் வருகிறது. இது எல்லாம் ஒன்று என்று கூறும் தத்துவக் கொள்கைக்கு ஒரு முன்னுரையாகவே அமைந்துள்ளது. இதனை வாசிக்கும் பொழுது உபநிஷதக் கருத்துக்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

> பரதன் என்னும் அரசன் ஒரு விஷ்ணு பக்தன். ஒருநாள் ஸ்நானம் செய்வதற்கு நதிக்குச் சென்றான். அப்போது காட்டிலிருந்து, கர்ப்பமுற்ற ஒரு பெண் மான் நீர் குடிக்க வந்தது. அதே சமயத்தில் மிக அருகாக ஒரு சிங்கத்தின் கர்ஜனையும் கேட்டது. மான் பயந்து துள்ளித் தாவி ஓடிற்று. ஆனால், இவ்வாறு தாவுகையில் அதன் கர்ப்பத்திலிருந்து மான் கன்று பிறந்தது; மான் இறந்து விட்டது. மான் கன்றை எடுத்துவந்து, தனது மாளிகைக்குக் கொணர்ந்து அதனை அன்போடு அரசன்

வளர்த்து வந்தான். எப்போதும் அக்கன்றின் நினைவாகவே இருந்தான். கடைசியாக அதனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே மரணமுற்றான். பின்னர், முற்பிறப்பின் உணர்ச்சியோடு ஒரு மானகப் பிறந்தான். இப் பிறப்பிலும் அவன் தனது பக்தியை மறந்துவிடாது விஷ்ணுவைப் பூசித்து வந்தான். அடுத்த பிறப்பில் பக்தி நிரம்பிய ஓர் அந்தணனுக்குப் புத்திரனானன். எல்லாம் ஒன்று என்னும் உயர்ந்த தத்துவ ஞானத்தை அவன் அடைந்துவிட்ட போதிலும், வேதம் ஓதுதல் முதலிய அந்தணர்க்குரிய கருமங்களை அவன் மேற்கொள்ளவில்லை. முன்பின் தொடர்ச்சியில்லாதபடி இலக்கணப் பிழைகள் நிரம்பி அவனுடைய பேச்சுக்கள் இருந்தன. அவனது உடை கந்தை தான்; மேலெல்லாம் அழுக்குப்படிந்திருந்தது. ஒரு முழு மூடனைப்போல அவன் ஒழுகிவந்தான். எல்லாரும் அவனை 'ஜட பரதன்' என நிந்தித்தார்கள். அவன் அடிமையாளாக வேலை செய்து உயிர் வாழ்ந்து வந்தான். ஒரு முறை சவ்வீர அரசனுடைய சேவகனால் அரசனது பல்லக்குச் சுமக்கும் போகியாக நியமிக்கப்பட்டான். அரசனுக்கும் ஜடபரதனுக்கும் ஒரு சம்பாஷணை நிகழ்ந்தது அதில் பரதனுடைய ஞானத்தின் பெருமை வெளியாயிற்று. அரசனுக்கு எல்லாம் ஒன்று என்னும் பெரியதோர் தத்துவஞானத்தை இப் பரதன் உபதேசித்தான்.

புராணத்தின் மூன்றாங் காண்டத்திலே, மனுக்களின் வரலாறும் மன்வந்தரங்களும் தொடக்கத்தில் உள்ளன. பின், நான்கு வேதங்கள், அவற்றை வியாஸரும் அவருடைய மாணக்கரும் பகுத்தது, வேதத்திற்குரிய சாகைகளின் வரலாறு: இவைகள் தொடர்ந்து வருகின்றன. பின்னர், பதினெண் புராணங்களும், சாஸ்திரங்களும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

விஷ்ணு பக்தனயிருந்து எவ்வாறு முத்தி பெறுவது என்ற கேள்வியானது எழுகிறது. யமனுக்கும் யமகிங்கரன் ஒருவனுக்கும் நிகழ்ந்த ஓர் அழகிய சம்பாஷணை

மேற் குறித்த கேள்விக்கு விடையாகத் தரப்படுகிறது. தூய உள்ளத்தனும், நல்லொழுக்க முடையவனும் தனது சித்தத்தைத் திருமாலின் மேல் வைத்தவனும் உள்ளவன்தான் உண்மையான விஷ்ணு பக்தன் என்று துணியப்படுகிறது. அவனே யமபாசம் அணுகமாட்டாது. இதற்குப்பின் வர்ணாச்சிரமங்கள் அவை ஒவ்வொன்றிற்கு முரிய கடமைகள், ஜன்மக்கிரியைகள், திருமணக் கிரியை கள், நித்திய அனுஷ்டானங்கள், வேள்விகள், அதிதி பூஜை, உண்ணுங்காலத்து அனுஸரிக்க வேண்டும் நியமங் கள் முதலியவை விவரிக்கப்படுகின்றன. பிதிரர்களுக்குச் செய்யவேண்டும் சிராத்தங்களைக் குறித்து மிக விரி வாகச் சொல்லப்படுகிறது. இக் காண்டத்தின் இறுதி இரண்டு அத்தியாயங்களில் வேத பாஹ்யமான புறச் சம யங்களின் வரலாறுகள் உள்ளன; திகம்பர ஜைனர்கள், செவ்வாடையுடுத்தும் பௌத்தர்கள் இவர்களைப்பற்றியும் அறிகின்றோம். திகம்பர ஜைனர்கள் முதலியவர்களோடு தொடர்பு கொள்ளுதல் மிகப் பெரிய பாவ காரியமாகும். இது சததநு என்பவனுடைய சரித்திரத்தால் விளக்கப் படுகிறது. இவன் சிறந்த விஷ்ணுபக்தனாக இருந்தும், ஒரு முறை மரியாதையை உத்தேசித்து ஒரு புறச் சமயி யோடு சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டான். இந்தப் பெரிய பாவத்திற்காக அவன் நாய், நரி, ஓநாய், கழுகு, காக்கை, மயில் முதலியவைகளாகப் பிறந்து, முடிவில் இவனுடைய பத்தினியாகிய சைப்பியா என்பவளது கற்பினாலும் பக்தி யினாலும் மீண்டும் அரசனாக இந்த உலகத்தில் பிறக்கிறான்.

விஷ்ணு புராணத்தின் நாலாங்காண்டம் சந்திர, சூரிய வமிசங்களிற் பிறந்த அரச பரம்பரையின் வமிசா வளியைத் தெரிவிக்கிறது. இவ் அரசர்களிற் பெரும்பா லோர் உண்மையில் இருந்தவர்கள் அல்லர். ஒரு சிலர் சரித் திர புருஷர்களாயிருக்கலாம். இவர்களைப் பற்றிய வர

லாறுகளையும் இடையிடையே கூறி அரசர்களைக் குறித்த இவ் வமிசாவளி முடிகிறது. இவ் வரலாறுகளிலெல்லாம் அற்புத நிகழ்ச்சிகள் மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றன. தக்ஷன் பிரமாவின் வலது கட்டை விரலிலிருந்து தோன்று கிறான். மனுவின் புத்திரியாகிய இளா ஓர் ஆண் மகனாக மாறிவிடுகிறாள். மனுவின் தும்மலிலிருந்து இக்ஷுவாகு பிறக்கிறான். ரைவதனும் அவனுடைய புத்திரி ரேவதியும் சொர்க்கம் செல்லுகிறார்கள்: எதற்காக? அங்கே பிரமா வினால் ரேவதிக்குக் குறிக்கப்பட்ட கணவனை அடைவதற் காகவே. யுவனாஸ்வன் என்ற அரசன் கர்ப்பந்தரித்து ஒரு மகனைப் பெற்றெடுக்கிறான். அம் மகனுக்கு இந்திரன் இறவாமையைத் தரும் அமுத மயமான பாலைச் சுரந்து ஊட்டுகிறான். ஊட்டிய விதமும் விநோதமானது. குழந்தை இந்திரன் வாயில் கைவிரலை வைத்து, பின் அவ் விரலைத் தன் வாயிலிட்டுச் சுவைத்தானாம். 'என்னால் இவன் பாலூட்டப் படுவான்' என்று இந்திரன் கூறியதனால் 'மாந்தாத்ரு' என்று இக் குழந்தைக்குப் பெயர் வந்ததாம். இந்தக் குழந்தை பிற்பாடு ஆற்றலிற் சிறந்த ஒரு பேரரச னாக விளங்குகிறான். அவனுக்கு மூன்று புத்திரர்களும் 50 புத்திரிகளும் பிறந்தனர். இவன் எப்படி ஒரு மருகனை அடைந்தான் என்பது நகைக்குறிப்புத் தோன்றச் சொல் லப்படுகிறது. சௌபரி என்ற ஒரு துறவி நீரில் நின்று பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது மத்ஸிய ராஜன் தன்னுடைய குழந்தைக ளோடு விளையாடி அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பது இவர் கண்ணில் படுகிறது. உடனே இவருக்குத் தாமும் தந்தை யாகி இவ்வாறு மகிழவேண்டும் என்ற உணர்ச்சி தோன்று கிறது.

இக் காண்டத்தில் இதிஹாஸங்களிற் காணும் பல புராதனக் கதைகளும் காணப்படுகின்றன. உதாரண

மாக, புரூரவன், ஊர்வசி, யயாதி முதலியவர்களுடைய கதைகளைக் கூறலாம். இராமனது வரலாறும் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணன் முதலியோர்களது பிறப்பு வரலாறும், பாரதக் கதையும் மிகமிகச் சுருக்கமாகத் தரப்படுகின்றன. இக் காண்டத்தின் இறுதிப் பகுதியில் மகத தேசத்தை ஆளப்போகும் சைசுநாகர்கள், நந்தர்கள், மௌரியர்கள், சுங்கர்கள், காண்வ வமிசத்தினர், ஆந்திர - பிருத்தியர்கள் முதலியோர்களுடைய வரலாறுகளைக் காணலாம். இவர்களின் ஆட்சிக்குப்பின் அன்னிய நாட்டு மிலேச்ச - அரசர்கள் பட்டந்தாங்குவார்கள் என்றும், சமயநெறி, ஒழுக்க நெறி முதலியன வெல்லாம் இல்லாத ஒரு காலம் தோன்றிவிடும் என்றும், அக்காலத்தின் முடிவு விஷ்ணுவின் கல்கி அவதாரத்தால் நேரிடும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

ஐந்தாவது காண்டம் கோபாலனாகிய கிருஷ்ணனுடைய வரலாறு ஹரிவமிசத்தில் காணும் முறையில் மிக மிக விரிவாக அமைந்துள்ளது.

ஆறுவது காண்டம் மிகச் சுருக்கமானது. கிருத, திரேத, துவாபர, கலியுகங்களைப்பற்றியும், கலியுகத்தில் பரவும் தீமைகளைப்பற்றியும் முதலில் இது கூறுகிறது. அடுத்து வாழ்க்கைத் துன்பமும், பிறவித் துன்பமும், பிள்ளைமைப் பருவத்திலும், இளமைப் பருவத்திலும், முதுமையிலும், மரணத்தின்போதும் நேரும் துன்பங்களும், நரக வேதனை, சொர்க்க இன்பத்தின் குறைபாடு முதலியனவும் விடுதலையின் பேரின்பமும் உணர்த்தப்படுகின்றன. பிறவியினின்றும் விடுபடுவதுதான் மோக்ஷத்தின் பேரெல்லை. இதற்கு இறைவனது இயல்பைத் தெரிதல் அவசியம்: அது தெரிவதற்கு யோகப்பயிற்சிவேண்டும்: யோகமாவது விஷ்ணுவை இடையறாது தியானித்தலே. இவற்றையெல்லாம் கூறிய பிற்பாடு, யோகம் இரண்டு அதிகாரங்களில் விவரிக்கப்

படுகிறது. கடைசி அதிகாரம் புராணம் முழுவதிலும் வரும் பொருளடக்கத்தினை முறையே குறித்து விஷ்ணுவைப் புகழுகிறது.

4. வாயு புராணம் : இதனைச் சைவ புராணம் என்று கூறுவர். வாயு தேவனால் சொல்லப்பட்ட புராணம் ஆனதால், 'வாயு புராணம்' எனப் பெயர் பெற்றது. என்று மகாபாரதத்திலும் ஹரிவம்சத்திலும் விளக்கப் படுகிறது. பாணகவி (கி. பி. 625) இதனை வாசிக்கத் தாம் கேட்டதாகக் கூறியுள்ளமை மேலே குறிக்கப் பட்டது. இதில் பௌத்தர்களுடைய வரலாறும் வேறு பல மகாத்மியங்களும் உள்ளன. இதிலும் விஷ்ணு புராணத்திற்போலப் பழம் புராணங்களுக்குரிய பல இயல்புகளும் காணப்படுகின்றன. விஷ்ணு புராணத்திற் போலவே இப்புராணத்தின் இறுதியிலும் உலக முடிவின் வருணனை உள்ளது. யோகத்தின் பெரும் பயனும் சிவ புரத்தின் மகிமையும் காணலாம். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருவாசகத்திற் பல இடங்களிலும் 'சிவ புரம்' குறிக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, சிவ புராணத்தின் இறுதியில்,

> செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்
> பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து (94—95)

என்பதைக் காண்க. இந்தச் சைவ புராணத்திற்கூட விஷ்ணுவைப்பற்றி இரண்டதிகாரங்கள் உள்ளன. பிதுர்களைப் பற்றியும் அவர்களுக்குச் சிராத்தம் செய்ய வேண்டும் நெறிகளைப் பற்றியும் இதிற் காணலாம். சங்கீதக் கலையைக் குறித்து ஓரதிகாரமும் இதில் உள்ளது. வேறு பல மகாத்மியங்களும் விளக்கங்களும் காணப்படுகின்றன.

5. பாகவத புராணம் : இப் புராணம் மிகக் கீர்த்தி பெற்றது. நமது தேசத்தில் மிக மிகப் போற்றப்பட்டு வருவதும் இதுவே. ஆங்கிலம் முதலிய பல மொழிகளில் முதன் முதல் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றதும் இப்புராணமே. இது விஷ்ணு புராணத்தை அடியொற்றிச் செல்லுகிறது. பதினெண் புராணங்களுள் இது ஒன்ருகுமா எனப் பலரும் ஐயுற்றுள்ளனர். ஆதி புராணங்களுள் எண்ணப்பட்டது சைவ சமயத்திற்குரிய தேவி பாகவத புராணம் எனச் சிலர் கூறுவர். பாகவத புராணத்தை கி. பி. 13-ம் நூற்ருண்டில் பொப்பதேவர் இயற்றியது என்பர் சிலர். ஆனல், இவ்வளவு பிற்காலத்ததாக இருத்தல் இது இய லாது. இராமானுஜர் இதனைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாது விஷ்ணு புராணத்தையே கொண்டுள்ளனர். கி. பி. 10-ம் நூற்ருண்டில் இயற்றப்பட்டதாகலாம் என வின்டர் னிட்ஸ் கருதுகிருர். இது பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. 18,000 சுலோகங்கள் உள்ளன. சாங்கிய தர்சனத்தை நிறுவியவராகிய கபிலரும், புத்தரும் திருமாலின் அவதாரம் என்று இதில் கூறப்பட்டுள்ளனர். பகவத் கீதையிலிருந்து சில சுலோகங்கள் இதில் எடுத் தாளப்பட்டுள்ளன. 10-வது ஸ்கந்தந்தான் எல்லாராலும் மிகுதியாகப் போற்றப்பட்டு வருவது. கோபிகா லீலையும் இதில் விரிவாக வருணிக்கப்படுகிறது. பதினேராவது ஸ்கந்தத்தின் இறுதியில் கிருஷ்ணனுடைய மரணமும், யாதவர்களுடைய அழிவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. கடைசி ஸ்கந்தத்தில் உலக அழிவும் கலியுகத்தில் நிகழப்போகும் செய்திகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

6. பிருகந் நாரதீய புராணம்: உப புராணமாகிய நாரதீயத்திலிருந்து வேறுபடுத்தற்கு இவ்வாறு பெயரிட்ட னர். இது பழமையாகத் தோன்றவில்லை என்பர். இதில் மகா பாவங்கள் இவை இவையென்று எண்ணிடப்பட்

டுள்ளன. இவற்றைச் செய்தவர்களுக்குக் கொடு நரகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. லிங்க வணக்கம் செய்பவனுக்கும், சூத்திரர்களும் பெண்களும் வணங்கிய திருமாலின் வடிவத்தை வணங்கியவர்களுக்கும், புற மதத்தவர்கள் வணங்கிய லிங்கத்தை வணங்கியவர்களுக்கும் மீட்சியே இல்லை. இவர்கள் நரகத்தில் புகுவார்கள். இங்ஙனமே, அந்தணரை நிந்தித்து வெறுப்பவனுக்கும் மீளா நரகம் தான். பௌத்தர்களுடைய சைத்தியங்களில் புகும் அந்தணனுக்கும் மீட்சியில்லை. நூற்றுக்கணக்கான பிராயச்சித்தங்கள் செய்தாலும் அவை பயன்படமாட்டா. இவர்கள் நரக வேதனை அனுபவித்து, பின் சூத்திரர்களாகவும், சண்டாளர்களாகவும், மிலேச்சர்களாகவும், புழுக்களாகவும் பிறப்பெடுப்பார்கள். பெண்கள், சூத்திரர், இவர்கள் முன்னிலையில் வேதத்தை ஓதுபவனுக்கும் இதே கதிதான். ஆனால், திருமாலைப் பக்தி செய்பவர்களும் கங்கையில் நீராடுபவர்களும் இக்கொடிய பாவங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள்.

நாரதீய உப புராணத்தில் ருக்மாங்கத சரிதம் 40 அத்தியாயங்களில் கூறப்படுகிறது. ருக்மாங்கதன் தன் மகள் மோகினி கேட்கும் வரத்தை, அது எதுவாயிருந்தாலும், அளிப்பதாக வாக்குறுதி செய்கிறான். 'ஏகாதசி விரதத்தைக் கைவிட வேண்டும், அல்லது அவனுடைய மகனைக் கொன்றுவிடுதல் வேண்டும்' என்று அவள் வரம் வேண்டுகிறாள். ருக்மாங்கதன் இரண்டில் குறைந்த பாவத்தைத் தரக்கூடியது மகனைக் கொல்லுதலே என்று கருதி அவ்வாறே செய்கிறான்.

7. **மார்க்கண்டேய புராணம்** : இப்புராணம் என்றும் பதினாறு வயதோடு நித்திய வாழ்வுபெற்ற மார்க்கண்டேயரது பெயரால் வழங்குகிறது. இது இப்பொழுது கிடைக்கும் மிகப் பழமையான புராணங்களுள் ஒன்று. மார்க்

கண்டேயரே நேரில் தமது சிஷ்யராகிய 'க்ரௌஷ்டுகி' என்பவருக்குச் சொல்லிய பகுதி மிக முற்பட்டது எனக் கொள்ளலாம். இதில் சிவன், விஷ்ணு முதலிய கடவுளர் களது பெருமை கூறப்படவில்லை. வேத காலத்துத் தெய் வங்களாகிய அக்கினி, சூரியன் முதலியவர்கள் பற்றியே மிகுதியும் உள்ளது. கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டில் இப் புராணத்தின் ஆதிப் பகுதிகள் தோன்றியிருக்கக் கூடு மென்று பார்ஜிட்டர் கருதுகிறார். இன்னும் சிறிது முற்பட்டதாகவே இருத்தலும் கூடும். நீதி வாக்கியங்கள் பல இதில் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

இந் நூலின் முற்பகுதி மகா பாரதத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. வியாஸ முனிவரின் சிஷ்யரான ஜைமினி, மார்க்கண்டேயரை அணுகி, நான்கு பொருள் களை விளக்கும்படி வினவுகிறார். அவற்றுள் இரண்டு: திரௌபதி பாண்டவர் ஐவர்க்கும் பொதுப் பத்தினியாக அமைந்தது எவ்வாறு? திரௌபதியின் புத்திரர்கள் அனைவரும் இளமையில் வதம் செய்யப்படுவதற்குரிய காரணம் யாது? என்பனவாம். இக் கேள்விகளுக்கு மார்க்கண்டேயர் தாமே நேரில் விடை கூறவில்லை. சாப நிமித்தத்தால், பறவைகளாகப் பிறந்த நான்கு அந்தணர் கள் மூலம் விடை தருகின்றார். இப் பறவைகள் கேள்வி களுக்குரிய பூர்வ கதைகளைச் சொல்லுகின்றன. மேற் குறித்த இரண்டாவது கேள்விக்கு, ஐந்து விசுவ தேவர் களும் ஒரு முறை அரிச்சந்திரனைத் துன்புறுத்திய விசுவா மித்திர முனிவரைப் பழித்ததாகவும், அப்பொழுது அவர் அவர்களை மனிதர்களாகப் பிறக்கும்படி சபித்து விட்ட தாகவும், அந்தச் சாபத்தின் விமோசனத்திற்கு இளமை யில் மரணமடைவதை விதித்துள்ளதாகவும் விடை தரப்படுகிறது. இங்கே அரிச்சந்திரனது சரித்திரம் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது.

இவ் விடைகளின் பின்பு ஓர் அந்தணனுக்கும் அவனது மகனாகிய ஜடன் என்பவனுக்கும் நிகழ்ந்த விவாதம் குறிக்கப்படுகிறது. இங்கே தந்தை அந்தண நெறியைச் சிறந்த லட்சியமாக எடுத்துச் சொல்லுகிறான். ஜடன் அந்த நெறியைப் பழித்து ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுதலையடைவதே தக்கது என வற்புறுத்துகிறான். இங்கே விபஸ்சித்தின் அழகிய வரலாறு கூறப்படுகிறது.

விபஸ்சித்து இறந்த பிற்பாடு அவனை யம கிங்கரர்கள் நரகத்திற்குக் கொண்டு செல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது அவன் நரகம் புகவேண்டும் காரணம் யாதென்று வினவ கர்ப்பமுறுதற்குப் பக்குவமாகிய ருது காலத்தில் தன் மனைவியோடு கூடி இன்புற அவன் தவறியதால் இங்ஙனம் நேர்ந்தது என்றும், இந்த அபராதத்திற்குச் சில காலமேனும் நரகத்திலிருக்கவேண்டும் என்றும் விடையளித்தார்கள். சிறிது நேரம் கழித்து நரகத்தினின்று வெளியிற்கொண்டு செல்லக் கிங்கரர்கள் தொடங்கினர். அரசனும் திரும்பினன். ஆனால், அவன் செவிகளில் அங்குள்ள உயிர்கள் அழுது கூக்குரலிடும் சத்தம் கேட்டது. சிறிது நேரமேனும் அவன் தங்கியிருந்தால் தங்கள் துன்பம் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு குறைகிறது என்றும், ஆதலால், அவன் தங்கவேண்டும் என்று அவ்வுயிர்கள் இரந்து கேட்டுக் கொள்ளுகின்றன. எவ்வாறு இவ்வுயிர்களின் துன்பம் தணியும் என்று கிங்கரர்களை வினவ, நல்லவனது நல்ல கருமங்களினால் இனிய உயிர்ப்பு நரகத்தில் பரவுகிறதென்றும், அதனால், துன்பம் குறைகிறதென்றும் விடை தருகின்றனர். அப்பொழுது, அரசன் 'உயிர்களின் துன்பத்தைப் போக்குவதைக் காட்டிலும் இன்பம் வேறில்லை; சொர்க்கத்திலும் பிரம லோகத்திலும் அவ் இன்பம் கிட்டுதற்கரியது; நான் இங்கிருப்பதனால் இவ்வுயிர்களின் துன்பம் குறையுமானால், இங்கேயே ஒரு மரம் போல் நின்றுவிடுவேன்; அசையவே மாட்டேன்' என்று கூறுகிறான். தன்னை அங்கே விட்டுவிட்டுக் கிங்கரர்கள்

செல்லலாம் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறான். அப்பொழுது 'உன்னை அழைத்துச் செல்ல, யமதர்மனும் இந்திரனும் வருகிறார்கள். நீ புறப்படு' என்று கிங்கரர்கள் கூறினர். அவ்வாறே யமதர்மனும் இந்திரனும் வந்து அரசனைச் சொர்க்கத்திற்கு வரும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், நரக வாசிகள் துன்புறுகிறார்கள் என்பது மட்டுமே அவன் மனத்தைக் கவருகிறது. அவர்கள் முன்பு செய்த பாவச் செயல்கள் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. தான் வாழ்விற் செய்துள்ள புண்ணியச் செயல்கள் எவ்வளவு என்று கேட்க, யமதர்மனே கடலிலுள்ள நுண் துளிகளினும், வானத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களினும், கங்கையிலுள்ள மணலினும் மிகப் பலவாம் என்று விடையளிக்கிறான். அப்பொழுது அரசன் 'எனக்கு ஒரே ஒரு வேண்டுகோள் உள்ளது; நரகத்திலிருப்பவர்கள் அனைவரும் எனது புண்ணியச் செயல்களினால் துன்பத்தினின்றும் விடுதலை பெறவேண்டும். இதுவே எனது விருப்பம்' என்று கூறுகிறான். இந்திரன் அவன் வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்கிறான். அதன் பின்பு அவன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகிறான்.

இந்த அழகிய கதையை அடுத்து, அனுசூயையின் கதை கூறப்பட்டுள்ளது. இறுதியில், யாகங்கள், பிற கிரியைகள், யோகம் முதலியன உணர்த்தப்படுகின்றன. இதன்கண் தேவீ மாகாத்மியமும் காணப்படுகிறது. துர்க்கா தேவியின் பெருமையும் அவளுக்கு உயிர்ப்பலியிடும் வழக்கமும் விளக்கப்படுகின்றன. இத் தேவீ மாகாத்மியம் கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகலாம்.*

---

*இம் மாகாத்மியத்தின் பிரதி ஒன்று கி. பி. 998-ல் எழுதப்பெற்றது. கி. பி. 608-ல் தோன்றிய ஒரு சாஸனத்தில் இம் மாகாத்மியத்தின் சுலோகம் ஒன்று காணப்படுகிறது. பாண கவியின் சண்டி சதகம் தேவீ மாகாத்மியத்தைப் பின்பற்றியது எனக் கருதலாம்.

8. அக்கினி புராணம்: இதில் வைஷ்ணவத்திற்குரிய சில பொருள்கள் கூறப்பட்டிருப்பினும், சைவ சமயத்தைச் சார்ந்ததே. இதில் லிங்க வணக்கமும், துர்க்காதேவி வணக்கமும் விரிவாகக் காணப்படுகின்றன. தாந்திரிகக் கிரியைகளும் கணேச வணக்கமும், சூரிய வணக்கமும் இதில் விவரிக்கப்படுகின்றன. பகவத்கீதையின் சுருக்கமும், யம கீதையும் இதில் அடங்கியுள்ளன. அன்றியும் பூமி சாஸ்திரம், வான சாஸ்திரம், ஜோதிஷ சாஸ்திரம், நிமித்த சாஸ்திரம், மணச் சடங்குகள், போர்க்கலை, தர்ம சாஸ்திரம், மருந்து, செய்யுள் - இலக்கணம், நிகண்டு முதலிய பலவும் இப் புராணத்தில் சுருக்கியுரைக்கப்படுகின்றன. இதன் காலத்தை நிர்ணயிப்பது எளிதல்ல. ஆனால், பாண கவி இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளாரென்று டாக்டர் ப்வ்யூரர் (Fuhrer) கூறுகிறார்.

9. பவிஷ்ய புராணம்: இது ஆபஸ்தம்ப தர்மசூத்திரத்தில் குறிப்பிடும் நூலன்று. மனுநீதியினின்றும் பல பகுதிகள் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இந் நூலின் ஒரு பெரும் பகுதி அந்தணர்களுக்குரிய கர்மானுஷ்டானங்கள், வருணாசிரம தர்மங்கள் முதலியனவற்றைக் கூறுவது. சூரிய வணக்கம் சகத்தீவில் புகுந்த வரலாறும் இதில் காணலாம். இதனைப் பின்தொடர்ந்த பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில் பலபல மாகாத்மியங்கள் கூறப்படுகின்றன.

10. பிரம வைவர்த்த புராணம்: இதனைத் தென்னாட்டில் பிரம கைவர்த்த புராணம் எனவும் வழங்குவர். இதில் பிரமகாண்டம், பிரகிருதி காண்டம், கணேச காண்டம், கிருஷ்ண ஜன்ம காண்டம் என நான்கு காண்டங்கள் உள்ளன. பிரம காண்டத்தில் பிரமனுடைய சிருஷ்டி கூறப்படுகிறது. இதில் மருந்தைப்பற்றியும் ஓர் அத்தியாயம் உள்ளது. பிரகிருதி காண்டத்தில், கிருஷ்ணனது

கட்டளையினால் துர்க்கை, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, சாவித்திரி, ராதா என்ற ஐந்து தெய்வங்களாகப் பிரகிருதி பரிணமித்த வரலாறு உரைக்கப்படுகிறது. கணேச காண்டத்தில் யானைமுகக் கடவுளாகிய கணேசரது வரலாறுகள் உள்ளன. இக்கடவுள் வணக்கம் பிற்காலத்தில் தோன்றியதெனக் கருத இடமுண்டு. இதில் கணேசர்* கிருஷ்ணனது அவதாரம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கிருஷ்ண ஜன்ம காண்டத்தில் கிருஷ்ணனது பிறப்பு வரலாறும் கோபிகா லீலைகளும் உணர்த்தப்படுகின்றன.

11. **லிங்க புராணம்:** லிங்க வடிவில் சிவனை வணங்கும் நெறி இதில் உணர்த்தப்படுகிறது. தாருகாவனத்து ரிஷி பத்தினிகள் சிவன்மீது காதல்கொண்ட வரலாறும், ரிஷிகள் சிவனைச் சபித்த வரலாறும் இதில் காணலாம். சிவனது 28 மூர்த்தி பேதங்களும் இதில் விளக்கப்படுகின்றன. தாந்திரிக நெறியைச் சார்ந்ததாகச் சில பகுதிகள் உள்ளன. எனவே, இது மிக முற்பட்ட நூலாக இருத்தல் இயலாது.

12. **வராக புராணம்:** இது திருமால் வராக அவதாரம் எடுத்து பூமியைத் தாங்கிய வரலாறு பற்றியது. திருமால் வணக்கம் செய்பவர்களுக்குரிய தோத்திரங்களும் பூஜா விதிகளும் இதில் உள்ளன. சிவனையும் துர்க்கையையும் பற்றிய சில கதைகளும் கணேச தோத்திரமும் காணப்படுகின்றன. சிராத்தங்கள், பிரயச்சித்தங்கள், தெய்வங்களுக்கு விக்கிரகங்கள் அமைக்கும் முறைகள் முதலியனவும், கிருஷ்ணனது பிறப்பிடமாகிய மதுரையின் மாகாத்மியமும் இதில் விளங்குகின்றன.

---

* கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் பார்வதியின் புத்திரனைக் கணேச வழிபாடு காணப்படவில்லை என்று மஸூம்தார் கூறுகிறார்.

13. **ஸ்காந்த புராணம்:** இப்பொழுதுள்ள நிலையில் இப் புராணம் ஆதியில் தோன்றிய ஸ்காந்த புராணமாக இருத்தற்கு இடமில்லை. எத்தனையோ மாகாத்மியங்களும் பிற விஷயங்களும் தற்காலத்துப் புராணத்தில் நுழைந்து விட்டன. இதில் ஆறு ஸம்ஹிதைகள் உள்ளன. அவை சனற்குமார ஸம்ஹிதை, சூத ஸம்ஹிதை, பிரம ஸம் ஹிதை, வைஷ்ணவ ஸம்ஹிதை, சங்கர ஸம்ஹிதை, சௌர ஸம்ஹிதை என்பன. 50 காண்டங்களாக இது பகுக்கப்பட்டுள்ளது. பிரம கீதையும், சூத கீதையும், தமிழில் பிரபலமாக வழங்கும் காசிகண்டமும் இப் புராணத்தைச் சார்ந்தவை. குப்தர்கள் காலத்து லிபியில் எழுதிய இப் புராணப் பிரதியொன்று வங்காளத்தில் அகப்பட்டுள்ளது.

14. **வாமன புராணம்:** இதுவும் முதலில் ஏற்பட்ட வடிவில் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது என்று கூறமுடியாது. திருமால் வாமன அவதாரம் எடுத்த வரலாறு கூறுவத னால் இப் பெயர் பெற்றது. விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் பலவற்றையும் குறித்துப் பல அத்தியாயங்கள் உள்ளன. ஆனால், லிங்க வணக்கமும், புண்ணிய க்ஷேத்திரங்கள் பற்றிய வரலாறுகளும், சிவனுக்கும் உமைக்கும் நிகழ்ந்த திருமண வரலாறும், கணேசர் கார்த்திகேயர் பிறப்பு வர லாறும் இதில் காணலாம்.

15. **கூர்ம புராணம்:** இதில் நான்கு ஸம்ஹிதைகள் உள்ளன. பிரம ஸம்ஹிதை, பாகவத ஸம்ஹிதை, சௌர ஸம்ஹிதை, வைஷ்ணவ ஸம்ஹிதை என. இதில் பிரம ஸம்ஹிதை ஒன்றுதான் கூர்மபுராணம் என்ற பெயரோடு இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. சமுத்திர மதனத் தின்போது திருமால் ஆமையின் வடிவெடுத்து மந்தர மலை யைத் தாங்கிய வரலாறு கூறுவதனால் இப் பெயர் பெற்

றது. திருமால் சிவனது சக்திகளில் ஒன்ருகக் கொள்ளப் படுகிருர். ஓர் அத்தியாயம் முழுவதும் சிவனது மூர்த்தி பேதங்களைக் குறித்தது. காசி மாகாத்மியம், பிரயாகை மாகாத்மியம் முதலியனவும் இதிலுள்ளன. ஈஸ்வர கீதை, வியாஸ கீதை முதலியனவும் வருணுசிரம தருமங்களும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. சீதையை அபகரித்த இராவணன் கையினின்றும் அக்கினியால் அவள் மீட்சி பெற்றதாகக் கூறும் சரித்திரமும் இதன்கண் உள்ளது.

16. **மத்ஸ்ய புராணம்:** இது பழைய புராணங்களுள் ஒன்று. மகாப் பிரளயம் நிகழ்ந்தபொழுது, விஷ்ணு மச்சமாகத் தோன்றி மனுவை மாத்திரம் கப்பலில் ஏற்றி அதை இழுத்துச்சென்று காப்பாற்றினர். இழுத்துச் செல்லும்பொழுது மனுவிற்கும் மச்சத்திற்கும் நிகழ்ந்த உரையாடலே இப் புராணப் பொருளாக உள்ளது. சிருஷ்டி, வமிசங்கள், பிதிர்வரலாறுகள் ஆகிய இவைகள் ஒன்பது அத்தியாயங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. உலக விவரணம், ஜோதிஷ சாஸ்திரம் முதலியனவும் இதிற் காணலாம். ஆந்திர வமிசத்தின் வரலாறு கூறும் பகுதி சரித்திரக்காரருக்கு மிகவும் பயன்படத் தக்கது. ஆனல், இதில் விழாக்களைப் பற்றியும், பிரயாகை, காசி முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்களைப் பற்றியும், நர்மதை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பற்றியும், அரசனது கடமை, நிமித்தங்கள், கிருக அமைப்பிற் செய்ய வேண்டும் கிரியைகள், பிற சிற்ப சாஸ்திரப் பொருள்கள், பதினறுவகைத் தானங்கள் முதலியவை பற்றியும் பல விஷயங்கள் கூறப் படுகின்றன. இப் பகுதிகள் பிற்காலத்திற் சேர்க்கப் பட்டுள்ளனவாதல் வேண்டும்.

17. **கருட புராணம்:** திருமால் கருடனுக்கு உபதேசித்து, கருடனல் காசியபருக்கு இந்தப் புராணம்

கூறப்பட்டதென்பர். இதன்கண்ணும் அக்கினி புராணத்திற் போன்று பல பல விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. இதன் உத்தரகாண்டம் பிரேத கல்பம் எனப் பெயர் பெறும். இக் கல்பத்தில் மரணம் முதலியவை பற்றி மிக விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. சதிகள் உடன் கட்டை யேறும்போது நிகழ்த்த வேண்டிய சடங்குகளும் இதில் காணப் படுகின்றன. சிராத்தம் செய்தற்குரிய கயாவின் மாகாத்மியமும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளது.

18. **பிரமாண்ட புராணம்** : இதனை வாயு புராணம் என்றும் வழங்குவர். பெரும்பாலும் மாகாத்மியங்கள், தோத்திரங்கள், உபாக்கியானங்கள் முதலியவையே இப் புராணத்தில் காணப்படுவன.

அத்யாத்ம ராமாயணம் இப் புராணத்தில் உள்ளது. இது ராம பக்தியை விளைத்தற்பொருட்டே தோன்றியது. சிவன் உமாதேவிக்கு உபதேசித்ததாம். இராம ஹிருதயமும், இராம கீதையும் இதன்கண் உள்ளன. கி. பி. 16-ம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த ஏகநாதர் இதனைத் 'தற்கால நூல்' என்று கூறுதலால் இது பழங்காலத்த தன்று.

உப புராணங்கள் : இவை பொதுவாகப் பல்வேறு சமயத்தினர்களுடைய அவசியங்களைக் கருதிச் செய்யப் பட்டவை. ஆதி புராணங்களில் வரும் பொருள்களை நிரப்புதற்கென இவை தோன்றின என்பர். விஷ்ணு தர்மோத்தர புராணம், பிருகத் தர்மபுராணம், சிவபுராணம், கணேச புராணம், சண்டி புராணம், சாம்ப புராணம், கல்கி புராணம், காளிகா புராணம், நீலமத புராணம், பசுபதி புராணம் என்பவை குறிக்கத்தக்கன. விஷ்ணு தர்மோத்தரத்தில் காளிதாஸனது விக்கிரம - ஊர்வசீயத்தை ஒத்திருக்கும் கதை காணப்படுகிறது. பிரம குப்த

ரால் கி. பி. 628-ல் இயற்றப்பட்ட பிரமஸ்புட சித்தாந்தம் எடுத்தாளப்படுகிறது. ஆகவே இப் புராணம் கி.பி. 628-ன் பின் 1000-க்குள் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம். நிகண்டு, யாப்பு, நிருத்த வாத்திய கீதம், சிற்பம் முதலியன பற்றியும் இப் புராணம் கூறுகிறது. பிருஹத் தர்ம புராணத்தில் தாந்திர நெறியின் சாயைகள் காணலாம். சிவ புராணம் பன்னிரண்டு ஸம்ஹிதைகள் கொண்டு மிகமிக விரிவாயுள்ளது. கணேச சண்டீ புராணங்கள் சைவ பரமான உப புராணங்களே. சாம்ப புராணம் சூரிய சமயத்தைப்பற்றிக் கூறுவது. கலியுக முடிவில், திருமால் அவதரித்துச் செய்த பெருஞ் செயல்கள் கல்கி புராணத்தின் விஷயமாம். காளிதேவியின் பெருமையும் அவளை வணங்கு முறையும் காளிகா புராணத்தில் உணர்த்தப்படுகின்றன.

பொதுப்படக் கூறுமிடத்து, புராணங்களும் உப புராணங்களும் இலக்கிய நெறியில் மிகத் தாழ்ந்த தரத்தைச் சார்ந்தவை. ஒவ்வொரு தெய்வத்தின் பூஜகர்களுக்கும் பயன்படத்தக்க முறையில் அமைந்தவை. சரித்திரவுணர்ச்சிக்கும் ஒரு சில உதவுவன. இவற்றுள் ஒன்று நீலமத புராணம். இதில் நீலன் என்ற நாக அரசன் வரலாறு தரப்படுகிறது. காஷ்மீர தேசத்தின் பூர்வ சரித்திரமும், அத் தேசத்திலிருந்த பழக்க வழக்கங்களும் இதில் புலப்படுகின்றன. கி. பி. 1148-ல் வாழ்ந்த கல்ஹணர் தமது ராஜ தரங்கிணியில் நீலமத புராணத்தை எடுத்தாண்டு, அது தொன்மையான புராணம் என்று கூறுகிறார். எனவே, இப் புராணம் அவர் காலத்திற்கு மிக மிக முற்பட்டதாதல் வேண்டும். புராண வகைகளில் நேபாள வம்சாவளியும், நேபாள மாகாத்மியமும், வாக்வதி மாகாத்மியமும் கூறத்தக்கன. பசுபதி புராணத்தின் ஒரு பகுதி என்று வாக்வதி மாகாத்மியம்

கொள்ளப்படும். இவைகள் நேபாள தேசத்துச் சரித்திரத்தை யுணர்தற்குப் பயன்படக் கூடியனவே. முடிவாக, இப் புராண வரிசையில் ஜைமினி பாரதத்தின் அஸ்வமேதிக பருவம் குறிக்கத்தக்கது. இதில் அருச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் அஸ்வமேத யாகத்தில் குதிரைகளுடன் சென்ற வரலாறும், பல தேசங்களைப் பற்றிய வரலாறும் உள்ளன. ஸ்திரீ ராஜ்ய வரலாறு ஒன்று இதன்கண் காணப்படுகிறது. இதில் வரும் சந்திரஹாஸ உபாக்கியானம் உலகப் பிரசித்தமானது. சந்திர ஹாஸன் என்ற இளைஞனொருவன் அவனை அழித்தற்குக் கருதிய ஒரு கொடிய பகைவனது சூழ்ச்சியினின்றும் தப்பிய சரித்திரம் தான் இது. முடிவில் இவனைக் கொலைசெய்வதற்குக் கொடுத்த கடிதத்தை ஒரு பெண் மாற்றி எழுதியதால் அக் கொடியபகைவனே கொலையுண்ணுகிறான். இப்பகைவனது புத்திரன் கொலையுண்டான் என்றும் சரித்திர வேறுபாடு உண்டு. கடிதத்தை மாற்றி எழுதிய பெண் சந்திர ஹாஸனை மணக்கிறாள். இவன் பிற்பாடு பெரிய செல்வத்திற்கும் அதிகாரத்திற்கு முரியவனாகிறான். இதற்குக் காரணம் இவன் விஷ்ணு பக்தியில் சிறந்து சாளக்கிராமத்தை எப்பொழுதும் அணிந்திருந்தமையே என்று இப் புராணம் கூறும். முடிவில் சாளக் கிராமத்தின் பெருமையும், துளசியின் பெருமையும் உயர்வு நவிற்சி முறையில் உணர்த்தப்படுகின்றன. இது பாகவத புராணத்திற்குப் பிற்பட்டது என்பது தெளிவு.

தாந்திரிக இலக்கியங்கள் : புராணங்களிலே பிற்பட்டவற்றில் தாந்திரிக விஷயங்கள் பலவும் அங்கங்கே காணப்படுகின்றன. அவைகளாவன: சிவனுக்கும் பார்வதிக்கும் நிகழ்ந்த உரையாடல்கள், மந்திரங்கள், யந்திரங்கள், சாக்தமதக் குறிப்புக்கள், பெண் தேவதைகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் முதலியனவாம். இங்ஙனம் காணப்பட்ட

போதிலும், இப் புராணங்களுக்கும், இதிஹாஸங்களுக்கும் ஒரு தொடர்பு உண்டு. ஆனால், தாந்திரிக இலக்கியங்கள் ஒரு தனிவகை. இவற்றிற்கும் இதிஹாஸங்களுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. சில சமயத்தார்களுக்குத் தனித்துரிய நூல்களாகவே இவை உள்ளன. அவர்கள் கையாண்டுவரும் சங்கேதங்களும், தத்துவ ரகஸியங்களும் இவற்றில் கூறப்படுகின்றன. இவைகளை ஸம்ஹிதைகள் என்றும், ஆகமங்கள் என்றும், தந்திரங்கள் என்றும் உரைப்பர். பொதுப்பட ஸம்ஹிதைகள் வைஷ்ணவர்களுக்கும், ஆகமங்கள் சைவர்களுக்கும், தந்திரங்கள் சாக்தர்களுக்கும் உரியனவாகும். ஆனால், இவ்வழக்கு வேறுபாடு அறுதியானதன்று. இவை அனைத்தையும் தந்திரங்கள் என்ற பொதுப் பெயராலும் வழங்கி வருகின்றனர்.

தாந்திரிக இலக்கியங்களில் ஒரு பொது இயல்பு காணலாம். இவைகள் வேதத்தோடு முரண்படுவன என்று சொல்லுவதில்லை. இவ் வேதம் தற்காலத்தவர் உணர்தற்கு மிகவும் அரியது; இக் காரணத்தால் எளிதான மார்க்கம் ஒன்று இவ்விலக்கியங்களில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளன என்பர். மேலும், இவைகள் உயர்ந்த வருணத்தார்க்கு மட்டுமன்றி, தாழ்ந்த வருணத்தாராகிய சூத்திரர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் உரியன என்றும் கூறுவர். எனினும், குருவின் மூலமாய்த் தீக்ஷை பெற்றவர்களுக்கே ரகஸியமாக ஓதுதற்குரிய மந்திரங்களும் கொள்கைகளும் இவற்றில் நிரம்பியுள்ளன. சாதாரண மக்களுக்கு இவற்றை உபதேசித்தல் தகாது. ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும் ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்ற நான்கு பகுதிகள் காணப்படுமென்றல் மரபு. ஞான காண்டத்தில் அத்வைதச் சார்பான கொள்கைகளும் மந்திர சாஸ்திர விஷயங்களும், யந்திர சாஸ்திர விஷயங்களும் உணர்த்தப்படும். யோக காண்டத்தில் தியானவகை

களும், அவற்ருல் விளையும் அபூர்வ சக்திகளும் கூறப்படும். கிரியாகாண்டத்தில் தெய்வங்களுக்குக் கோயிலெடுக்கும் முறையைக் காணலாம். சரியா காண்டம் சடங்குகள், விழாக்கள், ஆசாரங்கள் முதலியனபற்றி அமைந்திருக்கும். ஆனல், இக் காண்டங்கள் ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும் தனித்தனியே காணப்படும் என்பதில்லை. இவைகளெல்லாம் கலந்த கலவைதான் பல தந்திரங்களிலும் உள்ளது. சைவ ஆகமங்கள்* 28 என்று கணக்கிடுவர். இவற்றைச் சிவபெருமான் உலகத்தோற்றத்தின் பின் அருளிச் செய்தனர் என்பர். ஒவ்வொரு ஆகமத்திற்கும் பல உபாகமங்கள் உண்டு.

அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள ஆகமம்
அஞ்சலி கூப்பி அறுபத் தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே.

(திருமந். 57)

இவற்றின் சாரத்தை நந்திக்கு உபதேசித்தனர் என்று திருமூலர் திருமந்திரம் கூறும்.

சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மில்தாம் பெற்ற
நவஆகமம் எங்கள் நந்திபெற்ருனே. (திருமந். 62)

---

* 1 காமிகம்
2 யோகசம்
3 சிந்தியம்
4 காரணம்
5 அசிதம்
6 தீப்தம்
7 சூக்ஷமம்
8 ஸகஸ்ரம்
9 அஞ்சுமான்
10 சுப்பிரபேதம்
11 விஜயம்
12 நிஸ்வாஸம்
13 ஸ்வயம்பூதம்
14 ஆக்நேயம்
15 வீரம்
16 ரௌரவம்
17 மகுடம்
18 வியலம்
19 சந்தாஞானம்
20 முகபிம்பம்
21 புரோத்கீதம்
22 லளிதம்
23 சித்தம்
24 சந்தானம்
25 சர்வோத்தமம்
26 பாரமேச்சுரம்
27 கிரணம்
28 வாதுளம்

நவ ஆகமங்களாவன:

பெற்றநல் ஆகமம் காரணம் காமிகம்
உற்றநல் வீரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரம்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே.

(திருமந். 63)

சிவாகமங்களில் இப்பொழுது கிடைப்பன சுமார் 20 ஆகமங்களே. உபாகமங்களுள் மிருகேந்திரமும், பௌஷ்கரமும் அச்சில் உள்ளன. இவ் ஆகமங்கள் கி. பி. 8-ம் நூற்றுண்டளவில் தோன்றியன என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.* வைஷ்ணவர்களுக்குரிய பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களிற் பன்னிரண்டு அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இப் பாஞ்சராத்திர ஆகமங்கள் முதன் முதலில் காஷ்மீரம் முதலிய வடநாட்டில் தோன்றிய போதிலும் தென்னுட்டிலேதான் இவைகள் மிகுந்த பிரசாரம் அடைந்தன. இவற்றுள் ஒன்ருகிய ஈஸ்வர ஸம்ஹிதையை இராமாநுஜரின் ஆச்சாரியராகிய யாமுனுசாரியர் எடுத்தாளுகிருர். இவ் வாச்சாரியர் கி. பி. 1040-ல் மரணம் எய்தினர். இராமாநுஜரே பௌஷ்கரம், பரமம், சாத்துவதம் என்னும் மூன்று ஸம்ஹிதைகளினின்று மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

சைவ பரமாகவும் வைஷ்ணவ பரமாகவுமுள்ள இவ் ஆகமங்களைத் தந்திரம் என்ற பெயரால் வழங்கிய போதிலும் இப் பெயரைச் சிறப்பாக வழங்குவது சாக்தர்களுடைய நூல்களுக்குத் தான். இவ் வகை நூல்களில் மிகமிக உயர்ந்த தத்துவங்களும், மிகமிகத் தாழ்ந்த கருத்துக்களும், ஆசாரங்களும் உள்ளன. இவற்றை

* Winternitz: History of Indian Literature Vol. I. p. 588, f. n.

உலகிற்கு நன்கு அறிவித்தவர் ஆர்தர் அவலான் என்ற புனை பெயர் பூண்ட ஸர் ஜான் உட்ராவ் (Sir John Woodroffe) என்பவர்தான். இவர் தந்திர நூல்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ச்சி முன்னுரை முதலியவற்றுடன் வெளியிட்டிருக்கிறார். மகா நிர்வாண தந்திரம் மிகச் சிறப்பாகக் கூறத்தக்கது. இதில் பஞ்ச தத்துவங்கள் உணர்த்தப்படுகின்றன. இத் தத்துவங்கள் ஒருவனது இக வாழ்வில் இன்பம் பெறுதலை நோக்கமாகக்கொண்டன. இத் தத்துவங்களாவன: மதுபானம், மாமிசம், மத்ஸியம், முத்திரை, மைதுனம் என்பன. இவற்றுள் 'முத்திரை' உலர்ந்த கிழங்கு முதலியவற்றைக் குறிக்கும்; மற்றவை வெளிப்படை. இந்தத் தத்துவங்களை மந்திரம் கிரியை முதலியவற்றால் தூய்மை யெய்தியவர்களே அனுஷ்டித்தல் தகும். மந்திரங்கள், ஐம், கிலிம் முதலிய பீஜங்கள், தாமிரத் தகடு முதலியவற்றில் வரைந்த யந்திரங்கள், விரல்கள் முதலியவற்றால் செய்யப்படும் முத்திரைகள், மந்திரங்களுடன் வலது கை விரல்களையும் வலது உள்ளங்கையையும் பல வேறு உறுப்புக்கள் மீது வைத்தலாகிய நியாஸங்கள்: இவற்றால் தேவியைப் பிரீதி செய்து ஒருவன் சாதகனாகிறான். தேவி யாராதனமே இம் மதத்தில் முக்கியமானது. பக்தனது இதய கமலமே தேவியின் அரியாசனமாகும். இக் கமலத்தினின்றும் வடிகின்ற அமிர்தமே தேவியின் பாதங்களைக் கழுவுதற்குரிய நீர்; பக்தனது மனமே அர்ப்பிக்கப்படும் பொருள். எப்பொழுதும் சலனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அவனது ஐம்பொறிகளும் சிந்தனைகளுமே நடனங்கள். தன்னை மிழுந்த விரக்தி நிலை முதலியவை புஷ்பங்கள். முற்கூறிய பஞ்ச தத்துவங்களால் தேவிக்குப் பலியிடுதல் நிகழும். சில உயர்ந்த லட்சியங்களும் இந்தத் தந்திரத்தில் காணப்படுகின்றன. இல்லறத்தில் அமைந்தவன் பொய் சொல்லுதல் கூடாது; வஞ்சித்தல் கூடாது; தேவதைகளையும்

அதிதிகளையும் பூசிப்பதில் எப்பொழுதும் ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும்; தாயையும் தந்தையையும் கண்ணில் தோன்றும் தெய்வங்களாகப் பாவிக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு எல்லா வகையாலும் தொண்டு புரிதல்வேண்டும். பிராணன் போவதாயிருந்தாலும் தாய்க்கும், தந்தைக்கும், மகனுக்கும், மனைவிக்கும், அதிதிக்கும், சகோதரனுக்கும் உணவளித்தன்றித் தான் உண்ணுதல் கூடாது. இல்லறத்தில் இருப்பவன் தன் மனைவியை ஒருபொழுதும் தண்டித்தல் கூடாது. அவளைத் தாயைப்போல் போற்றுதல் வேண்டும். அவள் கற்பிற் சிறந்து தன்னைப் பேணி வருவாளானல், தனக்குப் பெருந்துன்பம் நேரிட்டகாலத்தும் அவளைக் கைவிடுதல் கூடாது.

இதில் இரண்டு வகையான மணவினை கூறப்படுகிறது: ஒன்று பிரம மணம். இது அந்தணர் விதித்துள்ள விதியைப் பின்பற்றிச் செய்யும் மணமாகும். பிறிதொன்று சைவ மணம். இது சில காலம் மட்டுமே தம்பதிகள் ஒன்றி வாழும் மணமாகும். உபதேசம் பெற்ற உட் கூட்டத்தினரே இம் மணத்தை அனுசரிக்கலாம். இவ் வகை மணத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் பிதிரார்ச்சிதத்திற்கு உரியவர்கள் அல்லர்.

குலார்ணவ தந்திரமும் மிகவும் போற்றப்படுகிறது. குலாசாரத்திற்கு முன்பு அறுவகை ஆசாரங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அவ் ஆசாரங்களாவன: வேதாசாரம், வைஷ்ணவாசாரம், சைவாசாரம், தக்ஷிணசாரம், வாமாசாரம், சித்தாந்தாசாரம் அல்லது யோகாசாரம் என்பன. குலாசாரத்தில் யோகமும் போகமும் உள்ளன. எனவே, ஐம்பொறிகளையும் அடக்கியவனே இவ் ஆசாரத்தைக் கைக்கொள்ளத்தக்கவன். இதன்படி அந்தணன் எல்லாக் காலத்தும் மதுபானம் செய்யவேண்டும். க்ஷத்திரியன் போர் தொடங்கும் முன்பு குடித்தல்வேண்டும். வைசியன்

பசு வாங்கும்பொழுதும், சூத்திரன் அபரக்கிரியை செய்யும்பொழுதும் குடிக்கவேண்டும். இந்தத் தந்திரத்தின் 7-ம் அத்தியாயத்தில் 'தீக்ஷை பெற்றவன் குடிக்க வேண்டும், குடிக்க வேண்டும்; மேன்மேலும் குடிக்க வேண்டும்; பூமியில் விழுமளவும் குடிக்கவேண்டும்; எழுந்த பின்பு மீண்டும் குடிக்கவேண்டும். அப்பொழுது அவனுக்கு மறு பிறப்பில்லை' என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

'ஆகமம்' என்பது சிவன் பார்வதிக்கு உபதேசம் பண்ணியதற்குப் பெயராகும். இவ் வண்ணமே பார்வதி சிவனுக்குச் சொல்லியதாகவுள்ளதற்கு 'நிகமம்' என்று பெயர். நிகமத்திற்கு உதாரணமாக குல சூடாமணி என்ற தந்திரத்தைக் கூறலாம். வேறொரு முக்கியமான தந்திரம் பிரபஞ்ச சார தந்திரம் என்பர். இதனை ஆதி சங்கராச்சாரியார் இயற்றியது என்பர். இது உண்மையாகத் தோன்றவில்லை. தந்திர ராஜ தந்திரம் என்ற ஒரு நூலும் உள்ளது. இதில் யந்திரங்கள் அமைக்கும் விதிகள் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஸ்ரீ யந்திரம் இயற்றும் முறை முதலியனவும் கூறப்படுகிறது. இந்த யந்திரத்தின் சார்பில் தியானம் பண்ணுபவன் உலக முழுதும் தேவிமயம் என்பதனை உணர்வான் என்பர்.

மேற்கூறியன போன்றவையே யன்றி, தாந்திரிக பத்ததி, கிரியை முதலியவற்றைக் கூறும் எண்ணிறந்த தந்திர நூல்களும் உள்ளன. பொதுவாகவே புராணங்களும் தந்திரங்களும் கற்று இன்புறுதற்குத் தக்கனவல்ல. வடமொழியில் வல்லவரல்லாத ஆசிரியர்கள் இவற்றை இயற்றியுள்ளார்கள். ஆனால், இலக்கிய வரலாற்றிற்கும் சமய வரலாற்றிற்கும் இவை பயன்படுகின்றன. இவற்றைச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் புறக்கணித்தல் கூடாது.

இதுகாறும் இந்து சமயத்திற்குரிய வேதம் முதலிய இலக்கியங்களைப் பற்றிக் கூறினோம். இவ்வேதங்கள் சரித்திரத்திற்கு முற்பட்ட பூர்வகால நிலைமையைப் பற்றி நமக்கு விளக்கின. பௌத்த சமயத்திற்குரிய இலக்கியங்களோடுதான் சரித்திர காலம் நமக்குத் தொடங்குகிறது என்று சொல்லலாம். புத்தருடைய காலம் கி. மு. 535 முதல் 485 வரை என்று பற்பல சான்றுகளால் துணியப் பட்டுள்ளது. இப் பெரியாரால் நிறுவப்பட்ட சமயம் உலகத்துள்ள மூன்று பெரும் சமயங்களுள் ஒன்றாகும். வடகீழ் இந்தியாவிலுள்ள கங்கைப் பிரதேசத்தில் தான் இவர் தமது சமயத்தைப் பிரசாரம் செய்து வந்தது. மகத நாட்டிலும் கோசல நாட்டிலும் இவர் ஊர் ஊராகத் திரிந்து தமது மதக் கொள்கைகளை உபதேசித்து வந்தனர். இவருக்குப் பல சிஷ்யர்களும் இந்தப் பிரதேசத்தில் தான் முதன் முதலாக ஏற்பட்டனர். ஏறத் தாழ ஐம்பது ஆண்டுகளாக இவர் மதப் பிரசாரம் செய்து வந்தனர்.

இப் பிரசார வேலையில் ஏதேனும் இலக்கிய முயற்சிகள் இவர் செய்தாரா என்ற கேள்வி இயல்பாக எழக் கூடியதே. இல்லை என்பது தான் உறுதியான விடை. பாலி மொழியில் பௌத்த சமய வேதமாகிய திரிபிடகத்திலுள்ள பல உபதேசங்களும் பொன்மொழிகளும் இவர் வாய்ப் பிறப்புக்களே என்று சொல்லப்பட்டுள்ளன. இன்ன இடத்தில், இன்ன காலத்தில், இன்ன சந்தர்ப்பத்தில் இவர் அவற்றைக் கூறினார் என்றும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இவற்றுள் எல்லாம் புத்தர் நேரடியாக அருளியவை எது என்று துணிய இடமேயில்லை. இவர் எழுதியதாக யாதொன்றும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், ஒரு சில பொருள்கள் இவர் சொல்லியபடியே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன என்று நாம் கருதலாம். நால் வகை வாய்மைகள், எண்வகை ஆரிய

நெறிகள் முதலியன சிறிதும் வேறுபாடின்றி ஒரே படித்தாகப் பல நூல்களிலும் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவைகளும் பிக்குக்களுக்குரிய பத்துவகை நியமங்கள் முதலியனவும் புத்தர் அருளியபடியே இப்போதும் வழங்கி வருகின்றன என்று ஒருவாறு துணியலாம்.

பௌத்த சமயத்திற்குரிய பூர்விக இலக்கியங்கள் அனைத்தும் தொகை நூல்களாகவே உள்ளன. புத்தருடைய உபதேசங்கள், உரையாடல்கள், பொன் மொழிகள், செய்யுட்கள், கதைகள், சங்க விதிகள் முதலிய அனைத்தும் தொகைகளே. திரிபிடகம் என்று சொல்வதுதானும் இத் தொகைகள் அனைத்தும் அடங்கிய ஒரு பிண்டமேயாகும். இவைகள் தொகுக்கப் பெறுவதற்கு முன் இலக்கிய முயற்சிகள் மிகுதியாக நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். இவற்றின் பகுதிகளும் பற்பல காலத்தில் தோன்றியனவாதல் வேண்டும் புத்தர் நிர்வாணம் அடைந்து சில வாரங்களுக்குள் பிக்குக்களின் சங்கம் ஒன்று இராஜ கிருஹத்தில் கூடி, தம்மங்களையும், விநயங்களையும் வரையறுத்தது என்று சொல்லப் படுகிறது. தம்மம் (தர்மம்) என்பது மதக் கொள்கைகள். விநயம் என்பது பௌத்த சங்கத்தின் ஒழுக்க நியமங்கள். இந்தச் சங்கத்தின்பின், புத்த நிர்வாணத்திற்கு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், வைசாலியில் இரண்டாம் சங்கம் கூடியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இக் கூட்டத்தில் சங்க நியமங்களில் புகுந்து விட்ட பத்து வகை வழுக்களைக் களைந்தனர் என்பர். மிகப் பிற்பட்ட வரலாறு ஒன்றில் இக் கூட்டம் எட்டு மாதங்கள் நடைபெற்றது என்றும், இங்கே தரும பரிசிலனை நன்கு நிகழ்ந்தது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. பின்னர் மூன்றாவது சங்கம் ஒன்று அசோக சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் பாடலிபுரத்திலே நிகழ்ந்தது என்பர். இக் கூட்டத்தில் பௌத்த சமயத்திற்குரிய

திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்டன என்று இலங்கைச் சரித்திரங்கள் கூறும். ஆனால், இச் சக்கரவர்த்தியின் சிலா சாசனங்களில் இச் சங்கங்களைக் குறித்து யாதொரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. எனினும், இவரது காலத்தில் தருமங்களும் சங்க நியமங்களும் ஒழுங்கு படுத்தப் பட்டன என்று நாம் கொள்ளலாம். இச் சங்கத்தின் தலைவர் திஸ்ஸா என்பவர். இத் தலைவர் பௌத்த சமயத்தை வடக்கிலும் தெற்கிலும் பரவச் செய்தனர். அசோக சக்ரவர்த்தியின் தம்பி அல்லது மைந்தர் என்று சொல்லப்படும் மஹிந்தா என்பவர் இவரது சிஷ்யருள் ஒருவர். மஹிந்தாதான் இலங்கைக்கு பௌத்த சமயத்தைக் கொணர்ந்தவர் என்று கூறுவர்.

இச் சமய தத்துவங்கள் முதலில் எழுதாக் கிளவியாய் வாய்ப் பிறப்பாக வழங்கிவந்தன என்றும், பின்னர் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் வட்டகாமணி என்ற சிங்கள அரசன் காலத்தில் எழுத்து வடிவில் அமைந்தன என்றும் கூறுவர்.

இச்சங்கக் கொள்கைகள் முதலியன திரிபிடகம் என்று தற்காலத்தில் வழங்கும் மூன்று நூல்-தொகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. பிடகம் என்பதற்கு, பெட்டி அல்லது கூடை என்று பொருள். மூவகைப் பிடகங்களாவன: விநய பிடகம், ஸூத்த பிடகம், அபிதம்ம பிடகம் என்பன. இவற்றுள்.

1. விநய பிடகம் என்பது சங்கத்தாரின் ஒழுக்க நியமங்களைப் பற்றிக் கூறுவது.

---

1. தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சங்கம் என்ற பெயர் வழக்கும், அது தலை, இடை, கடை என மூன்றுகும் எனக் கூறும் செய்தியும் பௌத்த சங்க வரலாற்றோடு ஒப்பிடத் தக்கன.

2. மஹிந்தா என்ற பெயர் மஹேந்திரன் என்றதன் திரிபு. இப் பெயர் தமிழ்நாட்டிற்குப் புதியதன்று. 'ஆலஞ்சேரி மயிந்தன் என்ற ஒரு வள்ளலைக் குறித்துத் தமிழ் நாவலர் சரிதையில் வருவது இங்கு அறியத் தக்கது.

2. ஸுத்த பிடகம் என்பது உபதேசங்களையும் அவற்றின் விளக்கங்களையும் கூறுவது. இங்கே ஸுத்தம் (சூத்திரம்) என்பது உபதேசம் அல்லது பிரசங்கம் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. பௌத்த தருமத்திற்குரிய பொருள்கள் பற்றி உரையாடல் முறையில்வரும் விளக்கங்களும் இப் பெயரே பெறும். இவ் விளக்கங்களை ஸுத்தாந்தம் (சூத்திராந்தம்) என்றும் கூறுவர்.

3. அபிதம்ம பிடகம் என்பது பௌத்த தருமத்தின் நுணுகிய பொருட் பாகுபாடுகளை விளக்குகின்றது.

இப் பகுப்பேயன்றி வேறொருவகைப் பகுப்பும் கூறப்படுகிறது. பௌத்த நூல்கள் ஒன்பது அங்கங்களாகவும் பிரிக்கப் பட்டிருந்தன

1.	ஸுத்தம்:	உரை நடையில் அமைந்த உபதேசங்கள்.
2.	கெய்யம்:	உரையும் பாட்டுமாக அமைந்த உபதேசங்கள்.
3.	வெயாகரணம்:	விளக்கங்கள் அல்லது வியாக்கியானங்கள்.
4.	காதை:	செய்யுட்கள்.
5.	உதானம்:	கட்டுரைகள்.
6.	இதி உத்தகம்:	'இவ்வாறு புத்தர் அருளினர்' என்று தொடங்கும் சிற்றுரைகள்.
7.	ஜாதகம்:	புத்தருடைய பூர்வஜன்ம வரலாறு பற்றிய கதைகள்.
8.	அற்புத தர்மம்:	அற்புதச் செயல்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள்.
9.	வெதல்லம்:	வினவும் விடையுமாக அமைந்த உபதேசங்கள்.

திரிபிடகங்கள் பாலி மொழியில்தான் இப்பொழுது உள்ளன. ஆனால், கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டில், அசோகர்

காலத்தில் மாகதி மொழியில் வழங்கிய பௌத்த நூல்களோடு இப் பாலிமொழியிலுள்ள பிடகங்கள் பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளன என்றே நாம் கருதலாம். இம் முடிவிற்குச் சிறந்த சான்று அசோகனது சிலா சாசனங்களேயாம். முக்கியமாக கி. மு. 249-ல் பொறிக்கப்பட்ட பைராட் கல்வெட்டில் 'புத்தர் அருளியனவெல்லாம் செம்மையாக அமைந்தனவே' என்று கூறி, ஏழு புத்த வசனப்பகுதியின் பெயர்களைத் தந்து அவற்றை அனைவரும் கற்கவேண்டும் என்று அசோகர் வற்புறுத்துகிறார். இப் பகுதி ஸுத்த பிடகத்தில் உள்ளது. சாஞ்சியிலுள்ள ஸ்தூபங்களில் பலவகைச் சித்திரங்களும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் ஜாதகக் கதைகளைப் புலப்படுத்துகின்றன என்பதில் சிறிதும் ஐயமே இல்லை. அன்றியும் சாஞ்சியிலும் பார்குத்திலும் காணும் சிலா சாசனங்கள் ஸுத்தம் ஓதுபவர்களை 'மானி'கள் என்ற பெயரால் வழங்குகின்றன. இவ்வாறே 'பேடகி' என்று பிடகங்களை உணர்ந்தவனையும், 'தம்மகதி' என்று சமயக் கொள்கைகளை உபதேசிப்பவனையும் இச் சிலாசாசனங்கள் வழங்குகின்றன. இவைகளெல்லாம் பௌத்தத் திருமுறைகளின் தொன்மையை நன்கு விளக்குகின்றன. அன்றியும் மத்திய ஆசியாவில் சமீபத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சில வடமொழி நூல்களும் இத்திருமுறைகளின் தொன்மைக்குச் சான்று பகர்கின்றன. திபெத் மொழியிலும் சீன மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பௌத்த நூல்களும் பிறிதொரு வகைச் சான்றுகளாம்.

I. விநய பிடகம்

இனி, திரிபிடகங்களின் பாகுபாடுகளை நோக்குவோம். முதலாவது விநய பிடகத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். ஆனால், ஸுத்த பிடகத்திற்கு இது முற்பட்டதென்று கொள்ளுதல் தக்கதன்று. பௌத்த சமயத்தி

னர் விநயபிடகம்தான் தலைமை பெற்றதாகக் கொண்டுள்ளனர். இவ்விநயபிடகம், மூன்று வகை நூல்—தொகுதிகளை உடையது. அவையாவன: ஸுத்த விபங்கம், கந்தகை, பரிவாரம் அல்லது பரிவார பாடம். இவற்றுள் முதலிரண்டும் இரண்டிரண்டுவகைப்படும். மகா விபங்கம், பிக்குணி விபங்கம் என்பவை இரண்டும் ஸுத்த விபங்கத்தில் அடங்கியவை. மகா வக்கம், சுள்ள வக்கம் என்பவை கந்தகையில் அடங்கியவை.

- விநயபிடகம்
  - ஸுத்த விபங்கம்
    - மகாவிபங்கம்
    - பிக்குணி விபங்கம்
  - கந்தகை
    - மகா வக்கம்
    - சுள்ள வக்கம்
  - பரிவாரம்

விநய பிடகத்தின் உயிர் நாடியாகவுள்ளது பாடி-மொக்கம்* என்பதாகும். இது பௌத்த சங்கத்தினர் ஒழுக வேண்டும் நியமங்களில் வழுவாதவாறு, வழுக்களை எண்ணிட்டுத் தொகுத்துக் கூறி, அவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தமும் விதிப்பதாம். இந்நியமங்கள்தான் பௌத்த சங்கத்தினர்க்கு ஒற்றுமையை விளைவிப்பதாகும். பாடி-மொக்கம் என்ற தொடர் பலவாறாக விளக்கப்படினும் அதற்குரிய பொருள் நிறைவேற்றுவதாகக் கூறிய உறுதிமொழி என்பதாம். அதாவது நிறைவேற்றுதற்கு உரிய நிபந்தனைகளையே பாடி-மொக்கம் என்றனர் என்று வின்டர் நிட்ஸ் கருதுகிறார். பாடி-மொக்க நியமங்களுக்கு அடங்கி ஒவ்வொரு பிக்குவும் ஒழுகவேண்டுமென்று அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. இந்த நியமங்கள்,

1. பாடி-மொக்கம் தமிழிலுள்ள பாடி காவல் என்பதனோடு ஒப்பிடற்பாலது.

பிக்கு-சங்கத்தின் முன்னிலையில் தாம் வழுவிய குற்றத்தை வெளிப்படையாகப் பௌர்ணமி, அமாவாசை என்ற இரண்டு தினங்களிலும் சொல்லுவனவாக உள்ளன. இந்த அவசரத்தில், பிக்குத் தலைவர் எட்டு வகையான பாவச் செயல்களைக் கூறி, அவற்றுள் எதனையேனும், தம் முன்னிலையில் கூடியிருப்பவர்களில் யாரேனும், செய்த துண்டா என்று வினவுவர். செய்ததுண்டாயின் தமது குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுவாராம். இதற்கு உபோசதம் என்று பெயர். பாடி-மொக்கத்தில் முதன் முதல் 152 விதிகள் இருந்தன. பிற்பாடு இத் தொகை 227 ஆக விரிவுபட்டது. இவ்விதிகள் ஸுத்த விபங்கத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. உண்மையில் இவ் விபங்கம் பாடி-மொக்கத்தில் காணும் விதிகளுக்கு வியாக்கியானமே யாகும். ஒவ்வொரு ஸுத்தத்திலும் ஒவ்வொரு நியமம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு முன்னுரையாக அந்நியமம் தோன்றிய இடம் சந்தர்ப்பம் முதலியன விளக்கப்படுகின்றன.

மகா விபங்கத்தில் எட்டு வகைக் குற்றங்கள் பற்றி எட்டு அதிகாரங்கள் உள்ளன. பிக்குக்களுக்குப் பாடி-மொக்கம் இருப்பதுபோல, பிக்குணிகளுக்கும் உண்டு. பிக்குணி விபங்கம் என்று பெயர் பெறுவது இதுவே. ஆனால், இது மிகச்சுருங்கிய நூல். இதற்கு வியாக்கியானமும் உள்ளது.

கந்தகை என்பது பகுதி என்று பொருள்படும். பிக்குக்களும், பிக்குணிகளும் தினசரி பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்கங்களைக் கூறுவதுடன், சங்கத்தினர் கைப்பற்ற வேண்டும் விதிகளையும் இது விளக்குகிறது. இதனால் ஸுத்த விபங்கத்தின் தொடர்ச்சியே கந்தகை என்று கூறலாம்.

இதிலுள்ள மகா வக்கத்தில் பத்துப் பகுதிகள் உள்ளன. இவற்றில் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்தற்குரிய நியமங்களும், உபோசத நியமங்களும் மழைக்காலத்தில் ஒழுக வேண்டும் ஒழுகலாறுகளும் அதன் இறுதியில் நிகழும் பவாரணக் கொண்டாட்டமும் சொல்லப்படுகின்றன. அன்றியும் செருப்பு அணிய வேண்டும் முறைகள், ஆசனம், வாகனம் முதலியவற்றிற்குரிய வசதிகள், பிக்குக்களுக்குக்கொடுக்கவேண்டும் மருந்து, ஆடைகள் முதலியன, இவைகளும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. கடைசியாக, சங்கத்தினர்க்குள் நீதிபரிபாலன முறைகளும் கொள்கை முரண்பாடுஏற்பட்டால் அதை நெறிப்படுத்த வேண்டும் நியமங்களும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

சுள்ள வக்கத்தில்[1] சிறுதர விஷயங்கள் பற்றி விதிக்கப்பட்டுள்ள சிக்ஷைகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. இதிலுள்ள முதல் ஒன்பது பகுதிகள் பிக்குக்களுக்கும் பத்தாவது பகுதி பிக்குணிகளுக்கும் உரியன. 11-ம் பகுதியிலும் 12-ம் பகுதியிலும் இராஜகிருஹத்தில் நடந்த சங்க வரலாறும், வைசாலியில் நடந்த சங்க வரலாறும் முறையே உணர்த்தப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு பகுதிகளும் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு பிற்சேர்வேயாகும்.

கந்தகைகள், பொதுப்பட நோக்குமிடத்து, பிற்பட்ட காலத்தன என்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில், பூர்வத்தில் அமைந்த ஒழுக்க நியதிகள் இவற்றில் மிகவும் தளர்த்தப் பட்டிருக்கின்றன. ஊர் நடுவே சென்று பிச்சை எடுத்து உண்ணவேண்டும் என முன்பு பிக்குக்களுக்கு விதிக்கப் பட்டிருந்தது. இப்போது உண்ணுதற்கு யாரேனும் விரும்பி அழைத்தால் செல்லலாம் என்று அனுமதிக்கப்

---

1. சுள்ளம் என்பதும் குள்ளம் என்பதும் ஒரு பொருளன.

பட்டது. பூர்வத்தில், உடுத்துக் களைந்த கந்தைகளையே உடையாக அணிதல் வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது பஞ்சினாலியன்ற ஆடை, பட்டாடை முதலியன கூட அணிந்து கொள்ள லாம் என்று அனுமதிக்கப்பட்டது. முதலில் மரத்தின் அடியில் தங்கி வாழ வேண்டும் என்று பிக்குவுக்கு விதிக் கப்பட்டது. இப்பொழுது வீடுகளிலும் குடிசைகளிலும் குகைகளிலும் வசிக்கலாம் என்று அனுமதி பிறந்தது. முதலில் சிறுநீர் தான் முக்கிய மருந்தாயிருந்தது. இப் பொழுது வெண்ணெய், எண்ணெய், தேன் முதலியவற்றை யும் உட்கொள்ளலாம் என்று அனுமதிக்கப்பட்டது. இவை போன்ற காரணங்களால், கந்தைகள் பிற்பட்டன என்பது உறுதியாகிறது.

ஆனால், இதன் மகா வக்கத்தில் புத்தர் வரலாற்றில் மிகப் பழமையான பகுதிகள் சில காணப்படுகின்றன. யஸன் என்பவனது சரித்திரம் இவற்றுள் ஒன்று. ஆடல், பாடல்களில் வல்ல பெண்களிடையே இரவு முழுதும் கழித்து, செல்வத்திலே இந்த யஸன் வளர்ந்து வந்தான். ஒரு முறை இரவில் தன்னோடு சயனித்திருந்த பெண்கள் அவசமாய்ப் பலவித அலங்கோல நிலையில் படுத்திருப் பதைக் கண்டு வெறுப்புற்றுப் புத்தரிடம் சரண் புகுந்து. பிக்குவாக மாறினன். இச்சரித்திரத்தைப் பின்வந்த வர்கள் புத்தரோடு இயைத்து, புத்தரே இவ்வாறு செய்த வர் என்று கதை வளர்த்துவிட்டனர். இதுபோன்று பற் பல சரித்திரங்கள் மகா வக்கத்தில் காணப்படுகின்றன. வாரணாசியில் நிகழ்ந்த உபதேசம் முதலியனவும் இம்மகா வக்கத்தில் உள்ளன. இவ் வக்கத்தின் பிற்பகுதியில் புத்தர் தமது நகரத்திற்கு மீண்டதும் அங்கே தமது புத்திரனாகிய இராகுலனைப் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்த்த தும் கூறப்படுகின்றன.

சுள்ள வக்கத்தில் அநாத பிண்டகன் என்ற பெருஞ் செல்வனது வரலாற்றைக் காணலாம். சங்கத்திற்கு ஓர் ஆராமம் உதவியவன் இவனே. அன்றியும் புத்தருக்குப் பகைவனுய்த் தோன்றிய தேவதத்தன் வரலாறும், சங்கத்தில் பிக்குணிகள் சேர்க்கப்பட்ட வரலாறும் இதன் கண் உள்ளன.

முன்னுரையாக அமைந்த வரலாற்றுப் பகுதிகளில் பல சிறந்த சரித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒரு சில, பிக்குக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உதவ வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன. வேறு சில, முற்காலத்து மக்களது தினசரி வாழ்க்கையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக உபாலி என்ற சிறுவனது சரித்திரத்தைக் கூறலாம். இச்சிறுவன் எவ்வகை வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று இவனது பெற்ருேர்கள் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினர். எழுத்து வேலையை மேற்கொண்டால் கை நோகும்; கணக்கு வேலையிலே மார்பு வலி உண்டாகும்; சித்திரம் எழுதுவதிலே கண்கள் கெட்டுப் போய்விடும். ஆகவே, பிக்கு வாழ்க்கையை அவன் மேற்கொள்ளும்படி செய்தலே தக்கது இதைக் காட்டிலும் சிறந்த ஜீவனுேபாயம் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். ஒரு சில கதைகள் நாகரிக வரலாற்றை உணர்த்துவதுடன் நகைச்சுவை சிறந்தும் காணப்படுகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக, மகா வக்கம் 8-ம் பகுதியில் காணப்படும் ஜீவக வைத்தியனது வரலாற்றைக் கூறலாம். இவ்வரலாற்றில் இவனது மதிவன்மையும் சாமர்த்தியமும் புலனுகின்றன.

இக் கதை போன்றவையேயன்றி ஒழுக்கநியமம் முதலியவற்றைக் கூறுமிடத்தும் எளிய முறையில் வேடிக்கையாக அமைந்த கதைகளையும் காணலாம். இம் முறையில் கூறியவற்றுள் ஒன்று வருமாறு :

பிக்குக்களே! வெகு காலத்திற்கு முன்பு இமயமலைச் சாரலில் பெரிய ஆலமரம் ஒன்று இருந்தது. அதன் அருகே ஒரு புறா, ஒரு குரங்கு, ஓர் யானை: இவை மூன்றும் மிக்க நட்புரிமை கொண்டு வாழ்ந்து வந்தன. ஆனால் ஒன்றை யொன்று கௌரவியாமலும், நம்பிக்கை யின்றியும், மரியாதை யின்றியும் வாழ்ந்தன. ஒரு முறை தமக்குள் எது வயதில் மூத்தது என்று ஆராயத் தொடங்கின. அவ்வாறு ஆராயத் தொடங்கி, மூன்றிலும் மூத்துள்ளதனைக் கௌரவித்து வணங்கி வாழ்வோம் என்றும், அதன் சொற்படி ஒழுகுவோம் என்றும் இவைகள் தமக்குள் உறுதி கூறின. இதன்படி புறாவும் குரங்கும் யானையினிடத்தில், 'நண்பனே! உனது நினைவு எவ்வளவு தூரம் செல்லுகிறது?' என்று கேட்டன. அதற்கு யானை, 'நண்பர்களே! நான் சிறுவனாயிருந்த பொழுது இந்த ஆலமரத்தின் மேலே நடந்திருக்கிறேன்; அதை எனது பெருந் தொடைகளுக்கு இடையே வைத்திருக்கிறேன். அதனுடைய உச்சிக் கொம்பு என் வயிற்றைத் தடவும் அளவுதான் உயர்ந்திருந்தது' என்று கூறியது. பின்னர் புறாவும் யானையும் சேர்ந்து குரங்கினிடத்தில் இக்கேள்வியைக் கேட்டன. 'நண்பர்களே! நான் சிறுவனாயிருக்கும் பொழுது ஒரு முறை பூமியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கிருந்தபடியே இவ் ஆலமரத்தின் உச்சிக் கொம்பைக் கறித்துத் தின்றிருக்கிறேன். இவ்வளவு தூரம் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது' என்று குரங்கு கூறிற்று.

பிற்பாடு, குரங்கும் யானையும் சேர்ந்து இக்கேள்வியைப் புறாவினிடத்தில் கேட்டன. அது 'நண்பர்களே! அதோ காணும் வெளியிடத்தில் முன்பு ஒரு பெரிய ஆலமரம் இருந்தது. ஒரு நாள் நான் அதன் பழமொன்றைத் தின்று அதன் விதையை எச்சமாகக் கழித்தேன். அந்த விதையிலிருந்துதான் இந்தப் பெரிய ஆலமரம் உண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் உங்கள் இருவரைக் காட்டிலும் நான்தான் மிக மூத்தவன்' என்று கூறியது. இதைக் கேட்டதும் யானையும் குரங்கும் அந்தப் புறாவைப் பார்த்து, 'நீ தான் நமக்குள் மூத்தவன். ஆதலால், இன்று முதல் உன் சொற்படி கேட்டு, உன்னைக் கௌரவித்து வணங்கி வருவோம்' என்று சொல்லின.

இந்தக் கதை புத்தர் கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சிறந்த தூய ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய வரலாறுகளும் அங்கங்கே காணப்படுகின்றன. இதற்கு உதாரணமாகத் தீர்க்காயு என்பவனது சரித்திரத்தைக் கூறலாம். இவன் தனது பெற்றோர்களைக் கொன்றுவிட்ட பிரமதத்தன் என்ற அரசன் மீது பழிக்குப் பழி வாங்கும் கருத்துடையவனாகப் பெரிதும் முயன்று வந்தான். ஒரு முறை பிரமதத்தன் இவன் கையில் சிக்கிக்கொள்ள நேர்ந்தது. அத்தருவாயில் அவனைக் கொல்வதற்காக எடுத்த வாளை மீண்டும் உறையிலிட்டுப் பழி தீர்க்கும் எண்ணத்தை அறவே கைவிட்டுவிட்டான்.

இவ்வகை வரலாறுகளேயன்றி, சிறந்த உவமானங்களும் உபதேசங்களின் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, சுள்ள வக்கத்தில் (IX, 1) கடலுக்குரிய எண்வகைக் குணங்களும் பௌத்த தர்மத்திற்கும் சங்கத்திற்குமுரிய எண்வகை இயல்புகளோடு ஒப்பிடப்படுகின்றன. இந்த இடத்தில்தான் ஒரு பிரபலமான கருத்துக் காணப்படுகிறது:

> பிக்குக்களே! பெரிய சமுத்திரத்திற்கு ஒரே சுவைதான் உண்டு. அதுதான் உவர்ப்புச் சுவை. இதுபோல, பிக்குக்களே! நமது சமயத்திற்கும், ஒழுக்க நியமங்களுக்கும் ஒரே ஒரு சுவைதான் உண்டு. வீடுபேறு என்பதுதான் அந்தச் சுவை.

விநயபிடகம் வேதத்தைச் சார்ந்த பிராமணங்களோடு ஒருவாறு ஒப்பிடத் தக்கது. இவையிரண்டிலும் விதியும், பொருள் விளக்கமும் (அர்த்த வாதம்) அடுத்தடுத்துக் காணப்படுகின்றன. விநயபிடகத்துப் பொருள்விளக்கப் பகுதி பரிபாஷை மயமாகவுள்ளது; ஆனால் அங்கங்கே சிறந்த கதைப் பாடல்களும் உள்ளன.

விநய பிடகத்தின் இறுதிப் பகுதியாகவுள்ள பரிவாரம் மிக மிகப் பிற்பட்டது. இதனை இயற்றியவர் இலங்

கையிலுள்ள ஒரு பிக்குவாக இருக்கவேண்டும் என்று வின்டர் நிட்ஸ் கருதுகிறார். இதிலே வினாவிடைகள், அகராதிகள், பிற்சேர்வுகள் முதலியன காணப்படுகின்றன. வேதம், வேதாங்கங்களிலுள்ள அனுக்கிரமணிகளோடும், பரிசிஷ்டங்களோடும் இப் பகுதியை ஒப்பிடலாம். இவை முழுவதும் கேள்வியும் விடையுமாக அமைந்திருப்பது அபிதம்ம பிடகத்தை நமக்கு ஞாபக மூட்டுகிறது. இரண்டும் ஒரே காலத்தில் தோன்றியனவாகலாம்.

II. ஸுத்த பிடகம்

பௌத்த சங்கத்தைக் குறித்துச் சிறந்த ஆதாரமாக விநயபிடகம் அமைந்திருத்தல்போல, பௌத்த தருமத்தைக் குறித்துச் சிறந்த ஆதாரநூலாக விளங்குவது ஸுத்த பிடகமாகும். 'ஸுத்த' என்ற பாலிச் சொல் சூத்திரம் என்பதேயாம். இதிலே உரையாடல்களும், கதைகளும், பொன்மொழிகளும், கவிதைகளும் காணப்படுகின்றன. பௌத்த சமயத்தால் விளைந்த மிகச் சிறந்த இலக்கியமாகவும் இது கருதத்தக்கது.

ஸுத்த பிடகத்தில், ஐந்து நிகாயங்கள் அல்லது தொகுதிகள் உள்ளன. முதல் நான்கு நிகாயங்களில்

---

1. ஸுத்த பிடகம்

- தீக நிகாயம்
- மஜ்ஜிம நிகாயம்
- ஸம்யுத்த நிகாயம்
- அங்குத்தர நிகாயம்
- குத்தக நிகாயம்

1. குத்தகபாடம்
2. தம்ம பதம்
3. உதானம்
4. இதிவுத்தம்
5. ஸுத்தநிபாதம்
6. விமான வத்து
7. பேதவத்து
8. தேர காதை
9. தேரிகாதை
10. ஜாதகம்
11. நித்தேசம்
12. படிஸம்பிதாமக்கம்
13. அபதானம்
14. புத்தவம்சம்
15. சர்யாபிடகம்

புத்தரது உபதேசங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த உபதேசங்களில் புத்தரும் சில சமயங்களில் அவரது மாணாக்கர்களும் பேசிய சொற்பொழிவுகள் சமய சந்தர்ப்பத்தை விளக்கும் சுருங்கிய முன்னுரையுடன் காணப்படுகின்றன. இவையேயன்றி உரையாடல்களும் கதைப் பகுதிகளும் உள்ளன. ஸூத்தங்கள் உரை நடையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. ஒரோவிடங்களில் உரை நடையின் இடையிலே காதைகள் அல்லது பாடல்களும் உள்ளன. இப்பாடல்களில் சில, பிற நூல்களிலிருந்து மேற்கோளாகவும், சில, புதியனவாகப் பாடிச் சேர்க்கப் பெற்றனவாகவும் உள்ளன. இவ் அமைப்பு உரை நடைக்கு ஒரு தனிப்பட்ட கௌரவத்தைத் தருகிறது.

1. தீக நிகாயம்: நெடிய உபதேசங்களின் தொகுதி என்று இது பொருள்படும். இதில் மிக நீண்ட ஸூத்தங்கள் 34 உள்ளன. ஒவ்வொரு ஸூத்தமும் தர்மத்திற்குரிய ஒன்று அல்லது பல விஷயங்களை நுணுக்கமாக அறிவிக்கின்றது. இந் நிகாயம் மூன்று தனி நூல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் நூல் சீலக் கந்தவக்கம் என்பர். இது சீலத்தை உணர்த்துகிறது. இரண்டாவது நூல் மகாவக்கம் என்பர். இது அளவில் மிகப் பெரிது. ஸூத்தங்களிற் பெரும்பாலன 'மகா' என்று தொடங்குகின்றன. மூன்றாவது நூல் பாடிகவக்கம் என்று பெயர் பெறும். இது பாடிக ஸூத்தம் என்பதனோடு தொடங்குகிறது.

தீக நிகாயம்

சீலக் கந்த வக்கம்	மகாவக்கம்	பாடிகவக்கம்

முதல் நூல் முழுமையும் உரை நடையில் உள்ளது. இரண்டாவது மூன்றாவது நூல்களில் ஒரு சில பகுதி உரை நடையிலும், பல பகுதிகள் உரையும் பாட்டும் கலந்த நடையிலும் அமைந்திருக்கின்றன. பாடல்களில் கதைப் பகுதியாகச் சிலவும், சிறந்த கருத்துக்களை உட்கொண்டனவாகச் சிலவும் உள்ளன.

முதலாவது சீலக் கந்தவக்கத்திலுள்ள ஸூத்தங்கள் அருக பதவியை அளிக்கும் சீலம், சமாதி, பிரக்ஞை முதலியவற்றை விவரிக்கின்றன. புத்தரது நீதிக் கொள்கைகள் பலவும் அந்தணர்களுடைய கொள்கைகளோடு முரண்படுவனவாகும். உதாரணமாக, முதலாம் ஸூத்தம் பிரம்மஜால ஸூத்தம் என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இதன்பொருள் அந்தணரது சூழ்ச்சிவலை பற்றிய பிரசங்கம் என்பதாகும். அந்தணத் துறவிகளுடைய சொற்கள், செயல்கள், வாழ்க்கை நெறிகள் முதலியவற்றைப் பௌத்த பிக்குக்கள் பின்பற்றுதல் கூடாது என்று இதில் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

இரண்டாம் ஸூத்தம் சாமண்ணபலஸூத்தம் என்று பெயர் பெறும். இதில் துறவிகள் அடையும் பேறுகள் விளக்கப்படுகின்றன. பௌத்த சமயத்திற்குப் புறம்பான பல சமயங்களுக்கும் உரிய கொள்கைகளை இது விளக்குகிறது. மூன்று முதலிய ஸூத்தங்கள் வருணங்களைக் குறித்தும், வைதிகக் கருமங்களாகிய யாகம் முதலியவற்றைக் குறித்தும் நகைச்சுவையுடன் கூறுகின்றன. பின்னர், ஏதுக்களைக் குறித்து 16-வது மகாநிதான ஸூத்தத்திலும், தியானம் முதலியவற்றைக் குறித்து 22-வது மகாசதிபட்டான ஸூத்தத்திலும் விரிவான விளக்கம் உள்ளது. நால் வகை வாய்மைகளைக் குறித்தும் இந்த ஸூத்தம் உணர்த்துகிறது. 29-வது

சிகாலோ வாத ஸூத்ததில், இல்லறத்திலுள்ள உபாசகர்களது கடமைகள் முற்றக் கூறப்படுகின்றன.

தீக நிகாயத்தில் மிக முக்கியமான ஸூத்தம் 16-வது மகாபரி நிர்வாண ஸூத்தம் என்ற பெயர் கொண்டதாகும். இதில் புத்தர் வாழ்க்கை வரலாற்றின் இறுதிப் பகுதியும், அவர் இறுதிக் காலத்தில் கூறிய உபதேசங்களும் அவரது மரணமும் உரைக்கப்படுகின்றன. புத்தரது வரலாறுகள் பற்றி யெழுந்த நூல்களுள் இதுவே மிகப் பழமையானதென்று கொள்ளுதல் வேண்டும். புத்தர் தமக்குக் கிடைத்த அரும்பெறல் ஞானத்தைக் கையில் இறுகப் பொதிந்து வைத்துக்கொண்டவரல்லர். தமக்குத் தெரிந்தவை அனைத்தையும் எல்லார்க்கும் பகிரங்கமாகக் கூறியவரே. பௌத்த சங்கம் தாம் இன்றியே நடைபெற வேண்டும் என்பதும் அவரது கருத்து. இது பற்றியே ஆனந்தர் என்னும் தமது மாணவர்க்கு, 'நீயே உனக்கு விளக்குப் போன்றவன். நீயே உனக்குப் புகலிடம்; பௌத்த தர்மத்தை உனது விளக்காகக்கொண்டு அதனை இறுகப் பற்றிக்கொள். அதனையே இறுகப் பற்றி உனது புகலிடமாக்கிக் கொள்' என்று கூறினர்.

சீலக் கந்தவக்கம் என்னும் முதல் நூலிலுள்ள பல பகுதிகளும் புத்தரை மனிதராகவே கொண்டு வருணிக்கின்றன. ஆனால், 14-வது மகா அபதான ஸூத்தம் முதலியவற்றில் புத்தரது அற்புதச் செயல்களைக் குறித்தும், அறு வகைப் புத்தர்களைக் குறித்தும் பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இந்த அபதான ஸூத்தத்தைப் போலவே, லக்ஷண ஸூத்தத்திலும் (30) மகாபுருஷர்க்குரிய 32-லக்ஷணங்களும் விரிவாக உணர்த்தப்படுகின்றன. புத்தர் தியானத்தினல் பல வகையான அற்புத ஆற்றல்களையும் (ரித்திகள்) பெறலாம் என்று நம்பியிருந்தவரே. என்ருலும், அவற்றைச் சாதாரண மக்களின் முன் நிகழ்த்தித்

தங்கள் பெருமையைக் காட்டிக்கொள்ளுதல் தக்கதன்று என்ற கருத்துடையவர். இவ்வாறு செய்யும் பிக்குக்கள் பொருளின் பொருட்டுத் தங்கள் உருவ நலத்தைப் பகட்டிக் காட்டும் வேசியர்களுக்கு ஒப்பாவர் என்று ஓரிடத்தில் கூறுகிருர்.

பௌராணிக வடிவில் அமைந்த ஸுத்தங்களும் (17-31) இதில் உள்ளன. சிவனையும் விஷ்ணுவையும் இந்திரன் வணங்குவதாக நம் புராணங்கள் கூறுவது போல, இவ்வகை ஸுத்தங்களிலும் இந்திரன் முதலிய தெய்வங்கள் புத்தரைவணங்கினராகக் கூறப்படுகிருர்கள். சக்கபண்ஹ ஸுத்தம் என்ற பகுதி (21) இங்கே நோக்கத் தக்கது. இதில் இந்திரன் புத்தரை அணுகுவதற்குப் போலும் அஞ்சி நிற்கிறுன். புத்தர் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு தன்னுடைய கந்தர்வர்களுள் ஒருவனை முற்பட அனுப்புகிருன்: அவன் சென்று ஒரு காதற் பாட்டைப் பாடுகிருன்! பின் புத்தர் இந்திரனை அன்போடு வரவழைத்து அவனுக்குத் தமது தருமத்தை உபதேசிக்கிருர். சக்கவத்தி ஸீஹநாத ஸுத்தத்தில் (26) புத்த மைத்திரேயரைப் பற்றி உரைக்கப்பட்டுள்ளது. புராணங்களிற் போல உலகத்தோற்றம் முதலியனவும் ஒரு ஸுத்தத்தில் (27) கூறப்படுகின்றன. ஆனுல், நிர்வாணம் அடைவதற்கு வர்ணம் யாதொரு தடையும் ஆகமாட்டாது என்பதுவே புத்தர் கொண்ட கொள்கை.

இந்தத் தீகநிகாயம் ஓர் ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டதென்று கூறுதற்கில்லை. முரண்பாடில்லாத கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளது என்றும் கூற முடியாது. காலத்தால் முற்பட்ட பகுதியும் பிற்பட்ட பகுதியும் இதனகத்தே உண்டு. ஆதலால், இந்த நிகாயத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு பௌத்த சமயத்தின் ஆதிக் கொள்கைகளைத் துணிவது தகுதியன்ரும்.

2 மஜ்ஜிம நிகாயம்: இது நெடுமையும் குறுமையும் இல்லாதபடி மத்திம தரத்தில் அமைந்த ஸுத்தங்களின் தொகுதியாகும். மஜ்ஜிமம் என்ற பாலிச் சொல் மத்திமம் என்ற வடசொல்லே. இதில் 152 பிரசங்கங்களும் உரையாடல்களும் உள்ளன. இதிலுள்ள ஸுத்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பொருள்பற்றி அமைந்துள்ளனவே. இப்பொருள்களும் பலதிறப்பட்டன. பௌத்த தர்மத்தைக் குறித்தும், நால்வகை வாய்மைகளைக் குறித்தும், கர்மத்தைக் குறித்தும், அவாவின் பயனின்மையைக் குறித்தும், ஆத்மா ஒன்று உண்டென்பதற்குத் தடையான ஆக்ஷேபங்களைக் குறித்தும், நிர்வாணத்தைக் குறித்தும், பற்பல தியானம் முதலியவற்றைக் குறித்தும் இந்நிகாயத்தில் காணலாம். இந்த உபதேசங்கள், கேட்பவர்களுக்குச் சலிப்புண்டாகும்படி இருந்தாலும், அவற்றிற்கு முன்னும் பின்னுமாக அமைந்த உரையாடல்கள், கதைகள் முதலியவற்றால் கவர்ச்சிகரமாய் உள்ளன. சொல்லக் கருதிய பொருள்கள் உவமைகள் மூலமாக வற்புறுத்தி அழகாகச் சுவையுடன் சொல்லப்படுகின்றன. கதைகளும் பௌராணிக வரலாறுகளும் ஏதேனும் கொள்கையை வற்புறுத்தும் பொருட்டு அங்கங்கே கூறப்படுகின்றன. புத்தரது சிஷ்யரான மொக்கலன் (மௌத்கல்யாயனன்) இந்திரனது சொர்க்கத்திற்குச் சென்ற வரலாற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம். மொக்கலன் தனது பெருவிரலை அழுத்தியதும் இந்திரனது அரண்மனை முழுதும் நடுங்கிற்றும். இது போன்ற கதைகள் இந்து சமயத்தைச் சார்ந்த புராணங்களிலும் காணப்படுவனவே. ஒரு சில கதைகள் உண்மையில் நடந்தனவாகலாம். புக்குசாதி என்பவன் பௌத்த சங்கத்தில் சேரவேண்டும் என்று முயன்று உத்தரவு பெற்று, பின் துறவிக்கு வேண்டும் ஓர் உடையையும் யாசக பாத்திரத்தையும் எடுத்து வருவதற்காகச் சென்றான். செல்லும் வழியில் இவனை ஒரு பசு கொன்று

விட்டது. இதனைப் புத்தர் தெரிந்து பிக்குவாகாமற் போனாலும் இவன் நிர்வாணத்திற்குத் தகுதியாய் நிர்வாணத்தை அடைந்துவிட்டான் என்று கூறினாராம் (140).

நால் வகை வர்ணங்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. அவையனைத்தும் தூயனவேயாகும். இதுதான் புத்தரது கொள்கை. இது அந்தணர் கொள்கையோடு மாறுபட்டது. ஆகவே, இவ் வர்ணங்கள் பற்றி அடிக்கடி விவாதம் நடந்திருத்தல் வேண்டும். இவ்வகை விவாதம் ஒன்று அஸ்ஸலாயன ஸூத்தத்தில் காணப்படுகின்றது (93).

சில ஸூத்தங்கள் உரையாடலாயும் உபதேசங்களாயும் இல்லாதபடி வெறுங் கதைகளாகவே உள்ளன. உதாரணமாக, அங்குலி மாலன் என்ற கொள்ளைக் காரனது வரலாற்றைக் கூறலாம் (86). இவன் பிக்குவாகி முடிவில் அருக பதவியையே அடைந்துவிட்டானும். மகாதேவன் என்ற அரசன் (83) தனது நரைமுடியைக் கண்டதும், அரசு துறந்து, துறவியாயினனும். பிறிதோர் உதாரணம் ரட்டபால ஸூத்தத்தில் காணப்படுகிறது:

> ரட்ட பாலன் என்ற ஓர் அரச குமாரன் பிக்குவாதற்கு விரும்புகிறான். அவனுடைய பெற்றோர்கள் இதற்கு இணங்கவில்லை. ஆனால், தனக்கு அனுமதி தந்தாலன்றித் தான் உண்ணுவதில்லை என்று அரச குமாரன் கூறவே, அவர்கள் இணங்குகிறார்கள். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், பிக்குவின் கோலத்தில் அவன் தனது நகருக்குத் திரும்பி வந்து, அங்கே தனது பெற்றோர்கள் இல்லத்தில் யாசிக்கிறான். அவனுடைய தந்தையால் அவனை அடையாளங் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் அவனை ஏசி வாசலுக்கு அப்பாற் போகும்படி துரத்திவிடச் செய்கிறான். தந்தை, 'முண்டகராயுள்ள இந்தப் பிக்குக்களால் எனது அருமை மகன் இந்த உலகத்தைத் துறந்து போகும்படியாக நேர்ந்துவிட்டது' என்று கதறினான். இதற்கிடையில் அரச குமாரனை வளர்த்த தாதி எச்சிலுணவை வெளியில் எறிவதற்கு வருகிறாள். அந்த உணவைத் தரும்படியாகப் பிக்கு யாசித்தபொழுது அவனை அவள் அடையாளங் கண்டுபிடித்துக் கொள்ளு

கிருள். அவனுடைய தந்தைக்கு இவ்விஷயம் தெரிகிறது. உடனே அவனை உள்ளே வந்து உணவு கொள்ளும்படியாக அழைக்கிருன். ஆனால் அவன், 'இன்று பிச்சை ஆகிவிட்டது; இன்று வேறு யாதும் வேண்டாம்' என்று கூறினன். எனினும், மறுநாள் உண்டிக்கு வருவதாக ஒத்துக்கொள்ளுகிருன். அவனது தந்தை மறுநாள் அவனுக்கு உண்டி பக்குவப்படுத்தியதோடு, ஆடையாபரணுதிகளை அவன் உண்ணுமிடத்தில் குவித்து வைத்து, அங்கே அவனது மனைவிமார்களையும் அனுப்புகிருன். ரட்டபாலன், 'தந்தையே! நான் கூறும் நன்மொழிகளைக் கேட்பீராயின், இந்தப் பொன்னுபரணம் முதலியவற்றை வண்டியில் எடுத்துச் சென்று, கங்கையில் மிகுந்த ஆழமுள்ள இடத்தில் கொட்டி விடும். அதுவே நல்லது. ஏனென்ருல், இவற்ருல் துன்பந் தான் விளையும்' என்று கூறினன். தன்னடியில் வீழ்ந்து தங்களோடு வாழும்படியாக இரந்து கேட்டுக்கொண்ட தனது மனைவியரை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. உண்டி முடித்துக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டான். பிற்பாடு குரு தேசத்திற்குச் சென்றனன். அங்குள்ள அரசன் 'மூப்பும், நோயும், வறுமையுமுள்ளவர்களும், தனது சுற்றத்தார்களை இழந்தவர்களும் பிக்குவாதற்குக் காரணம் உண்டு. இளமையும், உடல் நலமும் உடையவன் ஒருவன் துறவியாவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று புலப்படவில்லை' என்று கூறினன். ரட்டபாலன் யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை முதலியவற்றைக் கூறிப் பௌத்த தர்மத்தின் உண்மையை வற்புறுத்துகிருன்.

இதுபோன்ற கதைகளும், கதைகளுக்கிடையே பௌத்த தர்மத்திற்குரிய பொருள்களைப் பட்டிகை முறையிற் கூறும் சூத்திரங்களும் உள்ளன. இக்கதைகளில் பாட்டும் உரையும் கலந்து காணப்படுகின்றன.

இந்த மஜ்ஜிம நிகாயத்தில் பௌத்த சமயத்திற்குரிய பொருள்கள் நன்ருக விளக்கமாதலோடு, முற்காலத்துத் தினசரி வாழ்க்கையை உணர்வதற்குரிய பல வகைக் குறிப்புக்களும் அகப்படுகின்றன. அந்தணர்கள் செய்யும் யாகத்தைக் குறித்து இவற்றில் நாம் அறிகிருேம். முற்காலத்து வழக்கிலிருந்த பல துறவு நெறிகளைக் குறித்தும் நாம் அறிகிருேம். உதாரணமாக, முற்காலத்

தில் நாய்த் துறவிகளும், மாட்டுத் துறவிகளும் இருந்தனர். இவர்கள் நாய்கள் போலவும் மாடுகள் போலவும் உண்டு வாழ்ந்தனராவர். இவர்களைக் குறித்து இவர்கள் கதி என்ன என்று புத்தரிடம் கேட்டபொழுது, நாய்த் துறவி நாயாகவும், மாட்டுத் துறவி மாடாகவும் பிறப்பான் என்று கூறி இருவரும் நரகத்திற்குச் செல்வார்கள் என்றாராம். பல ஸுத்தங்கள் ஜைன சமயத்திற்கும் புத்தருக்கும் உண்டான தொடர்பை விளக்குகின்றன. ஒரு ஸுத்தம் (76) அக்காலத்திருந்த நிரீச்சுர வாதக் கொள்கைகளைப் புத்தர் எவ்வாறு மதித்தனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பல வகையான சமயக் கொள்கைகளையும் சமுதாய வழக்கங்களையும் அங்கங்கே இதிற் காணலாம். உதாரணமாக, குரூரமான தண்டனைகளைக் குறித்து (18) ஒரு ஸுத்தம் வர்ணனை செய்கிறது. குழந்தைகளின் பிறப்பைக் குறித்தும், வளர்ப்பைக் குறித்தும் வேறொரு ஸுத்தம் (38) கூறுகிறது.

தீக நிகாயத்திற்போன்று, இந்த மஜ்ஜிம நிகாயத்திலும் காலத்தால் முற்பட்ட பகுதிகளில் புத்தர் மனுஷ்யராகவே கருதப்பட்டு, ஞானோதயமான பிற்பாடு நிர்வாணத்தை அடைவதற்கு எதிர் நோக்கியிருப்பவராகக் கூறப்படுகிறார். பிற்பட்ட பகுதிகளில் பற்பல அற்புதச் செயல்களும் காணப்படுகின்றன. புத்தர் திடீரென்று தோன்றுவதும், திடீரென்று மறைவதும் இவற்றில் மிகச் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஒரு ஸுத்தம் புத்தர் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மேலானவர் என்று சொல்லுகிறது. மஜ்ஜிம நிகாயத்தின் காலத்திற்கு முன்பும் பௌத்த சங்கங்கள் இருந்தன என்று ஒரு ஸுத்தத்தால் விளங்குகிறது. இதில் 'முன் காலத்தில் விதிகள் சுருங்கியிருந்தன. பிக்குக்கள் அதிகமாயிருந்தனர். இப்பொழுதோ என்றால் விதிகள் அதிகமா

யுள்ளன; பிக்குக்கள் குறைந்திருக்கின்றனர்' என்று கூறப்படுகிறது. மேலே குறித்த அஸ்ஸலாயன ஸுத்தத்தில் யோன காம்போஜர்கள் குறிக்கப்படுகிறார்கள். எனவே அசோகன் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்ட காலம் இதனால் உணர்த்தப்படுகிறது என்னலாம்.

இத்தொகுதிகள் எந்த முறையைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டன என்பது ஒரு சில ஸுத்தங்களால் விளங்குகிறது. உதாரணமாக, 41-ம் ஸுத்தமும் 42-ம் ஸுத்தமும் முற்றும் ஒரு படித்தாயுள்ளன. வேறிடங்களிலும் இவ்வகையான ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இந்த ஒற்றுமைகளை நோக்குமிடத்துப் பிக்குக்களுக்குச் செய்த உபதேசங்களே இவ்வாறு தொகுக்கப்பட்டன என்று கொள்ளலாம். உபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது தக்கதாக ஒன்றும் தோன்றாமற் போனால், முன்னுள்ள உபதேசங்களையே, வேண்டியபடி சிறிது மாற்றிக்கொண்டு, சொல்லிவிடுதல் இயல்பாகும். தொகை செய்தோர் காலத்தில் அவர்களையடுத்துள்ள உபதேசகர்கள் சொல்லியனவற்றையெல்லாம் இங்ஙனம் தொகுத்து வைத்தனராதல் வேண்டும்.

3. ஸம்யுத்த நிகாயம்: மூன்றாவது பெருந்தொகுதி ஸம்யுத்த நிகாயம் என்பது. பொருள் முதலியன பற்றி ஒருசேரத் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பலதொகுதிகளும் இப்பெருந்தொகுதியில் உள்ளனவாம். இதன் கண்ணுள்ள ஸுத்தங்கள் 56 தொகுதிகளாயுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று தேவதா ஸம்யுத்தம். இது தெய்வங்கள் கூறியவற்றின் தொகுதி. ஆனால், இத் தெய்வங்கள் கூறிய பொருள்கள் பலதிறப்பட்டனவாயுள்ளன. இங்ஙனமே, மாரஸம்யுத்தம் என்பதில் 25 ஸுத்தங்கள் உள்ளன. இந்த ஸுத்தங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மாரன் புத்தரையோ அல்லது அவரது சிஷ்யர்களையோ வசீகரித்து முக்திநெறியினின்றும் வழு

விச் செல்லும்படி செய்யும் முயற்சிகள் உணர்த்தப்படுகின்றன. இம் முயற்சியில் மாரன் எப்பொழுதுமே தோல்வியுறுகிருன். பிக்குணி ஸம்யுத்தம் என்பதில் பிக்குணிகள் பதின்மர்களை மாரன் நெறிதப்பி ஒழுகச்செய்யும் முயற்சிகளின் வரலாறு கூறப்படுகிறது. இங்ஙனமே மாதுகாம ஸம்யுத்தம் என்ற பகுதியில் காணும் 34 ஸுத்தங்களில் மகளிர்களின் மாண்பும், அவர்களது இழிதகவும் உணர்த்தப்படுகின்றன. சக்க ஸம்யுத்தத்தில் இந்திரன் பக்திமிகுந்த ஒரு பௌத்தனுக பவர்ணிக்கப்படுகிருன். வேத காலத்தில் கோபாந்தகனுக விளங்கி, விருத்திரன் என்பவனைக் கொன்ற இத்தெய்வம் சாந்தம், அஹிம்ஸை, தன்னடக்கம் முதலிய சிறந்த குணங்களைப் போதிப்பவனுக மாறிவிட்டது விந்தையே! ஸச்ச ஸம்யுத்தத்தில் நால் வகை வாய்மைகள் உணர்த்தப்படுகின்றன. இறுதியிலுள்ள தம்மசக்க பவத்தன ஸுத்தத்தில் புத்தர் அறவாழியுருட்டி வாரணுசியில் சமயபோதனை செய்த வரலாறு குறிக்கப்படுகிறது.

இந்த ஸம்யுத்தங்களைத் தொகுத்த நெறி அறியற்பாலது. சில ஸம்யுத்தங்கள் பௌத்த தருமத்திலுள்ள முக்கிய விஷயங்களைப் பற்றியனவாகும். வேறு சில ஸம்யுத்தங்கள், தெய்வங்கள், மனுஷ்யர்கள் முதலியவர்களின் வகுப்புப்பற்றியனவாகும். இன்னும் சில ஸம்யுத்தங்கள் யாதேனும் ஒரு தலைவன் அல்லது வக்தாவைப் பற்றியனவாகும். இந்த 56 ஸம்யுத்தங்களையும் 5 வக்கங்களாகப் பிரித்துக் கூறுவதும் உண்டு. முதல் வக்கம் நீதி நெறியையும், பௌத்தர்களது லட்சிய வாழ்வையும் பற்றியது. ஏனைய வக்கங்கள் மக்களது அறிவு வரலாற்றையும் அபௌதிகப் பொருள்களையும் முக்கியமாக உணர்த்துவன. இதிலுள்ள மொத்த ஸுத்தங்கள் 2889. ஸுத்தங்கள் இவ்வளவாகப் பெருகியதன் காரணம் ஒரே பொருள் பற்பல நெறிகளைப் பின்பற்றி விளக்கப்

பட்டிருத்தலேயாம். சில சமயங்களில் விஷயங்களைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வது பொறுக்கக் கூடாத அளவு மிகுதியாயும் இருக்கிறது. உதாரணமாக, ஸளாயதன ஸம்யுத்தத்தைக் கூறலாம்.

முதலாவது வக்கம் கவிதைச் சுவையுள்ளது. இவ் வக்கத்தில் ஒன்றுமுதல் பதினொன்று வரையுள்ள ஸம்யுத்தங்கள் அடங்கியுள்ளன. இவ் வக்கத்தின் பெயர் ஸகாதா வக்கம் என்பது. காதைகளை (பாடல்களை) உடைமையாலே இவ் வக்கம் இப்பெயர் பெற்றது. இதிலுள்ள தேவதா ஸம்யுத்தத்தில் பல பிசிகளும், திட்ப மொழிகளும் (aphorisms) கேள்வியும் விடையுமாகக் காணப்படுகின்றன. மகா பாரதத்தில் யுதிஷ்டிரர் யக்ஷன் கேட்ட வினாக்களுக்கு விடையளித்தது போல, புத்தரும் ஒரு யக்ஷன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கின்றார். முற்கூறிய மார ஸம்யுத்தமும் பிக்குணி ஸம்யுத்தமும் மிகச் சிறந்த கதைப் பாடல்கள் எனக் கருதப்படுகின்றன.

4. **அங்குத்தர நிகாயம்** : நான்காம் பெருந் தொகுதி அங்குத்தர நிகாயம் என்று பெயர் பெறும். எண் வரிசையில் அமைந்த பல உபதேசங்கள் அடங்கிய தொகுதியே இது. அங்குத்தரம் என்றால் மேலும் ஓர் அங்கம் (உறுப்பு) என்று பொருளாம். இதில் 2308 ஸுத்தங்கள் உள்ளன. இந்த ஸுத்தங்கள் பதினொரு பகுதி அல்லது நிபாதங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் நிபாதம் ஒரு பொருள் பற்றியும், இரண்டாம் நிபாதம் இரு பொருள் பற்றியும், மூன்றாம் நிபாதம் முப் பொருள் பற்றியும், இவ்வாறாகப் பதினொராம் நிபாதம் பதினொரு பொருள்கள் பற்றியும் அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக, இரண்டாம் நிபாதத்திலுள்ள ஸுத்தங்களில் ஒருவன் நீக்கவேண்டும் இரு பொருள்களைப் பற்றியும், இரண்டு கரிய பொருள்களைப் பற்றியும், இரண்டு ஒளியுடைப்

பொருள்களைப் பற்றியும், வனத்தில் வசித்தற்குரிய இரண்டு காரணங்களைப் பற்றியும், இரண்டு புத்தர்களைப் பற்றியும் இவ்வாறாக இரண்டு வகைப்பட்ட பல பொருள்களும் கூறப்படுகின்றன.[1] இந்தப் பதினொரு நிபாதங்களில் ஒவ்வொன்றும் பல வக்கங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டும் உள்ளன. ஒவ்வொரு வக்கத்திலுமுள்ள ஸூத்தங்கள் ஒவ்வொரு பொருளையே பற்றி முற்கூறிய முறையைத் தழுவிக் கூறுவனவாகும். முதல் நிபாதத்திலுள்ள முதல் வக்கத்தில் பத்து ஸூத்தங்கள் உள்ளன; இவைகள் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இருக்கவேண்டும் தொடர்பினை விளக்குகின்றன. முதல் நிபாதத்திலுள்ள 20-வது வக்கத்தில் 262 ஸூத்தங்கள் உள்ளன; இவை நிர்வாணத்திற்குரிய பலவகையான தியானங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

ஸூத்தங்கள் செல்லும் நெறிக்குக் கீழே வருவது ஓர் உதாரணமாகும்.

> பிக்குக்களே! கெட்டவனது இயல்புகள் யாவை? நல்லவனது இயல்புகள் யாவை? இவற்றை நான் உங்களுக்கு விளக்குகிறேன். கேளுங்கள், கவனம் வையுங்கள்; நான் சொல்லுகிறேன்.
>
> பகவானே! நல்லது என்று பிக்குக்கள் கூறி, கேட்பதற்குத் தயாராயினர். பகவான் சொன்னார்:
>
> பிக்குக்களே! கெட்டவனது இயல்புகள் யாவை? கெட்டவன், பிக்குக்களே! நன்றி மறந்தவன். செய்ந் நன்றியறிதல் என்பதே அவனுக்குத் தெரியமாட்டாது. இதுதான் கெட்டவனிடத்தில் காணப்படுவது, செய்ந்நன்றியறியாமை: கெட்டவன் இயல்புகள் அனைத்தும் இதனுள் அடங்கியுள்ளன: செய்ந்நன்றியறியாமையே. ஆனால், நல்லவன் செய்ந்நன்றியை அறிந்தவன் நல்லவனிடத்தில் காணப்படுவது இதுதான்: செய்ந் நன்றியறிதல். நல்லவனிடத்தில் காணப்

1. அங்குத்தர நிகாயத்தின் முறை தமிழ் நிகண்டுகளில் 12-ம் தொகுதியோடு ஒப்பிடத் தக்கது.

படும் இயல்புகள் அனைத்தும் செய்ந் நன்றியறிதலில் அடங்கி விடுகின்றன.

இருவர் செய்துள்ள நன்றிகளுக்கு ஒருவன் ஒரு பொழுதும் கைம்மாறு செய்ய முடியாது. அவர்கள் யார் என்றால் தாயும் தந்தையும். பிக்குக்களே! ஒருவன் தனது தாயை ஒரு தோளிலும், தந்தையை மற்றொரு தோளிலும் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு ஆயுட் காலம் முழுமையும் இவ்வாறே வாழ்ந்தாலும், நூறு ஆண்டு இவ்வாறு வாழ்ந்தாலும், அவர்களுக்குத் தைலம் தேய்த்து மேனியை அழுத்தித் தடவி, ஸ்நானம் செய்வித்துத் தேய்த்து அழுக்ககற்றினாலும், பெற்றோர்கள் தன் மீது மல ஜலங் கழிக்கும்படி நேர்ந்தாலும், அவர்கள் செய்த நன்றிக்கு இவன் செய்வது ஈடாக மாட்டாது. பிக்குக்களே! பெற்றோர்களை அதிகார பதவியில் உன்னத நிலையில் வைத்துப் பலவகைச் செல்வங்களும் நிறைந்த இந்த உலகம் முழுமையும் அவர்கள் ஆளும்படி செய்தாலும் போதியதாகாது; ஒப்பாக மாட்டாது. ஏனென்றால், பிக்குக்களே! பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு அவ்வளவு நன்மைகள் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பிறப்பிக்கின்றார்கள். போஷித்து நன்றாய் வளர்க்கிறார்கள். இந்த உலகத்தை அவர்களுக்கு விளக்குகிறார்கள்.

ஆனால், பிக்குக்களே! ஒருவனது பெற்றோர்கள் உண்மைச் சமயநெறியைப் பின்பற்றாதவர்களாயிருந்து அவன் அவர்களை உண்மை நெறியில் செல்லும்படியாகச் செய்வித்து, அவர்களை அந் நெறியில் உறுதிகொண்டு நிற்கும்படி செய்தாலும், அல்லது அவர்கள் தீயோராயிருந்து அவன் அவர்களை நன்னெறியில் ஒழுகும்படியாகச் செய்து, அந் நெறியில் ஊக்கங்கொண்டு உறுதி பூண்டிருக்கும்படி செய்வானானாலும், அல்லது அவர்கள் உலோபிகளாயிருந்து அவன் அவர்களைச் சுயநலம் கருதாதவர்களாகச் செய்து, அதிலே ஊக்கங் கொண்டு உறுதி பூணும்படியாகச் செய்வானானாலும், அல்லது அவர்கள் உள்ளுணர்வில்லாதவராயிருந்து அவன் அவர்களை நேர்மையான உள்ளுணர்வு கொள்ளும்படி செய்து, அதிலே ஊக்கங் கொண்டு உறுதி பூணச் செய்வானானாலும், அப்பொழுது பிக்குக்களே! அவன் பெற்றோர்களுக்கு நன்றி செய்தவனாவான். அவர்கள் செய்துள்ள நன்றிகளுக்கு அதிகமாகவே கைம்மாறு செய்தவனாவான்.

இவ்வாறு விரிந்து செல்லாதபடி சுருக்கமாக அமைந்த ஸூத்தங்களும் உள்ளன. உதாரணம் வருமாறு:

மூன்று பொருள்கள் வெளிப்படையாயன்றி மறைவிலே செய்கைகள் நிகழ்த்தும். எந்த மூன்று? பெண்ணினம், பிக்குக்களே! வெளிப்படையாயன்றி மறைவிலே செயல் செய்யும். அந்தணரது மந்திரங்கள், வெளிப்படையாயன்றி மறைவிலே செயல் செய்யும். அசத்தியமான சமய தருமங்கள் வெளிப்படையாயன்றித் தொழில் புரியும். இவைகள் தான் பிக்குக்களே! வெளிப்படையாயன்றி மறைவிலே செயல் செய்பவை.

மூன்று பொருள்கள் மறைவிலேயன்றி வெளிப்படையாக ஒளிவிடுகின்றன. சந்திர மண்டலம், பிக்குக்களே! மறைவிலேயன்றி வெளிப்படையிலே ஒளிவிடுகிறது. சூரிய மண்டலமும் மறைவிலேயன்றி வெளிப்படையிலே ஒளிவிடுகிறது. புத்தரால் வெளியிடப்பட்ட தர்மமும் சங்க நியமங்களும் மறைவிலேயன்றி வெளிப்படையிலே ஒளிவிடுகின்றன. இந்த மூன்றுந்தான், பிக்குக்களே! மறைவிலேயன்றி வெளிப்படையிலே ஒளிவிடுகின்றன.

ஸூத்தங்களிற் பல, பெண்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. ஆனால், பிற சமயங்களிலுள்ள ஞானிகளையும் ஆசாரியர்களையும் போல, பௌத்த பிக்குக்களும் அப்பெண்களது தீய இயல்புகளையே கூறுகின்றனர். புத்தரது அன்புடை மாணாக்கரான ஆனந்தர் ஒருவர்தான் மகளிரது கட்சியை ஆதரித்துப் பேசியவர். அவர் ஓயாது வற்புறுத்தி வந்தமையினாலேதான் பிக்குணிகள் சங்கத்தில் சேர்க்கப்படலாயினர். இதன் பொருட்டு இராஜகிருஹத்தில் கூடிய சங்கத்தில் பலரும் இவரைக்கண்டித்தனர்.

நான்காவது நிபாதத்தில் பெண்களின் விடுதலைக்காகப் பரிந்து பேசும் தற்காலத்து அறிஞர்களைப் போல ஆனந்தர் தமது குருவிடம் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்:

பகவானே! பொதுக் கூட்டங்களில் மகளிர்க்கு இடமில்லாமற் போனதன் காரணம் யாது? அவர்கள் ஒரு தொழில்-துறையிலும் இடம் பெறுமைக்குத் தான் காரணம் யாது? ஏதேனும் ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டு ஊதியம் பெற்று உயிர் வாழாமையின் காரணம் தான் யாது?

> ஆனந்தரே! பெண்கள் வெகுளிகள். ஆனந்தரே! பெண்கள் அசூயைக் குணம் படைத்தவர்கள். ஆனந்தரே! பெண்கள் அழுக்காறு உடையவர்கள். ஆனந்தரே! பெண்கள் மடமை வாய்ந்தவர்கள். ஆனந்தரே! அவர்கள் பொது சபையில் இடம் பெறுமைக்கும், தொழிலை மேற்கொள்ளாதமைக்கும், தனிப்பட ஊதியம் பெற்று வாழாமைக்கும், இவை தாம் காரணம்.

இந்த நிபாதங்கள் அனைத்தும் பௌத்த சமயப் பொருள்கள் பற்றியன என்று நினைத்தற்கு இல்லை. அதனோடு சம்பந்தமற்ற பல பொருள்களைப் பற்றியும் அங்கங்கே இவை கூறுகின்றன. உதாரணமாக, எட்டாவது நிபாதத்தில் (27).

> பிக்குக்களே! இங்கே எட்டு வகையான வலிமைகள் இருக்கின்றன. அழுகைதான் குழந்தையின் வலிமை. ஓயாது கடிந்துரைத்தலே பெண்களது வலிமை. ஆயுதங்களே திருடர்களது வலிமை. ஆட்சியே அரசர்களது வலிமை. பெருமிதமே மூடர்களது வலிமை. அடக்கமே ஞானிகளது வலிமை. சிந்தனையே கல்வியாளர்களின் வலிமை. சாந்தமே துறவிகளுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் வலிமை.[1]

இந்த அங்குத்தர நிகாயம், புத்தரைத் தெய்வமாகவே கொண்டு வணக்கம் நிகழ்ந்தபொழுதுதான், ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இதனை நோக்கும்போது இது அபிதம்ம

---

1. இங்குக் கூறியவை போன்ற கருத்துக்களும் பொருள்களை அடுக்கிக் கூறும் முறையும் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் முதுமொழிக்காஞ்சி, திரிகடுகம், நான்மணிக்கடிகை, சிறுபஞ்ச மூலம், ஏலாதி என்பனவற்றில் காணப்படுகின்றன. ஜைனர்களது ஸ்தானங்கத்திலும், ஸமவாயாங்க சூத்திரங்களிலும் இம்முறையே காணப்படுகிறது. மகாபாரதத்தில் (V, 33, 56-106) வரும் விதுர நீதியிலும் இந்த அங்க முறைதான் காணப்படுகிறது. இந்த இதிகாசத்தில் 3-ம் பருவத்தில் 134 முதல் 136 முடியவுள்ள அத்தியாயங்களில் வந்தி என்பவனுக்கும் அஷ்டா வக்கிரனுக்கும் நிகழ்ந்த ஸம்வாதத்திலும் இந்த எண்முறை கையாளப்படுகிறது. மேலை நாடுகளிலும் கத்தோலிக்கர் மாலைப் பிரார்த்தனையிலும் யூதர்களுடைய நூல்களிலும் இம்முறை உள்ளது.

பிடகத்திற்குச் சிறிது முன்பு தோன்றிய தென்றல் பொருந்தும். அங்கங்கே ஒரே வகையான வார்த்தைகளும் வாக்கியங்களும், வாக்கிய பத்திகளும் திரும்பத்திரும்ப வேறுபாடின்றிக் காணப்படுகின்றன. ஞாபகத்தில் உபதேசங்களை நன்கு பதிய வைத்தற் பொருட்டும் இப்புனருத்திகள் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடும். சில இடங்களில் உரையாடற் பகுதிகள் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் தெளிவாகவும் உள்ளன. மேற்குறித்த நால் வகை நிகாயங்களிலும் மிகப் புராதனமான பொருள்களும் உண்டு; மிகப் பிற்பட்ட பொருள்களும் உண்டு என்றே கொள்ளற்பாலது. இவற்றில் உரையாடற் பகுதிகளும் காணப்படுகின்றன. இப் பகுதிகள் தம் காலத்தில் புத்தர் எவ்வாறு வாதம் புரிந்து வந்தனர் என்பதை விளக்குகின்றன. முற்பட, தம்மை எதிர்க் கட்சியோடு முற்றும் ஐக்கியப் படுத்திக்கொண்டு, அக் கட்சியின் கருத்துக்களையே எடுத்து விவரித்து, அக் கட்சியைச் சார்ந்தவனைச் சிறிது சிறிதாகத் தமது கொள்கையை மேற்கொள்ளும்படியாகச் செய்து விடுவது புலப்படுகிறது. புத்தர் உபதேசம் செய்து வந்த முறையையும் இப் பகுதிகள் உணர்த்துகின்றன. உவமைகளையும் உவமானக் கதைகளையும் நிரம்ப எடுத்துக் கூறி மக்களை வசீகரிப்பதுதான் இந்த முறை. உவமை முதலியன உண்மையில் தர்க்கத்திற்குரிய ஏதுக்கள் ஆகாமற் போனாலும், அவைகள் உபதேசங்களுக்கு நயமும் சுவையும் ஊட்டுவதுடன் கேட்போர்களை எளிதில் வசீகரிக்கும் தன்மையும் வாய்ந்தவை. இதனால், இந்த ஸூத்தங்களில் இலக்கியச் சுவை மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, புத்தர் மாலுங்கியரது புதல்வர்களோடு நிகழ்த்திய உரையாடலைக் கூறலாம். இவர்கள் பிறப்பு, இறப்பு முதலிய பொருள்களைக் குறித்துப் பல கேள்விகள் கேட்டனர். இதற்கு விடையாகப் புத்தர் கூறியது வருமாறு:

ஒருவன் விஷமூட்டிய அம்பினால் எய்யப்பட்டு வருந்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய நண்பர் ஒரு வைத்தியரிடம் விரைந்து சென்று அவரை அழைத்து வருகிறார். வைத்தியர் அம்பை வெளியே உருவி எடுக்கப்போகும் சமயத்தில், காயமுற்றவன், 'நிறுத்துங்கள்; நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு விடை சொன்னதற்கு அப்புறம்தான் அம்பை நீங்கள் எடுத்துவிடலாம். யார் இந்த அம்பை எய்தது? க்ஷத்திரியனா, பிராமணனா, வைசியனா, சூத்திரனா? அவன் எந்தக் குலத்தைச் சார்ந்தவன்? அவன் நெடியவனா அல்லது குறியவனா? அம்பு எவ்வகையைச் சார்ந்தது? அதன் இயல்பு என்ன?' என்று பல கேள்விகள் கேட்கிறான். அப்பொழுது என்ன நேரிடும் என்று கேட்க வேண்டுமா? இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை சொல்லி முடிக்குமுன் அவன் இறந்து விடுவான். இதைப் போலவேதான், உலகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களைக் குறித்துக் கேள்விகள் கேட்கும் மாணுக்கனும் துக்கம், துக்கோற்பத்தி, துக்க நிவாரணம், துக்க நிவாரண மார்க்கம் என்பவற்றின் உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் இறந்துவிடுவான் என்பது நிச்சயம்.

இந்த உவமானக் கதையைப் போலவே வேறு பல உவமானக் கதைகளும் வந்துள்ளன. தீக நிகாயத்தில் (13, 15) அந்தணர்கள் பிரமத்தோடு ஐக்கியப்படுதலாகிய முத்தி மார்க்கத்தைத் தேடுவது குறித்துப் புத்தர் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது:

> அந்தணர்களுக்கும் தெரியமாட்டாது; அவர்கள் ஆசாரியருக்கும் தெரியமாட்டாது; மிகப் பூர்வ காலத்துள்ள ரிஷிகளும் பிரமத்தைத் தெரிந்துகொண்டதில்லை. அவர்களது முயற்சி குருடர்கள் கைகோத்து நின்று வழிகாட்ட முயல்வது போலத்தான்.

என்றனர். இக் கருத்து திருமூலர் திருமந்திரத்தில் வந்துள்ளமை அறியத்தக்கது.[1]

---

1. குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும் குழிவிழு மாறே. (1680)

இங்ஙனமே சாமண்ணபல ஸுத்தத்தில் உலகப் பற்றுக்களினின்றும் விடுதலை பெற்ற பிக்குவின் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய மன நிலைக்குப் பல உவமானங்கள் கூறப்படுகின்றன. தனது பெருங் கடன் முற்றும் தீர்ந்து, தனது குடும்பத்திற்கு வேண்டும் பொருளை மிகுதியாகத் திரட்டி வைத்த கடனாளி யொருவனது மன நிலையும், நோய் முழுவதும் தீர்ந்து உடல்நலம் பெரிதும் எய்திய ரோகியின் மன நிலையும், நீண்ட காலமாகச் சிறைச் சாலையில் அடைபட்டு வருந்திப், பின் விடுதலை பெற்ற ஒருவனது மனநிலையும், எஜமானனால் விடுதலையடைந்த அடிமையின் மன நிலையும் அபாயம் நிரம்பிய வழியூடாகச் சென்று, பெருங் காட்டிற் புகுந்து முடிவில் மக்கள் வசிக்கும் ஊரையடைந்த ஒரு பிரயாணியின் மன நிலையும் உவமிக்கப் படுகின்றன. இங்ஙனமே, உவமானக் கதைகள் மிகப் பலவாக வந்துள்ளன. திருக்குறளில் (1148),

நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றால், கவ்வையால்
காமம் நுதுப்பேம் எனல்.

என்று வந்துள்ள கருத்து, ஸம்யுத்த நிகாயத்தில் (XII, 53) வருகிறது. இடையிடையே நகைச் சுவையும், காணப்படுகிறது. ஓரிடத்து (மஜ்ஜிம நிகாயம், 126) மணலும் நீரும் செக்கில் நிறைத்து, எவ்வளவாக ஒருவன் ஆட்டினாலும் அதினின்றும் எண்ணெய் உண்டாக்குதல் இயலாது என்று சொல்லப்படுகிறது. பசுவின் கொம்பைப் பிடித்து ஒருவன் கறக்கத் தொடங்கினால் பால் ஒரு பொழுதும் அவனுக்குக் கிட்டாது என்றும் கூறப்படுகிறது. இங்ஙனமே உண்மையான நெறியில் முயலாமற் போனால் பிக்கு தனது லட்சியத்தை ஒரு பொழுதும் அடையமாட்டான். சில உவமானங்கள் பௌத்த பரிபாஷைகளாகவே அமைந்துவிட்டன. உதாரணமாக, துக்கத்திற்குக் காரணமாகிய அவாவை, திருஷ்ணை என்று

அழைப்பர். இதனோடு தமிழிலுள்ள வேட்கை என்ற பதத்தை ஒப்பிடலாம். ஒரு பிறப்பினின்று மறு பிறப்புக்குச் செல்வதை ஸம்ஸாரம் என்றும், கடல் என்றும், இதற்கு மறு கரையில் நின்று அழைப்பதுதான் நிர்வாணம் என்றும் கூறுவர். திருக்குறளில் வரும் 'பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துவர்' (10) என்ற கருத்தினை இதனோடு ஒப்பிட லாம். நற் செயலுக்கும் தீச்செயலுக்குமுரிய விளைவைக் கர்மபலன் என்று கூறுவர். இக் கர்மத்தைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து 'வித்தும் கனியும்' என்ற உவமானமானது கையாளப் படுகிறது.

ஓர் உவமானக் கதை பௌத்த நூல்கள் ஒழிந்த பிற நூல்களிலும் காணப்படுகிறது. ஒரு முறை மிருகம் முதலிய இழிந்த பிறப்புப் பிறந்துவிட்ட ஒருவன் மீண்டும் மனிதப் பிறப்பை அடையும் அருமையைக் குறித்தது இந்தக் கதை.

> ஒருவன் ஒரு துளையுள்ள நுகத்தைக் கடலில் எறிந்து விடுகிறான். அங்கே கீழ் காற்று மேல் பக்கத்திலும், மேல் காற்று கீழ் பக்கத்திலும், வட காற்று தென் பக்கத்திலும், தென்றக்காற்று வட பக்கத்திலுமாக இந்நுகத்தை அடித்துத் தள்ளுகின்றன. ஒரு கண்ணுள்ள ஆமை ஒன்று நூறாண்டுக்கு ஒரு முறை கடலின் அடியிலிருந்து மேலே வருவதாகும். இப்படி வரும் ஆமையின் கழுத்து இந்த நுகத்துளையுள் பொருந்துவது எப்போது என்று சொல்ல முடியுமா? அநேகமாக இல்லை என்று சொல்லலாம். அல்லது பன்னூறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நிகழலாம். இதுபோலத் தான் மனிதப்பிறவியை மீண்டும் அடைய முயல்வது.

பல உவமானக் கதைகள் சமுதாயச் சரித்திர உணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. எவ்வாறெனில், இவை பூர்விக இந்திய மக்களுடைய தினசரி வாழ்க்கையினிடையே நம்மைச் செலுத்துகின்றன. சிற்பிகள், பயிர் விளைப்போர், வாணிகம் செய்வோர் முதலியோருடைய வாழ்க்கைகளில் பல அம்சங்கள் நமக்குப் புலனாகின்றன.

அந்தணர்களது பூர்விக இலக்கியத்தில் இவைகளைக் காணுதல் அருமை. அங்கே, புரோகிதர்கள், க்ஷத்திரியர்கள் முதலானோரது வாழ்க்கைகள்தான் நமக்குப் புலப்படும். ஸாரத்தியம் செய்வோர், சூதாடுவோர், எண்ணெய் ஆட்டுவோர் முதலியோரைக் குறித்த உவமானங்களும் வருகின்றன. பொற்கொல்லர் பணிசெய்யும் முறையும் (மஜ்ஜிம. 140), யானையைப் பழக்கும் முறையும் (மஜ்ஜிம 125), விஷமூட்டிய அம்பினால் உண்டான காயத்தைக்குணப் படுத்தும் முறையும் (மஜ்ஜிம. 101) உவமானங்களாகத் தரப்படுகின்றன.

5. குத்தக நிகாயம்: குத்தக நிகாயம் ஸூத்த பிடகத்தின் ஐந்தாவது நிகாயமாய்ப் பெரும்பாலும் கருதப் படுகிறது. அபிதம்மபிடகத்தைச் சார்ந்ததாகவும் சிறுபான்மையோர் கொண்டுள்ளனர். குத்தக நிகாயம் என்பது சிறு கடிகையின் (துண்டங்களின்) திரள் என்பது பொருள். இந்த நிகாயத்தை ஒழிபியல் - தொகுதி என்று கூறலாம். ஏனெனில் இதில் பற்பல சிறு நூல்கள் ஒருங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஓரிடத்து பௌத்த சமயத்திற்கு நேரிட இருக்கும் அபாயங்களைக் குறித்து இது கூறுகிறது. 'மக்கள், புத்தரும் அவருடைய சிஷ்யர்களும்கூறும் ஆழ்ந்த கருத்துடைய பொன்மொழிகளில் ஈடுபடாது, கவிஞர்கள் இயற்றிய அழகிய சொற்களும் தொடர்களும் நிரம்பிய செய்யுட்களிலே மனம் வைக்கின்றார்கள்' என்று சொல்லப்படுகிறது இதனால், ஆதிகாலத்தில் கவிதைப் பகுதிகள் பௌத்த ஆகமங்களில் கொள்ளப்பட்டனவல்ல என்பதும், பிற்காலத்து அவை சேர்க்கப்பட்டன என்பதும் விளங்கும். குத்தக நிகாயத்தில் இவை உள்ளன.

குத்தக பாடம்

இந்நிகாயத்தின் முதல்-தொகுதியின் பெயர் **குத்தக பாடம்** என்பது. இதில் ஒன்பது சிறு நூல்கள் உள்ளன.

முதலாவது நூலில் பௌத்த மந்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. நான்காவது நூலில் பௌத்த சமயத்தில் புதியராகச் சேர்ந்தோர் கேட்கும் சில கேள்விகளுக்கு விடைகள் காணப்படுகின்றன. இதில் பத்துக்கேள்விகள் உள்ளன. ஒன்றுவது யாது? இரண்டு எவை? மூன்று எவை? இது போன்றவையே பத்துக் கேள்விகளும். இது அங்குத்தர நிகாயத்தை ஒத்துள்ளமை காணலாம். பின்னர் வரும் நூல்களில் மங்கலப்பொருள்களும் நீதி உபதேசங்களும் காணப்படுகின்றன. உண்மையான மங்கலப் பொருள்கள் யாவையெனப் புத்தர் கூறுகின்றார். எட்டாவது சூத்திரத்தில் வைப்பு நிதி என்பது விளக்கப்படுகிறது. உண்மையான வைப்பு நிதி நாம் செய்யும் நன்மைச் செயல்களே. ஒன்பதாம் நூல் எல்லா உயிர்களிடத்தும் நட்புப் பூண்டிருக்கவேண்டும் என்று கூறும் மைத்திரிக பாவனையைப்பற்றியது.

தம்ம-பதம்

இந்நிகாயத்தின் இரண்டாம் தொகுதி **தம்ம-பதம்** என்பது. இது தமிழ் மொழியிலுள்ள திருவள்ளுவரது திருக்குறளைப் போன்று அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது. தம்ம-பதம் என்ற தொடரில் 'பதம்' என்பது அடிச்சுவடு என்றும், நெறி என்றும், சொல் என்றும், வசனம் என்றும், செய்யுள்-தொகுதி என்றும், பலவாறு பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நாம் இதனை 'அற நெறி' என்று மொழிபெயர்த்துக்கொள்ளலாம். தம்மம் என்பது தர்மம் என்ற வட சொல்லின் திரிபேயாகும். இந்நூல் பௌத்த நூல்கள் எல்லாவற்றிலுமே மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. இதன் பெருமை வெகு காலமாக அறியப்பட்டதொன்றேயாம். ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றிலும் இது மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் மட்டும் சுமார் **40** மொழி பெயர்ப்புக்கள் உள்ளன. ஜர்மன், பிரஞ்சு, இத்தாலி, ருஷ்ய மொழிகளிலும் இந்

நூல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. லத்தீன் மொழியிலும் மொழி பெயர்ப்பு உண்டு. சீன, திபெத்து, மொழிகளிலும், வங்காளி, ஹிந்தி, கன்னடம் முதலியவற்றிலும் மொழி பெயர்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இதிலிருந்துதான் பௌத்த மதச் சார்பான நூல்கள் பலவற்றிலும் அடிக்கடி மேற்கோள்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இதிலே காணும் நீதியொழுக்கங்கள் காரணமாக இதனை மக்கள் பெரிதும் மதித்துப் போற்றி வருகின்றனர். இலங்கை தேசத்தில் பௌத்த மத உபாசகர்களால் பல நூற்றுண்டுகளாக, இன்று வரை இந்நூல் கற்கப்பட்டு வருகிறது. தம்மபதத்தை முதலிலிருந்து இறுதி வரை அறியாத பௌத்த பிக்குவை இலங்கைத் தீவில் காண முடியாது என்பர். பௌத்த மதத்தைப் பிரசாரம் செய்பவர்கள் இந்நூலிலிருந்து சுலோகங்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, அவற்றிற்கு வியாக்கியானமாகவே தங்கள் உபந்நியாசத்தைச் செய்து வருகிறார்கள்.

இந்நூலில் 423 சுலோகங்கள் இருக்கின்றன. இவைகள் 26 வக்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு வக்கத்திலும் 10-முதல் 20-வரை சுலோகங்கள் காணப்படும். இவ்வக்கங்கள் வருமாறு:

1.	யமக வக்கம்	11.	ஜரா வக்கம்
2.	அப்பமாத வக்கம்	12.	அத்த வக்கம்
3.	சித்த வக்கம்	13.	லோக வக்கம்
4.	புப்ப வக்கம்	14.	புத்த வக்கம்
5.	பால வக்கம்	15.	ஸுக வக்கம்
6.	பண்டித வக்கம்	16.	பிய வக்கம்
7.	அர்ஹந்த வக்கம்	17.	கோத வக்கம்
8.	ஸகஸ்ஸ வக்கம்	18.	மல வக்கம்
9.	பாப வக்கம்	19.	தம்மட்ட வக்கம்
10.	தண்ட வக்கம்	20.	மக்க வக்கம்

21. பகிண்ணக வக்கம்
22. நிரய வக்கம்
23. நாக வக்கம்
24. தண்ஹா வக்கம்
25. பிக்கு வக்கம்
26. பிராம்மண வக்கம்

இவற்றுள் ஒரு சில, பொருள் பற்றி அமைந்தன. புப்பவக்கம் முதலிய ஒரு சில, உவமம் பற்றி அமைந்தன. இன்னும் சில, சுலோகங்களின் இறுதியில் மீண்டும் மீண்டும் வரும் சொற்றொடர் பற்றி வருவன.

மேற் குறித்த வக்கங்களுள் ஒரு சிலவற்றில் சுலோகங்களெல்லாம் தொடர்புடைய பொருள்கள் மேல்நின்று கவிதை என்று சொல்லத் தக்கபடி அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக, நாகவக்கம் என்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். [நாகம்=யானை]

போர்க் களத்திலே தன் மீது எய்த அம்புகளை யானை பொறுத்துக் கொள்ளுதல் போல, நான் மக்களுடைய கடுஞ் சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது. ஏனெனில் உலகம் தீமை மயமாக உள்ளது.

யானையைப் பழக்கினால் அது போர்க்களத்திற்கு அரசனைக் கொண்டு செல்லும்; அரசன் அதன் முதுகின்மீது ஏறி அதனைச் செலுத்தலாம். அதனைப்போல், அடங்கி யொழுகப் பழகியவனே உயிரினங்களுள் சிறந்தவன். அவனைக் கடுஞ் சொற்கள் எவையும் துன்புறுத்தமாட்டா.

நன்கு பழக்கப்பட்ட குதிரைகள் நல்லன; சிந்து தேசத்துப் பிறவிக் குதிரைகள் நல்லவை என்று பெயர் சிறந்துள்ளன. இவ்வாறே வலிமையிற் சிறந்த கொம்பன் யானைகளும் பழக்கப்படுமாயின், மிக நல்லனவாம். ஆனால், தன்னைத் தானே அடக்கி யொழுகப் பயின்றவனே எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சிறந்தவனாவான்.

நேர்மையும் உறுதியும் அறிவுமுள்ள வழித்துணைவன் உனக்குக் கிடைப்பானா? கிடைத்தால் உன் கவலையை யெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அவன் கூட மகிழ்ச்சியோடு நடந்து செல்லலாம்.

நேர்மையும் உறுதிப்பாடும் அறிவுமுள்ள வழித்துணைவன் உனக்குக் கிடைக்கவில்லையா? அப்படியானால், பகைவனால்

துரத்தப்பட்டுத் தன் நாட்டு எல்லையைக் கடந்து செல்லும் அரசனைப் போல, நீ தன்னந் தனியாக உனது வழியிலே செல்வாயாக.

தன்னந் தனியே வாழ்வது நல்லது. ஏனெனில், பேதைகள் நல்ல வழித்துணையாக மாட்டார்கள். தனியே வாழ்வாயாக. தீமை செய்யாதே; தேவைகளைச் சுருக்கிக்கொண்டு, வலிமையுள்ள கொம்பன் யானை காட்டில் தன்னந் தனியாகக் கவளமுண்டு வாழ்தலைப் போல, தனிப்பட வாழ்க.

ஒரு சில வள்ளுவர் திருக்குறளை நமக்கு நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன.

ஆடையின்றி நக்கினமாயிருத்தலும், சடை வளர்த்தலும், அழுக்குப் படிந்திருத்தலும், நீண்ட நாள் பட்டினி நோன்பிருத்தலும், தரையில் படுத்தலும், புழுதியிலும் சேற்றிலும் கிடத்தலும், குந்தியிருத்தலும் இவை யாவும் ஐயத்தால் பிடிக்கப்பட்ட ஒருவனைத் தூயவனாகச் செய்யமாட்டா.

'மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா' (280) என்ற குறளின் கருத்தை மேற்கூறியதனோடு ஒப்பிடலாம்.

சாந்தமும் அமைதியும் அடக்கமும் தூய்மையும் உடையவராய் உயிர்களைத் துன்புறுத்தாமல் இருப்பாரானால் அவரே பிராம்மணராவார்; அவரே சமணராவார்; அவரே பிக்கு ஆவார்

இக் கருத்து,

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்

என்ற குறளின் (30) கருத்தோடு முற்றும் ஒத்துள்ளது.

மேற் குறித்தனவேயன்றி, புத்த வசனங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றவற்றுள் மிகச் சிறந்தனவும் தம்மபதத்தில் காணப்படுகின்றன. புத்தர் உண்மை ஞானம் பெற்ற பொழுது,

பிறப்பிறப்பாகிய ஸம்ஸாரத்தில் எத்தனையோ முறை ஓடி உழன்றேன். ஆனல், நான் தேடிச் சென்ற கொற்றனைக் காண முடியவில்லை. பிறப்பு, இறப்பு,மீண்டும் பிறப்பு இவற்றின்

பிரவாகம்தான் வாழ்க்கை. அதிலே துக்கந்தான் நிரம்பி யிருக்கிறது. இப்பொழுது, கொற்றனே! உன்னைக் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். இனிமேல் உன்னால் ஒன்றும் கட்ட முடியாது. உன்னுடைய கைமரங்கள் ஒடிந்துபோய்விட்டன; உன் உரத்தம் பிளந்து விட்டது. இந்தப் பிறப்பிற்குட்பட்ட என் யாக்கையில் அமைந்தன வெல்லாம் ஒழிந்து போய்விட்டன. மனம் அவாவை அழித்து விட்டது. நான் வாழ்க்கைப் பிரவாகத்தைக் கடந்துவிட்டேன்.

இது எளிதாக உள்ளது. ஆனால், இதில் வரும் உருவகம் மிகச் சிறந்தது. நமது அவா என்பதுதான் வீடுகள் கட்டும் கொற்றன். இக் கொற்றன்தான் சரீரத்தைப் புதிது புதிதாகப் பிறவிகள் தோறும் அமைக்கின்றவன். இதுபோன்ற பொருள் நிரம்பிய உருவகங்கள் தம்மபதத்தில் பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஞானியின் சமத்துவ பாவம் கண்ணாடிபோலத் தெளிந்த நீருள்ள ஆழமான ஒரு நீர் நிலைக்கு ஒப்பிடப்படுறது. சலனமற்ற மலைக்கும் ஒப்பிடப் படுகின்றது. வேறொன்று:

ஞானிகளோடு உறவாடும் ஞானிதான் பயன் பெறுவானே யன்றி மூடர்கள் பயன்பெற மாட்டார்கள். எது போல் என்றால், அகப்பை சுவையறியாததுபோல. நா சுவையறியுமே யன்றி அகப்பை சுவையறிய மாட்டாது.

இக் கருத்து,

அருளின் அறம் உரைக்கும் அன்புடையார் வாய்ச்சொல்
பொருளாகக் கொள்வர் புலவர்—பொருளல்லா
ஏழை அதனை இகழ்ந்துரைக்கும் பாற்கூழை
மூழை சுவையுணரா தாங்கு.

என்ற நாலடியார்ச் செய்யுளிலும்,

கல்லா ஒருவனைக் காரணங் காட்டினும்
இல்லைமற் றொன்றும் அறனுணர்தல்—நல்லாய்
நறுநெய் நிறைய முகப்பினும் மூழை
பெறுமோ சுவையுணரு மாறு.

என்ற அறநெறிச்சாரச் செய்யுளிலும் அமைந்துள்ளமை காணலாம்.

தம்ம பதத்தில் வரும் சுலோகங்களில் செம்பாதிக்கு மேற்பட்டவை பாலி மொழியிலுள்ள பிற பௌத்த நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. அந் நூல்களிலிருந்து எடுத்து இச் சுலோகங்கள் இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டன என்றே ஆராய்ச்சியாளர்கள் துணிகின்றார்கள். பௌத்த சமயத்தோடு தொடர்பில்லாத வேறு நீதி யொழுக்கங்களும் இந் நூலிற் காணப்படுகின்றன. பாரத தேசத்து மக்கள் ஒழுக்கம் பற்றி இயற்றிய சுலோகங்கள் வற்றாச் சமுத்திரம் போன்று உள்ளன. இச் சமுத்திரத்திலிருந்தே மநு ஸ்மிருதி, மகா பாரதம், ஜைன நூல்கள் முதலிய பலவற்றிலும் வரும் நீதிக் கருத்துக்கள் எடுக்கப் பட்டுள்ளன. எங்கே எவை முதலில் தோன்றின என்று இப்போது அறுதியிட முடியாது.

தம்ம-பதம் சுலோகங்களின் தொகுதிதான். இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தோன்றியது என்பதனை விளக்கி விரிவாக எழுதிய உரை நூல் ஒன்று பிற்காலத்தில் தோன்றியது.

உதாநம்

மூன்றாவது தொகுதி உதாநம் என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியாகும். இதில் எட்டு வக்கங்களும் ஒவ்வொரு வக்கத்திலும் பத்து ஸூத்தங்களும் உள்ளன. இந்த ஸூத்தங்கள் புத்தரது வரலாற்றில் ஏதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறி, அந் நிகழ்ச்சியின் முடிவில் அவர் கூறியதாகவுள்ள சிறு கட்டுரை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இக் கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் புத்தரால் 'உயிர்க்கப்பட்டது' என்பர். இக் காரணம் பற்றியே 'உதாநம்' என்னும் இப் பெயரானது இவற்றிற்கு ஏற்பட்டது.

இக் கட்டுரைகள் உண்மையில் புத்தர் கூறியவை தானு என்பது விள்ள முடியாத ஒரு கேள்வியாகும். புத்தராலேனும் அல்லது அவருடைய முக்கிய மாணவர் களாலேனும் இக் கட்டுரைகளில் பல கூறப்பட்டன என்று கொள்ளலாம். ஆனல், இக் கட்டுரைகளில் வந் துள்ள கதாபாகங்கள் பிற்பட்டன என்பதில் ஐயம் இல்லை. யானையும் குருடர்களும் என்ற கதை மிகப் பிரசித்தமானது. இது ஆருவது வக்கத்தில் காணப் படுகிறது.

சில துறவிகளும் அந்தணர்களும் ஒன்று கூடித் தம் முள் விவாதம் புரியலாயினர். சிலர் உலகம் நித்தியம் என்றனர்; வேறு சிலர் உலகம் அநித்தியம் என்றனர். சிலர் உலகம் அளவுபட்டது என்றனர்; வேறு சிலர் அளவு கடந்தது என்றனர். வேறு ஒரு சிலர் ஆன்மாவும் சரீரமும் வேறு வேறு என்றனர்; வேறு சிலர் அவை யிரண்டும் ஒன்றே என்றனர். சிலர் மனிதன் மரணத் தின் பின் தான் பூரணமாகின்ருன் என்றனர். இவ்வாறு விவாதித்து முடிவில் கடுஞ்சொற்களும் வசவுச் சொற்க ளுமாக ஒருவர் மீது ஒருவர் பொழிந்தனர். புத்தரிடத்தில் சில துறவிகள் இவ் விவாதத்தைக் குறித்துக் கூறினர். அப்பொழுது பின்வரும் உவமானக்கதை அவரால் கூறப் பட்டது.

முன்ஞெரு காலத்தில் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் பிறவிக் குருடர்களைத் தன் நாட்டிலுள்ள ஓரிடத்தில் கூடுமாறு செய்தனன். கூடிய பொழுது ஓர் யானையை அவ் அனை வரிடத்தும் கொண்டு வந்து காட்டும்படி செய்தனன். சிலர் அதன் தலையைத் தடவிப் பார்த்தனர்; சிலர் அதன் காதைத் தடவிப் பார்த்தனர், வேறு சிலர் அதன் கொம்பைத் தட வினர்; இன்னும் சிலர் அதன் வாலைத் தொட்டுப் பார்த்தனர். அரசன் அவரிடத்தில் யானையின் வடிவம் என்ன என்று கேட்டனன். தலையைத் தடவிப் பார்த்தவர்கள் அது ஒரு பெரும் பானை போலுள்ளது என்றனர். காதைத் தடவிய

வர்கள் அது ஒரு முறம் போலுள்ளது என்றனர். அதன் கொம்பைத் தடவியவர்கள் அது ஒரு உழுபடையைப் போலிருக்கிறது என்றனர். காலைத் தடவிப்பார்த்தவர்கள் அது கலப்பையின் ஏர்க்கால்போல் இருக்கிறது என்றனர். வாலைத் தடவியவர்கள் அது ஒரு துடைப்பத்தைப் போலுள்ளது என்றனர். இவர்களுக்குள் பெரும் கூச்சல் கிளம்பிற்று. ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் சொல்லியது உண்மையென்று சாதித்தனர். முடிவில் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கத் தொடங்கினர். இதைப்பார்த்து அரசனுக்குப் பெருஞ்சிரிப்பு உண்டாயிற்று. துறவிகளும் அந்தணர்களும் வாதித்தது இது போன்றதுதான். ஒவ்வொருவரும் உண்மையின் ஒவ்வோர் அம்சத்தைக் கண்டு, இதுதான் முழு உண்மை; வேறொன்றும் அல்ல என்று வற்புறுத்தினர்.

இதி உத்தகம்

நான்காவது தொகுதி **இதி உத்தகம்** என்று பெயர் பெறும். இதன் பொருள் 'இவ்வாறு புத்தர் கூறினர்' என்பது. இதில் 112 சிறு வசனங்கள் உள்ளன. இதுவும் உரையும் பாடலுமாகவே அமைந்ததாம். ஆனால், இந்த இரண்டிற்குமுரிய தொடர்பு சிந்திக்கத்தக்கது. ஏதேனும் ஒரு கொள்கை அல்லது உபதேசம் பாதி உரையாகவும், பாதி பாடலாகவும் அமைந்திருக்கும். இன்னும் பலவற்றில் ஒரு கருத்து முதலாவது சுருக்கமாக உரை நடையிற் கூறப்பட்டு, பின்னர் அதுவே சற்று விரிவாகப் பாடலில் அமைந்திருக்கும். சில இடங்களில் உரைப் பகுதியின் பொருள் ஒரு செய்யுளில் அமைத்துக் கூறப்படும்; பின்னர்பல செய்யுட்கள் அவற்றிற்குரிய உரைப் பகுதியின்றியே அமைந்திருக்கும். இன்னும் பலவற்றில் உரையும் செய்யுளும் ஒன்றையொன்று நிரப்புவதாயும் அமைந்திருக்கும்.

இதி உத்தகத்தில் சில அழகிய உவமைகளும் உருவகங்களும் காணப்படுகின்றன. வள்ளல்களை மழைக்கு உவமையாகச் சொல்வது நாம் நன்கு அறிந்ததே. இது 75-வது இதி உத்தகத்தில் காணப்படுகிறது. ஐம்பொறி

களும் நன்கு காக்கப்பட வேண்டும் வாயில்கள் என்று இரண்டு இதி உத்தகங்கள் (28, 29) கூறுகின்றன. மைத்திரி பாவனையைக் கூறும்இதி உத்தகம் (27) உரை நடையில் மிகச் சிறந்த பகுதி யாகவுள் ளது. இதி உத்தகத்தின் இறுதிப் பகுதி மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டனவாயிருத்தல் வேண்டும். ஹியூன்த்ஸாங் இயற்றியுள்ள சீன மொழி பெயர்ப்பில் இப்பகுதி காணப்படவில்லை. இவற்றுள் சில அங்குத்தர நிகாயத்திலும் காணப்படுகின்றன.

ஸுத்த நிபாதம்

குத்தக நிகாயத்தைச் சார்ந்த ஐந்தாவது தொகுதி **ஸுத்த நிபாதம்**. பௌத்தச்செய்யுள்-இலக்கியங்களில் மிகப் பழமையானவை இதில் காணப்படுகின்றன. இதில் உரக வக்கம், சூள வக்கம், மகா வக்கம், அட்டக வக்கம், பாராயணம் என்ற ஐந்து பகுதிகள் உள்ளன. முதல் நான்கு பகுதிகளில் 54 சிறு செய்யுட்களும், பாராயணத் தில் 16 உறுப்புக்கள் அடங்கிய ஒரு நீண்ட செய்யுளும் உள்ளன. இவ்வைந்து பகுதிகளில் அட்டக வக்கமும், பாராயணமும் பிற பாலித் திருமுறைகளிலும், வட மொழியிலுள்ள பிற பௌத்த நூல்களிலும் பெயரால் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இவை இரண்டிற்கும் பழைய வியாக்கியானம் ஒன்றும் உள்ளது. இந்த வியாக்கியானத் தின் பெயர் நித்தேஸம் என்பதாகும். அசோக சக்கர வர்த்தியின் பாப்ரு சிலா சாசனத்தில் கற்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுகிற பகுதிகளில் மூன்று இந்த ஸுத்த நிபாதத்தில் உள்ளன. இலக்கிய முறையில் நோக்கினும் இவைகள் சிறந்த மதிப்புக்கு உரியன. தம்ம பதத்தை அடுத்து, இதுதான் அடிக்கடி பௌத்த நூல் களில் எடுத்தாளப்படும் பகுதியாகும்.

இவற்றில் உரையாடல்களும் கதைச் செய்யுட்களும் இருக்கின்றன. கதைச் செய்யுட்களிலும் உரையாடற்

பகுதியும் கதைப் பகுதியும் காணலாம். கதையில் பாடலும் உரையும் கலந்தே வருகின்றன. பல இடங்களில் அந்தணர்களுடைய கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, பிராம்மண தம்மிக ஸூத்தத்தைக் கூறலாம். இதில்

> பண்டைக் காலத்து ரிஷிகள் உண்மையான அந்தணர்கள்; எல்லா வகையிலும் எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து, உணவு முதலியவற்றைச் சுருக்கி அவர்கள் வாழ்ந்தனர். பின்னர், அரசர்களது செல்வத்தினாலும் இன்ப வாழ்க்கையினாலும் அவர்கள் மனம் வசீகரிக்கப்பட்டு, அந்தச் செல்வ நுகர்ச்சிகளை அவர்கள் விரும்பினார்கள். இக்ஷ்வாகு அரசன் அவர்களுக்கு அழகிய பெண்களையும் மிகுந்த செல்வத்தையும் கொடுத்தனன். இதற்குப் பிற்பாடுதான் யாகங்களில் உயிர்ப் பலி செய்தல் முதலிய கருமங்கள் ஏற்பட்டன.

என வருகிறது.

சேல ஸூத்தத்தில் (III, 7) பகவத் கீதை, அநுகீதை இவற்றின் சுலோகங்களுடன் ஒத்துள்ள பல பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. கஸி பரத்வாஜ ஸூத்தம் (I, 4) வேறொரு வகையில் மிக முக்கியமானது. இதில் பரத்வாஜன் என்ற உழவன் உணவு இரந்து வந்த புத்தரை இகழ்ந்து 'உழைப்பில்லாதவனுக்கு உணவில்லை' என்று கூறுகிறான். அப்போது புத்தர் தாமும் உழவு வேலை செய்து வருபவரே என்றும் அவ்வுழவு இன்னதாகும் என்றும் விளக்குகிறார். இவ்வுரையாடற் பகுதிகளில் பிசிபோன்ற செய்யுட்களும் உள்ளன. மகா பாரதத்திற் போல இங்கும் கேள்வி கேட்பவன் யக்ஷன். விடையிறுக்கும் ஞானி பௌத்த மதத்திலுள்ள நீதிக்கொள்கைகளை விடையாக அளிப்பர்.

நீதி பற்றிய உரையாடல்கள் இருப்பதோடு, கதை பற்றிய உரையாடல்கள் சிலவும் இந்த ஸூத்த நிபாதத்

தில் உண்டு. இவைகளை மிகப் பூர்வ காலத்து வழங்கிய கதைச் செய்யுட்களின் துணுக்குகள் என்று கூறலாம். இவைகள் உரையாடல் வடிவிலே உள்ளன. நாலக ஸுத்தத்தில் புத்தர் பிறந்தவுடன் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் கதை வடிவத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. பப்பஜ்ஜா (பரிவ்ராஜக) ஸுத்தத்தில் புத்தர் உலகைத் துறந்து, இரந்து உண்ணும் துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட வரலாறு கூறப்படுகிறது. பதான ஸுத்தத்தில் இன்னும் பிற்பட்ட காலத்திலே மாரனால் பரிசோதிக்கப்பட்ட வரலாறு தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவைகளெல்லாம் மிகப் பூர்வ காலத்தைச் சார்ந்தவை என்று கூற முடியாது.

விமான வத்து: பேத வத்து

குத்தக நிகாயத்திலுள்ள 6—வது 7—வது நூல்கள் **விமான வத்து** என்றும், **பேத வத்து** என்றும் பெயர் பெறும். இரண்டிலும் கர்மத்தின் விளைவுகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. யாதானும் ஒரு தெய்வத்தை நோக்கி மொக்கலன் இந்த அழகிய விமானங்கள் உனக்கு எவ்வாறு கிடைத்தன என்று கேட்க, அத் தெய்வம் இன்னின்ன புண்ணிய கர்மங்கள் முற்பிறப்பில் செய்ததனால் இவை வாய்த்தன என்று கூறும். இதுவே விமான வத்துவின் முக்கிய கதி. பேத வத்துவில், இறந்து போனவன் ஆவி உலகில் உலவி வருவதைக் கண்ட நாரதர் இவ்வாறு நீ துன்புறுவதற்குக் காரணம் யாதென்று கேட்க, அது, தான் செய்த பாவச் செயலை விரித்துக் கூறும். இது தான் பேத (பிரேத) வத்துவின் முக்கிய கதி. புத்தருக்கு இரு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் சுராஷ்டிரத்தில் வாழ்ந்து வந்த பிங்கலகன் என்பவனைப் பற்றி இதில் கூறியிருக்கிறது (IV ,3). இதனால் இந்தப் பகுதி வெகு காலத்திற்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டது என்று தெளிவாகிறது.

தேரகாதை: தேரிகாதை

விமானவத்துவும் பேதவத்துவும் சுவையற்ற பகுதிகள். இவற்றையடுத்து மிக்க சுவையுள்ள **தேர, தேரி காதை**கள் காணப்படுகின்றன. இக்காதைகளுள்ளே மிகச் சிறந்த உணர்ச்சிக் கவிதைகள் (lyrics) காணப்படுகின்றன. இவை குத்தக நிகாயத்தில் 8-வது, 9-வது நூல்களாக உள்ளன. தேர காதையில் 107 பெருங்கவிதைகளும் 1279-காதைகளும் உள்ளன. தேரி காதையில் 73 பெருங் கவிதைகளும் 522 காதைகளும் உள்ளன. பௌத்த சமயத்தில் தவமுதியோரில் ஆண் பாலரைத் தேரர் என்பதும், பெண்பாலரைத் தேரி என்பதும் வழக்காகும். இச்செய்யுட்களை இயற்றிய தேரர்களும், தேரிகளும் பெயர் கொண்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இக் காதைகளுக்கு, கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் தம்ம பாலரால் இயற்றப்பெற்ற ஒரு வியாக்கியானம் உண்டு. இவ்வியாக்கியானத்தில் தேரர் தேரிகளில் ஒவ்வொருவரது வரலாறும் சுருங்க உரைக்கப்படுகின்றது. இவ் வரலாறுகளை உண்மையெனக் கொள்வதற்கு இல்லை. தேரிகள் இயற்றியதாகக் கூறும் பாடல்களிற் பெரும்பாலன பெண்பாற் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டன என்பதில் ஐயமே இல்லை. ஏனெனின், பிக்குக்கள் பெரும்பாலும் பெண்களை வெறுத்தே வந்தனர். ஆதலால், தாம் எழுதிய செய்யுட்களைப் பெண்பாலார் இயற்றியதாக அவர்கள் கூறமாட்டார்கள். அன்றியும், கருத்துக்களிலும் சொல்லும் முறையிலும் தேர காதைக்கும் தேரி காதைக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. தேரி காதைகளில் ஒவ்வொருவரது சொந்த உலக - அனுபவம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தேர காதையில் இவ்வியல்பு காணப்படவில்லை. அங்கே இயற்கை வருணனையும் ஆன்ம அனுபவமும் காணப்படுகின்றன.

ஒரு பிக்கு தன் மனைவியும் குழந்தையும் தனது சாந்தியை அழிக்க முயன்றதையும், தான் அவர்களைத்

தள்ளிவிட்டு முத்தி மார்க்கத்தைத் தேடியதையும், பெரியோர்களிடம் கூறிக்கொள்கிறுன். வேருெருவன் வேசியரது வசீகரச் செயல்களைத் தான் எவ்வாறு எதிர்த்து நன்னெறியைச் சேர்ந்தான் என்பதைச் சொல்லுகிறுன். பெரும்பாலும் இவர்கள், பெண்கள் பாச வலையாய் அமைந்துள்ளார்கள் என்றும், அவர்களை அணுகுதல் கூடாது என்றும் கூறி வந்தனர். ஆனுல், சிற்சில இடங்களில் பெண்களைப்பற்றி உயர்வான கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. ஒருவன் தன்னுடைய அன்னை தனக்கு நல்லுபதேசம் செய்து உண்மைக்கு வழிகாட்டினுள் என்பதைத் தெரிவிக்கிறுன்.

உண்மையான வாழ்க்கை வரலாறுகள் தேரிகாதையில் மிகுதியாகவுள்ளன. ஒருத்தி தன் குழந்தையை இழந்து துன்புற்று, வெளியில் ஓடிச் சென்று, புத்தரைக் கண்டு, அவர் உபதேசத்தால் சாந்தி பெற்றுப் பௌத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்துவிடுகிறுள். முன்பு, வேசியாக இருந்தவர்கள் பலர் பின்னர் பிக்குணிகளாகச் சேர்ந்து, தங்கள் பூர்வ வாழ்க்கையையும், இந்த வாழ்க்கையையும் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறுர்கள். ஒரு செல்வனுடைய அழகு மிக்க மகளைப் பல செல்வர்கள் மணம்புரிய விரும்புகின்றனர்; ஒருவன் அவளது நிறைக்கு எண்மடங்கு பொன்னும் ரத்தின ராசிகளும் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறுன். ஆனுல், அவள் புத்த உபதேசம் கேட்டு, பிக்குணி வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுகிறுள். சில வேடிக்கைக் கதைகளும் இதிலே காணப்படுகின்றன. ஒருத்தியின் கணவன் கூனன். அரிசி குற்றி அவனைப் போஷிக்க வேண்டும் கடமை அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவள் தான் புத்த சமயத்தைச் சார்ந்ததும் உரல், உலக்கை, தன் கூனற் கணவன் என்ற மூன்று வகையான கோணல்களும் தன்னைவிட்டு ஒழிந்தன என்று வேடிக்கையாகக் கூறுகிறுள். இது போன்ற

கதைகள் பூர்வகாலத்து நம் தேசத்தில் பெண்களிருந்த நிலைமையை நன்கு விளக்குகின்றன.

இயற்கை வருணனைகள் தேர காதையில் மிகுந்து காணப்படுகின்றன என்று எற்கனவே கூறினோம். உலக இன்பத்தை எவ்வளவாகத் துறந்துவிட்ட போதிலும் இத் தேரர்கள் மலைக் காட்சி, வனக் காட்சி முதலியவற்றின் அழகுகளை மறந்துவிட முடியவில்லை. இடி இடித்துக் கரு மேகங்கள் சோனுமாரியைப் பெய்யும் சமயத்தில், விடுதலை அடைந்த ஒரு பிக்கு மலைக் குகையில் ஆனந்தமாக இருக்கின்றான். இவ்வாறு கூறும்பொழுது இயற்கை வருணனையை ஒழிக்க முடியுமா?

இயற்கைப் பொருள்களைப் பல அழகிய உவமானங்களாகக் கூறும் நயமும் இக் கதைகளிற் காணப்படுகின்றது. துளக்கலாகாத மலைபோல ஞானி உறுதியாய் நிற்கிறான். தனது துறவு-உடையை மெச்சுகின்ற பிக்கு சிங்கத்தின் தோலைப் போர்த்திருக்கும் குரங்கிற்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்படுகிறான். உழவர் நிலத்தை உழுது விதை விதைத்து நெல் விளைப்பதுபோல், பிக்குணி மோக்ஷமடைய விரும்புகிறாள். தன் பாதங்களைக் கழுவும்போது, விழும் நீரைக் குன்றினின்றும் விழும் நீரெனக்கொண்டு, குதிரையை அடக்குவதுபோல் மனத்தை அடக்குகிறாள். இவ்வாறெல்லாம் அழகுபடுத்திக் கூறும்போது பிற்காலத்தெழுந்த அணிமிகுந்த செய்யுள் வகைகள் நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. தேரிகாதையில் அம்பாலி என்ற வேசி கூறியதாக அமைந்துள்ள ஓர் அழகிய செய்யுள் இருக்கின்றது. இதில் அக் கவியரசி முதல் இரண்டு அடிகளில் தனது மேனி அழகினை மிகவும் நன்றாகச் சித்திரித்து, மூன்றாவது வரியில் தனது மேனி அடைந்துள்ள கேடுகளை வெளிப்படுத்துகிறாள். இக் கருத்தோடு ஒப்புமையுடையன நாலடியார் முதலிய தமிழ் நூல்களில் வருதல் நோக்கத் தக்கது. சில சிறந்த தொடர்

களும், பல்லவி போன்ற மீட்சி-அடிகளும் இக் காதைகளின் சிறப்பியல்புகளாகும். பல இடங்களில் உரையாடலினிடையேயும் செய்யுட்கள் அமைந்திருக்கும். கதை வடிவில் அமைந்துள்ள வரிகளும் பல உள்ளன. இவ்வாறு அமைந்த கதைச் செய்யுட்களில் சுபா என்பவளது சரித்திரம் மிக அழகானது. அவளிடம் ஒரு தூர்த்தன் தன் காதலை வெளியிட்டுக் காட்டினுடே துரத்திச் செல்கின்றான். அவளது அழகை மிகவாகப் புகழ்ந்து காட்டில் அவளுக்கு நேரவிருக்கும் அபாயங்களைக் கூறித் தன்னேடு காதல்-வாழ்வு வாழ வரும்படி அழைக்கிறான். அவள் அவனைக் கண்டித்து, தான் உலக இச்சை அனைத்தையும் துறந்து விட்டதைக் கூறுகிறாள். யாக்கை நிலையாமையையும் அதன் அசுபத் தன்மையையும் எடுத்துக் கூறி, தனது கண்கள் அருவருக்கத் தக்க ஒரு மாமிச பிண்டம் என்று தன் கண்களைப் பிடுங்கி அவன் கையில் கொடுத்து விடுகிறாள். அந்தத் தூர்த்தன் மிகவும் வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்கிறான். சுபா பின்பு புத்தரை அடைகிறாள். அவரது திருநோக்குப் பட்ட அளவில், அவளுடைய கண்கள் முன்போல விளங்குகின்றன.[1]

இவ்விரு காதைகளிலும் பிற்காலத்துத் தோன்றிய கதைச் செய்யுட்கள் உள்ளன என்று கருதுகின்றனர். ஒரு சில கதைகள் பௌத்தசமயம் சீர்கேடுற்ற நிலையைக் குறிக்கின்றன. பிக்குக்கள் வேசியர்களைப் போன்று, தங்களை அழகுபடுத்திக்கொண்டு ஆஷாடபூதிகளாகத் திரிகிறார்கள்.

---

1 இது போன்ற கதைகள் கிறிஸ்தவக் கதைகளிலும் வருகின்றன. செயின்ட் லூஸியா, செயின்ட் ப்ரிட்ஜெட் என்ற இருவரும் தங்கள் கண்களைப் பிடுங்கி எறிந்த வரலாறு இங்கே அறியத் தக்கது. மணிமேகலையை உதயகுமரன் தொடர்ந்து சென்ற வரலாறு ஒப்பிடத் தக்கது.

என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிர்ஷ்டம் கெட்ட பெண்களே பிக்குணிகளாகச் சேருகிறார்கள் என்று வேறோரிடத்தில் கூறப்படுகிறது. இதனால், மிகப்பிற்பட்ட பகுதிகளோடு மிக முற்பட்ட பகுதிகளும் இக்காதைகளில் உள்ளன என்று கருதலாம்.

ஜாதகம்

இவ் விஷயத்தில் இக் காதைகளோடு ஒப்பிடத் தக்கது **ஜாதகக் கதைகள்** என்ற பத்தாவது தொகுதியாம். இதுவும் குத்தக நிகாயத்தைச் சேர்ந்ததே. இதனைப் **போதி சத்துவக் கதைகள்** என்றும் கூறலாம். கௌதமர் புத்தராவதற்குமுன்புள்ளது போதி ஸத்துவ நிலையாகும். இந்நிலையில் அவர் எடுத்துள்ள பல பிறப்புக்களிலும் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக் கதைகளே இதிற் கூறப்படுவன. ஜாதகம் என்பது பிறப்புப் பற்றிய வரலாறு. ஆரம்பத்தில் ஒவ்வொரு ஜாதகமும் 'பிரமதத்தன் வாரணாசியில் அரசாண்டு கொண்டிருந்தபொழுது போதி சத்துவர் ஒரு பெண் யானையின் கருப்பத்திலிருந்தும் பிறந்தார்' என்பது போன்ற தொடக்கத்தை முற்கொண்டு, பின்னர், கதை தொடங்கும். ஒவ்வொரு ஜாதகத்திலும், பச்சுபந்ந வத்து என்னும் நிகழ்காலத்துக் கதையும், அதீத வத்து என்னும் முற்காலத்துக் கதையும், காதைகள் என்கின்ற அதீத வத்து அல்லது பச்சுபந்ந வத்துவிலுள்ள செய்யுட்களும், வெய்யாகரணம் என்ற காதைகளை விளக்கும் உரைப் பகுதியும், ஸமோதானம் என்கின்ற தொடர்புப் பகுதியும் உள்ளன. பச்சுபந்ந வத்துவில் புத்தர் பிக்குக்களுக்கு இன்ன சமயத்தில் கூறினார் என்பது விளக்கப்படும். அதீத வத்து போதி சத்துவராயிருந்த வரலாற்றை உணர்த்தும். காதைகள் அதீத வத்துவிற் காணுதலோடு கூடப் பச்சுபந்ந வத்துவிலும் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. வெய்யாகரணம் காதைகளின் பதப் பொருளைத் தெளிவாக விளக்கும். ஸமோ

தானம் அதீத வத்துவில் காணப்படுபவர்களுக்கும், பச்சு பந்ந வத்துவில் காணப்படுகிறவர்களுக்கும் உண்டான தொடர்பைத் தெரிவிப்பதாம். இவை அனைத்தும் ஜாதக அட்ட (அர்த்த) வண்ணனை எனப் பெயர் பெறும். இந்த அட்ட வண்ணனையை (வர்ணனையை) இயற்றியவர் சிங்கள தேசத்து ஒரு பிக்கு எனக் கருதப் படுகிறார். இவர் தம் காலத்துக்கு முன்புள்ள ஜாதக அட்ட (அர்த்த) கதை என்ற வியாக்கியானத்தை அடிப் படையாகக்கொண்டு எழுதினர் என்பர். இந்த ஜாதக அட்ட கதை பாலியில் திருமுறைகள் எழுதிய காலத்தேயே எழுதப் பெற்று, சிங்கள தேசத்திற்குக் கொண்டு வரப் பட்டு, பழைய சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றது என்று கூறுவர். பின்னர், இச் சிங்களத்தினின் றும் மீண்டும் பாலி மொழியில் ஜாதக அட்ட வண்ணா என்ற பெயருடன் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றதாம். இவ் வாறு மொழிபெயர்க்கப் பெற்றது உரைநடைப் பகுதியே யாம். காதைகள் ஆதிகாலந் தொட்டு எப்பொழுதும் பாலி மொழியில் இருந்தன. பௌத்தத் திருமுறை களைச் சார்ந்தனவாக இந்தக் காதைகள்தான் கொள்ளப் பட்டவை.

ஜாதகங்களில் பலவும் பாட்டும் உரையும் விரவி வந்த நடையிலேதான் அமைந்திருக்கின்றன. இவைகள் 22 நிபாதங்களாகப் (பகுதிகளாக) பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முதல் நிபாதத்தில் ஒரு செய்யுளுள்ள 150 காதைகளும், இரண்டாம் நிபாதத்தில் இரண்டு செய்யுட் களுள்ள 100 காதைகளும் உள்ளன. மூன்றும் நிபாதத்தில் மூன்று செய்யுட்களுள்ள 50 காதைகள் இருக்கின்றன. ஆனல், இந்த எண்-அளவு சிற்சில இடங்களில் பிறழ்ந்தும் காணப்படும். உதாரணமாக, 2-ம் நிபாதத்தில் மூன்று முதல் பத்து வரை செய்யுட்களுள்ள காதைகளும் அடங்கி யுள்ளன.

ஜாதகக் கதைகளிற் சில கி. மு. 2 அல்லது 3-ம் நூற்றுண்டில் வழங்கிய பௌத்தவரலாறுகளைச் சார்ந்தன என்பதற்குத்தக்க சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. பர்குத், ஸாஞ்சி என்ற இடங்களிலுள்ள ஸ்தூபங்களின் சுவர்களில் இக்கதை பற்றிய சித்திரங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. உரை நடையிலுள்ள கதைப்பகுதி கூட இவற்றில் காணலாகும். ஜாதகக் கதைகளின் பெயர்களும்கூட இவற்றில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. பல பூர்வ கதைகள் பௌத்தர்களால் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு ஏற்றவாறு திருத்தியமைக்கப்பட்டன என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் துணிந்துள்ளனர். எனவே, ஜாதக அட்ட வண்ணனையில் வரும் கதைகளில் அதிபுராதன காலத்துத் தோன்றியவை மாறுதலின்றி அப்படியே வந்துள்ளன என்று கொள்வதற்கு இடமில்லை. எனினும், அவைகள் தான் பௌத்தக் கதைகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்குரிய முக்கிய கருவிகள். அவைகளே இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய ஸ்தானம் பெற்றுள்ளவை. அன்றியும், உலக இலக்கிய வரலாற்றிலும் ஒரு சிறந்த ஸ்தானம் பெற்றுள்ளன. இப்போதுள்ள ஜாதகத் தொகுதியில் 500-க்கு மேற்பட்ட கதைகள் உள்ளன. ஆனால், ஆதியில் ஏற்பட்டவை 500 ஜாதகக் கதைகளே என்று துணிவதற்குச் சான்றுகள் உண்டு. சுள்ள நித்தேஸம் 500 ஜாதகங்களையே குறிக்கின்றது. பாஹியான் 500 ஜாதகங்கள் பற்றிய சித்திரங்களையே குறிப்பிடுகிறான்.

ஜாதகங்களின் அமைப்பு-நெறியை முதலில் நோக்குவோம். ஒரு சிலவற்றில், உரை நடையில் அமைந்த கதைகள் உள்ளன; இவற்றின் இடையிடையே கதை முதலியவற்றைக் குறித்தெழுந்த செய்யுட்களும் மணிமொழிகளும் விரவிக் காணப்படுகின்றன. வேறு சிலவற்றில் உரையாடல் வடிவில் அமைந்த கதைச் செய்யுட்கள் உள்ளன. அன்றியும், ஒரு பகுதி உரையாடல் - செய்யுளாகவும் வேறொரு

பகுதி கதையைக் கூறும் செய்யுளாகவும் அமைந்தனவும் உள. இன்னும் சிலவற்றில், மிக நீண்ட கதைப் பகுதிகள் உரைநடையில் தொடங்கி, செய்யுள் நடையில் தொடர்ந்து செல்லுகின்றன. உரையும் செய்யுளும் விரவி அமைந்த பகுதிகளும் இந் நீண்ட கதைகளில் அங்கங்கேயுள்ளன. வேறு சிலவற்றில், பல பொருள்களைக் குறித்துப் பல மணிமொழிகள் தொகுத்துக் காணப்படுகின்றன. கடைசியாக, இதிகாஸங்கள் அல்லது இதிகாஸத் துணுக்குக்கள் என்று சொல்லத்தக்க பகுதிகளும் அமைந்துள்ளன.

ஜாதகங்களின் பொருளடக்கம் இனி நோக்கத் தக்கது. முதலாவது, விலங்குகள் பற்றிய நீதிக் கதைகளாய்ச் சில வுள்ளன. தெய்விகம், மாந்திரிகம் முதலியன அடங்கிய விலங்குக் கதைகளாக வேறு சில அமைந்திருக்கின்றன. மூன்றாவதாக, வரலாற்றுத் துணுக்குக்கள், வேடிக்கைக் கதைகள் முதலியன சமயச் சார்பின்றியே இயன்றுள்ளன. நான்காவதாக, நீண்ட நவீனகம் போன்ற கதைகளாயும் சில உள்ளன. மணிமொழிகளும் பக்திக் கதைகளும் வேறு சிலவற்றில் வந்துள்ளன. இவ்வாறு பலதிறப்பட்டனவாய் அமைந்ததன் காரணத்தையும் நாம் எளிதில் ஊகிக்கலாம். பல வகுப்புக்களிலிருந்தும் மக்கள் பிக்குக்களாகப் பௌத்த மதத்தில் புகுந்தனர். அவ்வாறு புகுவதற்கு முன் தாம் அறிந்த கதைகளையெல்லாம் பௌத்த வரலாறுகளிற் சேர்க்க வேண்டுமென்று கருதிச் சேர்த்துவிட்டனர். இதனால்தான், ஜாதகக் கதைகளுக்கு ஒரு முக்கியமான ஸ்தானம் இந்திய இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டது என முன்பு கூறினோம்.

ஜாதகத்தின் முதற் பகுதிகளில் விலங்கு பற்றிய பல சிறு கதைகளை நாம் காண்கிறோம். உதாரணமாக, துறவியாய்த் தவஞ் செய்து கொண்டிருப்பதாகப் பாசாங்கு

செய்து, எலிகளையெல்லாம் கொன்று தின்ற பூனையின் கதை இங்கே உள்ளது. இதனைப் போன்றே தந்திராக்கியாயிகத்திலும், பஞ்ச தந்திரத்திலும் வரும் வேறு கதைகளும் இங்குக் காணப்படுகின்றன. ஓர் ஆண்மயில் தான் பறவைக் கரசனது மகளை மணந்து கொள்ளும் சமயத்தில் தனது சிறகை விரித்தாடிக் கர்வம் கொண்டமையால் மணம் நிகழாது போயிற்று என்ற கதையானது ஓரிடத்துக் கூறப்படுகிறது. இதுவும் பழமையான கதையே. இக் கதையைக் கிரீஸ் தேசத்திலிருந்த ஹிரோடோட்டஸ் எழுதி வைத்துள்ளார். ஓர் ஆண் கோழிக்கு அன்புற்ற மனைவியாயிருப்பதற்கு ஒரு பெண் பூனை வாக்களித்து அதனை வசப்படுத்த முயன்றது. ஆனால், அந்த ஆண் கோழி பூனையினது தந்திரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அதை வெருட்டி விட்டது. இது போலவே, பெண்கள் வஞ்சகமாக நடிக்கிறார்கள் என்றும், ஞானிகள் அதற்கு இடங்கொடுக்கக் கூடாது என்றும் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

தெய்விகமும் மந்திரமும் நிரம்பிய விலங்குக் கதைகளுக்குக் கீழ் வருவதை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

ஒரு நரி தான் தற்செயலாய்க் கேட்ட ஒரு மந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி, நாற்கால் விலங்குகள் அனைத்தையும் அடக்கியாண்டு வந்தது. பின் கர்வம் மிகுந்து வாரணாசியரசன் மீது போர் தொடுத்தற்குத் துணிந்து விட்டது. இரண்டு யானைகளின் முதுகின்மேல் ஒரு சிங்கம் நிற்க, அதன் மீது இந்த நரி ஆரோகணித்து வீற்றிருந்து, நரியரசியோடு யுத்தத்திற்குச் சென்றது. அங்கே சென்று அவ் அரசனது நாட்டை அழித்து விட வேண்டும் என்று உத்தரவு இட்டது. அனைவரும் பெரும் பயம் கொண்டனர். ஆனால், அங்கே அரசனது புரோகிதனாயிருந்த போதி ஸத்துவரது தந்திரத்தினால், நரியும் அதன் கூட வந்த விலங்குகளும் அழிந்து விட்டன. இந்தப் போதிஸத்துவரின் ஆணையால் இந்த விலங்குகளின் மாமிசத்தைக் கொண்டுவரும் பொருட்டு வாரணாசிமக்கள் நகர வாசலின் வெளியே ஓடிச் சென்றனர்.

தங்களால் உண்டு முடியாதவற்றை அவர்கள் உலர்த்தி வைத்தார்கள். அன்று முதல் மாமிசத்தை உலர்த்தியுண்ணும் வழக்கம் ஏற்பட்டதாம்.

இவ் வகைக் கதைகளில் விலங்குகளும் மக்களும் கலந்துவரும் முறைகளும் உண்டு. பெரும்பாலும், மக்களைக் காட்டிலும் இவ் விலங்குகள் சிறந்த அறிவும் ஒழுக்கமும் உடையனவாய்த் தோன்றுகின்றன. ஒரு சிலவற்றில், விலங்குகள் நன்றியுள்ளனவாகவும் மக்கள் நன்றியற்றவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். இதற்கு ஓர் உதாரணம்:

ஒரு காலத்தில் ஓர் அரசனுக்கு மூர்க்கன்[1] என்ற அரச குமாரன் இருந்தான். அவன் விஷப் பாம்பு போன்றவன். ஒருவரிடத்தும் இனிய வார்த்தை கூறி அறியாதவன். அரசனுக்குங் கண்ணில் உறுத்திய மணல் போல இருந்தான். ஒரு முறை பெரும் புயற் காற்றும் மழையும் அடித்த சமயத்திலே இம் மூர்க்கன் நதியிலே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பி வற்புறுத்தினன். இவனை அழைத்துச் சென்றவர்கள் நதியில் இவனை அமிழ்த்திக்கொன்றுவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்துவிட்டனர். ஆனால் இவன் நதியின் நடுவிலே நின்ற ஒரு மரத்தில் ஏறித் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறன். இவனோடு கூட ஒரு பாம்பும், ஓர் எலியும், ஒரு கிளியும் தப்பி ஏறின. இந்நான்கு உயிர்களையும் ஒருதுறவி நீர்ப் பெருக்கினின்றும் அகற்றி வீட்டிற்குக் கொணர்ந்து குற்றுயிராய்க் கிடந்த பாம்பு முதலியவற்றிற்கு முதலில் சிகிச்சை செய்து, பின்னர் அரச குமாரனிடம் வந்து, அவனுக்குச் சிகிச்சை செய்தனர். இதனைக் கண்டதும், மூர்க்கன் பெருங் கோபங் கொண்டான். பாம்பு முதலியன தங்களுக்குச் செய்த நன்றிக்கு ஏதாவது உதவி செய்வதாக வாக்களித்திருந்தன. அவ்வாறே மூர்க்கனும் கபடமாக வாக்களித்

1. இதுபோன்றதொரு கதையையே,
'கெட்டிடத் துவந்த உதவி, கட்டில்
வீறு பெற்று மறந்த மன்னன் போல
நன்றி மறந்தனையாயின்'

என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுட் பகுதி (225) குறித்ததாதல் வேண்டும்.

தான். சிலகாலத்திற்கு அப்புறம் மூர்க்கன் அரசனாயினன். அத்துறவி வாக்குறுதிகள் உண்மையா என்று பரிசோதிக்க முயன்றனர். பாம்பு முதலியன மூன்றும் உண்மையாகவே நன்றிக்குக் கைம்மாறு செய்தன. ஆனால் மூர்க்கனாகிய அரசன் அத்துறவியைப் பிடித்து வந்து வளாரினால் அடித்துத் தூக்கி விடும்படியாக ஏவினன். வளாரினால் அடிபட்டபொழுது ஒவ்வோர் அடி வீழ்ந்ததும், 'மனிதனுக்கு உதவி செய்வதைக் காட்டிலும், வெறுங் கட்டைகளுக்கு உதவி செய்தால் நலமாயிருக்கும்' என்ற பழமொழிச் செய்யுளொன்றைத் துறவி கூறுகிறான். அடுத்துள்ள ஜனங்கள், 'நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?' என்று துறவியைக் கேட்க, அவன் நிகழ்ந்த வரலாற்றினைக் கூறினான். உடனே திரண்டிருந்த ஜனங்கள் அனைவரும் மூர்க்கனைப் பிடித்துச் சாகும் வரை அடித்து அவனுக்குப் பதிலாகத் துறவியை அரசனாக்கினர்.

உலக இலக்கியங்களிற் காணும் மாந்திரிகக் கதைகளைப்போன்ற வேறு சில கதைகளும் ஜாதகத்தில் உள்ளன. அவைகளில் ஒரு சில, பதிவிரதைகளல்லாத பெண்களைப் பற்றியன. உதாரணமாக,

ஒருவன் தன்னுடைய தேகத்திலுள்ள ரத்தத்தைத் தன் மனைவிக்குக் கொடுத்து உயிர் பிழைக்கச் செய்கிறான். ஆனால், அவள் ஒரு முடவன் மீது காதல் கொள்ளுகிறாள். அவனோடு முழுவதும் வாழ விரும்பி, தன் கணவனை ஒரு குன்றின் சிகரத்திலிருந்து கீழே தள்ளி விடுகிறாள். ஆனால், அவன் ஒரு பல்வியினால் உயிர் பிழைத்து, பின்னர் அரச பதவியை அடைகிறான். தனது மனைவியையும் அவளது காதலனையும் மீண்டும் காண நேர்ந்தது. அவர்களைத் தண்டிக்கிறான்.

இதுபோன்றே மிருகபாஷையையும் கூட அறியவல்ல ஓர் அரசனுடைய கதையும் கூறப்பட்டுள்ளது.[1] ஒருமுறை இவ் அரசன் எறும்புகளும் கொசுகுகளும் பேசியதைக் கேட்டுச் சிரித்தான். இவனது இராணி, சிரித்ததன்

1. கழறிற்றறிவார் என்ற நாயனாருடைய புராணம் பெரிய புராணத்தில் வருவதைப் பலரும் அறிவர். இப்பெயர்க்கு மிருகங்கள் முதலிய எல்லா உயிரினங்களும் பேசியவற்றை அறிபவர் என்று பொருள்.

காரணத்தைத் தன்னிடம்சொல்லும்படி வற்புறுத்தினாள். சொன்னால், தான் உயிரிழக்க நேரிடும் என்று அரசன் கூறியும் அவள் விட்டபாடில்லை. போதிசத்துவர் தோன்றி இராணியை நன்றாக உதைக்கச் சொல்லுகிறார். அவளுக்கு அப்போதுதான் புத்தி வந்தது.

மரக்கலத்தில் சென்று வாணிகம் செய்பவர்களுடைய கலங் கவிழ்ந்து யக்ஷிணிகளால் உதவி பெறுவது முதலிய வரலாறுகளும் காணப்படுகின்றன (ஜாதகம் 196)[1]; நர மாமிசம் உண்ணும் வரலாறுகளும் உள்ளன. இந்து சமய இலக்கியங்களில் வரும் கல்மாஷ பாதனைப் பற்றிய சரித்திரத்தோடு இது ஒப்பிடற்பாலது. இவ்விதக் கதைகளில் நாகங்கள், கருடர்கள், இயக்கர்கள், கின்னரர்கள், முதலியோர்கள் பாத்திரங்களாய் அமைந்திருக்கின்றனர். 404-ம் ஜாதகத்தில், ஒரு நாள் பிரிய நேரிட்டதின் காரணமாகக் கின்னர தம்பதிகள் பெரும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்த வரலாறு ஒன்று காணப்படுகிறது. அரசனொருவனது அம்பினால் உயிரிழந்த தன் கணவன் பொருட்டு ஆற்றொணாத துக்கத்தை எய்திய கின்னர மகள் அமிர்தசஞ்சீவினியால் பிழைத்தெழுந்த தன் நாயகனோடு வாழ்ந்த வரலாறு அழகானது. விதுர பண்டிதனைப் பற்றிய ஜாதகம் ஒன்றும் இவற்றில் உள்ளது (545). இவ் விதுரன் மகா பாரதத்தில் வரும் கௌரவர்களுடைய மந்திரி எனக் கூறப்படுகிறான்.

வேடிக்கையான சில வரலாற்றுக் கதைகளும் இவற்றில் அடங்கியுள்ளன. உதாரணமாக, தன் தந்தை மீது கொசுகு அணுகவொட்டாதபடி பாதுகாத்துவந்த ஒரு புத்திரன், அவன் தலைமீது வந்து உட்கார்ந்த கொசுவைக் கொல்லப்போய், தன் தந்தையையே கொன்றுவிட்ட சரித்திரத்தைக் கூறலாம். வேறொரு கதை செடிகளுக்குத்

---

1. இக்கதை மணிமேகலையின் வரலாற்றில் ஒரு பகுதியோடு ஒப்பிடற்பாலது.

தண்ணீர் வார்க்கும் குரங்கு எந்தச் செடிக்கு அதிகத் தண்ணீர் வேண்டும் என்று அறிவதற்காக, வேரோடு செடிகளைப் பிடுங்கிப் பார்த்த வரலாற்றைப் பற்றியது. ஓர் அந்தணன் இரண்டு செம்மறிக் கடாய்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிப் போர் செய்துகொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்தான். ஓர் ஆடு பின்னிட்டுச் செல்வதைக் கண்ட அவன், தனக்கு வந்தனம் செய்வதற்காகப் பின் போகிறது என்று எண்ணி, வந்தனத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அதன் முன் வந்தான். அருகிலிருந்த ஒரு வணிகன், 'தாக்குவதற்காகப் பின் போகிறது; இடையில் செல்லாதே' என்று தடுத்தான். இதற்குள் இரண்டு ஆடுகளும் பாய்ந்து அந்தணனைக் கீழே தள்ளிக் காயப்படுத்தி விட்டன. 'ஒரு துறவி கொலை செய்யப்படுகிறான்! கொலை செய்யப்படுகிறான்!' என்று அவ்வந்தணன் கத்தினான். இக்கதையும் ஜாதகத்தில் உள்ளது.

வேறொரு கதை மகாபிங்கலன் என்ற ஒரு கொடிய அரசனைப் பற்றியது.

> பிங்கலன் வல்லரசு பூண்டு தன்கீழ்வாழும் குடிகளையெல்லாம் வருத்தி வந்தனன். இவன் இறக்கும் பொழுது இவன் இராசதானியாகிய வாரணசியிலுள்ள அனைவரும் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டார்கள். ஆனால், வாயில் காப்பாளன் மட்டும் அழுது கொண்டிருந்தான். போதிஸத்துவர் இவனிடம் வந்து காரணம் கேட்க, இவன், 'நான் மகா பிங்கலன் இறந்துபோனதற்காக அழவில்லை. ஏனென்றால், அவன் அரண்மனையிலிருந்து வரும் பொழுதும், போகும் பொழுதும், ஒவ்வொரு முறையும் கொல்லனது சம்மட்டிகொண்டு என் தலையில் எட்டு முறை அடிப்பான். இப்பொழுது அவன் கீழுலகத்திற்குப் போயிருக்கிறான். அப்படியே யமனுக்கும் அடிகொடுப்பான். உடனே யமன் அவனைப் பூவுலகத்திற்கு மீண்டும் அனுப்பி விடுவான். அப்பொழுது பழைய படியும் என் தலையில் அடி விழுமே என்று அழுகிறேன்,' என்று கூறினான். இவ்வாறு சொல்ல, போதிஸத்துவர், 'இறந்து போனவர்கள் மீளமாட்டார்கள். அவனைப் புகையாய் எரித்தாய் விட்டது. சிதைக்கு அருகிலுள்ள மண்ணும் வேற்று மண்ணாகிவிட்டது' என்று சமாதானப் படுத்தினாராம்.

ஒரு குரங்கு ஓர் அரசனால் பிடிபட்டு, அவனது அரண்மனையில் சிலகாலம் வாழ்ந்து வந்தது. பிற்பாடு அவன் அதனை விடுதலை செய்துவிட்டான். தன் குலத்தார்களிடம் அக்குரங்கு திரும்பி வந்தவுடன், அவைகள் அதைச் சூழ்ந்து கொண்டு, 'மக்கள் உலகம் எவ்வாறு நடைபெறுகிறது?' என்று கேட்டனவாம். குரங்கு இரண்டு சுலோகங்களில்தான் பார்த்தவற்றைக் கூறுகிறது: 'இந்தப்பொன், இந்த அருமையான பொன் என்னுடையது' என்று அவர்கள் இரவும் பகலும் கத்திக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள். தூய வாழ்க்கை நெறியை அவர்கள் சிறிதும் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. வீட்டில் இரண்டு எஜமானர்கள் உண்டு. ஒருவருக்குத் தாடியில்லை; ஆனால் நீண்ட குயங்களுண்டு. காதில் துளையிட்டிருக்கிறார்: அவர்க்கு விலை எண்ணற்ற பொன்களாம். சடைபின்னிப் போட்டுக்கொண்டு திரிகிறார். அங்குள்ள எல்லா மக்களையும் துன்புறுத்துகிறார். இப்படிச் சொல்லியதும், அக்குரங்குகள் இனிமேல் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம் என்று காதைப் பொத்திக்கொண்டு ஓடிவிட்டன (219).

வேறொரு கதை கிரேக்கக் கதை ஒன்றனோடு ஒப்பிடற் பாலதாயிருக்கிறது.

ஒருத்தியின் கணவன், அவள் மைந்தன், அவள் சகோதரன் இம்மூவரையும் தூக்கிலிடும்படி அரசனது ஆணை பிறக்கிறது. இந்த மூவருள் யாராவது ஒருவருடைய உயிரைப் பிச்சை அளிப்பதாக அரசன் அவளுக்கு வாக்களிக்கிறான். அவள் சகோதரனது உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று சொல்கிறாள். இதற்குக் காரணமாக, 'கணவனையும் மகனையும் எளிதாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் மீண்டும் ஒரு சகோதரனைப் பெற முடியாது.' என்று கூறினளாம்.[1]

இதுபோன்ற ஒரு கதை இண்ட பெர்னஸ் என்பவனது மனைவியைக் குறித்து ஹிரோடோட்டஸ், கூறியுள்ளான். ஸோபாக்கிளிஸ் என்ற நாடக ஆசிரியன் ஆண்டிகோனே என்பவளை இவ்வாறாக வார்த்தையாடும்படி செய்கிறான். வால்மீகி இராமாயணத்தில் (யுத்த:

---

[1] இதற்கு மாறாக,

'கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்' (XX, 80) என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

101, 12-13) ஒரு பழமொழி இக் கருத்தே பற்றி வந்துள்ளது.

ஜாதகத்தில் வரும் வேறொரு வகை வரலாறுகள் விடுத்தற்கரிய புதிர்களும் அதிசாமர்த்தியமான விடைகளும் கொண்டன. இவை போன்ற கதைகள் உலக இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. ஒருவன் அறியாமல் தற்செயலாக ஒரு குதிரையை நொண்டியாக்கி விடுகிறான். ஒரு கர்ப்பிணியின் கர்ப்பம் சிதைய நேரிடுகிறது. இதுபோன்ற பல குற்றங்களுக்கும் இவனை ஆளாக்கி ஒரு நீதிபதியின் முன்னிலையில் கொண்டு வருகிறார்கள். நீதிபதி இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து இவன் நெஞ்சறிந்த குற்றவாளியல்லன் என்று தீர்ப்புச் சொல்லுகிறான்.

இதில் வரும் குஸ ஜாதகமும் (531) அறிந்து இன்புறற்பாலது:

> குஸன் என்ற அரச குமாரன் ஒரு விரூபி. ஆனால், அறிவிலும் ஆற்றலிலும் மிகச் சிறந்தவன். பேரழகுள்ள ஒரு பெண் பதுமையைப் பொன்னால் இயற்றி, இத்தகைய அழகுள்ளவளையே தான் மணம் புரிவதாகப் பிரதிக்ஞை செய்தான். மத்த [மத்திர] தேசத்து அரச குமாரி பபாவதி [பிரபாவதி] ஒருத்தியே இத்தகைய அழகுடையவளாயிருந்தாள். அவளைக் குஸன் மணம் புரிந்து கொண்டான். ஆனால் பபாவதியின் அன்னை, தன் குமாரி கர்ப்பந்தரிக்கும் வரை அவளும் கணவனும் இரவில் மாத்திரம்தான் சந்திக்க வேண்டும் என்று நிபந்தனை யிட்டிருந்தாள். இந் நிபந்தனையை மீறி, இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து விட்டனர். இதன்பயனாக, பபாவதி விரூபியாகிய தன் கணவனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டாள். ஆனால், குஸன் அவளை விடவில்லை. பலவாறாக முயன்று, முடிவில், தன் அறிவாற்றலால் அவன் அவளை அடைகிறான்.

மஹா உம்மக்க ஜாதகத்தில் (546) மகோசதன் என்பவன், நமது நாட்டுக் கரிகாலனைப் போன்று இளைஞனாயிருக்கும் பொழுதே சிறிதும் வழுவாதபடி முறை செலுத்

தினன் என்று கூறப்படுகிறது. இங்ஙனம் முறை செலுத்திய வரலாறுகளுள் ஒன்று வருமாறு:

> தாய் ஒருத்தியும் வேறொருத்தியுமாக இரண்டு பெண்கள் ஒரு குழந்தையைத் தனது தனதென்று வழக்காடினார்கள்; உண்மையை உணர்தற்பொருட்டுக் குழந்தையைக் கீழே, கிடத்தி, ஒருத்தி குழந்தையின் தலையைப் பிடித்திழுக்க, மற்றொருத்தி காலைப் பிடித்து இழுக்கும்படி செய்து, யார் இழுத்துக் கொள்கிறார்களோ அவளுக்குத்தான் குழந்தை உரியது என்று அவன் உத்திரவிடுகிறான். குழந்தையின் துன்பத்தையும் கவனியாது அதனைப் பிடித்திழுத்தவள் தாயல்லள் என்று உணர்ந்து முடிவில் தீர்ப்புக் கூறுகிறான்.

இக்கதை இங்-சவோ என்ற (கி. பி. 178 - 197) சீன ஆசிரியர் எழுதிய கதையைப் போன்றுள்ளது (இலக்கிய உதயம்-I, பக். 151). இம் மகோசதன் விடைகண்ட அபூர்வமான புதிர்களும் பலவுள்ளன. இவன் தனது நுட்ப மதியினால் அரசனது மந்திரியாகி அதிசாமர்த்தியமுள்ள ஒரு பெண்ணையும் மணந்து கொள்கிறான். இவனை வஞ்சிக்க முயன்ற மற்ற மந்திரிகளின் சூழ்ச்சியினின்றும் இவன் மனைவி மிக்க சாமர்த்தியத்துடன் விடுவிக்கின்றாள். அன்னிய நாட்டுப் பகையரசர்களோடு நேர்ந்த போரில் இவன் தன் அரசனை வெற்றிபெறச் செய்ததுடன், பெருங்குகை வழி ஒன்றை அமைத்தனன் என்றும் இந்த ஜாதகம் கூறுகிறது. இம்மகோசதன் ஒரு போதிஸத்துவன் என்பது கூறவேண்டா.

கொள்ளைக் காரர்கள் கதைகளும், ஜாதகங்களில் காணப்படுகின்றன. போதி சத்துவர் இரண்டு முறை ஆறலை கள்வராக இருந்தனர். இக் கதைகள் ஒன்றில் ஓர் அந்தணன் நவரத்தின மழையைப் பெய்வித்து நாசம் செய்த கதை வருகிறது. இரண்டு கொள்ளைக்காரக் கூட்டங்கள் ஒருவரோடொருவர் போர் விளைத்து, முடிவில் அனைவரும் சண்டையில் இறந்துவிடுகின்றனர். இது சாஸரர் எழுதிய கதைகளில் ஒன்றனோடும், Pardoner's Tale, ஸாங்

தோப ஸுந்தர் கதையோடும் ஒப்பிடற் பாலது. தீப் பெண்டிர்களது சரித்திரங்களும் பலவுள்ளன (61-66). இப் பொருள்பற்றியே குணால ஜாதகத்திலும் (536) பல கதை கள் அமைந்துள்ளன. ஒரு கதை மிக்க சுவையுள்ளது. ஓர் அந்தணன் தன்வீட்டிலேயே ஒருபெண்ணை வளர்த்து அவள் பருவமடைந்ததும், அவளை மணந்து கொள்கிறான். அவளுக் குக் காவலாக ஏழுகோட்டை மதில் அமைத்து நடுவிலே ஒரு பெரிய உப்பரிகையைக் கட்டி அவளை அதில் வசிக்கச் செய்கிறான். ஆனால் அவள் இவனை ஏமாற்றி, கற்பு நெறி கடந்து ஒழுகி, முடிவில்தான் கற்புடையவள் என்று நிரூபித்தும் விடுகிறாள். இந்த ஜாதகக் கதைகளி லுள்ள பிறிதொரு கதை கிருஷ்ணை அல்லது திரௌபதி யைப் பற்றியது. இவள் தனக்கு நாயகர்களாயமைந்த பஞ்சபாண்டவர்களைத் தவிரக் கூனனும் குள்ளனுமாகிய ஒருவனைச் சோரநாயகனாகக் கொள்ளுகிறாள். இதை உணர்ந்த பாண்டவர்கள் உலகைத் துறந்து இமயமலைக் குச் சென்று விடுகிறார்களாம். இதில் தீப் பெண்டிர்களைக் குறித்துப் பல சுவையுள்ள பாடல்கள் புத்தரே சொல்லிய னவாக வருகின்றன. ஒன்றன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு :

செந்தழல் போல் சேர்ந்தாரைக் கொல்வர்; செறிநீர்போல்
வந்த வனைத்தும் வரன்றிடுவர்—வெந்துயர்செய்
நோயும் கொடுமுள்ளும் போல்வர்; நுணங்கிடையார்
காய்பொன்னின் நீங்குவர்தம் கற்பு.

இவ் வகையான கதைகளும் கருத்துக்களும் நமது இந்திய தேசத்தில் பல மதங்களிலும் உள்ளனவே.

தீயொழுக்கம் பற்றிய கதைகளேயன்றி நல்லொழுக் கம் பற்றிய கதைகளும் உள்ளன. இவையெல்லாம் கதைச் செய்யுட்கள் வடிவில் அமைந்து நாடகத் தன்மை பொருந்தி விளங்குகின்றன. ஓர் உதாரணம்.

ஓர் அரசன் தனது சேனாதிபதியாகிய அதிபாரகன் என்பவனது அழகுடை மனைவியைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அவள் மீது அளவற்ற காதல்கொண்டுவிட்டான். ஆனால் அவள் பிறன் ஒருவனுடைய தாரம். அவளை அடைய முடியாது என்று தெரிந்ததும் மிக வருந்திப் புலம்புகிறான். இதைத் தெரிந்ததும் அதிபாரகன், தன் மனைவிமீது அளவற்ற அன்பு கொண்டிருந்தவன் என்றாலும், அவளை அரசனுக்குக் கொடுத்துவிட எண்ணுகிறான். ஏனென்றால், அரசனது உயிரே ஆபத்திற்குள்ளாய் விட்டது என்று பயங்கொண்டான். ஆனால், அரசன் இது பாவச் செயல் என்று மறுத்துவிடுகிறான். அரசனுக்கும் அதிபாரகனுக்கும் நடந்த உரையாடலில் இருவரது உயர் குணங்களும் புலப்படுகின்றன. முடிவில் அரசன் துறவு பூணுகிறான்.

சில கதைகளில் நீதி போதனையும் காணப்படுகிறது:

போதிஸத்துவர் அறிவிற் சிறந்த ஒரு கிளியாகப் பிறந்தனர் (484). தினந்தோறும் வயலில் நெற் கதிரை மேய்ந்துவிட்டுச் சில கதிர்களை அலகில்கொண்டு வருவது வழக்கம். ஏன் இப்படிக் கொண்டுவருகிறாய் என்று கேட்டவுடன், அதற்கு 'நான் ஒரு கடனைச் செலுத்துகிறேன்; கடனும் கொடுக்கிறேன்; வைப்பு நிதியும் வைத்துக்கொள்ளுகிறேன்' என்று கூறியதாம். கடன் செலுத்தியது தன்னுடைய முதிய பெற்றோர்களுக்கு; கடன் கொடுப்பது தன் குஞ்சுகளுக்கு; நிதி வைப்பது ஏலாத மற்றப் பறவைகளுக்கு உணவளிப்பது.

இவ் வகைக் கதைகளேயன்றி இறந்தோரின் பொருட்டு வருந்துகின்றவர்களைச் சமாதானம் செய்யும் கதைகளும் உள்ளன. தசரத ஜாதகத்தில் (461) இராமன் கூறுவது இது போன்றதொரு பகுதி; செய்யுள் வடிவில் உள்ளது. யுதிஷ்டிரனுக்கும் விதுரனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடல் உண்மையான அந்தணன் யார் என்பதைப் பற்றி எழுகின்றது. இதுபோன்றவை புத்த சமயத்திற்கு உரியன என்று கூறுதல் இயலாது. இந்து சமயத்திற்குரிய நீதித் தொகுப்பிலும் காணப்படுவனவே. புத்த ஜாதகத்தில் பெரும் பகுதி வரலாறுகள் பற்றியதே. இவற்றோடு உபநிஷதங்களில் வரும் உரையாடலையும்

மகாபாரதத்தில் வரும் உரையாடலையும் ஒப்பிடலாம். உதாரணமாக, விதேக தேசத்து அரசனை அங்கதியின் வரலாற்றைக் (544) கூறலாம். ஒரு சில வரலாறுகளில் நீதியின் வழுவியவர்கள் நரகத்திற்குச் செல்வார்கள் என்று கூறி, நரக வருணனை செய்யப்படுகின்றது. வேறு சில வரலாறுகளில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கண்ட மாத்திரத்தில் நிலையாமையை உணர்ந்து உலகைத் துறக்கும் செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. நரைமயிர் கண்ட மாத்திரத்தில் உலகைத் துறந்த மக்கா தேவன் வரலாறும் (9), மகாஜனக ஜாதகமும் (539) இவ்வகைப்பட்டன. இவைகளெல்லாம் துறவு மேம்பாட்டைக் கூறும் இந்தியச் சரித்திரங்களாகவுள்ளன. ரிஷ்யசிருங்கன் (இஸி ஸிங்கன்) வரலாறும் ஜாதகக் கதையில் காணப்படுகிறது. நளினிகா ஜாதகத்திலும் (526), வேறொரு ஜாதகத்திலும் (523) பெண்ணினத்தையே ஒரு பொழுதும் பார்த்தறியாத ரிஷ்யசிருங்கரை அலம்புசை என்ற தெய்வமாது வசிகரித்த கதை கூறப்படுகிறது. இக் கதை பார்க்குத் சுவரோவியங்களிலும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸாம ஜாதகத்தில் (540) தசரதன் மரணம் எய்தும் தறுவாயில், தான் ஸப்தவேதி என்ற அம்பினைத் தொடுத்துப் பெற்றோர்களுக்கு நீர் கொடுவரச் சென்ற முனிபுத்திரன் ஒருவனைக் கொன்றதாகக் கூறிய வரலாறு காணப்படுகிறது. முனிபுத்திரன் பெயர் ஸாமன் என்றும், தசரதன் தன் பிறப்புக்கள் ஒன்றில் வாரணாசியில் பிலியக்கன் என்ற அரசனாயிருந்தபோது இவ்வாறு அம்பு எய்தான் என்றும் இந்த ஜாதகம்கூறும். இவ்வகை வரலாறுகள் பலவற்றில் சாந்தியும், தியாகமும், உயிர்கள்மாட்டு அன்பும், இயற்கையில் காணும் அளவிற்கு எவ்வளவோ மிஞ்சிவிடுகின்றன. சிபிச் சக்கரவர்த்தி கதையை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம் (499). கண்ணான் துறவு பூண்டு இமாலய யாத்

திரை போகும்போது தன் பொருள்கள் அனைத்தையும் தானம் செய்துவிடுகிறான். இந்திரன் இவனிடம் வந்து 'உனக்கு வேண்டுவதைக் கேள்' என இவன் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற மூன்றினின்றும் விடுதலையையும் சாந்தியையும் வேண்டி நின்று, இறுதியில்,

எனக்குஒரு நல்வரம் ஈவதற்கு எண்ணின்,
மனத்தினும் மெய்யினும் தினைத்துணைத் தீமையும்
எவ்வுயி ருக்கும் என்பொருட் டாக
யாவரும் எங்கும் என்றும் செய்தலை
நீக்குதல் வேண்டுவன் இந்திர! நின்பால்.

என்ற அழகும் அருமையுமான ஒரு பிரார்த்தனையையும் செய்கிறான்.

தன் பகைவர்களிடத்தும் அன்பு பாராட்ட வேண்டும் என்ற அரிய உபதேசம் 151-ம் ஜாதகத்தில் காணப்படுகிறது. கந்திவாதி ஜாதகத்தில் (313) போதி ஸத்துவரை அவர்மீது கோபங்கொண்டுள்ள ஓர் அரசன் அடித்துத் துன்புறுத்தி அங்கவீனம் செய்துவிடுகிறான். அப்பொழுதும் அவர் பொறுமையை இழவாது, பழிக்குப்பழி செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து அறவே இன்றி யிருந்தனர்.[1] கர்ப்பமாயிருந்த பெண் மானின் பொருட்டுத் தன் உடலைத் தியாகம் செய்யத் துணிந்த ஆண் மான் வரலாறும், வந்த அதிதிக்கு உணவாகத் தீயில் விழுந்து தன்னைப் பலி கொடுத்த முயலின் வரலாறும் (316) இங்கே அறியத் தக்கன. எல்லா ஜாதகங்களிலும் மிகப் பிரசித்தி வாய்ந்தது வேஸந்தர ஜாதகம் (547). இதனை ஒரு காவியம் என்றே கூறலாம். இதிலுள்ள உரைநடைப் பகுதி கதையின் சுவையைக் குறைக்கின்றது என்றே ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இதன் கதாநாயகன் தானவீரனுவன். கதை வருமாறு :

1. இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல். (குறள், 314)

வெஸ்ஸந்தரன் என்னும் அரசன் தன்னிடம் கேட்பன வற்றை யெல்லாம் வரையாது கொடுத்தலையே விரதமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தான். 'என் இதயத்தைக் கேட்பினும், கண்ணைக் கேட்பினும், என் உடல் மாமிசத்தையும் ரத்தத்தையும் கேட்பினும், என் சரீரத்தையே கேட்பினும் கொடுத்துவிடுவேன்' என்று உறுதி பூண்டான். தன் நாட்டின் நன்மையைக் கருதாது, தன்னிடமிருந்த ஓர் அற்புதமான யானையை இவ்வாறு கொடுத்துவிட்டதனால் இவனை மக்கள் நாடு கடத்தி விட்டனர். அவனது ராணி மத்தியும், அவனது இரண்டு குழந்தைகளும் அவனுடன் சென்றனர். இருந்த எல்லாவற்றையும் அவர்கள் கொடுத்துவிட்டமையினாலே, எஞ்சியிருந்த நாலு-குதிரை வண்டியில் ஏறி அவர்கள் சென்றனர். செல்லும் வழியில் ஓர் அந்தண யாசகனைக் கண்டனர். அவன் வேண்ட, வண்டியையும் குதிரையையும் கொடுத்து விட்டனர். கால் நடையாகக் குழந்தைகளையும் எடுத்துச் சென்று, வனத்திலுள்ள ஓர் ஆசிரமத்தை யடைந்து அங்கே தங்கினர். அப்போது இந்திரன் விரூபியும் கொடியவனுமான ஓர் அந்தணன் வடிவில் வெளிப்பட்டுக் குழந்தைகளை அடிமைகளாகக் கொடு என்று கேட்க, அவர்களையும் கொடுத்து விட்டான். பின்னர் மனைவியையும் கேட்கிறான். அவளையும் மறாது கொடுத்தனன். அப்பொழுதுதான் கிழட்டு அந்தணன் தான் இன்னார் என்பதைப் புலப்படுத்தினான். கதை மங்களமாக முடிகிறது.

இக் கதையில் 786 செய்யுட்கள் உள்ளன. வெஸ்ஸந்தரன் காட்டிற்குச் செல்வது, இராமன் அயோத்தி விட்டுக் காடு செல்லுவதை நினைவூட்டுகிறது. இதில் வரும் இயற்கை வருணனையும், அரணிய வருணனையும், ஆசிரம வருணனையும் வால்மீகி இராமாயணத்தையே நமக்கு நினைவுறுத்துகின்றன. குழந்தைகளைக் கொடுக்கும்பொழுது அந்தணன் அவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்துத் துன்புறுத்தியதையும், குழந்தைகள் அழுது புலம்புவதையும், தாயின் துக்கத்தையும், அவள் மீண்டும் குழந்தைகளைப் பார்க்க விரும்புவதையும் பற்றிய வருணனைகள் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தனவாயுள்ளன. இக்கதை[1] திபெத்திலும், பர்மாவிலும் நாடகமாக நடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

---

1. அரிச்சந்திரன் கதையோடு இக் கதையை ஒப்பிடலாம்.

இந்த ஜாதகத்தின் தலைவர் போதி ஸத்துவரே. இவருக்கு உரியவாகப் பல அரிய இயல்புகள் சிறிது பிற்பட்ட காலத்தே கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த இயல்புகளைப் 'பாரமிதை'கள் என்பர். இவற்றின் வகைகள் ஆறு எனவும், பத்து எனவும், முப்பது எனவும் பலவாறு கூறுவர். பத்து வகைப்பட்டன வருமாறு :

தானஞ்சீல மேபொறை தக்கதாய வீரியம்
ஊனமில்தி யானமே யுணர்ச்சியோ டுபாயமும்
மானமில் லருளினை வைத்தலே வலிமையும்
ஞானமீரைம் பாரமீதை நாடுங்கா லிவைகளும்[1]

இவ்வாறு மனம், மொழி, மெய்களில் அளவிலா ஆற்றல் பெற்று உத்தம புருஷனாகப் போதி சத்துவர் விளங்கும் கருத்து, பாலித் திரிபிடகத்தில் ஹீனயானத்தைச் சார்ந்த தேரவாத சமயத்திற்குரிய நூல்களில் ஓர் அப்பிரதான நிலையில் காணப்படுகிறது. ஆனால், இவற்றிற் காட்டிலும் மகாயானத்தில் பிரதானப் பொருளாகப் பூர்த்தியாய்க் காணப்படுகிறது. ஆகவே, இப் பொருள்களை விளக்கும் ஜாதகங்கள் ஹீனயானத்திற்கும் மஹாயானத்திற்கும் பொதுவாக அமைந்து விட்டமை ஆச்சரியமன்று. இரு வகை யானங்களில் இந்த ஜாதகங்கள் எதைச் சார்ந்தன என்ற கேள்வி எழுதல் கூடும். பௌத்த சமயப் பகுப்புக்களில் எல்லாம் இந்த ஜாதகங்கள் காணப் படுகின்றன. ஒரு சமயப் பகுப்பிற்கும் இவை தனியாக உரியவன்று என்பதே உண்மையாகலாம். பொதுமக்களிடையே பௌத்த சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு இவை

1. இவற்றை முறையே தான பாரமிதை, சீல பாரமிதை, க்ஷமாபாரமிதை, வீரிய பாரமிதை, தியான பாரமிதை, பிரஜ்ஞா பாரமிதை, உபாய பாரமிதை, தயா பாரமிதை, பலபாரமிதை, ஞான பாரமிதை என்பர்.

மிருதியும் பயன்பட்டன. அவர்கள் உள்ளத்தில் இவை வேரூன்றிவிட்டன. இன்றும் பௌத்த மக்களிடையே ஜாதகத்தைப் போன்று அத்தனை பிரசாரமுள்ள நூல் வேறு யாதும் இல்லை. ஈழதேசத்திலுள்ள பௌத்தர்கள் இரா முழுதும் விழித்திருந்து கவனமாய் ஜாதகக் கதைகளைக் கேட்டு வருகின்றனர். பர்மாவிலும் கற்றோரும் மற்றோரும், துறவிகளும் இல்லறத்தினரும் இக் கதைகளைப் பரம்பரை பரம்பரையாய் பல நூற்றாண்டுகளாகக் கேட்டு அனுபவித்து வந்திருக்கின்றனர். பௌத்த சமயம் பரவிய இடங்களில் எல்லாம் இங்ஙனமே உள்ளது.

சீன தேசத்தில் பௌத்தக் கதைகள் பரவியிருந்தமை நன்குணரப் பட்டதே. இவ்வாறே பிற நாட்டிலுள்ள இலக்கியங்களிலும் ஜாதகக் கதைகள் புகுந்து அவற்றை வளம்படுத்தியுள்ளன. ஆகவே, உலக இலக்கியத்தில் இக் கதைகட்கு மிகச் சிறந்ததோர் இடம் ஏற்பட்டு விட்டது. அந்தணரும், ஜைனர்களும் பிற சமயத்தினரும் இந்தியக் கதை-யிலக்கிய வளர்ச்சியில் பங்கு கொண்டு அதைப் பேணி வந்திருக்கின்றனர். ஆனால், பௌத்த சமயத்தினர் மட்டுமே தங்கள் சமயத்தை இந்தியாவிற்கு அப்பாலுள்ள வெளிநாடுகளிலும் பரப்பி, உலக சமயங்களுள் ஒன்றாக அதனை மேம்படச் செய்துள்ளனர். இந்நெறியில், இந்திய நாகரிகத்தையும் இலக்கியத்தையும் கீழ்த்திசையிலும் மேற்றிசையிலுமுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் பரவும்படி செய்து விட்டனர். அன்றியும் இந்தியர்களை மற்ற நாட்டிலுள்ள மக்களோடு தொடர்பு கொள்ளும்படியாகச் செய்ததும் பௌத்த சமயமே. ஆகவே, தங்கள் கதைகளை மற்றை நாட்டினர்க்கு உதவியமை போலவே, அறிவிலும் நாகரிகத்திலும் சிறந்த மற்றை நாட்டிலிருந்தும் இவர்கள் கதைகளைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அலெக்ஸாண்டர் படையெடுப்பின் பின் கிரேக்க தேசத்துச் சிற்பிகள் இந்தியா

விற்குப் பெருந் திரளாய் வந்து, பௌத்த சிற்பச் சின்னங்களைக் கட்டி அழகுறுத்தியதோடு, கிரேக்கர் கதைகளையும் சிற்ப நோக்கங்களையும் தங்களோடு கொண்டு வந்திருக்லாம். ஏனெனில், ஜாதகங்கள் உலக இலக்கியத்தை வளம் படுத்தியதோடு இந்தியாவிற்கும் பிறநாடுகளுக்குமுரிய சிற்பக் கலையையும் செழித்து வளரச் செய்திருக்கின்றன. சித்திர ரூபத்தில் விளக்கமுறச் செய்த பொருள்களில் மிகப் பழமையானவை ஜாதகத்தைச் சார்ந்தனவே. இன்றும் சிற்பக் கலைக்கும் சித்திரக் கலைக்கும் பொருள்களாக இவை விளங்குகின்றன என்பர். கி. மு. 2 அல்லது 3-ம் நூற்றுண்டுகளில் பார்குத், ஸாஞ்சி என்ற இடங்களிலுள்ள கற்சுவர்களின் மீதும், கி. பி. 2-ம் நூற்றுண்டில் அமராவதியிலும், இன்னும் சில காலம் பிற்பட்டு அஜந்தாக் குகையிலும் பௌத்த ஜாதகக் கதைகள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கி. பி. 412-ல் ஈழ தேசத்தில் பிரயாணஞ் செய்து கொண்டிருந்த பாஹியான் என்ற சீன யாத்திரிகன், அபயகிரியில் நிகழ்ந்த தாதுகோப உத்சவத்தில், அத் தேசத்து அரசன் தெருவின் இரு பக்கத்திலும் 500 ஜாதகக் கதைகளைப் பளிச்சென்ற நிறத்தில் அழகாகச் சித்திரித்து வைத்தனன் என்று கூறுகிருன். போதி ஸத்துவரது பெருஞ் செயல்களின் ஞாபகார்த்தமாக இந்தியாவிற் பல இடங்களிலும் அமைத்துள்ள ஸ்தூபங்களில் ஜாதகக் கதைகள் பல காணப்படுகின்றன என்று ஹுயூன் தஸாங் என்ற சீன யாத்திரிகன் கூறுகிருன். யவத் தீவத்தில் (ஜாவா) 9-ம் நூற்றுண்டில் போரபுதூர் என்ற நகரத்தின் கோயிற் சுவர்களைப் பல ஜாதகக் கதைகள் அலங்கரித்துள்ளன. 13-ம் நூற்றுண்டில் பர்மாவில் பகான் என்னும் இடத்திலும், 14-ம் நூற்றுண்டில் சயாம் தேசத்தில் சுகோதயம் என்ற இடத்திலும் தோன்றிய கோயில்களிலும் இவ்வாறே உள்ளன.

இந்த ஜாதகக் கதைகள் இலக்கியத்திற்கும் கலைக்கும் உதவியமை போலவே, நாகரிக வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவுகின்றன. இவை புத்தரது காலத்துள்ள சமுதாய நிலைகளை உணர்த்துகின்றன என்று கொள்ளுதல் இயலாது. ஆனால் கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டிலுள்ள சமுதாய நிலையை இவை உணர்த்துகின்றன என்று கொள்ளலாம். இவற்றிலுள்ள உரைநடைப் பகுதிகள் கி. பி. 5 அல்லது 6-ம் நூற்றாண்டிற்கு உரிய சமுதாய நிலையைக் குறிப்பன என்னலாம். ஆனால், இவற்றால் மிகப் புராதன காலத்துள்ள சமுதாய நிலையும் விளங்குகின்றது என்றே நாம் கொள்ளலாம். ஏனெனில், இந்தியாவில் மாறுதல் என்பது மிகமிக மெதுவாகவே நிகழ்கிறது. எவ்வாறாயினும் இந்திய இலக்கியங்களிலுள்ள மற்ற நூல்களால் அறியப்படாத சமுதாயத் தொகுதியினரது வாழ்க்கையை இவை உணர்த்துகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை.

நித்தேசம்

இது விளக்கம் என்று பொருள்படும். ஸுத்த நிபாதத்திலுள்ள பகுதிகளுக்கு இது விளக்கமாய் அமைந்துள்ளமை மேலே கூறப்பட்டது. இதில் மகா நித்தேசம் என்றும் சுள்ள நித்தேசம் என்றும் இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு. முந்தியதில் அட்டக வக்கத்தின் விளக்கமும், பிந்தியதில் கக்கவிஷாண ஸுத்தத்தின் விளக்கமும் பாராயணத்தோடு காணப்படுகின்றன. இந்த உரை விளக்கத்தைப் பாலித் திருமுறையின் பகுப்பாகச் சேர்த்திருப்பது இதன் பழமையை நமக்கு உணர்த்துகிறது. சமயப் பொருள் விளக்கத்தோடு, இலக்கணம், நிகண்டு முதலியன பற்றிய விளக்கங்களும் இதில் உள்ளன. பௌத்த தர்மம், பௌத்தத் திருமுறைகளிலுள்ள வாக்கியங்கள் முதலியவற்றால் முக்கியமான சங்கேதத் தொடர்களும்

நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு சொல்லுக்குப் பொருள் விரிக்கும்போது அதன் பரியாயங்கள் அனைத்தும் கொடுக்கப்படுகின்றன. இங்ஙனமே அச்சொல் வருமிடங்களிலெல்லாம் பரியாயங்களையும் காணலாம். இவ்வாறு கூறுவதன் காரணம் ஞாபகத்தில் சொற் பொருளைப் பதியவைத்தலேயாகும். பிற்காலத்து எழுந்த நிகண்டுகளுக்கு இவை முன்மாதிரியாய் அமைந்தன.

படி ஸம்பிதா மக்கம்

இது பொருட்பாகுபாட்டிற்குரிய நெறியைக் குறிப்பதாம். இதில் மூன்று பெரும் பகுப்புக்கள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் பௌத்த தர்மத்தைக் குறித்துப் பத்து நூல்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. உதாரணமாக முதற் பகுப்பின், முதல் நூல் 73 வகை அறிவுப் பொருள்களைப் பற்றித் தெரிவிக்கிறது. இப் பொருள்களெல்லாம் அபிதம்ம நூல்களைப் போன்று வினாவுத்தர முறையில் அமைந்துள்ளன. ஆனால், அவை அபிதம்ம பிடகத்தின் பகுதியாகவன்றி ஸுத்த பிடகத்தின் பகுதியாக அமைந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

அவதானம்

இதுவும் குத்தக நிகாயத்தைச் சேர்ந்ததே. ஜாதகக் கதைகள் மிகப் பலவாயிருப்பினும், பௌத்தக் கதைகள் அனைத்தும் அவற்றில் அடங்கி விடவில்லை. ஜாதகத்தைப் போலவே விரிந்த நூல் இந்த அவதானம். இச் சொல்லின் பொருள் வீரச் செயல் அல்லது புகழ்ச் செயல் என்பது. பக்தியினாலும் தியாகத்தினாலும் விளைந்த பெருஞ் செயல்களையே இவை குறிக்கின்றன. எனவே இவை பௌத்த அருஹத்துக்களுடைய வரலாறு பற்றியவையாம். ஜாதக நெறியையே பின்பற்றி, இவ்வரலாறுகள் முற்றும் செய்யுளில் அமைந்துள்ளன.

முதலாவது புத்தாவதானம். இதில் புத்தரது புகழ்களும் முப்பது வகைப்பட்ட பாரமிதைகள்[1] நிரம்பிய எண்ணிறந்த தர்மச் சக்கிரவர்த்திகளின் புகழ்களும் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. இதில் புத்தரே இப் புகழ்களைக் கூறுவதாகவுள்ளது. அடுத்தது பச்சேக (பிரத்தியேக) புத்தாவதானம் என்பது. இதில் காண்டா மிருகத்தைப் போன்று தனி வழியே செல்லுகின்ற பிரத்தியேக புத்தரது புகழ்கள் சொல்லப்படுகின்றன. காண்டா மிருகத்திற்கு கட்க விஷாணம் என்று பெயர். ஸுத்த நிபாதத்தைச் சார்ந்த கக்க விஷாண ஸுத்தம் முழுமையும் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அவதானங்களில் பெரும் பகுதி தேர அவதானமாகும், அதாவது தேரர்களது பிறப்பு வரலாறு பற்றியதாகும். இதில் 55 வக்கங்களும் ஒவ்வொரு வக்கத்திலும் 10 அவதானங்களும் உள்ளன. இறுதிப் பகுதியில் தேரி அவதானம் பப்பத்து அவதானம் கொண்ட 4 வக்கங்களில் அமைந்துள்ளது. தேர அவதானத்தில் முற்பட ஸாரிபுத்தன், மொக்கலன், காசியபன், அநுருத்தன் முதலிய பௌத்தப் பிரதம சிஷ்யர்கள் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்களோடு உபாலி, ஆனந்தன், இராகுலன் முதலியோரது சரித்திரமும் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுகிறது. இங்ஙனமே, மஹா பஜாபதி கோதமி, கேமா, படாசாரா, கிஸாகோதமி முதலிய தேரிகளுடைய சரித்திரங்களும் உள்ளன. பிற்பாடு பெரிய புராணத்தில் தொகையடியார்கள் காணப்படுகின்றமை போல, விசிறி அளித்தோர், ஆடையளித்தோர், மாங்கனி அளித்தோர், பாதபடிமங்களை வணங்கினோர், நீரால்

---

1. பத்துப் பாரமிதையும் உயிர், உறுப்பு, பொருள் என்பனவற்றைநேரும் வகையால் முப்பதாம் என்பர் (மணிமேகலை, 29, வரி 26 உரை). பொது, சிறப்பு, பெருஞ் சிறப்பு என ஒவ்வொரு பாரமிதையும் மூவகைப்பட்டு, பாரமிதைகள் முப்பதென்றலும் உண்டு. Winternitz: H. I. L. II, p. 158, f. n. 2).

வணங்கினோர், கிஞ்சுக புஷ்பத்தால் வணங்கினோர் முதலினோரது வரலாறுகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இதில் அவதானக் கதை சொல்லும் முறையானது அறியத்தக்கது. முதலாவது, ஒரு தேரன் (அல்லது தேரி) பூர்வத்திலுள்ள புத்தர்களில் ஒருவரை வழிபட்டுத் துதித்ததும், அப் புத்தர் பின்னால் வரப்போகும் கோதம புத்தரிடம் அவன் நல்லறம் கேட்டு வீடெய்துவதை முற்படவுணர்ந்து கூறியதும், அக் கூற்று உண்மையாய் முடிந்ததும், அவன் அருக பதவியை அடைந்ததும் முறையே சொல்லப்படும். மணிமேகலையில் (28, 137-147),

இன்னுங் கேளாய் நன்னெறி மாதே
தீவினை யுருப்பச் சென்றநின் தாதையும்
தேவரிற் றோற்றிமுற் செய்தவப் பயத்தால்
ஆங்கத் தீவினை யின்னுந் துய்த்துப்
பூங்கொடி முன்னவன் போதியின் நல்லறம்
தாங்கிய தவத்தால் தான்தவந் தாங்கி
காதலி தன்னொடு கபிலையம் பதியில்
நாதன் நல்லறம் கேட்டுவீ டெய்துமென்று
அற்புதக் கிளவி அறிந்தோர் கூறச்
சொற்பய னுணர்ந்தேன்; தோகை! யானும்
அந்நாள் ஆங்கவன் அறநெறி கேட்குவன்

என்று வருவது இம்முறையைப் பின் பற்றியதேயாகும். இம்முறையினின்றும் விலகியவாய் மிகச் சில அவதானங்களே உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று புப்பகம்மப் (பூர்வ கர்மப்) பிலோதி என்னும் புத்தாவதானப் பகுதி (387). இதில் புத்தர் தமது முற்பிறப்புக்களில் செய்த தீச்செயல்களை எடுத்துக் கூறி, அவற்றின் விளைவாய்த் தாம் நரகலோகத்தில் பல பிறப்புக்கள் எடுக்க நேர்ந்தமையையும், அச்செயல்களில் எஞ்சியுள்ள குறையினால் தமது இறுதிப் பிறப்பிலும் பல துன்பங்கள் அடைய நேர்ந்தமையையும் விளக்குகிறார்.

இந்த அவதானம் குத்தக நிகாயத்தில் அடங்கியவற்றுள் மிகப் பிறபட்டனவாம். வடமொழியிலுள்ள அவதானங்களோடு இந்தப் பாலி—அவதானங்கள் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையன. இவற்றுள் எது முந்தியது என்று இன்னும் ஆராய்ச்சியால் துணியப்படவில்லை. இதன் காலமும் வரையறுக்கப்படவில்லை.

புத்தவம்சம்

இது குத்தக நிகாயத்திலுள்ள சிறு நூல்களில் ஒன்று. கோதம புத்தருக்கு முன்னால் 12 கற்பங்களில் வாழ்ந்த 24 புத்தர்களின் வரலாறுகள் இதில் அடங்கியுள்ளன.[1] நூன் முகத்தைத் தவிர்த்து 24 பகுப்புக்கள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு புத்தருடைய வரலாறு காணப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு புத்தரும் தர்மச் சக்கரத்தை எவ்வாறு பிரவர்த்தனம் செய்தார் என்பது சுவையற்ற முறையில் கூறப்படுகிறது. இவ்வரலாறுகளை விவரிப்பவர் கோதம புத்தரேயென்று காணப்படுகிறது. முந்திய புத்தப் பிறப்புக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தாம் இன்னார் என்பது, அப் பிறப்புக்களில்தாம் அவ் வக்காலத்துப் புத்தரை வணங்கியது; தாம் பின்பு புத்தராகப் போவதை அப் புத்தர்கள் தீர்க்கதரிசியாய்க் கூறியது முதலியவற்றைக் கோதமர் தாமே தெரிவிக்கிருர். இவரது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் பலவும் ஒவ்வொரு புத்தரது வாழ்க்கையிலும் நிகழ்ந்தனவாம். எனவே, இவ்வாழ்க்கை வரலாறுகள் அனைத்தும் ஒரேபடியாயமைந்து சுவையற்றுள்ளன. முதலாவது புத்தராகிய தீபங்கரரைப் பற்றிய

1. அசோக சக்கரவர்த்தி தமது சிலைத் திருவாணை ஒன்றில் 23-வது புத்தராகிய கோணகமனரது ஸ்தூபியைத் தாம் புதுப்பித்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றுர்.

வரலாறு ஒன்றுதான் சிறிது சுவையுடன் இருக்கிறது. புத்தர்கள் வரலாற்றின் கடைசியில், வருங்காலப்புத்தராகிய மெத்தெய்யாவும் (மைத்திரேயர்) குறிக்கப்படுகிறார். பின்னர், பல இடங்களிலும் அமைந்துள்ள புத்த சின்னங்கள் பற்றி இறுதியிற் கூறப்படுகிறது. இந்நூலின் உரையில் இது கோதம புத்தராலேயே சொல்லப்பட்டு, மூன்றாவது பௌத்த சங்கம்வரை தேரர் பரம்பரையில் வழங்கிவந்ததுஎன்றும், பின்னர் ஆசாரியர்களாலும் சிஷ்யர்களாலும் இடையீடின்றிப் பரப்பப்பட்டு வந்தது என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆனால், முற்பட்ட நூல்களில் கோதம புத்தருக்கு முன்புள்ளவராக ஆறு புத்தரே கூறப்படுகின்றனர். எனவே, உரைகாரர் கூறுவதனை முழுவதும் உண்மை என்று கொள்வதற்கில்லை. பாலியிலுள்ள பௌத்தத் திருமுறைகளில் மிகப் பிற்பட்டதென்றே புத்தவம்சத்தைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். புத்தர் வணக்கமும், புத்தரது தெய்வத் தன்மையும் முன்னூல்களிற் போலன்றி இதில் நிரம்பக் காணப்படுகின்றன.

சரியா பிடகம்

குத்தக நிகாயத்துள் அடங்கிய நூல்களுள் இதுவே கடைசியானது. இதில் 35 ஜாதகங்கள் செய்யுள்வடிவில் அடங்கியுள்ளன. போதி ஸத்துவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் இன்ன பாரமிதையில் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்று வரும் வரலாறுகளே இந்நூற் பொருள்கள். தானம், சீலம் என்னும் இரண்டு பாரமிதைகளைப் பற்றி இரண்டு நிகாயங்கள் உள்ளன; ஒவ்வொன்றும் பத்துக் கதைகளில் விளக்கப்படுகின்றன. மேலுள்ளவற்றில் ஐந்து பாரமிதைகளைப் பற்றி 15 கதைகள் கொண்டு மூன்றாவது நிகாயம் அமைந்துள்ளது. இவற்றைப் புத்தரே சொல்லுகிறார். மிகச் சுருக்கி, சொற்ப வார்த்தைகளில், ஒரு சில இடங்களில் குறிப்பாக

இவர் கூறுவதால், கதைகள் ஏற்கனவே இருந்திருத்தல் வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. இவற்றில் கவிதை நயம் என்பது சிறிதும் இல்லை; கவர்ச்சியுள்ளதாயும் இல்லை. பாரமிதைகளுக்கு இயையக் கதைகள் திரித்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, குரங்கு தன் மதி வன்மையால் முதலையை வென்ற கதையைக் கூறலாம். 208-வது ஜாதகத்தில் பஞ்ச தந்திரத்திற் போலவே இக் கதை மிக வேடிக்கையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. 57-வது ஜாதகத்தில் காணும் இக் கதை அவ்வளவு நகைச்சுவை பட அமையவில்லை. ஆனால், சரியா பிடகத்தில் (3, 7) காண்பது முற்றும் சுவையற்றிருக்கிறது. புத்தர் சொல்லு கிருர்:

> நான் குரங்காயிருந்த பொழுது ஒரு நதிக் கரையிலுள்ள ஒரு குகையிலே வாழ்ந்து வந்தேன். ஒருமுறை, நான் வழக்கப் பிரகாரம் போவதற்குத் தடையாக, முதலை ஒன்று வழியில் படுத்துக்கொண்டிருந்தது. இந்தக் கொலைகார முதலை நான் மறு கரைக்குத் தாவிச் செல்லுமிடத்தில் மிகப் பயங்கரமாக என்னையே நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தது. என்னைப் பார்த்து 'இங்கே வா' என்று கூப்பிட்டது. நான் 'வருகிறேன்' என்று சொல்லி, அதன் தலையிற் குதித்து நின்று கொண்டு மறு கரைக்குத் தாவிப் போய்விட்டேன். அதனிடம் ஒரு பொய்யும் சொல்லாதபடி நான் சொன்னபடியே நடந்து கொண்டேன். உண்மை யுரைப்பதில் எனக்குச் சமானமாக எவரும் இல்லை. எனது வாய்மைப் பாரமிதை இத்தகையது.

இதைப் போலவே வெஸ்ஸந்தர ஜாதகக் கதையும் சுவையற்ற முறையில் 58 செய்யுட்களில் சுருக்கிக் கூறப்பட்டுளது. அதிலுள்ள ஐந்து செய்யுட்கள் இந்தச் சரியா பிடகத்திலும் உள்ளன. ஜாதகத்தில் வரும் அற்புத நிகழ்ச்சிகள்தான் இதில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன.

சரியாபிடகத்திற்கும் ஜாதகத்திற்குமுள்ள தொடர்பு அறிய முடியவில்லை. ஆனால், பாரமிதைக் கொள்கை, பாலித் திருமுறைகளில் முற்பட்டவற்றில் காணப்பட

வில்லை. இது புத்த தரிசனத்திலேயே பிற்பட்ட சேர்வாகத் தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், சரியாபிடகம் அது தோன்றிய காலத்திலிருந்த வடிவிலேயே இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. நிதான கதையின் முன்னுரையில் காணப்படும் சரியாபிடகச் சுருக்கம், இப்போது வழங்கும் சரியாபிடகத்தினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளது. பிற்கூறிய சரியாபிடகத்தின் ஆசிரியர் கவிஞன் அல்ல. ஆனால், ஜாதகங்களை இயற்றிய ஆசிரியர்களுள் சில கவிஞர்களும் இருந்தனர் என்று புலப்படுகிறது.

குத்தக நிகாயத்தில் வெவ்வேறு காலத்தில் எழுதப் பட்டனவெல்லாம் சேர்ந்துள்ளது என்று கருதலாம்.

III. அபிதம்ம பிடகம்

அபிதம்மம் என்பது சமயக் கொள்கையில் சிறந்து விளங்கும் நுட்பப் பொருள்களாம். இதற்கும் மேல் நாடுகளிற் கூறும் Metaphysics, Philosophy என்பவற்றிற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. ஸுத்த பிடகத்திற் காட்டிலும் இந்தப் பிடகத்தில் அதிகப் பாண்டித்தியம் சுவையற்ற முறையில் விளங்குகிறது. இரண்டிலும் கூறப்படும் பொருள் ஒன்றே. அபிதம்ம நூல்களில் ஸங்கேதங்களின் இலக்கணங்களும், பாகுபாடுகளும் மிகுதியாயுள்ளன. இந்த இலக்கணங்கள் சொல்லின் பொருளை வரையறுக்க முயலுகின்றன; ஆனால், பரியாயங்களை மட்டுமே அடுக்குகின்றன. பாகுபாடுகளும் மன நிகழ்ச்சிகளை ஆழ்ந்தறிந்து செல்வன வல்ல. இங்கும் விஷயங்கள் எண்ணிடப் பெற்று வரிசையாய் அடுக்கப்பட்டுள்ளன. விஞ்ஞான சாஸ்திர உண்மைக்கும் இப் பாகுபாடுகளில் காணும் பொருளுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை.

அபிதம்ம பிடகத்தில் ஏழு நிகாயங்கள் உள்ளன. அவை வருமாறு:

- அபிதம்ம பிடகம்
  - தம்ம ஸங்கணி
  - விபங்கம்
  - தாது கதை
  - புக்கல பண்ணத்தி
  - கதா வத்து
  - யமகம்
  - பட்டான பகரணம் அல்லது மகா பகரணம்
    - திகபட்டானம்
    - துகபட்டானம்

அபிதம்ம பிடகத்தைச் சார்ந்த நூல்கள் ஸுத்த பிடகத்திலுள்ள மாதிருகைகளையே விரித்துக் கூறுவன. இப் பிடகத்தின் முதலாவது நிகாயம் **தம்ம ஸங்கணி** என்று பெயர் பெறும். இது மனம் பற்றிய நீதிகளைக் கூறும் ஒரு கையடக்கமான பௌத்த நூலேயன்றி வேறொன்றுமல்ல. என்றாலும் ஈழ தேசத்தில் இதற்குப் பெரு மதிப்பு உண்டு. 10-ம் நூற்றாண்டில் அத் தேசத்து அரசன் ஒருவன் மணிகளால் இழைக்கப் பெற்ற பொற்றகட்டில் இத் தர்மசங்கிரக நூலைப் பிரதி செய்து ஊர்வலமாக எழுந்தருளுவித்துத் தான் இயற்றிய விஹாரத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அங்கே புஷ்பம் முதலியவற்றால் அர்ச்சித்து வணங்கினன் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதன் மூன்றாம் நிகாயத்திற்குப் பழைய வியாக்கியானம் ஒன்றும் உண்டு. அதனை ஸாரி புத்தர் இயற்றியதாகக் கூறுவர்.

இப் பிடகத்தின் இரண்டாவது நிகாயம் **விபங்கம்** என்று பெயர் பெறும். இதற்குப் பகுப்பு என்று பொருள். இதன் முதற் பகுப்பு முதல் நிகாயத்தின் தொடர்ச்சியேயாகும். இரண்டாம் பகுப்பு புலனறிவு முதல் புத்தரை அறியும் அறிவு வரையுள்ள பற்பல விஷயங்களையும் உணர்த்து

கிறது. மூன்றாவது பகுப்புப் பரஞானத்திற்குத் தடையாயிருப்பனவற்றை விவரிக்கிறது. இறுதியிலுள்ள நான்காவது பகுப்பு மக்கள், மற்ற உயிரினங்கள், அவற்றின் நிலைமைகள் முதலியவற்றைக் கூறுகிறது. பல புராதனக் கதைப் பொருள்களும் இதில் காணலாம்.

இப் பிடகத்தின் மூன்றாவது நிகாயம் **தாது கதை** எனப் படுவது. இதில் மானஸிகத் தோற்றத்திற்குரிய பல அடிப் படைப் பொருள்களும் கூறப்படுகின்றன. கேள்வியும் விடையுமாக இந்நிகாயம் அமைந்துள்ளது.

நான்காவது நிகாயம் **புக்கல பண்ணத்தி** என்பது. இதன் பொருள் தனித்தனி மக்களின் வருணனை என்பதாகும். இதற்கும் தீக நிகாயத்திலுள்ள ஸங்கீதி ஸூத்தத்திற்கும் மிக்க ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இப் பண்ணத்தியின் மூன்று முதல் ஐந்து வரையுள்ள பகுப்புக்கள் அங்குத்தர நிகாயத்தோடு பெரிதும் ஒப்புமையுடையன. மக்களைக் குணம் பற்றிப் பாகுபாடு செய்வதே இதன் நோக்கம்.

அபிதம்ம பிடகத்தின் ஐந்தாவது நிகாயம் **கதா வத்து** என்பது. பௌத்த சமய வரலாற்றின் உணர்ச்சிக்கு இது மற்றை அபிதம்ம பிடக நூல்களைக் காட்டிலும் மிக அதிகமாக உதவுகிறது. இது திஸ்ஸ மொக்கலி புத்தரால் மூன்றும் பௌத்த சங்கத்தில் தொகுக்கப்பட்டது எனக் கூறுவர். ஆனால், இதுபற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெரிதும் வேறுபடுகின்றனர். இப்போதுள்ளபடி கேள்விகளும் விடைகளுமாக அமைந்த 23 பகுப்புக்கள் இந்நூலில் உள்ளன. கேள்வி விடைகளின் சிற்றெல்லை 8; பேரெல்லை 12. இதற்குக் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் புத்த கோஷர் ஒரு வியாக்கியானமும் எழுதியுள்ளார். முற்காலத்து வழங்கிய பற்பல மித்தியாவாதங்களும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக,

தனிப்பட ஆன்மா என்பது ஒன்று உண்டா? ஒவ்வொரு பொருளும் உண்மையில் உள்ளதா? துக்க நிவாரணம் இரண்டு வகைப்படுமா? புத்தருடைய சிஷ்யர்களுக்கு இருத்தி எனப்படும் ஸித்திகள் உண்டா? உபாஸகன் அருக பதவியை அடைய முடியுமா? அருகபதவியை அடைந்த ஒருவன் கர்மபலனால் அதை இழந்துவிடுதல் உண்டா? நல்லொழுக்கம் நெஞ்சறியாமல் நிகழ்வதா? ஸம்யக் தரிசனத்தை அடைந்த ஒருவன் வேண்டும் என்று நெஞ்சாரக் கொலை செய்தல் முடியுமா? மக்களது உலகில் புத்தர் வாழ்ந்தார் என்று கூறுதல் உண்மையாகுமா? புத்தருடைய மல மூத்திரங்கள் வாசனைப் பொருள்களெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சுகந்த முடையதா? விலங்குகள் தெய்வங்களாகப் பிறக்க முடியுமா?

இவை போன்ற கேள்விகளைக் கற்பிதமான ஒரு விபக்ஷத்தாளுேடு தர்க்கித்து விடையிறுக்கப்படுகிறது. இக் கேள்விகள் அனைத்திற்கும் 'இல்லை' என்பதுதான் விடை; இதற்கு எதிரிடையான கருத்து உண்மை யன்று என்பர்.

விநய பிடகம், ஸூத்த பிடகம் முதலியவற்றிலிருந்து பல பகுதிகள் எடுத்தாளப்படுதலினுல் பிடகங்களுக்குக் கதாவத்து பிற்பட்டதாகும். அபிதம்மத்தைச் சார்ந்த முதலிரண்டு நிகாயங்களிலுமுள்ள வசனங்களும் பட்டானத்திற் கூறும் பொருள்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. தாதுகதையிலிருந்தேனும், புக்கல பண்ணத்தியிலிருந்தேனும், யமகத்திலிருந்தேனும் யாதொரு மேற்கோளாட்சியும் இதில் இல்லை. இக் கதாவத்து கி. மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டில் தோன்றியதாகக் கொள்வதற்கு இடமில்லை. எனினும், இது பிற்காலத்தெழுந்த பௌத்தக் கொள்கைகளின் பல அம்சங்களை விளக்குகிறது. சீன மொழியிலும் திபெத்து மொழியிலுமுள்ள பௌத்த சமய வரலாற்று நூல்களோடு இதனைச் சேர்த்து நோக்குமிடத்துத்தான் இது மதிப்புடையதாகத் தோன்றும்.

அபிதம்ம பிடகத்தின் ஆருவது நிகாயம் யமகம் என்பது. இதில் வரும் ஒவ்வொரு கேள்வியும் விடையும் இரண்டு

வகையாகத் தரப்படுகின்றன. அபிதம்மத்தின் முதல் ஐந்து நிகாயங்களிலுள்ள ஐயங்களை நீக்குவதற்கு என இந் நிகாயம் எழுதப்பட்ட போதிலும், எளிதில் இது பொருள் விளங்கத் தக்கதன்று.

அபிதம்ம பிடகத்திற் கடைசியான ஏழாம் நிகாயம் **பட்டான பகரணம்** அல்லது **மகா பகரணம்** என்று பெயர் பெறும். இதில் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன: திகபட்டானம், துகபட்டானம் என. இதில் சரீரத்திற்கும் மனத்திற்கும் இருக்கக்கூடிய 24 வகைத் தொடர்புகளைக் குறித்து விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகிறது. காரண காரியம், அகம் புறம், ஆண்டான் அடிமை, அடுத்தடுத்து ஒருசேர விருப்பது முதலியன இத் தொடர்புகளுக்கு உதாரணங்களாம். பௌத்தக் கருத்துக்களைப் பொதுப்பட விசாரிப்பவர்க்குத் திகபட்டானத்தின் முதற் பகுதி பயன்படும். இதில்தான் மேற்கூறிய இருபத்துநான்கு வகைத் தொடர்புகளும் முறையாகக் கூறப்படுகின்றன. எனினும், இதுவும் அதிபாண்டித்திய மயமாகவே உள்ளது. பௌத்த நூல்களையெல்லாம் பல்லாண்டுகளாகக் கற்று, அவற்றின் நுட்பங்களை உணர்ந்த ரிஸ் டேவிட்ஸ் அம்மையார் (Mrs. Rhys Davids) கூறுவது இங்கே கவனிக்கத் தக்கது.

> அந்நியர் செல்ல முடியாத இருளடைந்த குகைமடம் போன்றுள்ளன இந்நூல்கள். இவை பற்றிய பரம்பரை வரலாறு எங்கும் சுவர் வைத்து மூடப்பட்டுள்ளன. பண்டைக் காலம் தன்னளவில் நில்லாது நிகழ் காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் அடக்கி ஆட்சி புரிகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது, நன்றுகத் திருவலகிட்டுச் சுத்தம் பண்ணி அலங்கரித்துள்ள ஓர் அறை, பலகணிகளெல்லாம் நன்றுக அடைக்கப்பட்டுத் திரையிட்டு உதய திசை சிறிதும் புலப்படக்கூடாத வண்ணம் அமைந்துள்ளது போல் தோன்றுகிறது.

அபிதம்ம பிடகம் பௌத்தர்களில் சிலபகுதியாரால் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. ஹீனயானத்தைச் சார்ந்த ஸௌத்திராந்திகர்களும், ஸர்வாஸ்தி வாதிகளும் இதனைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளவில்லை; வடமொழியிலுள்ள அபிதம்ம பிடகத்தை மேற்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், இவ்வடமொழி நூல் பாலி அபிதம்ம பிடகத்திலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளது. முதலாம் பௌத்த ஸங்க வரலாற்றை விவரிக்கும் விநயபிடகம் (சுள்ள வக்கம், xi) விநயத்தையும் தம்மத்தையும் கூறுகிறதேயன்றி அபிதம்மத்தைக் குறிக்கவில்லை.

ஆனால், அபிதம்மத்தை உடன்பட்ட பௌத்த சமயிகளால் அது மிகப் பெரியதோர் நூலாகப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. கி. பி. 262-ல் ஈழ தேசத்திலே மிகிந்தலைக் கோயிலை அடுத்துள்ள ஒரு பாறையில் செதுக்கிய கல்வெட்டு, அபிதம்ம பிடகத்தை விளக்குபவர்களுக்கு 12 பள்ளிகளும், ஸூத்த பிடகத்தை உபதேசிப்பவர்களுக்கு 7 பள்ளிகளும், விநயபிடகத்தை ஓதுபவர்களுக்கு 5 பள்ளிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்று கூறுகிறது. பர்மா தேசத்தில் இன்னும் அபிதம்மத்தை வாசித்து வருகிறார்கள்; அதுபற்றிய பல நூல்களைப் பல நூற்றாண்டுகளாகச் செய்து வந்திருக்கிறார்கள்.

திருமுறைகளைச் சாராத பாலி இலக்கியங்கள்

இனி, பிரமாணத் திருமுறைகளைச் சாராத பாலி மொழி இலக்கியங்களை நோக்குவோம். இவற்றைச் செய்தவர்களில் பெரும்பாலார் ஈழதேசத்துப் பிக்குக்களே. ஆனால், இவற்றுள் மிலிந்த பஞ்ஹ (மிலிந்தனின் வினாக்கள்) என்ற நூல் வடமேற்கு இந்தியாவில் தோன்றியது. இங்கே குறித்த மிலிந்தன் கிரேக்க-இந்திய ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனான மினான்ட்ராஸ் என்ற கிரேக்க அரசன். இந்த ராஜ்யம் கி. மு. 2-ம் நூற்றாண்

டில் கிரேக்க—பாக்டிரிய ராஜ்யத்தினின்றும் பிரிந்துவிட்டது. மிலிந்தன் கி. மு. முதல் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்தவன் என்று கொள்ளலாம். ஸிந்துநதிப் பிரதேசம், கூர்ஜரம், கங்கைநதிப் பிரதேசம் முதலியன அடங்கிய பெரிய ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு இவன் பேரரசனுக இருந்தான். இந்தக் கிரேக்க அரசன் ஒரு பௌத்த குருவைப் பார்த்து உரையாட நேர்ந்ததென்றும், அதுவே மிலிந்த பந்ஹ தோன்றிய வரலாறென்றும் சொல்லப்படுகிறது. மிலிந்தன் ஒரு பௌத்த குருவைச் சந்தித்திருக்கலாம். அந்தச் சந்திப்பை ஆதாரமாக்கி, உபநிஷதங்கள், இதிஹாஸங்களிலுள்ள உரையாடல்களை மாதிரியாகக் கொண்டு, இவ்வினுக்களை அமைத்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. மிலிந்தன் பௌத்தனுகவேனும் அல்லது பௌத்தர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவனுகவேனும் வாழ்ந்திருக்கலாம். இவனது நாணயங்களில் புத்தரது தம்ம சக்கரம் பொறிக்கப் பட்டிருந்தது. இந்தப் பந்ஹவை இயற்றியவர் இன்னுர் என்று தெரியாது. யாராயிருப்பினும் அவர் மிலிந்தனுடைய ஞாபகம் மக்களுக்கு விளக்கமாக இருந்த காலத்திலேயே வாழ்ந்தவர் என்று கூறலாம். எனவே, இந்நூல் கி. பி. முதல் நூற்ருண்டிலேயே எழுதப்பட்டிருத்தல் கூடும். 5-வது நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த புத்தகோஷர் பிடகங்களோடு ஒத்த பெருமையை மிலிந்த பந்ஹவிற்கு அளித்து, அதனையும் ஓர் ஆதார நூலாகக் கொண்டனர். பிளேட்டோவின் உரையாடலோடு ஒப்ப மதிக்கத் தகுந்தது இப் பந்ஹ என்பர் வின்டர்நிட்ஸ்.

இந்தத் தொன்மையும் பெருமையும் ஆதியில் தோன்றிய மிலிந்தபந்ஹவிற்கே பொருந்துவன. நூன்முகமாய் அமைந்துள்ள முதற் புத்தகத்தில் ஒரு சிறு பகுதியும் இரண்டு, மூன்றும் புத்தகங்களுமே உள்ளபடியே தொன்மையும் பெருமையும் வாய்ந்தன. மூன்ருவது புத்தகத்திற்

கூட அதன் பின்பகுதி பிற்சேர்வு எனத் தோன்றுகிறது. இந் நூலின் பெரும் பகுதி சிறிது சிறிதாகப் பிற் காலத்தவர்களால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டது என்பது உறுதி. 4-முதல் 7-வரையுள்ள புத்தகம் கி. பி. 317-க்கும் 420-க் கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய சீன மொழி பெயர்ப்பில் காணப்படவில்லை. அன்றியும், முதற் புத்த கத்தில் காணும் பொருள்களும் 4-முதல் 7-வரையுள்ள புத்தகங்களில் காணும் பொருள்களும் முற்றும் வேறு பட்ட இயல்புடையன. மேலும், 3-ம் புத்தகத்தின் இறு திப் பகுதி நூலிறுதி எனக் கருதத்தக்க முறையில் அமைந் துள்ளது. நான்காம் புத்தகம் புதியதொரு நான்முகத்தோடு காணப்படுகிறது.

மிலிந்த பந்ஹ

மிலிந்தன் தனது தலைநகராகிய சாகலநகரில் வீற்றிருந் தான். தனது சேனை சமூகங்களை யெல்லாம் பார்வை யிட்டு, பின்னர் சொற்போர் செய்ய எண்ணுகிறான். ஆனால், இவனோடு எதிர்த்து வாதம் புரிவதற்குத் தக்க அறிஞர்கள் கிடைக்கவில்லை. தலைநகரை யடுத்துள்ள ஆசிரமத்தில் வாழ்ந்த ஆயுபாலர் என்ற பிக்குவினிடம் இவனை அழைத்துச் செல்லுகின்றனர். ஆயுபாலர்க்கும் அரசனை வாதத்தில் வெல்வது அரிதாயிருந்தது. அரசன் 'என்னோடு வாதம் புரிவதற்குத் தக்கவர்கள் இல்லையே! பரத கண்டம் முழுவதும் சூனியமாய்ப் போய்விட்டதா?' என்று மிக வருந்திக் கூறுகிறான். அப்பொழுது கல்வியிற் சிறந்தவரும் பேரறிஞருமாகிய நாகசேனன் என்ற பௌத்த பிக்குத் தலைநகருக்கு வர நேர்ந்தது. அரசன் அவரிடம் சென்று வாதம் புரிகிறான். இந்த ஞானியைக் கண்டவுடனேயே அரசன் பெரிதும் ஈடுபடுகிறான்.

இங்ஙிலையில்தான் மிலிந்தன் தனது வினாக்களைத் தொடர்ந்து கேட்டனன். முதலாவது, முனிவரது பெய

ரைக் கேட்க, அவர் தமது பெயர் நாகசேனன் என்றும், அது பெயர் மாத்திரமேயன்றி வேருென்றும் அல்ல என்றும், அதெற்கென ஓர் ஆன்மா கிடையாது என்றும் கூறுகிருர். பின்னர், ஆன்மா உண்டா, இல்லேயா என்பது பற்றி மிகச் சிறந்த சர்ச்சை ஒன்று நடைபெறு கிறது. முடிவில், ஆன்மா எனவொன்று இல்லே என்பதை அரசன் ஒத்துக்கொள்ளுகிருன்.

இந்த அநாத்மக் கொள்கையோடு பல் பிறவி, கன்மம் இவை பற்றிய கொள்கைகள் முற்றும் முரண் படுகின்றன. எனினும், பௌத்தர்கள் இம்முரண் பாட்டினே மிகச் சாமானியமாகத் தவிர்க்க முயன்றுள்ள னர். பற்பல உதாரணக் கதைகளேக் கூறி இவ்வாறு செய்கின்றனர்.

இரண்டாம் புத்தகத்திலும் இவ் உதாரணக் கதை களே மிகுதியாகவுள்ளன. மூன்ரும் புத்தகத்தில் பழமை யான பகுதியில் பொருத்தமான உவமானங்கள் காணப் படுகின்றன. உதாரணமாக, துறவு பூண்பதால் துக்கம் எவ்வாறு நிவிர்த்தியாகும் என்பதை நாகசேனன் விளக்குமிடத்து, முற்பிறவியிற் செய்துள்ள முயற்சி களும் துக்க நிவிர்த்திக்குப் பயன்படுகின்றன என்று கூறுகிருர். அரசனே நோக்கி, ‘தாகம் உண்டாகும் வரைக் கிணறு வெட்டுவதற்குக் காத்திருப்பீரா? பசி வரும் வரை உழுது விதைத்து அறுப்பதற்குக் காத்திருப்பீரா? பகைவன் உமது நகர வாயிலில் வரும் வரை அகழ் தோண்டுவதையும் மதில் கட்டுவதையும் நிறுத்தி வைப்பீரா?’ என்று கேட்கிருர். இதனுல் பூர்வ ஜன்ம முயற்சிகளும் உதவுகின்றன என்ற முடிபு துணியப்படு கிறது. இது போன்றவற்றை நோக்கினுல், இலக்கிய நெறியிலும் மிகச் சிறந்ததொரு நூலாகவே மிலிந்த பஞ்ஹ விளங்குதல் புலப்படும்.

பூர்வ காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்த உரைநடை நூல்களுள் இது தலைசிறந்த ஓர் இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. இரண்டு மூன்றும் புத்தகங்களில் பௌத்த சமயத்தார் கூறும் நல்லொழுக்க நியதி, மானஸிக தத்துவம் முதலியன பற்றிய கேள்விகள் நிகழ்கின்றன. இவை அனைவரும் அறியத்தக்க விஷயங்களாம். நான்காவது புத்தகத்தில் காணும் வினாக்கள் பௌத்த சமய நுணுக்கங்களைப் பற்றியன. இச் சமயக் கல்வியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டோர்க்கன்றி, ஏனையோர்க்குப் பயன்படா. புத்தர் நிர்வாணமடைந்து விட்டபின், எதற்காக நாம் அவருடைய சின்னங்களை வணங்குதல் வேண்டும்? தேவதத்தன் தம் சமயத்தில் கட்சி உண்டுபண்ணி விடுவான் என்று தெரிந்தும் ஏன் அவனைத் தமது பௌத்த சங்கத்தில் புத்தர் சேர்த்தார்? புத்தர் என்று ஒருவர் இருந்ததுண்டா?: என்பன உதாரணங்கள். இவை போன்ற கேள்விகளுக்கே பிற்பட்ட புத்தகங்களில் விடை கூறப்படுகின்றன. 'இல்லறத்தானாகிய உபாசகனும் அருக பதவியை அடைய முடியுமானால், ஒருவன் துறக்கவேண்டிய காரணம் யாது?' என்ற கேள்விக்கு, அருக பதவியையும், நிர்வாணத்தையும் அடைவது அவன் முன் ஜன்மத்தில் கடுமையான விரதானுஷ்டானங்களைப் பூர்த்தி பண்ணி விட்டதனால்தான் என விடைதரப்படுகிறது இந்தக் கடுமையான விரதானுஷ்டானங்களே 13 துதங்கங்கள் என்று கூறப்படுவன. இத் துதங்கங்கள் ஆறுவது புத்தகத்தில் விரிவாக உணர்த்தப்படுகின்றன. ஏழாவது புத்தகம் முழுவதும் உதாரணக் கதைகள் அடங்கியன; 67 கதைகள் உள்ளன. இத்தகைய கதைகள் அருகபதவியை அடைய விரும்பும் பிக்குக்களின் இயல்புகளை விளக்குவன.

4-முதல் 7-வரையுள்ள இப்புத்தகங்களில் பௌத்தத் திருமுறைகளிலிருந்து மேற்கோள்கள் அடிக்கடி

வருகின்றன. ஜாதகம், விமான வத்து, தம்ம பதம் இவற்றின் வியாக்கியானங்களிலுள்ள கதைகளும் அங்கங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றில் தம்மத்தைப் பற்றி வரும் கருத்துக்கள், சிறப்பற்றன. புத்தபக்தியும், அற்புதச் செயல்களில் பெரு நம்பிக்கையும் காணப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் இப்புத்தகங்கள் மிலிந்த பங்ஹவில் மிகப் பிற்பட்டன என்பதை உணர்த்துகின்றன.

நெத்திப் பகரணம்

மிலிந்த பங்ஹவைப் போன்று அத்தனை தொன்மை வாய்ந்தது நெத்திப் பகரணம் அல்லது நெத்தி கந்தம் என்ற நூலாகும். இதனை நெத்தி என்றும் கூறுவர். இதற்கு (உண்மையான சமயத்திற்கு) நெறி காட்டும் நூல் என்று பொருள். இந்த நூலில்தான் புத்தர் உபதேசித்த கொள்கைகள் முறைப்படத் தொடர்ச்சியாய்க் கூறப்படுகின்றன. இதனை இயற்றியவர் புத்தரது சிஷ்யராகிய மகா கச்சாயனர் என்பவர். இவர் புத்தோபதேசங்களை விளக்குவதில் மிகச் சிறந்தவர் என்று மஜ்ஜிம நிகாயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவர் **பேடகோபதேசம்** என்ற நூலையும் இயற்றினர் என்பர். இது பிடகநூலைக் கற்கும் மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் நூலாகும். நெத்தி என்பதனை அடுத்து இது தோன்றியிருக்கலாம். தம்மபாலர் என்பவர் **5**-ம் நூற்றூண்டில் நெத்திக்கு ஒரு வியாக்கியானம் செய்துள்ளனர்.

திருமுறைகளல்லாத பாலி - இலக்கியங்களில் பெரும் பாலன வியாக்கியானங்களாகும். பிடக நூல்கள் அழியாதபடி அவற்றைத் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாதுகாத்துத் தந்துள்ள பிக்குக்கள் அவற்றைக் கற்றுப் பிறர்க்குச் சொல்வதோடு, அவற்றை விளக்கம் செய்வதிலும் முற்பட்டிருந்தனர். இவ் விளக்கங்களை அட்ட

(அர்த்த) கதைகள் என வழங்கினர். இவை திரிபிடக நூலோடு முதலாம் பௌத்த ஸங்கத்திலிருந்தே வழங்கி வருகின்றன என்று ஈழதேசத்துப் பௌத்தர்கள் கூறுகின்றனர். இக் கூற்றை நாம் நம்புவதற்கில்லை. எனினும், பிடகங்கள் தோன்றிய காலத்தை உடன் அடுத்து இவ் விளக்கவுரைகள் தோன்றத் தொடங்கின என்று நாம் கொள்ளலாம். இவற்றினின்றும் மேற்கோள்கள் முதன் முதல் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் பிக்குக்கள் எழுதிய வியாக்கியானங்களில் காணப்படுகின்றன. அட்ட கதையாகிய விளக்கவுரை எழுதிய முதற் பிக்குக்களை 'பொராணர்' என்று வழங்கினர். இதன் பொருள் 'பண்டைச் சான்றோர்' என்பதாம். இந்தியாவில் தேரவாதிகள் மற்றைப் பௌத்த வாதியர்களால் ஒழிக்கப்பட்ட பிற்பாடு, அத் தேரவாத நூல்களை நிலையாய்ப் போற்றி வந்தவர்கள் ஈழதேசத்து மடங்களிலுள்ள பிக்குக்களேயாவர். இவர்கள் பாலி வியாக்கியானங்களில் கிடைத்தன எல்லாவற்றையும் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்த்தனர். சிங்கள வியாக்கியானங்களும் தோன்றின. அவற்றை எழுதியவர்கள் பாலியிலும் நூல்கள் எழுதத் தொடங்கினர். இங்ஙனமாக, கி. பி. 5ம் நூற்றாண்டில் புத்த கோஷருக்குச் சிறந்த பாலி நடையில் நூல்கள் எழுத முடிந்தது. இவர் சிங்கள வியாக்கியானங்களை மீண்டும் பாலியில் மொழி பெயர்த்தனர்.

பௌத்த பிக்குக்கள் புத்தர், தம்மம், ஸங்கம் என்ற மும்மணிகளையும் பற்றி உரை விளக்கம் முதலியன இயற்றியுள்ளனர். புத்தர் வரலாறு விரிந்து கொண்டே வந்தது; திரிபிடகத்தில் சொல்லிய கதைகள் வரலாறுகளோடு அமைந்துவிடவில்லை. புத்தருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பலவகையாலும் விரித்து இப் பிக்குக்கள் எழுதிவைத்தனர். பிராம்மணங்களில் காணும் முறை

யைப் பின் பற்றி, தங்கள் சமய நூல்களுக்கு இலக்கிய முறையிலும் நிகண்டு முறையிலும் பொருள் எழுதிய தோடு, கதைகள், பிற வரலாறுகள் முதலியவற்றாலும் விளக்கி வந்தனர். அந்தணர்களைப் போலவே பிக்குக்களும் கதை சொல்வதில் மிக்க விருப்பம் கொண்டவராய் இருந் தனர். இவர்கள் அரைகுறையாக வழங்கிய வரலாறுகளைப் பூர்த்தி செய்தனர்; கேள்வி மூலமாக வந்த வரலாறுகளை ஒருங்கு திரட்டிச் சேர்த்தனர்; மற்றை இலக்கியங்களி லுள்ள கதை முதலியவற்றையும் தங்கள் சமயக்கொள்கை களுக்கு ஏற்ப மாற்றி உட்புகுத்தினர்; பௌத்த ஸங்கங் கள், மடங்கள் முதலியவற்றின் தோற்றம், வரலாறு முத லியவற்றையும், அங்கே ஒழுக வேண்டிய நியதிகளையும், அட்ட கதையில் சேர்த்தனர்.

நிதான கதை

புத்தரது சரித்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டால், பாலித் திருமுறைகளில் அவரது வரலாறு காணப்பட வில்லை என்று ஏற்கெனவே கூறப்பட்டது. ஆனால், அதன் தொடக்கம் அங்கே காணப்படுகிறது. விநய பிடகத்திலும், ஸுத்த பிடகத்தைச் சார்ந்த சில உரையாடல்களிலும் ஸுத்த நிபாதத்திலுள்ள கதைப் பாட்டுக்களிலும் புத்தரது உண்மை வரலாறு ஒருவாறு புலப்படுகிறது. ஆனால், அதனோடு புத்தரைப் பற்றிய கதைகளும், புத்த சரித்திரக் காவியத் தொடக்கமும் ஏற்பட்டுவிட்டன. புத்த வமிசத்தில் ஒருவாறமைந்த பூர்வ கதையும் உண்டு. அதன் 26-வது அத்தியாயத்தில், புத்தரது வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கம் ஒன்று கூறப் பட்டுள்ளது. புத்தரது முற்பிறப்பு வரலாறுகள் சரியா பிடகத்திலும் ஜாதகத்திலும் உள்ளன. இவற்றைப் பௌத்தக் கொள்கைப்படி புத்த சரித்திரம் என்றே கொள்ளவேண்டும். பாலி - இலக்கியத்தில் புத்தருடைய

வாழ்க்கை வரலாறு நிதான கதையில்தான் தொடர்ந்து காணப்படுகிறது; அதற்குமுன் இல்லை. இந் நிதான கதை ஜாதக அட்ட வண்ணனை என்னும் ஜாதக வியாக்கியானத்திற்குப் பூர்வாங்கமாய் அமைந்து அதனோடு சேர்க்கப் பட்டது.

நிதான கதையில் மூன்று பகுதிகள் உள்ளன. முதற் பகுதி, மிகப் பூர்வ காலத்துள்ள (வரலாற்றுத்) தொடக்கமாகும். இதனைத் 'தூரே நிதானம்' என்பர். இதில் தீபங்கரர் காலத்தில் புத்தர் முற்பிறப்பில் சுமேதர் என்ற பெயருடையவராய்த் தோன்றி, துஷித லோகத்தில் பிறந்தது வரை உண்டான வரலாறுகள் கூறப்படுகின்றன. இரண்டாவது பகுதியில், மிக முற்பட்ட காலத்தன்றிச் சிறிது பிற்பட்ட காலத்தே, துஷித லோகத்திலிருந்து புத்தர் அவதரித்து, அவர் போதி ஞானம் அடைந்தது வரையுள்ள வரலாறுகள் காணப்படுகின்றன. இதனை 'அவி தூரே நிதானம்' என்பர். மூன்றும் பகுதி 'ஸந்திகே நிதானம்' என்பது. இதில் போதி ஞானம் பெற்றதிலிருந்து, அநாதபிண்டிகன் என்ற வணிகன் பெருங்கொடையளித்தது முடியவுள்ள வரலாற்றினைக் காணலாம்.

முதற் பகுதியில் தீபங்கரர் காலந்தொட்டுப் பல ஊழிகளாய்ப் புத்தர் பாரமிதைகளைப் பெற முயன்றதும், முடிவில் வெஸ்ஸந்தரராய்ப் பிறந்து பாரமிதைகள் முற்றப் பெற்று, துஷித லோகத்தில் தோன்றியதும் உணர்த்தப்படுகின்றன. இதில் உரை நடைக்கு இடையிடையே புத்த வமிசத்திலிருந்தும் சரியா பிடகத்திலிருந்தும் செய்யுட்கள் அடிக்கடி தரப்பட்டுள்ளன. பின் இரண்டு பகுதிகளில் ஏகதேசமாய்த்தான் மேற்கோட் செய்யுட்கள் வந்துள்ளன. இரண்டாவது பகுதி புத்த கோஷம் ஸ்வர்க்கத்தில் கேட்டது முதல் தொடங்குகிறது. போதி ஸத்துவரைத் துஷித

லோகத்துள்ள தேவர்கள், உலகம் உய்யுமாறு பூமியில் அவதாரம் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கின்றனர். பிற்பாடு போதி ஸத்துவர் மாயா தேவியின் கர்ப்பத்தில் புகுந்ததும், உலும்பினி வனத்தில் அவர் பிறந்ததும், அவரது பெருமையை அஸித முனிவர் உணர்த்தியதும், அவர் இளம் பருவத்தில் செய்த அற்புதச் செயல்கள் முதலியனவும், அவர் துறவு பூண்டதும் ஸுஜாதையினால் பாற்சோறு ஊட்டப் பெற்றதும்[1], போதி விருக்ஷத்தின் அடியில் தியானத்தில் அமர்ந்ததும், மாரனால் தடுக்கப்பெற்றதும், அவனை வென்றதும் ஆகிய வரலாறுகள் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

மூன்றாவது பகுதியில், புத்தர் முதன் முதலாகத் தமது சமயத்திற்குச் சிஷ்யர்கள் சேர்த்துக் கொண்ட வரலாறு விரித்துரைக்கப்படுகிறது. போதி மரத்தின் அடியில் ஒரு வாரம் தியானத்தில் அமர்ந்தனர். தேவர்கள் இவர் உண்மையில் ஞானம் பெற்றவர்தாமா என்பதில் ஐயுறவுற்ற போது, இவர் ஆகாயத்தில் எழுதல், இமைத்தலின்றி ஒரு வாரம் கீழ்த்திசை நோக்கி நிற்றல் முதலிய அற்புதச் செயல்களால் தாம் ஞான பரிபூரணரானமையை உணர்த்துகின்றனர். 'அநிமிச சேதியம்' ஒன்று அமைக்கப்பட்டது என நிதான கதை சொல்லுகிறது; இதனால் புத்தரது அற்புதச் செயல்களின் ஞாபகார்த்தமாக அங்கங்கே கோயில்கள் உண்டானமை விளங்குகிறது. ஜேதவன ஆராமத்தையளித்த அநாத பிண்டிகனைப் பற்றிய வரலாறு மிக விரிவாகக் காணப்படுகிறது. இதனோடு நிதான கதை முடிந்து விடுகிறது. இவ்விடத்தில் ஏன் முடிந்தது என்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை.

---

1. இக் கதையைக் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை தமது ஆசிய ஜோதியில், மகனை இழந்த தாயைப் புத்தர் தேற்றுதல் என்ற பகுதியில் அழகாகப் பாடியளித்திருக்கிறார்கள்.

பச்சுபந்நவத்து (பிரத்தியுத்பந்ந வஸ்து)வில் நிதான கதை அங்கங்கே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், ஜாதகக் கதையில் ஒரு முக்கிய அம்சமாகவே நிதான கதையுள்ளது என்பது புலப்படும். ஆனால், ஜாதக வியாக்கியானத்தை அப்படியே பின்பற்றாது அதில் பற்பல நூதன விஷயங்களை நிதான கதை புகுத்தியுள்ளது. ஜாதகக் கதையும், ஜாதக வியாக்கியானமும், நிதான கதையும் எப்பொழுது எழுதப்பட்டன என்று உறுதியாக வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆனால், வடமொழி நூல்களில் காணப்படும் புத்தர் வரலாறுகளோடு நிதான கதை நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. லலித விஸ்தரம் முதலிய வடமொழி நூல்களுக்கு முற்பட்ட புத்த வரலாறுகள் இதன் கண் அடங்கியுள்ளன. பர்மாவில் 17-ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற கந்த (கிரந்த) வம்சம் என்ற நூலில் ஜாதக வியாக்கியானத்தை எழுதியவர் **புத்த கோஷர்** என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனை உண்மையென்று கொள்ளலாம். புத்தகோஷரது நூல் ஒன்று கி. பி. 489-ல் சீன மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவரைப் பற்றிப் பல கதைகள் கிளைத்துவிட்டன. என்றாலும், மஹாநாமன் என்ற அரசன் காலத்தில் இவர் திரிபிடகத்தையும், அதற்குச் சிங்கள மொழியிலுள்ள அட்ட கதைகளையும், அநுராதபுரத்து மஹாவிஹாரத்தில் வசித்துக் கற்றுத் தெளிந்தனர் என்றும், அக் கல்வியின் விளைவாகவே இவர் விஸுத்திமக்கம் என்ற நூலை எழுதினர் என்றும், பின்னர், திரிபிடகத்திற்குரிய வியாக்கியானங்களைப் பாலியில் மொழிபெயர்த்தனர் என்றும் ஊகிக்கலாம். புத்த கயாவை அடுத்து வாழ்ந்த ஓர் அந்தண வம்சத்தில் இவர் பிறந்தனர். வைதிக நூல்களில் இளமையிலேயே இவர் சிறந்த பயிற்சி பெற்றிருந்தனர். ரேவதர் என்ற பௌத்த பிக்குவினால் இவர் பௌத்த தரிசனத்தைத் தழுவினர். இப் பிக்குவின் ஏவலினால் ஈழதேசம் சென்று சிங்கள வியாக்கியானங்களைக்

கற்கும்படி நேரிட்டது. இவர் செய்த வியாக்கியானங்களெல்லாம் மிகச் சிறந்தனவா யிருந்தமையால், இவரால் இயற்றப் பெருத வியாக்கியானங்களும் இவரது பெயரால் வழங்குவனவாயின. விநயபிடகம், தீக நிகாயம், மஜ்ஜிம நிகாயம், ஸம்யுத்த நிகாயம், அங்குத்தர நிகாயம் என்பனவற்றிற்குத் தாம் வியாக்கியானம் செய்துள்ளதாக இவரே கூறுகிருர். அபிதம்மபிடகத்தின் வியாக்கியான கர்த்தாவும் இவரே என்பதில் ஐயமில்லை. ஜாதக வியாக்கியானமும், தம்மபத வியாக்கியானமும் மொழியிலும் நடையிலும் மிக வேறுபட்டுள்ளன. ஆதலால், இவர் இவற்றை எழுதினுர் என்றல் அமையாது.

ஜாதக வியாக்கியானம்

இவ் இரண்டு வியாக்கியானங்களிலும் இலக்கிய நெறியிலும் நிகண்டு நெறியிலும் எழுதப்பட்ட பகுதி மிகக் குறைவேயாகும். கதாரூபமாகச் செய்யும் உபதேசங்களே இவற்றில் பெரும் பகுதி. இக் கதைகளைப் பற்பல அறிஞர்கள் சீர்திருத்தி அமைத்துத் தொகுத்துள்ளார்கள் என்றே கருதவேண்டும். உண்மையிலே தம்மபத வியாக்கியானம் ஜாதக வியாக்கியானத்திற்கு ஓர் அனுபந்தமாகவே தோன்றுகிறது. அதில் முற்காலத்தே பெரும்பான்மை மக்கள் வழங்கிய பல கதைகளும் காணப்படுகின்றன. வாரணுசியிலுள்ள ஓர் அரசன், அருன் அல்ராஷிட் என்பவனைப்போல, இரவில் நகர சோதனை செய்யும் கதையை உதாரணமாகக் கூறலாம். கிஸாகோதமி கதையும் இங்கே விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் கூறப்படும் கதைகளிற் சில கிரேக்கக் கதைகளுக்கு ஆதாரமாயுள்ளன. வேறு சில கிரேக்கக் கதைகளிலிருந்து இந்தியாவில் புகுந்துள்ளனவாகலாம். உதாரணமாக, தம்மபத (21-23) வியாக்கியா

னத்தில் வரும் உதயண வத்துவைக் கூறலாம். இக்கதையில் உதயணனைப் பிடித்தற் பொருட்டுப் பஜ்ஜோதன் மரத்தால் யானையொன்று செய்வித்து, எந்திரங்கள் அமைத்து, அதில் வீரர்களை ஒளித்து வைத்த வரலாறு உள்ளது. இது துரோஜ யுத்தத்தில் வரும் குதிரைக் கதையிலிருந்து வந்திருக்கலாம்.

தம்மபத வியாக்கியானம்

இவ் வியாக்கியானம் செல்லும் நெறி கவனிக்கத்தக்கது. தம்மபதத்திலுள்ள ஒரு செய்யுளையேனும் அல்லது செய்யுள்-தொகுதியையேனும் எடுத்துக்கொண்டு, இந்த உபதேசம் இன்ன இடத்தில் இன்ன சந்தர்ப்பத்தில் இன்னார் பொருட்டு இன்னார்க்குக் கூறப்பட்டது என்று குறிக்கப்பெறும். பின்னர், கதைப் பகுதி வரும். இதன் முடிவில் செய்யுள் அல்லது செய்யுள் - தொகுதிக்குப் பதப் பொருள் கூறப்பெறும். இவையெல்லாம் புத்தரது வாய்ப் பிறப்பென்றே சொல்லப்படுகின்றன. இந்த உபதேசத்தின் முடிவில் இதனைக் கேட்டிருந்த ஒருவரோ, பலரோ, அல்லது பல்லாயிரவரோ பௌத்த நெறியைக் கடைப் பிடித்து மேன்மேலும் தூய நிலையை அடைய முயல்வர். அடிக்கடி ஜாதகக் கதைகளும் இதனுடன் கலந்துவரும். பொது ஜனங்களுக்கு மிக உகந்தனவாயுள்ள தெய்விகக் கதைகளும் பற்பல இதிற் காணப்படுகின்றன. முக்கியமாக, கர்மம் பற்றிய கொள்கைகளையே இந்தக் கதைகள் வற்புறுத்துகின்றன. திகம்பரரான துறவிகள் மிகவும் இழித்துக் கூறப்படுகிறார்கள். இது விசாகையின் சரித்திரத்தால்[1] விளங்குகிறது (தம்மபதம், 53. வியாக்.). சில கதைகள் திரிபிடகத்திலுள்ள கதைகளேயாகும்.

---

1. இச் சரித்திரம் மணிமேகலையில் (22. 82—142) வந்துள்ளது.

ஜாதகத்திற்போல சில வேடிக்கைக் கதைகளும் இதி லுள்ளன. ஓர் உதாரணம்.

ஒரு வணிகன் வாரணசியிலிருந்து தக்ஷசிலைக்கு மட் பாண் டங்களை விற்கும் பொருட்டு ஓர் ஆண் கழுதைமீது ஏற்றிச் செல்லுகிருன். அங்கேபாண்டங்களை விற்றுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவனுடைய கழுதை மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன் பக்கத்தில் ஒரு பெண் கழுதை நின்றது. இரண்டு கழுதைகளும் பேசிக் கொள்ளலாயின. பெண் கழுதை 'எத்தனையோ காத தூரத்திற்குப் பளுவான சுமையை நீ எடுத்துச் செல்லவேண்டியதிருக்கிறதே' என்று மிகவும் பரிந்து சொல்லுகிறது. இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆண் கழுதை வணிகனோடு முரண்டு பிடித்து வாரணசிக்குத் திரும்பிச் செல்ல மறுத்து விட்டது. சாட்டையால் அடித்துப் பார்த்தான்; ஒன்றும் பயன்படவில்லை. கடைசியில் அவன் பெண் கழுதையைப் பார்த்து, கழுதை முரண்டு பிடிப்பதற்கு இதுதான் காரணமா யிருக்கவேண்டும் என்று ஊகித்து, பெண் மோகத்தால் அதனை வசீகரிக்கிருன். மிக அழகான பெண்கழுதை ஒன்றை அதற்கு மனைவியாகத் தருகிறேன் என்று வாக்குறுதி செய்கிருன். இதன்பேரில், ஆண் கழுதை மிகவும் மகிழ்ந்து வீட்டிற்கு அவனுடன் திரும்பச் செல்லு கிறது. சில நாள் கழிந்ததும், அது தன் யஜமானனுக்கு அவன் வாக்குறுதியை நினைவூட்டுகிறது. அப்பொழுது அவ்வணிகன், 'நான் செய்த வாக்குறுதிக்கு இரண்டில்லை; உனக்கு ஒரு மனைவியைக் கொண்டு வருகிறேன், ஆனால் உனக்குமட்டும் தான் உணவு கொடுப்பேன். அது உங்கள் இருவருக்கும் போதுமா என்று நீ யோசித்துக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் இருவரும் ஒன்ருய் வாழ்வதால் குட்டி களும் பிறக்கும். நான் கொடுப்பது உங்கள் அனைவர்க்கும் போதுமா என்றும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொன்னன். அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஆண் கழுதைக்கு மனைவி வேண்டும் என்ற விருப்பமே மெல்ல ஒழிந்துபோய் விட்டது.

இவ் வியாக்கியானத்தில் வரும் பல கதைகள் புத்த ஜாதகத்திற்கு புத்த கோஷர் எழுதிய வியாக்கியானங் களிலும் காணப்படுகின்றன. தம்ம பாலர் இவ்வியாக்கி யானத்திலிருந்து 25 கதைகள் எடுத்துள்ளனர். ஜாதக வியாக்கியானம் புத்தகோஷர் வியாக்கியானங்கட்குப் பிற்

பட்டது என்றும், தம்மபத வியாக்கியானம் ஜாதக வியாக்கியானத்திற்கும் பிற்பட்டது என்றும், தம்ம பாலரது வியாக்கியானம் இன்னும் பிற்பட்டது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் துணிந்திருக்கின்றனர். புத்த கோஷர் 5-ம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தார் என வின்டர் நிட்ஸ் துணிகின்ருர். இவ்வாருயின் மற்ற வியாக்கியானங்கள் 6-ம் நூற்ருண்டில் தோன்றியனவாதல் வேண்டும்.

புத்த கோஷரது வியாக்கியானங்களில் உவமங்களும், உவமானக் கதைகளும், கர்ண பரம்பரை வரலாறுகளும், கதைகளும் நிரம்பவுள்ளன. இவரது பிரம ஜால ஸூத்த வியாக்கியானத்தில் புத்தர் தெய்வாம்ச முடையராக விளங்குகிருர். அவர் பிக்ஷையின் பொருட்டு வெளிச் செல்லும் பொழுது மெல்லிய இளங் காற்று வீசி, அவர்க்குமுன் அவர் நடந்து செல்லும் பூமியைத் தூய் தாக்கும் என்றும், பூமியிலுள்ள தூளிகளை மேகங்கள் மென்மையாக மழை பொழிந்து அடக்குகின்றன என்றும், அவர் செல்லுமிடங்களுக்கெல்லாம் விதானம்போல இம் மேகங்கள் அமைந்து நிழல் செய்கின்றன என்றும், செல்லும் பூமி கரடுமுரடாயின்றிச் சமதலமாகி விடுகிறது என்றும், அவர் அடி வைக்கும் இடங்களிலெல்லாம் தாமரை மலர்கள் தோன்றுகின்றன என்றும், அவர் சரீரத்தினின்றும், அறுவகை ஒளிகள் வீசுகின்றன என்றும், இன்னும் பலவாருன அற்புதங்கள் நிகழ்கின்றன என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அம்பட்ட ஸூத்த வியாக்கியானத்தில் சாக்கியர்களும் கோலியர்களும் தோன்றிய வரலாறு விரித்துரைக்கப்படுகிறது. அங்குத்தர நிகாயத்திற்குப் புத்த கோஷர் எழுதிய வியாக்கியானத்தின் பெயர் மனோரத பூரணி என்பது. இதில் சுமார் 100 கதைகள் உள்ளன. இதில் தேரிகளைப் பற்றிய 13 சுவையுள்ள கதைகள் உள்ளன. இவற்றில் ஒன்று மஹாபஜாபதி

கோதமியின் சரித்திரமாகும். பிறிதொரு கதை கேமா என்ற அரசியின் கதையாகும். இவள் தனது அழகு குறித்துப் பெரிதும் கர்வம் கொண்டிருந்தாள். வெகு காலமாகப் புத்தரது உபதேசங்களுக்குச் செவி கொடுக்க வில்லை. ஒரு நாள் அவள் முன்னிலையில் புத்தர் தமது மந்திர சக்தியினால் அவளைக் காட்டிலும் மிக்க அழகுள்ள ஒரு தெய்வ ஸ்திரீயைத் தோற்றுவித்து, அவள் வயது முதிர முதிரக் கிழப்பருவம் அடைந்து, கூனி விரூபியாய் முடிவில் இறந்து விடுவதைக் காட்டுகிறார். அப்பொழுது தான் கேமா தனக்கு வரவிருக்கும் முடிவை உணர்கிறாள். உணர்ந்து தனது நாயகனாகிய அரசனிடத்தில், தான் பிக்குணி சங்கத்தில் சேரும்படி அனுமதிக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறாள். மிக உருக்கமுள்ள படாசாராவின் சரிதமும் இதில்தான் கூறப்படுகிறது.

இவள் ஶ்ராவஸ்தியில் பெருஞ் செல்வனான ஒரு வணிகனது புத்திரி. தன் வீட்டில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒரு வேலைக்காரன்மீது காதல் கொண்டு, அவனால் வசீகரிக்கப்பட்டுக் கற்பை இழந்து விடுகிறாள். கர்ப்பமுற்றதும் தன் பெற்றோர்களிடம் வர விரும்புகிறாள். வேலைக்காரனும் இணங்குகிறான். ஆனால், புறப்படும் தினத்தை அடிக்கடி மாற்றி வைத்துக் கொண்டே செல்லுகிறான். முடிவில் அவள் தன்னந் தனியாகப் போக நேர்ந்தது. அவனும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து செல்லுகிறான். போகும் வழியில் நடுப் பாதையில் பிரசவ வேதனை யெடுத்து ஒரு குழந்தையைப் பெறுகிறாள். பின் அவர்கள் திரும்புகிறார்கள். இரண்டாம் முறையும் இவ்வாறே நிகழ்ந்தது. மூன்றாம் முறை இவ்வாறு பிரசவமாகும்போது ஒரு பெரும் புயற்காற்று அடிக்கிறது. அவள் தங்குவதற்கு ஒரு சிறு குடிசையை அங்குக் கிடைத்த கம்புகளால் கட்டுகிறான். அதை வேய்வதற்குப் புல் அறுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவனை ஒரு பாம்பு கடிக்க அவன் இறந்து விடுகிறான். தன் இரண்டு குழந்தைகளோடு இந்தத் தாய் மிக வருந்திச் செல்லுகிறாள். அங்கே ஒரு நதி குறுக்கிட்டது. இரண்டு குழந்தைகளையும் அவளால் தூக்கிச் செல்ல இயலவில்லை. மூத்த பையனைக் கரையில் நிறுத்திவிட்டு, கைக் குழந்தையை எடுத்துச்

சென்று எதிர்க் கரையில் கிடத்தி விட்டு, மூத்த குழந்தையைக் கொண்டு செல்ல வருகிறாள். நதியின் நடுவில் வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, இளங் குழந்தையின் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய பருந்து வந்து விடுகிறது. அதை விரட்டுவதற்கு இவள் கையை உயர்த்தினாள். மூத்த பையன் இதைக் கண்டு, தன் தாய் தன்னை அழைக்கிறாள் என்று கருதி நீரில் இறங்கி விடுகிறான். நதி வேகமுள்ளதாதலால் இவனை அடித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது. இளங் குழந்தையையும் அந்தப் பருந்து அலகால் கௌவி எடுத்துச் செல்லுகிறது. குழந்தைகளை இழந்த தாய் மிக வருந்தி ஸ்ராவஸ்திக்குச் சென்று கொண்டே யிருக்கிறாள். அந்நகரை யடைந்ததும் தன் பெற்றோர்களுடைய வீடு புயற்காற்றினால் அழிந்துவிட்டது என்றும், தன் பெற்றோர்களும் இறந்து விட்டனர் என்றும் கேள்விப்படுகிறாள். பெற்றோர்கள் அப்பொழுது தான் தகனம் செய்யப்படுகிறார்கள். துக்கம் தாங்க மாட்டாது தன் ஆடையைக் கிழித்துப் பைத்தியங் கொண்டு, பலநாட்களாக ஆடையின்றித் திரிகிறாள். ஒரு நாள் புத்தர் உபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு அவள் வர, புத்தர் அவளை அன்புடன் பார்த்து, 'தங்கையே! நீ திரும்பவும் அறிவைப் பெற்றுக் கொள், உனக்குச் சுயபோதம் மீளவும் உண்டாகட்டும்' என்று ஆசீர்வதிக்கிறார். இதைக் கேட்டவுடன் அவளுக்கு வெட்கம் தோன்றுகிறது. ஒருவன் ஓர் ஆடைத் துணியை அவளிருக்குமிடத்திற்கு வீச, அதனால் தன் சரீரத்தை மறைத்துக் கொள்ளுகிறாள். புத்தர் ஒரு செய்யுளைப் பாடிய அளவில் அவள் மனம் முற்றும் பௌத்த சமயத்தில் ஈடுபடுகிறது. பௌத்த பிக்குணிகளில் மிகச் சிறந்தவளாக அவள் மாறிவிடுகிறாள்.

மேற்குறித்தது போன்ற கதைகளேயன்றி, உலக இலக்கியங்களில் பொதுப் பொருளாக விளங்கும் பல கதைகளும் இதில் காணப்படுகின்றன.

உப்பல வண்ணை என்றவள் பூர்வ ஜன்மத்தில் பத்மாவதி என்ற ஒரு கன்னிகையா யிருந்தாள். அவள் தாமரையிலே பிறந்து, நடையிட்டுச் செல்லுமிடங்களில் எல்லாம் தாமரைகள் தோன்றி அடிதாங்கிச் செல்லும் அற்புதம் வாய்ந்தவளா யிருந்தாள். வாரணசி அரசனை அவள் மணந்து, அவனது அன்பிற்குரிய மனைவியாக விளங்க, மற்ற மனைவியர்கள் அவள் மீது பொறாமை கொண்டனர். அரசன் வேற்றூருக்குப் போர் வினை காரணமாகச் சென்றிருந்த பொழுது, பிற

மனைவியரெல்லாம் கூடி, இவள் புதிதாகப் பிரசவித்த குழந்தையைத் திருடிச் சென்று, அந்தக் குழந்தைக்குப் பதிலாக ஒரு மரத்துண்டை வைத்து, அதனை ரத்தத்தில் முழுக்கி அவள் பக்கத்தில் கிடத்திவிட்டனர். அரசன் திரும்பியதும் மரத்துண்டைப் பெற்றுவிட்டாள் என்று அவனிடம் மனைவியரெல்லாம் புகார் செய்தனர். அரசன் அவளை நீக்கி விட்டான். மனைவியர் எடுத்துச் சென்ற குழந்தையை ஒரு மரப்பேழையிலிட்டு நீரில் செலுத்தி விட்டனர். ஒரு மீன் வலைஞன் கையில் அப்பெட்டி அகப்படுவதன் மூலமாக உண்மை தெரிந்தது.

இது போன்ற கதைகள் கீழைத் தேசங்களிலும் மேலைத் தேசங்களிலும் மிகப் பலவாயுள்ளன.

விஸுத்தி மக்கம்

புத்த கோஷர் விஸுத்தி மக்கம் என்ற ஒரு நூலையும் எழுதியிருக்கின்றனர். இந்நூல்தான் வியாக்கியானங்கள் எழுதுவதற்கு முன்பாக எழுதப்பட்டது எனக் கருதலாம். விஸுத்தி என்பது எவ்வகையான அழுக்கினின்றும் நீங்கி முழுதும் தூய்தாக்கப்பட்ட நிர்வாணம் என்று பொருள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை 'ஏதமில் நெறி' என்றும், 'பழுதில் நன்னெறி' என்றும் மணிமேகலை கூறும் (vii, 31; xii 114). இது அநுராதபுரத்திலுள்ள மஹாவிஹாரம் என்னும் பெரிய பௌத்தப் பள்ளியிலே வழங்கி வந்த பூர்வ வரலாறுகளையும் உபதேசங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. தெளிவான நடையில் அங்கங்கே உதாரணக் கதைகளாலும், பிற வரலாறுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு இவ் விஸுத்தி மக்கம் அமைந்துள்ளது. உவமானக் கதைகள் முதலியன பழங்காலத்தில் வழங்கி வந்தனவேயாதல் வேண்டும். புத்த வணக்க முறைகள் மஹாயானத்திற் போன்று, ஹீனயானத்திலும் விருத்தியடைந்திருந்த காலத்தில் இது எழுதப்பட்டதாம். இதன் முற்பகுதியில், உதானத்தின் வசனப்பகுதியிற் போல, துறவில் அழுத்த

மும், பிற்பகுதியில் பக்தியில் அழுத்தமும் காணப்படுகின் றன. தியானத்தினுல் பௌத்த ஞானிகள் அற்புத ஆற்றல் களைப் பெற்ற வரலாறுகளும் இதிற் பல உள்ளன. உதா ரணமாக, சஞ்சீவன் என்பவன் தியானத்தில் முழுதும் ஆழ்ந்திருக்கிறுன். பலரும் இவன் இறந்துவிட்டான் என்று அவனுக்குத் தகனக்கிரியை செய்கிருர்கள். ஆனுல் நெருப்பினுல் அவனை எரிக்க முடியவில்லை. உத்தரா என் னும் பிக்குணி தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் பொழுது கொதிக்கின்ற எண்ணெயினுல்கூட அவள் பாதிக்கப்பட வில்லை. நந்தோபநந்தன் என்ற பாம்பு மேரு மலையைச் சுற்றி வளைந்து, அதன் சிகரத்தில் தன் தலைகளை இரண் டாவது தேவலோகம் வரையிலும் நீட்டியிருந்தது. அப்பொ ழுது மொக்கலனு வந்து தானும் பெரியதொரு பாம்பாக வடிவெடுத்து, நந்தோபநந்தனைச் சுற்றிக் கிடந்து அவனை அழுத்தி நசுக்கியதோடு, மேரு மலையையும் நசுக்கிவிடுகிருர். இதில் உலகங்கள், அதன் தோற்றம், ஒடுக்கம் முதலியன வெல்லாம் வருகின்றன. இவை புராண வரலாறுகளோடு ஒப்பிடத் தக்கன.

புத்தகோஷரது வியாக்கியானத்தைக் குறித்து ரிஸ் டேவிட்ஸ் அம்மையார் (Mrs. Rhys Davids),

> 'புத்தகோஷரது சொல் வரலாற்று ஆராய்ச்சி இங்கே திருந்திய முறையில் செய்யப்பட்டனவல்ல. இதில் ஐயம் இல்லை. மேலை நாட்டவர்களாகிய நமக்கு இருண்டிருக்கும் பகுதிகளை விளக்காமலே விட்டுவிடக் கூடியவர். என்ருலும் அவர் எழுதியுள்ளவை நாம் ஊகித்து விஷயங்களை உணர் வதற்குப் பெரிதும் பயன் படுவன. அன்றியும் சரித்திரம் பற்றிய அளவில் நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. அவற்றை நாம் நீக்கி விடுவோமானுல், பௌத்த தரிசனத்திற் குரிய தத்துவங்களைச் சரித்திர ஆராய்ச்சி முறையில் நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாது.'

என்ற கருத்துப்படக் கூறுகிருர்.

தம்ம பாலர்

புத்த கோஷருக்குச் சிறிது காலம் பிற்பட்டுத் தம்ம பாலர் குத்தக நிகாயத்திற்குப் பரமத்த தீபனி என்ற ஒரு வியாக்கியானத்தை எழுதினர். அவ் வியாக்கியானத்தில் இதி உத்தகம், உதானம், சரியாபிடகம், தேரகாதை, விமான வத்து, பேட வத்து என்னும் நூல்கள் விளக்கப்படுகின்றன. இந்தியாவின் தென் கோடிக் கரையில் ஈழ தேசத்தை அணுகியுள்ள பதரதித்தம் என்ற ஊரில் இவர் பிறந்தவர் என்பர். இவரும், புத்தகோஷரைப் போலவே, அனுராதபுரத்து மஹாவிஹாரத்தில் வசித்தவராதல் வேண்டும். இவ்விருவரது கருத்துக்கள் ஒற்றுமையாயிருத்தல் போலவே, வியாக்கியான முறைகளிலும் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. தேரிகாதையின் வியாக்கியானத்தில் பத்தா குண்டலகேசா (பத்ரா குண்டலகேசி) வரலாறு காணப்படுகிறது. இது தான் தமிழ்ப் பஞ்ச காவியங்களுள் ஒன்றுகிய குண்டலகேசியின் கதைப் பொருளாகும். இது போன்ற கதைகளிற் பல, அழகும் நயமும் உடையவை. அன்றியும், அவதான நூல்களிலிருந்து பல மேற்கோள்களும் இவ் வியாக்கியானத்தில் காட்டப் பட்டுள்ளன.

வரலாற்று நூல்கள்

ஈழ தேசத்துப் பௌத்த விஹாரங்களிலிருந்த பிக்குக்கள் பரம்பரை வரலாறுகளையும் கதைகளையும் தொகுத்துப் பௌத்தத் திருமுறைகளுக்கு வியாக்கியானம் எழுதி வந்தார்கள் என்று மட்டும் கொள்ள இயலாது. மிகப் பூர்வ காலந்தொட்டே, அவர்கள் பௌத்த விஹாரங்களிலிருந்த பௌத்த சங்கத்தினரின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை எழுதி வந்தனர். விநயபிடகத்தில் சுள்ளவக்கத்தில் காணும் சங்க வரலாறுகளால் இவர்களுக்கிருந்த சரித உணர்ச்சியானது புலப்படுகிறது. கதாவத்துவின் வியாக்

கியானத்தில் பலவகைப் பௌத்த சமயப் பகுப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. சிங்கள மொழியிலுள்ள அட்ட கதைகளில் பௌத்த சமய சரிதம் கூறப்படுகிறது. புத்தகோஷரும் தம்மபாலரும் இவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். இந்த அட்ட கதைகளிலிருந்துதான் ஈழதேசத்தைப் பற்றிய சரித காவியங்கள் தோன்றின. பாலி மொழியிலுள்ள ஈழதேசச் சரித்திரத்தைப் பற்றிக் கூறும் தீப வம்சமும், மகா வம்சமும் உண்மையில் சரிதங்களல்ல; காவியங்களே. நமது இந்தியர்கள் புராண வரலாறுகளுக்கும், பரம்பரையாய் வரும் வரலாறுகளுக்கும், உண்மைச் சரித வரலாறுகளுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளைத் தெரிந்து கொண்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. இவைகள் எல்லாம் காவியங்களில் அடங்கி விட்டன. பூர்வ காலத்துப் புத்தர்களுடைய வரலாறுகளும், கோதம புத்தரின் பூர்வ ஜன்ம வரலாறுகளும் புத்த வமிசத்தில் சரியாபிடகத்திலும் ஜாதக நூல்களிலும் அமைந்துவிட்டன. இதுவேயன்றி, கோதம புத்தருடைய வரலாறுகளும் இவற்றிற் கூறப்படுகின்றன. பௌத்த சமயம் ஈழதேசத்தில் புகுந்த வரலாறும் அட்ட கதைகளில் காணப்படுகிறது. ஈழதேசத்துப் பௌத்தர்கள் இந்தியப் பௌத்தர்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்று கூறுவதோடு, புத்தரோடுகூடவும் அவர்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்றும் விவரிக்கப்படுகிறது. புத்த பகவான் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்களும் குடியிருந்த ஈழதேசத்திற்கு ஆகாய மார்க்கமாய் ஒருமுறை தெய்வங்கள் தொடர்ந்து வரப் பறந்து சென்றனராம். அங்கே தமது பௌத்த தம்மமானது ஒளிவீசிப் பரவும்படி செய்தனராம். பிற்காலத்தில் பௌத்த விஹாரங்கள் சிறந்து விளங்குவதற்கு இதுவே காரணமாயிருந்ததாம். இது போன்ற புராணமே ஈழதேசத்தில் வாழ்ந்த பூர்வ அரசர்களின் சரிதமும், அசோகன், மஹிந்தன் முதலியோர்களது

சரித்திரமும், பௌத்த சங்கங்களின் வரலாறுகளும் ஆகும். எனினும், சரித்திர காலத்தோடு நெருங்கி வரவர உண்மை வரலாறுகளும் காணப்படுகின்றன.

இவ்வகை வரலாறுகளுள் முதலாவது தோன்றியது தீப வம்சமாகும். தீவின் சரித்திரம் என்பது இப் பெயரின் பொருள். இதனை இயற்றியவரின் பெயர் தெரியமாட்டாது. ஆனால், கி. பி. 325 முதல் 430 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் இதுஎழுதப்பட்டதாகலாம். இதிற் காணும் மொழியமைதியும் செய்யுளமைதியும் திருந்தியனவல்ல. வரலாற்றிலும் தொடர்ச்சி யில்லை; இடை யிடையே தொடர்ச்சி யற்றுக் காண்கிறது. அநுராதபுர விஹாரத்தில் போற்றி வைக்கப் பட்டுள்ள அட்ட கதையில் வரும் சரிதப் பகுதியே இதற்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது. வேறு ஒருசில அட்ட கதைகளும் பயன்பட்டிருக்கலாம்.

இது காவிய நெறியிற் பெருங் குறைபாடுடையதே யாயினும், பூர்வ வரலாற்று நூல்களை மிக ஒட்டிச் செல்லுகின்றது. மகாவம்சம் காவியநெறியில் சிறந்து விளங்குகிறது என்று சொல்லலாம். இதனை இயற்றியவர் 5-ம் நூற்றாண்டின் கடைப் பகுதியிலிருந்த மகாநாமர் என்பர். பலவகை அணிகள் நிரம்பிய காவியமாக இயற்றுதலே இவ் ஆசிரியரின் நோக்கம். காவியத்தையும் மிகத்திறம் பட இவர் அமைத்துள்ளனர். இந்த அமைப்பிற்குப் புத்தகோஷரால் பாலி இலக்கியங்கள் திருந்தியமைந்ததும் ஒரு காரணமாகலாம். இந்நூலில் வரும் வரலாறு தொடர்ச்சியாகச் செல்லுகிறது.

தீபவம்சமும் மகாவம்சமும் காவிய அமைப்பில் ஏற்றத் தாழ்வுடையனவே யாயினும், அவை கூறும் பொருள்களில் மிகப்பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. இரண்டு காவியங்களும் கோதமபுத்தர் ஈழ தேசத்திற்கு மூன்று முறை சென்று வந்த வரலாற்றோடு

தொடங்குகின்றன. அக்காலத்தில் ஈழதேசத்தில் ராக்ஷஸர்களும், யக்ஷர்களும், பிசாசர்களும், நாகர்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். புத்தர் தமக்குரிய புத்த திருஷ்டியால் உலகம் முழுவதையும் நோக்கி, பின் அந்த அழகிய தீபத்தைப் பார்த்தனர். நாகர்களுக்கிடையே பெரும்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. புத்தர் அதைப் பார்த்து அவர்கள்மீது பேரிரக்கங்கொண்டு, தெய்வங்களோடு ஆகாயத்தில் பறந்து சென்று தமது தரும-ஒளியை அங்கே உட்புகச் செய்தனர். உடன் தானே நாகர்களும் மற்றையோரும் பௌத்த தர்மத்தைப் பின்பற்றுவாராயினர். பின்னர், கோதமரது தந்தையாகிய சுத்தோதனரது பூர்வ வமிச வரலாறு துலக்கப்படுகிறது. பின்னர், இந்தியாவில் பௌத்த சமயத்தின் வரலாறு, பௌத்த சங்கங்களின் வரலாறு முதலியவை உணர்த்தப்படுகின்றன. இச் சமயத்திற்குப் பேராதரவு அளித்த அசோக சக்கரவர்த்தியைப் பற்றி விரிவாக இரண்டு காவியங்களும் கூறுகின்றன. ஓர் இந்திய அரசகுமாரி ஒரு சிங்கத்தைத் தன் நாயகனாகக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனள் என்றும் அவளுக்கு சீஹபாஹு என்ற ஒரு மகனும் சீவலி என்ற ஒரு மகளும் பிறந்தனர் என்றும் கூறப்படுகிறது. அண்ணனும் தங்கையுமாகிய இவர்கள் மணந்துகொண்டு விஜயன் என்பவனைப் பெற்றனர். இவ்விஜயன் தான் ஈழதேசத்து அரசர்களுள் முதலாமவன். இவனது துஷ்டத் தனத்தினால் இவன் நாடு கடத்தப்படுகிறான். இவன் எழுநூறு துணைவர்களோடு கடல் மார்க்கமாகப் பல இடங்களுக்கும் சென்று, ஈழத்திற்குத் திரும்பிவந்து அத்தேசத்திற்கு அரசனாகிறான். இவ் விஜயனது வரலாறும், இவனை அடுத்துவந்த அரசர்களின் வரலாறுகளும் மகாவமிசத்திற் காட்டிலும் மிகச் சுருக்கமாகத் தீபவம்சத்தில் கூறப்படுகின்றன. அசோகன் காலத்தவனான தேவாநாம் பிய திஸ்ஸன் காலத்தில், மஹிந்தன் ஈழ

தேசத்திற்கு வந்து, பௌத்த சமயத்தை முதன் முதல் பரப்பினன். இவனே பௌத்த மடங்களையும் முதன் முதல் நிறுவியவன். தேவாநாம் பிய திஸ்ஸன் வரலாற்றை இரண்டு காவியங்களும் மிக விரிவாகக் கூறுகின்றன. மஹிந்தனது சகோதரியாகிய சங்கமித்தா போதி விருக்ஷத்தின் கிளையை ஈழ தேசத்தில் நட்டமையும் விரித்துச் சொல்லப்படுகிறது. பின்னர், ஈழ தேசத்து அரசர்களுடைய சரித்திரம் முறையே மகாசேனன் காலம்வரை உணர்த்தப்படுகிறது. இவர்களுள் திரிபிடகத்தையும் அதன் வியாக்கியானங்களையும் எழுதி வைத்த வட்ட காமினி என்ற அரசனது வரலாறு சிறிது விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. இரண்டு காவியங்களிலும் சரித்திரப் பகுதி மகாசேனன் காலத்தோடு நின்றுவிடுகிறது. இவன் சுமார் கி. பி. 352-ல் மரணமடைந்தான். இதற்குப்பின், மகாவம்சத்தில் சேர்க்கப்பட்ட நூலின் பெயர் சூளவம்சம் என்பது. மகாவம்சத்தின் தொடர்ச்சியாய் அமைந்த பிற்சேர்வு என்று இதனைக் கூறலாம். இது பற்பலரால் பற்பல காலத்து எழுதப்பட்டதாம். முதலாவது பிற்சேர்வு பராக்கிரம பாகுவின் (கி. பி. 1240-1275) காலத்தவரான தம்மகித்தி என்ற தேரரால் எழுதப் பட்டது.

நூற்பொருளில் தீபவம்சமும் மகாவம்சமும் ஒற்றுமைப் பட்டிருந்த போதிலும், பல சரித்திரங்களில் மகாவம்சம் புது விஷயங்களைப் புகுத்தி விரித்துக் கூறுகிறது. உதாரணமாக, துட்டகாமினி என்பவனது வரலாற்றை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இது தீபவம்சத்தில் 13 செய்யுட்களில் அடங்கிவிடுகிறது; மசாவம்சத்தில் பதினொரு சர்க்கங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. முதலாவது அரசனாகிய விஜயனைக் குறித்தும் பற்பல அற்புதச் செயல்கள் காணப் படுகின்றன. இதில் வரும் ஏலாரா என்ற அரசனது சரித்

திரமும் (21, 15) மனுநீதி கண்ட சோழன்[1] சரித்திரமும் ஒன்ருகவே உள்ளது. தீபவம்சமும் மஹா வம்சமும் அசோகனது பிதாமகனுகிய சந்திரகுப்தனைப் பற்றி, முதன் முதலாக அறிவிக்கின்றன. இதன் மூலமாகவே இந்திய இலக்கிய வரலாற்றிற்கு அதிமுக்கியமான, புத்தர் நிர்வாணம் அடைந்த காலம் துணியப்பட்டுள்ளது. இந்த மஹாவம்சத்தில் 2915 - செய்யுட்களே உள்ளன. கி. பி. 4-ம் நூற்றுண்டிலிருந்தேனும் இதனைச் சரித்திரத்திற்குரிய ஆதார நூலாகக் கொள்ளலா மென்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். கி. பி. 1000-க்கும் 1250-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட மகாவம்ச டீகை ஒன்றும் இதற்கு உள்ளது. இது பொருளை மட்டும் விளக்குவதன்று; எத்தனையோ கதைகளையும் வரலாறுகளையும் இது சேர்த்துவிட்டது. இவற்றில் ஒன்று சந்திர குப்தனையும் சாணக்கியனையும் இயைத்துக் கூறும் சரித்திரம்.[2] பெரும்பாலும் அநுராதபுரத்துப் பள்ளியில் வழங்கிய அட்டகதையையும் புத்த கோஷாது வியாக்கியானங்களையும் இன்னும் பிற்காலத்து நூல்களையும் பயன் படுத்தியே இவ் வியாக்கியானம் எழுதப்பட்டுள்ளது. பற்பல காவிய அம்சங்களையும் அமைத்து நூலை மிகவும் விரிவாக்கி 5791 செய்யுட்களுள்ள மஹா வம்சப் பிரதி ஒன்றும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

அட்ட கதைகள் ஈழ தேசத்துப் பௌத்த சமயச் சரித்திரத்திற்கு மிகவும் பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றன. புத்த கோஷர் விநயபிடகத்திற்கு ஸமந்த பாஸாதிகை

1. மனு நீதி கண்ட சோழ சரித்திரம் தமிழில் கி. பி. 5—ம் நூற்றுண்டின் கடைப் பகுதிக்குப் பின் வந்திருத்தல் வேண்டும். இக் காரணம் பற்றியும் சிலப்பதிகாரமும், பழமொழியும் மிகப் பிற்பட்ட நூல்களாதல் வெளிப்படை.

2. வடக்கிலுள்ள விஹாரங்களில் வழங்கும் அட்ட கதைகளிலிருந்து இது எடுக்கபட்டதாக இவ்வியாக்கியான கர்த்தா கூறுவர்.

என்ற வியாக்கியானம் எழுதினர். இதற்குச் சரித்திர முன்னுரையாக எழுதியிருப்பது இவ் அட்ட கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான். இந்த முன்னுரையும் நிதான கதையும், மகா வம்சமும், பிற்காலத்தே தோன்றிய போதி வம்சம், தாதா வம்சம், தூப வம்சம் என்ற நூல்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தன. போதி வம்சம் என்பது போதி விருக்ஷத்தின் வரலாற்றைக் கூறுவது; உரை நடையில் அமைந்தது. இந்நூல் 11-ம் நூற்றாண்டில் உபதிஸ்ஸ என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. தாதா வம்சம் 13-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தம்ம கித்தி என்ற பிக்குவால் இயற்றப்பட்டது. இதில் புத்தரது பல்லின் வரலாறு கூறப்படுகிறது. தூப வம்சமும் 13-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதே. இதை இயற்றியவர் வாசிஸ்ஸரர் என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்ளுகிறார். இது ஸ்தூபங்களின் வரலாறு பற்றியது. இவை போன்ற நூல்கள் பர்மா தேசத்திலும் தோன்றின. உதாரணமாக, சகேச தாதா வம்சத்தைக் கூறலாம். புத்தரது ஆறு ரோமங்களுக்கு அமைத்த கோயில்களின் வரலாற்றை இந்நூல் கூறும். இதுவேயன்றி பண்ணஸாமி 1861-ல் எழுதிய சாஸன வம்சம், கந்த வம்சம் முதலியனவும் பர்மா தேசத்தில் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டனவே. கந்த வம்சத்தில் திரிபிடகங்களிலும், 9 அங்கங்களிலும் காணும் சமயப் பொருள்களும் பாலியில் பிற்காலத்து எழுதப்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர்களது பெயர் முதலியனவும், நூல் எழுதியதற்குரிய காரணங்களும், திரிபிடகங்கள் எழுதப்பட்ட வரலாறும் காணப்படுகின்றன.

புத்த கோஷர் காலத்தில் புத்த தத்தர் என்ற ஓர் ஆசிரியரும் வாழ்ந்தனர் என்று கூறுவர். ஆனால், இவர் பிற்பட்டவர் என்றே தோன்றுகிறது. இவர் புத்த வம்சத்திற்கு ஒரு வியாக்கியானமும், அபிதம்ம பிடகம், விநய பிடகம் இவை பற்றிய விரிந்த நூலும் எழுதினர். இந் நூல்

கள் அபிதம்மாவதாரம், ரூபாரூப விபாகம், விநய விநிச்சயம் என்று பெயர் பெறும்.

புத்தவம்சத்தை யடுத்து நாம் நோக்க வேண்டுவது அநாகத வம்சம் என்பதாகும். இதில் பிற்காலத்து வரப் போகும் புத்த மெத்தெய்யா (மைத்திரேயர்) என்னும் புத்தரது வரலாறு சொல்லப்படுகிறது. மைத்திரேயர் காலத்தில் மக்கள் எண்பதினாயிரம் ஆண்டுகள் இருப்பார்களாம். மகளிர் 500-வது வயதில் மணப் பருவம் அடைவார்கள். நம் பரத கண்டத்தில் கோழிக் கூட்டில் குஞ்சுகள் நிரம்பியிருப்பதுபோல மக்கள் நிரம்பி யிருப்பார்களாம். இச் செய்திகள் ஏற்கெனவே தீக நிகாயத்தில் (26) கூறப்பட்டவையே. அநாகத வம்சம் இன்னும் விரிவாக மைத்திரேயர் வரலாற்றைச் சொல்வதுடன், அவரது காலத்தில் வரப்போகும் புவன சக்ரவர்த்தியாகிய சங்கன் என்பவனது வரலாறுகளையும் தெரிவிக்கிறது. இவற்றைக் கோதம புத்தரே பிற்கால நிகழ்ச்சியாகக் கூறினராம்.

விநயபிடகத்திற் காணும் விதிகளை குத்தசிக்கை, மூலசிக்கை என்ற இரண்டு நூல்களும் சுருக்கிக் கூறுகின்றன. இவைகள் கி.பி. 440-ல் முறையே தம்ம ஸிரி என்பவராலும் மகாஸாமி என்பவராலும் இயற்றப்பட்டன என்று பர்மிய மொழியிலுள்ள சரித்திர நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால், இவை மிகப் பிற்பட்டன என்றே கொள்ளுதல்வேண்டும். இவைகளும் பாடி மொக்கங்களில் கூறும் துவே மாதிகை என்ற நூலும் விநய பிடகம் முழுமையும் வாசிப்பதற்குச் சௌகரியமில்லாதவர் பொருட்டு எழுதப்பட்டன. சித்தத்தர் என்பவர் எழுதிய ஸாரஸங்கிரகமும், தம்மகித்தி என்பவர் எழுதிய தம்ம ஸங்கஹமும் பௌத்த தர்மத்தைக் கூறும் நூல்கள். இவைகள் 13 அல்லது 14-ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டன.

அபிதம்மத்தை மிகுதியாகக் கற்று வருவது பர்மா தேசத்தில்தான். அபிதம்ம ஸங்கஹம் என்ற நூலொன்று 12-ம் நூற்றாண்டில் அநுருத்தர் என்பவரால் இயற்றப் பட்டது. இது பர்மா தேசத்திற் போலவே, ஈழ தேசத்திலும் சிறந்த நூலாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த அநுருத்தர் 1855 செய்யுட்களுள்ள நாம ரூப பரிச்சேதம் என்ற ஒரு தத்துவ நூலையும் இயற்றினர். பௌத்த தர்மத்திலுள்ள விஷயங்களில் பஞ்ச கதியைப் பற்றிக் கூறுவது பஞ்சகதி தீபனம் என்பது. பௌத்தர்கள் ஐம்பெருங் கதிகள்[1] உள்ளன என்பர்: மக்கள், தேவர், நரகர், பேய், விலங்கு என. இப்பொருளே பற்றி லோகதீபஸாரம் என்ற ஒரு நூல் பர்மாவில் கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டில் மேதங்கரர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. அந் நூற்றாண்டிலிருந்த தம்மகித்தி என்பவர் பாரமீ-மகா-சதகம் என்ற ஒரு பாலி நூலைச் செய்யுள் வடிவில் இயற்றியுள்ளார். 'சத் தம்மோ பாயனம்' என்ற நூல் 629 செய்யுட்களில் பௌத்த சமயத்திற்குரிய கொள்கைகளையும் நல்லொழுக்க விதிகளையும் கூறுகிறது. 13-ம் நூற்றாண்டிலேயே பஜ்ஜ (பத்திய) மது என்ற நூல் புத்தப் பியரால் புத்த ஸ்தோத்திரமாக எழுதப்பட்டது. தெலகடாக காதை என்ற ஒரு காவியமும் பௌத்த தர்மத்தைப் பற்றியே கூறுவது. இதன் நூற்பொருள் அறியத் தக்கது. கல்யாணியிலுள்ள திஸ்ஸா என்ற அரசன் இந்நூல் இயற்றிய கவியைத் தன் ராணியின் சோர நாயகனுகக் கருதிக் கொதிக்கின்ற எண்ணெய் நிரம்பிய கடாகத்தில்

---

1. மணிமேகலை அறுவகைக் கதிகளைக் கூறுகிறது:

மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நரகரும்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை என்றிரு வகையாற்
சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலும்

(XXX, 57—60)

எறிந்து விடும்படி தண்டனை விதிக்கிறான். இவ்வாறு செய்தும் யாதோர் ஊறுமின்றிக் கவிஞனாகிய பிக்கு வெளி வந்து புத்த ஸ்தோத்திரமாக நூறு செய்யுட்களை இயற்றுகிறான். அவன் இறப்பதற்குமுன் தனது முற்பிறப்பில் தான் ஒரு பசு மேய்ப்பவனாக இருந்ததாகவும், கொதிக்கின்ற பாலில் ஓர் ஈயைப் போட்டு விட்டதாகவும், அத் தீவினையின் பயனால் இப் பிறப்பில் அவன் தண்டனை அனுபவிக்க நேர்ந்ததாகவும் சொல்லுகிறான். இப்பொழுதுள்ள நூலில் 98 செய்யுட்களே உள்ளன. மேற்குறித்த கதை வரலாறு காணப்படவில்லை. கல்யாணியிலுள்ள திஸ்ஸன் கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டில் அரசு புரிந்தவன். ஆனால், இந்நூலின் மொழியமைப்பை நோக்கும் போது, இது 12-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதன்று என்பர்.

புத்த வரலாற்றை ஆடம்பரமான காவிய நடையில் கூறும் நூல் ஜிநாலங்காரம் என்பது. இதில் 250 செய்யுட்கள் உள்ளன. இது புத்தரக்கிதரால் கி. பி. 1156-ல் எழுதப்பட்டது; யமகம், திரிபு முதலிய சொல்லணிகள் நிரம்பியது. சிறிது பிற்பட்டுப் புவனக பாஹுவின் காலத்தில் (1277—1288) வாழ்ந்த வநரதந மேதங்கரர் என்பவரால் ஜிநசரிதம் ஒன்று எழுதப்பட்டது. நிதான கதையின் பொருளை மிக எளிய முறையில் செய்திருக்கும் நூலே இது. மிகப் பிற்பட்ட காலத்திலுங்கூட பாலி மொழியில் பர்மா தேசத்தவர் நூல் எழுதியுள்ளனர். இவற்றுள் மிக முக்கியமானது ரஸவாஹினி என்பது. இந்நூல் முதன் முதலில் சிங்கள மொழியில் எழுதப் பெற்று, பின்னர் ரட்டபாலர் என்பவரால் பாலியில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்று, மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் (13-ம் நூற்றாண்டில்) தேரவெதேஹ என்பவரால் திருத்தி யமைக்கப்பட்டது என்பர். இலக்கண வழுவுள்ள பாலி மொழி

யில் இது அமைந்துள்ளது. பாட்டும் உரையுமாக அமைந்த இந்த நூலில் பல கதைகளும் உபதேசங்களும் சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஊனைத் தின்று வாழும் குரூர மிருகமாகிய புலிக்குங்கூட நல்லறிவு வந்தது: பிற உயிர்கள் மீது அன்பு கொண்டதனால், அதற்கும் சுவர்க்கம் கிடைத்தது: ஆதலால், எப்பொழுதும் நன்மையே செய்யவேண்டும் என்று வருவது ஓர் உதாரணமாம். இக் கதைகளிற் காணும் புத்த வணக்கம் பாகவதர்களிடையே காணும் விஷ்ணு பக்தியைப் போன்றது.

ஜாதகங்கள்தான் எடுக்க எடுக்கக் குறையாத ஆதார நூலாகப் பௌத்தக் கவிஞர்கள் கொண்டுள்ளார்கள். 15-ம் நூற்றுண்டில் ஆவ என்ற நகரிலிருந்த ஸிலவம்சன் என்ற கவிஞன் நிதான கதையிலுள்ள ஸுமேத கதையின் வழித்தாகப் புத்தாலங்காரம் என்ற ஒரு செய்யுள் நூலை இயற்றினன். இங்ஙனமே பல நூல்களும் ஜாதகத்தைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளன.

பௌத்த வடமொழி இலக்கியங்கள்

இந்தியாவிலும் ஈழ தேசத்திலும் பர்மா தேசத்திலு முண்டான பாலி இலக்கியங்கள் மிகப் பலவாய்ச் செழித் துள்ளன. என்றாலும், அவைகள் பௌத்த சமயத்தவருள் தேரவாதிகளுடைய நூல்களாகவே உள்ளன. மற்றப் பௌத்த சமயப் பகுப்பினரின் நூல்கள் பிராகிருதம், பைசாசி முதலிய இந்திய மொழிகளிலே இயற்றப்பட்டன. பெரும்பாலும் வட மொழியிலும், வட மொழி மிகக் கலந்த இந்திய மொழிகளிலும் பௌத்த சமய வகையினருள் மிக முக்கியமானவருடைய நூல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றிற் பல நூல்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஒரு சில நூல்கள் முற்றும் கிடைக்கவில்லை. வட இந்தியாவிலும் வடமேற்கு இந்தியாவிலும்,

நாலந்தா, தக்ஷஸிலை முதலிய கல்லூரிகளில் பௌத்த சமயத்திற்குரிய நூல்கள் மிகப் பலவாய்ப் பயிலப்பட்டு வந்தன. அங்கிருந்து இந்தியப் பண்டிதர்கள் திபெத்து சீனம் முதலிய தேசங்களுக்குச் சென்று, வட மொழி நூல்களைத் திபெத்து மொழி முதலியவற்றில் மொழி பெயர்த்தனர். ஹியூன் த்ஸாங் முதலிய சீன யாத்திரிகர்கள் நாலந்தாவிற்கு வந்து வட மொழியைக் கற்றுப் பௌத்த நூல்களைச் சீனத்தில் மொழி பெயர்த்தனர். வட மொழியிலுள்ள மூல நூல்கள் இறந்து போக, இம் மொழிபெயர்ப்புக்களிலிருந்தே மூலத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டியதாகிறது. மத்திய ஆசியாவிலும், வடமொழி நூற்சிதிலங்களும், அப்பிரதேசங்களிலுள்ள மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பெற்ற நூல்களின் சின்னங்களும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

இவைகளிற் பெரும்பாலன வட மொழியில் இயற்றப்பட்டுள்ளமையால் பௌத்த வடமொழி யிலக்கியம் என்று நாம் பெயரிட்டுக் கொள்ளலாம். மஹாயானத்தைச் சார்ந்ததாகவே இவைகள் உள்ளன.

ஹீனயானம், மஹாயானம் என்ற இரண்டிற்குமுரிய வேறுபாட்டினை நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். ஹீனயானத்தின்படி ஒரு சிலரே துறவு பூண்டு தவமியற்றுதலால் நிர்வாணத்தை அடையவல்லவர்கள். மஹாயானம் இக் கொள்கையை முற்றும் தள்ளி விடுவதன்று. புத்தர் இவ்வாறு கூறினுரேனும், அது போதிய தாகாது எனக் கருதி, எல்லா உயிர்களும் நிர்வாணத்தை அடைவதற்கு உரியவர்களே என்று கூறுகிறது. பிக்குக்களே யன்றி, ஒவ்வொரு மனிதனும் போதி ஸத்துவனுவதற்கு முயலுதல் கூடும் என்று கொண்டு, இதனை எளிதில் நிறைவேற்றுவதற்குரிய உபாயங்களை மஹாயானம் கையாளுகிறது. இவ் உபாயம் என்னவென்றால், எல்லா உயிர்களிடத்தும்

அன்பு காட்டுதலும், தியாகபுத்தியை மேற்கொள்ளுதலும், பெருந்தயையும் ஆம். இவைகளே யன்றி, கோதம புத்தர், புத்தர், போதி ஸத்துவர் இவர்களது வணக்கமும் உரிய நெறியாகவே மஹாயானம் கருதுகிறது. பாலித் திருமுறை புத்தரை அமாநுஷ்ய ஆற்றலுள்ள ஒருவராகவே கூறு கிறது. போதி விருக்ஷத்தின் அடியில் அவர் ஞானம் பெற்ற பின்னர், பலவகை அற்புதங்களை நிகழ்த்தக் கூடிய பெருமை வாய்ந்தனர் என்றும், நிர்வாணத்தின் பின்னர் அவருடைய தர்மங்களையும் சின்னங்களையும், வணக் கத்திற்குரிய பொருளாக வைத்துள்ளனர் என்றும் இத் திருமுறைகள் கூறுகின்றன. ஹீனயானத்தைச் சார்ந்த லோகோத்தர வாதிகள் புத்தரது பெருமையை இன் னும் சற்று அதிகமாகக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் புத்தர்களைச் சாதாரண மக்கள் அல்லர் என்றும், லோகோத்தர வாசிகள் ஆவர் என்றும், மக்கட் பிறப்பி லுள்ள அநுபவங்களை நுகர்தற் பொருட்டு அவர்களி டையே சில குறித்த காலங்களில் அவதரிப்பர் என்றும் கூறுவர்.

மஹாயானத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று விட்டனர். இவர்களது கருத்துப்படி புத்தர்கள் பழைய தெய்வப் பிறப்பினர்களே என்றும், அவர்கள் பூமியில் தங்குவதும் நிர்வாணமடைவதும் லீலையே என்றும் கூறுவர். மேலும், ஹீனயானத்தினர் சாக்கிய முனிக்கு முன்பு பல புத்தர்கள் இருந்தனர் என்று கொண்ட போதிலும், மஹாயானத்தினர் லட்சோப லட் சம் புத்தர்கள் இருந்தனர் என்று கூறுவர். இங்ஙனமே, எண்ணற்ற போதி ஸத்துவர்களையும் அவர்கள் உடன் படுவர். இப் போதி ஸத்துவர்கள் உயிர்கள் மீது இரக் கங் கொண்டு, அவர்களுக்கு வழி காட்டும் பொருட்டு நிர்வாண மடையாதபடி இருக்கிறார்களாம். இந்தப்

பௌத்தத் தெய்வங்களோடு இந்து சமயத்திற்குரிய தெய்வங்களையும் மஹாயான நெறியிலுள்ளவர்கள் சேர்த்துக் கொண்டனர். முக்கியமாக, சிவபெருமான் புத்தர்களோடும் போதி ஸத்துவர்களோடும் ஒன்று சேர்ந்து பௌத்தத் தெய்வமாகவே கருதப்பட்டுள்ளனர். ஆகவே, புதிய புராணக் கதைகள் தோன்றத் தொடங்கின. புத்த பக்தியும் மிகமிக முக்கியத்துவம் அடைந்துவிட்டது. தத்துவ விஷயங்களிலும் அந்தணர்களது தத்துவங்களை உடன்பட்டு, மஹாயான தத்துவங்கள் வளர்ந்துவிட்டன. துக்கத்தின் உற்பத்தியை பிரதீத்திய-ஸமுத்பாதம் என்றதனால் விளக்குவர். ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டிருக்கும் நிலை என்பதுவே இதன் பொருள். இதிலிருந்து ஹீனயானத்தினர் ஆன்மா என்பது ஒன்று தனிப்பட இல்லை என்ற கொள்கையைக் கண்டு ஒவ்வொரு கணத்திலும் மாறிமாறி வருகின்ற ஸரீர மானஸிகத் தோற்றங்களின் தொடர்ச்சியே உண்மையானது என்பர். இதிலிருந்தே மஹாயானத்தினர் ஸூனியதைக் கொள்கையை மேற்கொண்டனர். 'ஸர்வமும் சூன்யம்' என்ற கொள்கையின் கருத்து ஸ்வதந்திரமாய்த் தனிப்பட்ட பொருள் யாதுமில்லை என்பதாம். வடமொழியிலுள்ள பௌத்த இலக்கியங்கள் அனைத்தும் மஹாயானத்தைச் சார்ந்தவை என்று சொல்ல முடியாது. சில முக்கியமான ஹீனயான நூல்களும் அவற்றுள் உண்டு.

வட மொழியிலுள்ள திருமுறைகள்

முதலாவது ஹீனயானத்தைச் சார்ந்த ஸர்வாஸ்திவாத சமயத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இச் சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் காஷ்மீரத்திலும் காந்தார தேசத்திலும் வாழ்ந்தனர். பின்பு, மத்திய ஆசியா, திபெத்து, சீனம் முதலிய தேசங்களுக்குச் சென்றனர். இவர்களுக்கு என வடமொழித் திருமுறை ஒன்று உண்டு. இந்தத் திருமுறை

முழுவதும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், ஸர் ஆரல் ஸ்டெயின் (Sir Aurel Stein) முதலியவர்களால் கிழக்குத் துருக்கிஸ்தானில் கண்டெடுக்கப்பட்ட நூல்—சிதறல்களால் இதனைக் குறித்து நாம் அறிகிறோம். வடமொழியிலுள்ள மகாவஸ்து, திவ்யாவதானம், லலித விஸ்தரம் முதலிய பௌத்த நூல்களிலே இத் திருமுறையினின்றும் மேற்கோள்கள் ஆளப்பட்டுள்ளன. சீன மொழியிலும் திபெத்து மொழியிலுமுள்ள மொழி பெயர்ப்பு நூல்களாலும் இத்திருமுறையைப் பற்றி நாம் அறிய இயலுகிறது. மூல ஸர்வாஸ்தி வாதத் திருமுறை வடமொழியிலிருந்து சீனத்தில் இ-த்ஸிங் யாத்திரிகனால் கி. பி. 700 முதல் 712 வரையுள்ள காலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. ஆனால், இத் திருமுறைகளில் ஒரு சில கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் சீனத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஸர்வாஸ்திவாதிகள் இந்தியாவில் கி. மு. 2-ம் நூற்றாண்டிலேயே இருந்திருக்கின்றனர்.

இவ் வாதியர்களுக்குரிய ப்ராதிமோக்ஷ ஸூத்திரங்களின் பகுதிகளும் வடமொழியிலுள்ள விநயபிடக ஸூத்திரங்களும் மத்திய ஆசியாவிலும் நேபாளத்திலும் கிடைத்துள்ளன. இவைகள் பாலித் திருமுறைகளிலிருந்து பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. ஆனால், இரண்டும் ஒரே மூலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிறந்தன என்று தோன்றுகிறது. பாலித் திருமுறைகளிலுள்ள நிகாயங்களும் வடமொழியில் ஆகமங்கள் என்ற பெயரால் அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக, தீக நிகாயம், மஜ்ஜிம நிகாயம், ஸம்யுத்த நிகாயம், அங்குத்தர நிகாயம் என்பன முறையே தீர்க்காகமம், மத்திமாகமம், ஸம்யுக்தாகமம், ஏகோத்தராகமம் என்ற பெயரால் வழங்குகின்றன. இவ் விருமொழியிலுமுள்ள திருமுறைகள் பல

அம்சங்களில் வேறுபடினும், இவைகளெல்லாம் ஒரே மூலத்தினின்று வந்தன என்று புலப்படுகிறது. க்ஷுத்ரக நிகாயம், என்பதும் வடமொழியிலுண்டு. இதன்கண் பாலியிலுள்ள குத்தக நிகாயத்தில் அடங்கிய நூல்கள் அனைத்தும் உளவோ என்று தெரியவில்லை. ஆனால் உதானம், தர்மபதம், ஸ்தவிர காதை, விமான வஸ்து, புத்தவம்சம் முதலியன வட மொழியிலும் உண்டு. இதிவுத்தகம் சுமார் கி. பி. 650-ல் ஹியூன் த்ஸாங் என்பவரால் சீனத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. வட மொழியில் ஜாதகங்கள் இருந்தன என்பதும் உறுதியே.

ஹீனயானத்தைச் சார்ந்த மூல ஸர்வாஸ்திவாதியர்களால் மிகச் சிறந்ததாகக் கொண்டாடப்படுவது மஹா வஸ்து; மஹாவஸ்து அவதானம் என்றும் இது வழங்கும். இது மகா சங்கிகர்களில் லோகோத்தர வாதிகளுக்குரிய விநயபிடகத்து நூல் என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்பெயரால், பௌத்த சமயத்தில் கொள்கை வேறுபாடு பிறந்தமையை இந்நூல் உணர்த்துகிறது என்று அறியலாம்.

இந்நூல் புத்தரது வரலாற்றினையே பொருளாகக் கொண்டது. ஆனால், இவ்வரலாற்றின் இடையிடையே பல ஜாதகங்களும், அவதானங்களும், கொள்கை பற்றிய சூத்திரங்களும் சேர்ந்துள்ளன. எனவே, புத்தர் வரலாறு ஆற்றொழுக்கிற் செல்லுகிறது என்று சொல்லமுடியாது. அமைப்பு முறையும் சரியாக இல்லை. ஒரே கதை இரண்டு மூன்று இடங்களில் வருகிறது. உதாரணமாக, புத்தர் பிறப்பு நான்கு முறை கூறப்படுகிறது. மொழி நடையிலும் ஒற்றுமை காணப்படவில்லை. இவ்வாறமைந்துள்ள போதிலும், இந்த நூல் மிகமிக முக்கியமானதேயாகும். ஏனென்றால், இதில் பூர்வகாலத்து வழங்கிய வரலாறு

களும், பரம்பரை வரலாற்றுக் கதைகளும், பாலித்திரு முறையிலுள்ளபடி மூலபாடமும் இதிலுள்ளன. அன்றியும், இதனை ஜாதகக் கதைக் கருவூலம் என்று கூறலாம். வேறு பல கதைகளும் இக்கருவூலத்திற் காணப்படுகின்றன. ஆனால், பாதிக்குமேல் ஜாதகக் கதைகளேயாம். சியாமக ஜாதகம், தசரதன் இறக்கும் தருவாயில் கூறிய கதையையேயாம்(II,209). ரிஷ்ய சிருங்கர் கதை நளினியின் சரித்திரமாக இதில் (III,143) கூறப்படுகிறது. ஆனால், பாலி ஜாதகத்தில் இல்லாத பல ஜாதகங்களும் வரலாறுகளும் இதில் உள்ளன. உதாரணமாக, அர்க்கன் என்னும் அரசன் எண்பதினாயிரம் குகைக் கோயில்கள்[1] அவன் காலத்துப் புத்தருக்கு அளித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. குயவனாகப் போதிஸத்துவர் பிறந்த பொழுது, அவர் உயிர்க் கொலை செய்யாது, சந்திகளில் பாண்டங்களை வைத்து, அவற்றில் அரிசி, பயறு முதலியவைகளை நிரப்பிப் பசியால் வருந்தியவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். இவர் தமது வீட்டில் வேய்ந்திருந்த வைக்கோலைத் தமது பெற்றோர்கள் புத்தருக்குக் கொடுத்து விட்டனர் என்ற செய்தி தெரிந்து ஒரு மாதம் இன்புற்று மகிழ்ந்தனராம். சில கதைகள் இந்து சமயத்திற்குரிய புராணங்களை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. புராணங்களிற் போலவே நரக விவரணங்கள், உலகத் தோற்றம் முதலியன விவரிக்கப்படுகின்றன. ரக்ஷித என்னும் ரிஷியாகப் போதி ஸத்துவர் பிறந்த பொழுது பல அற்புதச் செயல்களைச் செய்தனராம்; சந்திரனையும் சூரியனையும் தமது கையால் தொட்டு விட்டனராம். இங்கெல்லாம் மஹாயானத்திற் சிறப்பாக மதிக்கும் அற்புதச் செயல்களைக் காணலாம். புத்தர் ச்ராவஸ்தியில் மக்களைப் பீடித்துக் கொண்டிருந்த கொள்ளைநோயை அகற்றியபிறகு தேவர்கள் முதலியோர்

1. கோச் செங்கட் சோழன் சரித்திரம் இங்கே அறியத் தக்கது.

அவருக்குக் குடைகள் பிடித்தனராம். தேவர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் குடையிலே புத்தர் அமர்ந்துள்ளார் என்று நினைக்கும்படியாக, ஒவ்வொருவரது குடையிலும் ஒரு புத்தர் இருக்குமாறு தமது மந்திர சக்தியால் இவர் செய்தனராம். இக் கதைகள் வரும் பகுதிக்குச் சத்திரவஸ்து என்று பெயர். இம் மகாவஸ்து ஹீனயானத்திற்கு உரியதாயிருப்பினும், மஹாயானத்து அம்சங்களிற் பலவும் இதிற் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, போதி ஸத்துவர் செல்லவேண்டிய பத்து வகையான நிலைகளும் இதில் உள்ளன. இவற்றைத் தசபூமிகள் என்பர். இதில் ஹூணர்கள் குறிக்கப்படுகிறார்கள்; சீன மொழியும், சீன எழுத்துக்களும் குறிக்கப்படுகின்றன; நிமித்திகர் 'ஹோரா-பாடகர்" என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். இக் காரணங்களால் கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டில் இது பூர்த்தியாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கொள்ளலாம். இக் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட பிற்சேர்க்கைகளும் இதில் காணப்படுகின்றன என்பர்.

லலித விஸ்தரம்

மகாவஸ்து ஹீனயானத்தைச் சார்ந்தது. ஆனால் மஹாயானத்திற்குரிய சில இயல்புகளும் அதில் காணப்படுகின்றன. லலித விஸ்தரம் மஹாயானத்திற்குரிய மூல நூல்களில் மிகச் சிறந்த புண்ணிய நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இதற்கு வைபுல்லிய சூத்திரம் என்றும் ஒரு பெயருண்டு. வைபுல்லியம் என்றால் மிக விரிந்தது என்று பொருள். இங்ஙனமாக மஹாயானத்தை இது சார்ந்ததா யிருப்பினும், தொடக்கத்தில் ஹீனயானத்து ஸர்வாஸ்தி வாதிகள் போற்றிய முறைப்படியே புத்தர் வரலாறு இதில் காணப்படுகிறது. லலித விஸ்தரம் என்பது லீலைகள் பற்றிய விரிந்த சரித்திர நூல் என்று பொருளாகும். (புத்தராகிய) பரம் பொருளின் லீலை என்று குறிப்பிடப்படுதலினால் மஹா

யானக் கருத்தோடு இது பொருந்துவதாதல் காணலாம். இதில், முதன் முதலாகப் புத்தர் வருணனை காணப்படுகிறது. அவருடைய பேரொளி எங்கும் விளங்குகிறது. அவரைச் சூழ்ந்து பன்னீராயிரம் துறவிகளும் முப்பத்தீராயிரம் போதி ஸத்துவர்களும் விளங்குகிறார்கள். இப் போதி ஸத்துவர்களுக்கு இன்னும் ஒரே ஒரு பிறப்புத்தான் உண்டு; போதி ஸத்துவர்களுக்குரிய இயல்புகளெல்லாம் இவர்களிடம் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றன. புத்தர் நடுநிசியில் தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றார். அவருடைய தலையின் வகிரினின்று ஒளிக் கதிர் ஒன்று புறப்பட்டுத் தெய்வலோகங்கள் அனைத்திலும் சென்று தேவர்களைக் குதூகலிக்கச் செய்கின்றது. தேவர்கள் புத்தரைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார்கள். ஈசுவரன் முதலிய கடவுளர்கள் புத்தர் முன்பு வந்து அடிபணிந்து உலகம் உய்யும் வண்ணம் லலித விஸ்தரம் என்ற வைபுல்லிய சூத்திரத்தை அருளிச் செய்ய வேண்டும் என்று இரந்து கேட்கிறார்கள். இந்த மூல நூலின் பெருமையைக் குறித்தும் பலவாறாகப் புகழ்கிறார்கள். புத்தர் மௌனமாக இருந்து, தமது சம்மதத்தைக் குறிப்பிக்கின்றார். இவ் விஷயங்கள் முதல் அத்தியாயத்தில் மிக மிக விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இதன் பின்புதான் புத்தரது வரலாறு உணர்த்தப்படுகிறது.

புத்தர் துஷித லோகத்தில் தங்கி யிருக்கின்றனர். அவருக்கு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட திருநாமங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. துஷித லோகத்தில் அவர் வாழ்ந்த அரண்மனையும் பன்னிரண்டுக்குமேல் பெயர்கள் பெறுகின்றது. 84,000 முரசுகள் ஒலிக்க உலகம் உய்யும் பொருட்டுப் பூமியில் அவதரித் தருளுதல் வேண்டும் என்று அவர் அழைக்கப்படுகின்றனர். எந்த அரச குடும்பத்தில் தாம் பிறக்க வேண்டும் என்று தீர்க்கமாக ஆலோசனை

செய்யப்படுகிறது. முடிவில் சுத்தோதனனது வமிசத்தில் அவனுடைய தேவி மாயா தேவியின் வயிற்றில் உதிப்பது என்று போதி ஸத்துவர் துணிகின்ருர். மாயா தேவியின் அழகு முற்றும் வருணிக்கப்படுகிறது. பதிறையிரம் யானைகளின் வலிமையை அவள் கொண்டுள்ளாள். ஆதலால், புத்தரைப் பொறுத்தற்குரிய தகுதியுடையவள் அவளே என்று கருதப்படுகிறது. தேவர்கள் அவள் பிரசவித்தற்குத் தக்கபடி ஒரு தெய்விகக் கோயில் அமைத்தனர். அவளுடைய கர்ப்பத்திலே மணிகளால் இழைத்த அரண்மனை ஒன்றையும் நிருமித்தனர். அந்த அரண்மனையில் அவருக்கு மென்மையான ஆசனம் ஒன்றும் வைக்கப் பெற்றது. அவரது திருமேனியினின்றும் புறப்பட்ட அழகின் ஒளி எங்கும் பரந்து செல்லுகிறது. பல காவத தூரம் மாயா தேவியின் சரீரத்தினின்றும் ஒளி பரவிச் செல்லுகிறது. அவள் தனது கர்ப்பத்தைப் பார்க்குந்தோறும் கண்ணடியில் தனது முகத்தை ஒருவன் தெளிவாகப் பார்ப்பது போலப் போதி ஸத்துவர் விளங்கினர். கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே தேவர்களுக்கு உபதேசங்கள் செய்து வந்தனர். பிரமன் அவர் குறிப்பறிந்து ஒழுகி வந்தான்.

புத்தர் உலும்பினி வனத்தில் பிறக்கும் பொழுதும் பல அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. பிறக்கும் பொழுதே முற்றறிவுடைய மகாபுருஷனுக அவர் தோன்றினர். தம் பெருமையை விளக்குதற்குத் திசைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏழு அடிகள் நடந்து சென்றனர். அப்பொழுது அடியெடுத்து வைக்குந்தோறும் அவரது பாதத்தின் கீழ்த் தாமரை மலர்கள். தோன்றி ஒளிர்ந்தன. இந்த இடத்தில் ஆனந்தருக்கும் புத்தருக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணை குறிக்கப்படுகிறது. இதில்

1. 'மலர்மிசை ஏகினன்' என்ற திருக்குறள் இங்கே நோக்குதற்குரியது. அருகக் கடவுள் பற்றியும் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது

புத்தரது அற்புதப் பிறப்பை நம்பாதவர்கள் இழித்துரைக்கப் படுகிறுர்கள்; புத்தரை நம்புவது என்பது பௌத்த சமயத்தின் முக்கியக் கொள்கைகளில் ஒன்ருய் உணர்த்தப்படுகிறது. முன்புள்ள நூல்களில் காணும் வரலாறுகளில் இவ்வளவு விரிவான அற்புதங்கள் காணப்பெறவில்லை.

இங்ஙனமே வேறிரண்டு முக்கியமான செய்திகளும் லலித விஸ்தரத்தில்தான் முதன் முதல் காணப்படுகின்றன. போதி ஸத்துவரை அவருடைய செவிலித்தாய் ஆலயத்திற்கு இட்டுச் சென்றதும், அங்கே விக்கிரகங்களில் அமைந்த தெய்வங்கள் அனைத்தும் தங்கள் பீடத்திலிருந்து எழுந்து அவரை அடி வணங்கியதும் ஒரு செய்தி. மற்ருெரு செய்தி போதி ஸத்துவர் முதன் முதலாகப் பள்ளிக்கூடம் சென்றதைப் பற்றியது. 'பதிணுயிரம்' சிறுவர்கள் உடன் செல்ல, வாத்திய கோஷங்களோடு, தெய்வங்கள் அனைத்தும் சூழ்ந்து வர, எண்ணுயிரம் தெய்வ மகளிர்கள் மலர் தூவி முன் செல்ல, போதி ஸத்துவர் பள்ளிக்கூடம் செல்லுகின்ருர். அங்கே யிருந்த ஏழை உபாத்தியாயரால் போதி ஸத்துவரது கீர்த்தி ஒளியைத் தாங்க முடியவில்லை; பூமியில் விழுந்து விடுகிருர். ஒரு தெய்வம் உபாத்தியாயரைக் கைகொடுத்து எழுப்பி, அமைதியுறச் செய்து, 'போதி ஸத்துவர் எல்லாம் அறிந்தவர்; உம்மிடத்திலிருந்து அறிய வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. என்ருலும், உலக முறைக்கு ஒப்பப் பள்ளிக்கூடம் வந்திருக்கிருர்' என்று உணர்த்துகிறது. பின்னர், போதி ஸத்துவர் உபாத்தியாயரை நோக்கி, அறுபத்து நான்கு வகை லிபிகளுள் எந்த லிபியைத் தமக்குக் கற்பிக்க ஆசிரியர் விரும்புகிருர் என்று கேட்கிருர். அதன் பின், அவரே அந்த லிபிகள் அனைத்தையும் வரிசையாகச் சொல்லுகிருர். அவ் வரிசையில் சீனம், ஹூணம், பெயர்

போலும் ஆசிரியர் அறியாத பலவகை லிபிகள் அடங்கியிருந்தன. முடிவில் ஆசிரியர் பதினாயிரம் சிறுவர்களுக்கும் லிபியைக் கற்றுக் கொடுக்கத் தொடங்கினர். ஆனால், ஆசிரியர் ஒவ்வோர் எழுத்தையும் சொல்லும் போதும், போதி ஸத்துவர் அந்த எழுத்திலே தொடங்குகிற அறிவுரை ஒன்றைக் கூறிவந்தனர்.

லலித விஸ்தரத்தில் 12, 13-ம் அத்தியாயங்களில், புத்தர் வரலாறு கூறும் பிற நூல்களில் காணப் பெறுதசில செய்திகளைக்கொண்டு உள்ளது. 14-முதல் 16-வரையுள்ள அத்தியாயங்களிற் காணும் வரலாற்றில் வேறுபாடுகள் பெரும்பாலும் இல்லை. இவற்றில் மூப்பு, பிணி, மரணம் முதலியவற்றை முதன் முதல் கோதம போதி ஸத்துவர் கண்டதும், பின்னர் உலகத்தைத் துறந்ததும், அரண்மனையிலிருந்து தப்பியோடிச் சென்றதும், பிம்பிசார அரசனைச் சந்தித்ததும், துறவொழுக்கங்களைக் கோதமர் பின்பற்றியதும், மாரனோடு முரண்பட்டதும், முடிவில் ஞானோதயம் உண்டாகியதும், பிரமாவின் வேண்டுகோளின்படி தர்மோபதேசம் செய்ததும் கூறப்படுகின்றன. இறுதியிலுள்ள 18-ம் அத்தியாயத்தில் லலித விஸ்தரத்தின் அளவிலாப் புகழும் பெருமையும் விளக்கப்படுகின்றன. அதனைப் போற்றி உலகிற் பரப்பச் செய்பவர்கள் அடையும் பெரு நலன்களும் விவரிக்கப்படுகின்றன.

இந்நூல் எப்போது எழுதி முடிவு பெற்றது என்பது தெரியக் கூடவில்லை. கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் இது சீனத்தில் மொழி பெயர்க்கப் பெற்றது என்று முன்பு தவறாகக் கருதப்பட்டது. கி. பி. 308-ல் தர்மரக்ஷர் சீன மொழியில் மொழி பெயர்த்த புத்த சரித்திரம் இந்நூல் தான் என்பதில் பெரிதும் ஐயப்பாடு உண்டு. திபெத்து மொழிபெயர்ப்பு வடமொழி நூலை அடியொற்றியுள்ளது;

ஆனால், அது கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டில்தான் தோன்றியது. ஜாவாவில் போர புதூர்க் கோயிலில் கி. பி. 850 முதல் 900-வரை சித்திரம் அமைத்த ஓவியர்களுக்கு இந் நூல் தெரிந்திருந்தது எனக் கருதலாம். அசோகன் காலத்துப் பௌத்த ஓவியங்களில் புத்தப் படிமம் காணப் பெறவில்லை; தர்ம சக்கரம்தான் காணப்படுகிறது. பிற்பட்டு வந்த காந்தார சிற்பத்தில் புத்தப் படிமம் தோன்றியுள்ளது. லலிதவிஸ்தரத்திற் கண்ட புத்தர் வரலாற்றுக் கதைகளையும் இச்சிற்பிகள் அறிந்திருந்தனர். இதனால், இடைப்பட்ட காலத்தில் புத்த வணக்கம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகிக்கலாம். எனவே, புத்தர் வரலாறு கூறும் மஹாயான நூல்களில் மிகப் பழமையானவை கி. பி. முதல் 2 நூற்றாண்டுகளில் தோன்றியவை என்று கொள்ளலாம்.

லலித விஸ்தரத்தில் மிகப் பழைய செய்திகளும், பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டு எழுந்த நூதனச் செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. பாலி நூல்களோடு ஒத்திருக்கும் பகுதிதான் மிகப் பழமையானவை. புத்தரைப் பற்றிய வரலாறு எப்படி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதை இந் நூலால் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறு சமய வரலாற்று உணர்ச்சிக்கு இது பயன்படுவதோடு, இலக்கிய வரலாற்றிலும் இது ஒரு முக்கிய ஸ்தானத்தைப் பெற்றுள்ளது. இதனைப் புத்தரைப் பற்றிய மகா காவியம் என்று சொல்லுதல் சரியன்று. ஆனால், மகா காவியத்திற்கு வேண்டும் பொருள்கள் பலவும் இதிற் காணப்படுகின்றன. இதன் பழம் பகுதியில் பல வரலாற்றுப் பாடல்கள் சேமித்து வைக்கப் பெற்றுள்ளன. அப்பாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அஸ்வகோஷர் புத்த சரித்திரம் என்ற மகா காவியத்தை இயற்றியுள்ளார்.

புத்த சரித்திரம்

வடமொழி இலக்கிய ஆசிரியர்களுள் **அச்வகோஷர்** மிகச் சிறந்தவர்; காளிதாஸர்க்கு முந்திய கவிஞர்களுக்குள் மிக முக்கியமானவர். இவர் காவியம், நாடகம், சாஹித்தியம் இவற்றின் சிருஷ்டி கர்த்தா. இவ்வளவு சிறந்தவரா யிருந்தும், இவரது வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒன்றும் தெரிய வில்லை. இவரது ஆசிரியர் பார்ஸ்வர் அல்லது அவரது மாணக்கர் புண்ணிய யசஸ் என்று தெரிகிறது. மகா யானத்தை ஸ்தாபித்தவர்களுள் இவர் ஒருவர் என்று கணிக்கப்படுகிறார். சீன மொழியிற் காணும் பௌத்த ஆசிரியர் பரம்பரையில் பார்ஸ்வருக்கும் புண்ணிய யசஸுக்கும் பிற்பட்டு, நாகார்ஜுனருக்கும், ஆரிய தேவ ருக்கும் முற்பட்டு, இவர் பெயர் காணப்படுகிறது. 2-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கனிஷ்க அரசன் காலத்தவர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வரசனுக்கு வைத்தியரா யிருந்த சரகருக்கு இவர் ஞானாசிரியர் என்றும் சீன நூல்கள் கூறுகின்றன. இவர் முதன் முதலில் ஸர்வாஸ்தி வாதத்தைச் சார்ந்திருந்து, பின்னர் புத்த பக்தியில் பெரிதும் ஈடுபட்டனர் என்று தெரிகிறது. இவர் பிறந்த இடம் அயோத்யா என்று வழங்கும் சாகேதம் ஆகும். ஒரு சிலர் வாரணாசி என்றும் வேறு சிலர் பாடலி புத்திரம் என்றும் சொல்லுவர். இவரது தாயின் பெயர் சுவர்ணாக்ஷி. பல கலைகளிலும் இவர் வல்லவராயிருந்தனர். சங்கீதத்தில் மிகச் சிறந்து விளங்கினர் என்பர். பல பாடகர்களும் பாடகிகளும் தம்மைத் தொடர்ந்து வரத் தெருவீதிகளில் கீர்த்தனைகள் பாடி வந்தார் என்றும் இவ்வாறாகத் தமது சமயத்தைப் பலரும் தழுவும்படி செய்தனர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. கி. பி. 671 முதல் 695-வரை இந்தியாவில் பிரயாணம் செய்து வந்த இ-த்சிங் என்ற சீன யாத்ரிகன் நாகார்ஜுன தேவர், **அச்வ கோஷர்** என்பவர்களைப் பழங்காலத்தவர்களாகக் கூறு

கிறான். இந்த அஸ்வகோஷர் தொகுத்த சமய நூல்களைக் குறித்தும், இவர் இயற்றிய பாடல்கள், சூத்திராலங்காரம், புத்தசாரம் என்பவற்றைக் குறித்தும் இந்த யாத்ரிகன் குறிப்பிடுகிறான்.

புத்த சரிதம் இ-த்சிங் கூறுகிறபடி மிக விரிந்த நூல். கோதமருடைய முக்கிய கொள்கைகளையும், அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறி, ஆலின்கீழ் அமர்ந்து நிர்வாணமடைந்த காலம் வரையுள்ள நீண்ட ஆயுட் காலத்தில் அவர் இயற்றிய செயல்களையும் இந்நூல் விவரித்துக் கூறுகிறது. இந்தியாவின் ஐந்து பகுதிகளிலும் தென் கடலிலுள்ள தேசங்களிலும் இந்நூல் ஓதப்பட்டு வந்தது என்றும் கூறப்படுகிறது. இக் கூற்றிலிருந்து சீன மொழிபெயர்ப்பின்படியே அமைந்த மூலநூலை இ-த்ஸிங் பார்த்துள்ளான் என்று விளங்குகிறது. சீன மொழி பெயர்ப்பில் 28 அத்தியாயங்கள் உள்ளன; பௌத்த நிர்வாணம் வரையுள்ள சரித்திரம் அதிலடங்கியுள்ளது. திபெத் மொழிபெயர்ப்பும் இவ்வாறே உள்ளது. ஆனால், இப்போதுள்ள வடமொழி நூலில் 17 அத்தியாயங்களே உள்ளன. வாரணசியில் இவர் மதப் பிரவர்த்தனம் செய்தது வரையுள்ள பகுதிதான் அகப்படுகிறது. ஆதலால், இவ்வடமொழி நூல் மூல நூலின் ஒரு பகுதியே என்று நாம் துணியலாம். இப் பதினேழு அத்தியாயங்களிலும் முதல் 13 அத்தியாயங்களே மிகப் பழமையானவை. எஞ்சியுள்ள அத்தியாயங்கள் 19-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த அமிர்தானந்தர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டவை.

இப்போது கிடைக்கும் பகுதியினின்றும் இவ் ஆசிரியரது கவிதைத் திறம் நன்றாக விளங்குகிறது. உண்மையான பௌத்த காவியம் ஒன்று முதன் முதலாக நமக்கு

இவரால்தான் கிடைத்தது என்னலாம். ஒரு சில இடங்களில் பாணினியின் இலக்கண விதிகளோடு முரண்பட்டிருப்பினும், இவரது மொழிநடையில் பிழை என்பது இல்லை. இந்நூலை மகா காவியம் என்று அதுவே கூறுகிறது. ஆதியில் தோன்றிய காவியம் வால்மீகி இயற்றிய இராமாயணமாகும். வால்மீகியை அடுத்து வந்தவரே அஸ்வகோஷர். இவ்விருவரும் காளிதாஸரும் ஒரு நெறியையே பின்பற்றியிருக்கின்றனர். இவர்கள் அலங்காரங்களை மிகுதியாகக் கையாளவில்லை. மொழியிலும் நடையிலும் அஸ்வகோஷர் மிதமாக இருப்பது போலவே, புத்தர் வரலாற்றிலுள்ள அற்புதங்களைச் சொல்லுமிடத்தும் மிதமாக அடங்கிச் சொல்லுகின்றார். லலித விஸ்தரத்திற் காணும் உயர்வு நவிற்சி இவரது நூலில் இல்லை. மகா வஸ்துவிலும் லலித விஸ்தரத்திலும் நூற்பொருள்கள் பலவாறாக மயங்கிக் கிடக்கின்றன. புத்த சரிதத்தில் அவ்வாறு இல்லை. அழகான முறையைப் பின்பற்றி இது எழுதப்பட்டுள்ளது. பழஞ் சரிதக் கூறுகளைப் புதிய கவிதையமைப்பில் இவர் வெளியிட்டிருக்கின்றார். அஸ்வகோஷர் ஒரு துறவி என்பதைக் காட்டிலும் ஓர் உண்மைக் கவிஞர் என்பதுவே மிகவும் பொருத்தமாகும்.

மூன்றும் ஸர்க்கத்திலும் நான்காம் ஸர்க்கத்திலும், கோதமர் அரண்மனைவிட்டு வெளியே செல்லும் காட்சி கவிதை முறையில் வெகு அழகாகவும் இனிமையாகவும் இவரால் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. நகரத்து மகளிர்கள் அரச குமாரரது புறப்பாட்டினைத் தெரிந்து உப்பரிகைகளிலும் ஜன்னல்களிலும் நின்று பார்க்கும் காட்சி வருணனை மிக்க இன்பம் பயப்பது. இவ்வருணனையைக் காளிதாஸர் தமது ரகுவம்சத்தில் (vii,5 - 12) எடுத்தாண்டுள்ளார். இவ் வருணனையிலுள்ள ஓர் அழகிய

செய்யுட் கருத்தைக் கம்பனும் கூறியுள்ளான். கம்பனது செய்யுள் வருமாறு:—

நீளெழுத்தொடர் வாயிலிற் குழையொடு நெகிழ்ந்த;
ஆளகத்திலே டரமியத் தலத்தினும் அலர்ந்த;
வாளரத்தவேல் வண்டொடு கெண்டைகண் மறுகச்
சாளரத்தினும் பூத்தன தாமரை மலர்கள்.
(அயோத். மந்திரம். 56)

பெருங் காப்பியங்களுக்குரிய லக்ஷணங்களெல்லாம் புத்த சரிதத்தில் நிரம்பியுள்ளன. புத்தரை மயக்குதற் பொருட்டு அழகிய மகளிர்கள் முயலும் காதற் காட்சியும் அரண்மனையில் காம லீலை புரிந்துவரும் பெண்களது நிலையைக் கண்டு அருவருப்புற்றுப் புத்தர் வெளியேறும் காட்சியும் மிக ரசமாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. பிற் கூறிய காட்சியில் காம சாஸ்திரத்தில் இவர் வல்லவர் என்பதை அறிகிறோம். இங்ஙனமே நீதி சாஸ்திரக் கொள்கைகளும் போர் வருணனைகளும் இதன்கண் காணலாம்.

ஸௌந்தரானந்த காவியம் என்ற ஒரு காவியத்தையும் அஸ்வகோஷர் இயற்றியுள்ளார். இதுவும் புத்த சரித்திரம் பற்றியதே. புத்தரது சகோதரனை நந்தன் தன் காதல் மனைவியை இழந்து துன்புற்று வருந்த, அவனைத் தமது தருமோபதேசத்தால் துறவியாகும்படி செய்த வரலாறே இதன் கண் கூறப்படுவது.

இரண்டு காவியங்களிலும் ஹீனயானக் கொள்கைகளே முக்கியமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அங்கங்கே மஹாயானத்தின் சாயையும் காணக்கிடக்கின்றது. புத்தரைச் சுயம்பு என்றும், தர்ம சக்கரவர்த்தி என்றும் புத்த சரிதம் கூறுகிறது. உயிர்களது நன்மையின் பொருட்டு மஹாயானத்தைப் புத்தர் அடைந்ததாகவும்

இது கூறுகிறது. உடம்பை அனற்பதமான சூனியம் என்றும் வருணிக்கிறது. அஸ்வகோஷர் மஹாயானத்தின் தொடக்க காலத்தில் இருந்தவர் என்று ஊகிக்கலாம்.

இவ்விரு காவியங்களிலும் வைதிகக் கதைகளும், இதிஹாஸக் கதைகளும் பல குறிப்பிடப்படுகின்றன. இதனால், இவர் அந்தண வகுப்பைச் சார்ந்தவர் என்ற பரம்பரை வரலாறு உண்மையாகலாம்.

இவ்விரண்டையும் தவிர, வஜ்ரஸூசி என்ற ஒரு நூலும் இவர் இயற்றியதாகக் கூறுவதுண்டு. இதில் நால்வகை வருணங்களும் மிகவும் கண்டித்துக் கூறப்படுகின்றன. ஆனால், இந்நூல் அஸ்வகோஷரால் இயற்றப்படவில்லையெனப் பல அறிஞர்களும் முடிவுகட்டியுள்ளார்கள்.

கந்தீ-ஸ்தோத்திர-காதா என்ற பாடலும் இவர் இயற்றியதாகும். சீன மொழிபெயர்ப்புத்தான் இதற்கு உண்டு. அம்மொழிபெயர்ப்பினை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஸம்ஸ்கிருத மூலத்தை ஓர் அறிஞர் நிர்மித்துள்ளார்.

அஸ்வகோஷர் ஸாரீபுத்ரப் பிரகரணம் என்ற ஒரு நாடகத்தையும் இயற்றியுள்ளார். இதிலிருந்து ஒரு சிறு பகுதியே இப்பொழுது அகப்படுவது. இதன் ஆசிரியர் சிறந்த நாடகாசிரியர் என்பதை இது புலப்படுத்துகிறது.

கல்பநாமண்டி-டிகை

சீன ஆசிரியர்கள் சூத்திராலங்காரம் என்ற ஒரு நூலையும் அஸ்வகோஷர் எழுதியதாகக் கூறுவர். இந்நூல் குமாரஜீவர் என்பவரால் சுமார் கி. பி. 405-ல் சீனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. உண்மையில் இந்நூல் அஸ்வகோஷர் காலத்தில் இளைஞராயிருந்த குமாரலாதர் என்பவர் எழுதியதாகும். இந்நூலின் வடமொழிப் பெயர் 'கல்பநாமண்டி டிகை' என்பது; 'கல்பநாவலங்கிருதிகை' என்றும் இதனை வழங்குவர். ஜாதகக் கதைகளையும் அவதா

னக் கதைகளையும் போன்று, பக்திக் கதைகள் சிலவற்றின் தொகுப்பே இந்நூல். உரையும் பாட்டும் விரவிய நடையில் இது அமைந்துள்ளது. தீர்க்காயுவின் கதை, சிபியின் கதை முதலியன இதில் உள்ளன.

மஹாராஜ கனிக லேகை

குமாரலாதர் ஸௌராந்திக மதத்தை ஸ்தாபித்தவர் என்றும், தக்ஷஸிலையினின்று வந்தவர் என்றும், ஹியூன்-த்ஸாங் கூறுகிறார். சீனர்கள் குமாரலாதர் செய்த நூலை அஸ்வகோஷருக்கு ஏற்றியதுபோல, மாத்ரு சேதர் இயற்றிய சில கவிதைகளை அஸ்வகோஷருக்கு ஏற்றினர். மாத்ருசேதரைக் கனிஷ்கன் என்னும் அரசன் தனது ஆஸ்தானத்திற்கு அழைத்தனன் என்றும், அவர் தமது முதுமையின் காரணமாக வர இயலாது என்று கூறி, 85 வாயுறைச் செய்யுட்கள் அடங்கிய கடிதம் ஒன்று அனுப்பினர் என்றும் கூறப்படுகிறது. இக்கடிதத்திற்கு 'மஹாராஜ கனிக லேகை' என்று பெயர். கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டினரான இ-த்சிங் இந்தியாவிற்கு வந்த காலத்தில் மாத்ரு சேதர் புகழ்மிக்க பெரும் புலவர் எனக் கருதப்பட்டனர். அவருடைய புத்த ஸ்தோத்திரங்கள் நாட்டில் எங்கும் பரவியிருந்தன. சதுஸ் ஶதக (400) ஸ்தோத்திரமும், சத பஞ்சாஶதக (150) ஸ்தோத்திரமும் இப்பொழுதும் மிகவும் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவற்றிலிருந்து சிற்சில பகுதிகளே நமக்கு இப்போது கிடைக்கின்றன.

இக்காலத்தே வைபாஷிக ஆரியசந்திரர் என்பவர் வாழ்ந்து தமது மைத்திரேய வியாகரணம் அல்லது மைத்திரேய ஸம்ஹிதை என்ற நூலை இயற்றினர். இந்நூலின் அரைகுறைப் பகுதியே இப்போது அகப்படுவது. ஆனால், சீனமொழியிலும், திபெத் மொழியிலும், மத்திய ஆசிய மொழிகளிலும் இது பலமுறை மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. புத்தர்க்கும் ஶாரீபுத்ரருக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணை மூல

மாகப் புத்த மைத்திரேயர் அவதாரமும், அவரது பிறப்பு, தோற்றம் முதலியனவும் இதில் கூறப்படுகின்றன.

ஸூரர், ஆர்யஸூரர் இயற்றிய 'ஜாதகமாலை' கல்பநாமண்டி டிகையைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது. பல ஜாதகக் கதைகள் உரையும் பாட்டும் விரவிய அலங்கார நடையில் இதில் கூறப்படுகின்றன. இதில் 34 ஜாதகங்கள் உள்ளன. போதி ஸத்துவரது பாரமிதைகளை விளக்குதற் பொருட்டு இவை எழுந்தன. பாலி மொழியிலுள்ள ஜாதகக் கதைகளில் காணப் பெறாத கதைகளும் இதில் உண்டு.

உலகுமிக மனந்தளர்வுற் றுயர்நெறியோர் நெறியழுங்கப்
புலவுநசைப் பெருஞ்சினத்துப் புலிக்குடம்பு கொடுத்தனையே
(வீரசோ. யாப்பு. 11-உரை)

என்ற செய்யுளிற் காணும் கதை இவைகளுள் ஒன்றாகும். இவர் கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

'பத்ய சூடாமணி' என்ற ஒரு நூல் புத்த சரிதத்தின் ஒரு பகுதியைக் கூறுகிறது. இந்தக் காவியம் புத்த கோஷர் என்ற ஒருவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், இவர் புகழ் பெற்ற உரைகாரர் ஆகிய புத்த கோஷர் அல்லர்.

அவதான இலக்கியங்கள்

ஜாதக மாலைக்கு 'போதி ஸத்துவாவதான மாலை' என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. ஜாதகக் கதைகள் போதி ஸத்துவரைக் கதாநாயகராகக் கொண்ட அவதானங்களேயாம். கல்பநாமண்டி டிகையும் ஜாதக மாலையும் பெரிதும் ஒற்றுமையுடையன.

'அவதானம்' என்ற சொல்லிற்குச் செயற்கருஞ் செயல் என்று பொருள். இந்த அருஞ் செயல்களுள் உயிரை அர்ப் பணம்செய்தலும், வாசனைத் திரவியங்கள், பூக்கள், தைலங் கள், பொன், மணிகள் முதலியன கொடுத்தலும், ஸ்தூபங் கள் சைத்தியங்கள் முதலியன இயற்றுதலும் அடங்கும்.[1] அவதானத்தில் நிகழ்காலக்கதை ஒன்றும், பூர்வகாலக் கதை ஒன்றும், இவற்றால் விளங்கும் நீதியும் புலப்படும். பூர்வ காலக் கதையின் நாயகன் போதிஸத்துவராயிருந்தால் இந்த அவதானக் கதையை ஜாதகம் என்பர். பூர்வகாலச் சரிதக் கதைக்குப் பதிலாக, வருங்காலச் சரித்திரத்தைப் புத்தர் முன் உணர்த்துவதும் (இதனை வியாகரணம் என்பர்) அவ தான வகைகளில் ஒன்று. இவையெல்லாம் நிகழ்காலத் துள்ள கர்மத்தின் பயனை விளக்குதற்கு எழுந்தனவே. சில அவதானங்களில் இருவகைக் கதைகளும் காணப் படுகின்றன. தமிழிலுள்ள மணிமேகலை இதற்கொரு சான்றாகும்.

இந்த அவதானங்களெல்லாம் விநய பிடகத்திலும் ஸூத்த பிடகத்திலும் அங்கங்கே காணப்படுகின் றன. பெருந் தொகுதிகளாகவும் இவைகள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. இவ்வகைத் தொகுதிகளில் காலத்தால் முற் பட்டது 'அவதான சதகம்' என்பது. 3-ம் நூற்றாண் டின் முற்பகுதியில் இது சீனத்தில் மொழிபெயர்க் கப்பட்டது. தீநாரா என்ற ரோம் நாணயம் இதில் குறிக் கப்படுகிறது. எனவே, கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டில் இத் தொகுதி தோன்றியது என உறுதியாய்க் கூறலாம். இதில் பத்துத் தசகங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு தசகமும் ஒவ் வொரு பொருள் பற்றியது. முதல் நான்கு தசகங்கள் புத் தர் அல்லது பிரத்யேக புத்தர் ஆவதற்குரிய புண்ணி

---

1. குங்கிலியக் கலய நாயனார், எறிபத்த நாயனார் இவர்களு டைய சரித்திரம் இங்கே ஒப்பு நோக்குதற்குரியது.

யச் செயல்களைக் கூறி, முற்படவுணர்ந்து அறிவிக்கும் வியாகரண நெறியில் கதைகளை அமைத்துள்ளன. 5-ம் தசகம் பேதவத்துப் போன்றது. 6-ம் தசகம் புண்ணியச் செயல்களால் தெய்வப் பிறப்பெடுக்கும் மக்கள், விலங்குகளின் கதைகளைக் கூறுவது. 7-ம் தசகம் சாக்கிய மரபிலுதித்த அருஹத்துக்களையும், 8-ம் தசகம் குற்றமற்ற பெண்களைப் பற்றியும், 9-ம் தசகம் குற்றமற்ற ஆடவர்களைப் பற்றியும் கூறுவன. 10-ம் தசகம் தீச் செயல் புரிந்து அதன் விளைவை நுகர்ந்து, பின் புண்ணியச் செயலொன்றால் அருஹத் பதவியை அடைந்தவர்களின் சரிதத்தை விவரிப்பது. சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் கதை இத்தொகுதியில் 34-வது கதையாகக் காணப்படுகிறது. இதில் அமைந்த 100-வது கதையில் வரும் தலைவன் அசோக சக்கரவர்த்தியின் காலத்தவன். அசோகன் தன் புத்திரன் குணாலன் அழகில் ஈடும் எடுப்புமில்லாதவன் என்று கருதியிருந்தான். பின்பு சுந்தரன் என்பவன் குணாலனை விட அழகிற் சிறந்தவனென்றும் அவன் செல்லுமிடந்தோறும் தாமரைப் பொய்கையும் சோலையும் அமையும் என்றும் அசோகன் கேள்வியுற்றான். சுந்தரனை வரவழைத்துக் காரணங் கேட்கிறான். அருகிலிருந்த உபகுப்தர் 'இவன் புத்தரது அந்திம காலத்தில் துக்கந் தாங்காது வருந்திய மகா காசியபரையும் அவருடன் வந்த 500 பிக்குக்களையும் நீராட்டுவித்து உணவளித்தான். அதனால் விளைந்த விளைவே இது' என்றனர்.

'திவ்யாவதானம்' என்னும் தொகுதி அவதான சதகத்திற்குப் பிற்பட்டது. இதைத் தொகுத்துள்ள முறை மிக மயக்கம் தருவது. மொழியும் நடையும் ஒரு திறப்பட்டனவாயில்லை. இது கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதன்று. சுங்க வமிசத்துப் புஷ்ய மித்திரன் (கி. பி. 178) இதில் கூறப்படுகிறான். தீநாரா நாணயமும் பல இடங்

களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இதில் வரும் சார்த்தூல கர்ணவதானம் சீன மொழியில் கி. பி. 265-ல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. சரித்திரம் வருமாறு:

ஸ்ராவஸ்தியில் புத்தர் தங்கியிருந்தபோது ஆனந்தர் பிக்ஷையின் பொருட்டுத் தினம் நகரத்திற்குச் சென்று வந்தனர். ஒரு நாள் அவர் திரும்பும் பொழுது மிகவும் தாகமாய் இருந்தது. ஒரு கிணற்றில் பிரகிருதி என்ற சண்டாளப் பெண் நீர் மொண்டு வருவதைப் பார்த்தனர். 'சகோதரியே! எனக்குக் கொஞ்சம் நீர் கொடு' என்று கேட்க, பிரகிருதி 'நான் ஒரு சண்டாளப் பெண்' என்று மறுமொழி அளித்தாள். ஆனந்தர், 'ஒருவருடைய குலத்தையும் ஜாதியையும் பற்றி நான் கேட்கவில்லை; தண்ணீர் இருக்குமானால் சிறிதளவு கொடு; நான் குடிக்க வேண்டும்' என்றனர். இந்தப் பெண் தண்ணீர் கொடுத்தாள். பின், ஆனந்தர் மீது பெரிதும் காதல் கொண்டாள். தன் தாயிடம் வந்து ஆனந்தரைத் தான் மணம் புரியாவிட்டால், தான் இறந்துவிடுவது உறுதி என்றாள். அவள் தாய் ஒரு பெரிய மந்திரவாதி. காதல் உண்டுபண்ணக் கூடிய ஒரு மந்திரத்தை எழுதி அதன் மூலமாக ஆனந்தர்க்கு மோகம் உண்டாகும்படி செய்தாள். ஆனந்தர் பிரகிருதியின் வீட்டிற்கு வந்து படுக்கையில் அமர்ந்தார். ஆனால், திடீரென்று அவரது கண்களினின்றும் கண்ணீர் புறப்பட்டது. புத்தரை ஸ்மரித்தார். புத்தர் தமது மந்திரத்தால் உதவி செய்கிறார். இதனால் மந்திரக்காரியின் முயற்சி பலிக்காமற் போய்விட்டது. ஆனந்தர் தமது மடத்திற்குத் திரும்பி வந்தனர். ஆனால், பிரகிருதி தனது காதல் முயற்சியை விடவில்லை. ஆனந்தர் போகும் இடங்களுக்கெல்லாம் அவளும் உடன் சென்றாள். அவர் இச் செய்தியைப் புத்தருக்கு அறிவிக்க, புத்தர் பிரகிருதியின் காதலைப் பூர்த்தி செய்வதாகக் கூறி, பின் உபதேசங்களின் மூலமாகப் பிக்குணிக் கோலம் கொள்ளுமாறு செய்கின்றனர். அவள் நாற்பெரு வாய்மைகளையும் உணர்ந்து புத்த தருமத்தை அனுஷ்டித்தாள்.

ஸ்ராவஸ்தி நகரத்திலுள்ள அந்தணர் முதலானவர்களெல்லாம் இதைத் தெரிந்து மிகவும் கோபம் கொண்டார்கள். பிரஸேனஜித் என்ற தம் அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசனும் புத்தரிடம் வந்து முறையிட்டுக் கொண்டான். அங்கே, அந்தணர், வீரர்கள் முதலானோர் கூடியிருந்தனர். அப்பொழுது திரிசங்கு என்ற சண்டாள அரசனுடைய கதையைப் புத்தர் கூறுகிறார். இத் திரிசங்குவிற்குச் சார்த்தூல

கர்ணன் என்ற ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் பெருங் கல்வி படைத்தவன். அவன் புஷ்கரஸாரி என்ற அந்தணனுடைய மகளை மணம் செய்யவேண்டும் என்று விரும்பினன். அந்தணன் மறுத்தனன். பின் திரிசங்குவுக்கும் அந்தணனுக்கும் விவாதம் நிகழ்ந்தது. இவ்விவாதத்தில் திரிசங்கு அந்தணரது வருண பேதங்களையும் அவர்களுடைய ஒழுக்க நியதிகளையும் கடுமையாகக் கண்டித்தான். பிறப்புப் பற்றியும் கர்மத்தைப் பற்றியுமுள்ள கொள்கையின்படி ஜாதி என்பது இருத்தல் இயலாது என்று நிரூபித்தான் முடிவில் திரிசங்குவின் அபார மான கல்வியை நன்குணர்ந்து புஷ்கரஸாரி மணத்திற்கு இணங்குகிறுன். இந்த அந்தண குலத்துப் பெண்தான் பிரகிருதியாய்த் தோன்றியவள். புத்தர்தாம் அக்காலத்துத் திரிசங்குவாகவும், ஆனந்தர் தாம் சார்த்தூல கர்ணனுகவும் இருந்தவர்கள் என்று கதை முடிகிறது.

திவ்யாவதானத்தின் 26 முதல் 29 வரையுள்ள அத்தியாயங்கள் மிகப் பழமையானவை. இவற்றில் அசோகனைப் பற்றிய பல வரலாறுகளும் காணப்படுகின்றன. இது புகழ்மிக்க இவ் அரசனைப் பற்றிய ஒரு பழைய நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப் பெற்றது. இந்த நூல் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. உபகுப்தரையும் மாரனையும் பற்றிய கதைகள் இவற்றில் நாடகத் திறமையோடு கூறப்பட்டுள்ளன. மாரனை ஒரு பௌத்தத் துறவி வென்றுவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் நிர்வாணமடைந்த புத்தரை உபகுப்தர் நேரில் தரிசிக்க வேண்டும் என்று மாரனை வேண்ட, மாரன் புத்த வடிவம் தாங்கி நிற்கின்றுன். அவனை உபகுப்தர் வணங்கினர். அசோகனைப் பற்றிய கதைகளுள் குணலன் தனது மாற்றாந்தாயால் கண்ணிழந்த கதையும் ஒன்றுகும்.

மூன்றுவது அத்தியாயம் வருங்காலப் புத்தரது அவதாரத்தைக் கூறுகிறது.[1] பூர்ணன் என்பவன் ஸ்ரோண

1. இங்கே மணிமேகலையில் 'புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை' (XII, 86-103) என்று வரும் பகுதியை ஒப்பிடலாம்.

பராந்தகர்களிடம் சென்று அவர்களை நல்வழிப்படுத்த முயன்றதும், அவர்கள் இவனை அடித்துத் துன்புறுத்திக் கொல்ல முயன்றதும், முடிவில் அவர்களைத் தன் உபதேசங்களின் மூலமாகத் திருத்தியதும் இவ் அவதானத்தில் காணப்படும் பொருள்கள். இது பாலி ஸூத்தத்திலும் உள்ளது. ரூபாவதி என்பவளைப் பற்றிய அவதானமும் இங்கே அறியத்தகும். இவள், பசியால் வருந்தித் தன் மகவினையே உண்ணத் தொடங்கிய ஒருத்திக்குத் தனது முலைகளை அறுத்து, உடலையும், மாமிசத்தையும், ரத்தத்தையும் உண்ணக் கொடுத்ததுதான் இக்கதைப் பொருள். இவள் தனது பெண் வடிவம் நீங்கி ஆண் வடிவம் உண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க அவ்வாறே ஆனாளாம். இவ்வாறு ஆண் வடிவம் பெற்று ரூபவதன் என்று பெயர் பூண்டான். இவன் பின்னர் அரசனாகி 60-ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான். இவன்தான் புலியின் பொருட்டுத் தன் உடலைத் தியாகம் செய்தவன்.

அவதானங்களைப் பத்திய ரூபத்தில் கூறும் பல நூல்களும் உண்டு. 'கல்பத்ருமாவதான மாலை', 'அசோகாவதானமாலை' முதலியன இத்தன்மை வாய்ந்தன. இவைகளைப் புராணங்களோடு ஒப்பிடலாம். அவதான சதகத்தைப் பின்பற்றி எழுந்த நூல்களுள் 'த்வாவிம் ஶதி-அவதானம்' என்பது ஒன்று. இதிலும் உபகுப்தர் அசோகரோடு உரையாடுதல் கூறப்படுகிறது. 'பத்திர கல்பாவதானத்'தில் உபகுப்தர் அசோகச் சக்கரவர்த்திக்குக் கூறியதாக அமைந்த 34 காதைகள் உள்ளன. புராணங்களில் காணுமாறு இந்த அவதானங்களில் மாகாத்மியங்களும் விரதங்களும் விரித்துரைக்கப் படுகின்றன. விரதங்களைக் குறித்து, 'வ்ரதாவதான மாலை' என்றோர் அவதானம் உண்டு.

இறுதியாக, க்ஷேமேந்திரன் என்ற காஷ்மீர தேசத்துக் கவி இயற்றிய 'அவதான கல்பலதை'யைக் கூறுதல் வேண்டும். இது கி. பி. 1052-ல் எழுதி முற்றியது. 107 கதைகளுள்ள இந்நூலிற்கு க்ஷேமேந்திரனது புத்திரனாகிய சோமேந்திரன் ஒரு நூன்முகமும், ஜீமூதவாஹந அவதானம் என்ற ஒரு கதையும் சேர்த்து எழுதினன்.

மஹாயான சூத்திரங்கள்

மேற்கூறிய நூல்கள் ஹீனயானத்திற்கும் மஹாயானத்திற்கும் இடைப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தவை. இனி, மஹாயானத்திற்கு மட்டுமுரிய நூல்களை நோக்குவோம்.

மஹாயான மூலநூல்கள் கனிஷ்க அரசனது சபையில் தொகுக்கப்பட்டனவென்று கர்ணபரம்பரை கூறும். ஆனல், அது உண்மையென்று தோன்றவில்லை. 'போதிஸத்துவ பிடகம்' என ஒன்றுள்ளது. இதில் மஹாயான நூல்களுக்கு நீண்ட பட்டிகையொன்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. மஹாயான சூத்திரங்களும் எண்ணிடப்பட்டுள்ளன. ஆனல், இதுபோன்ற மஹாயான சூத்திரங்கள் கோடிக்கணக்காக உள்ளன என்று கூறுதலினலே, மஹாயான மூல நூல்களைத் தொகுக்கும் முயற்சியொன்று நிகழ்ந்தது என்று எண்ண இடமில்லை. 'நவதர்மங்கள்' என்பன ஏதேனும் ஒரு சமயத்திற்குரிய மூலப் பிரமாண நூல்கள் என்று கொள்ளுதல் இயலாது. பற்பல காலத்துப் பற்பல சமயத்திற்குமுரிய மூல நூல்களை ஒருங்கு தொகுத்தனவே இந் நவதர்மங்கள். இவற்றுள் மிக முக்கியமானது 'ஸத்தர்ம புண்டரீகம்' என்பது. மஹாயான பௌத்த சமயத்தைக் குறித்து அறிய வேண்டுபவன் ஒவ்வொருவனும் இந்நூலைக் கற்றல் இன்றியமையாததாம். இதில் புத்தர் எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேலான தெய்வமாகப் பரிணமித்துவிட்டார். கோடிக்கணக்கான

யுகங்களாக வாழ்ந்து வருபவர்; எப்பொழுதும் நித்தியமாயுள்ளவர்; சுயம்பு மூர்த்தியாக விளங்குபவர். உயிர்களுக்குத் தந்தையாகவும், மருத்துவனுகவும், ரக்ஷகர்த்தாவாகவும் உள்ளவர். உயிர்களின் மீது இரக்கங் கொண்டு தாம் நிர்வாணத்தை அடைவதுபோல் தோன்றுகிருர். பாலி சூத்திரங்களில் காணுவதுபோலன்றி, ஸத்தர்ம புண்டரீகத்திற்காணும் புத்தர் கிருத்திரகூட மலையில் தம்மைச் சூழ்ந்து துறவிகளும், பிக்குணிகளும், பல்லாயிரக் கணக்கான புத்தர்களும், போதி ஸத்துவர்களும், தேவர்களும் பிறரும் இருக்க, சமய உண்மையாகிய பெரு மழையைப் பொழிந்தனராம்; சமயப் பெரும்பறையைக் கொட்டினராம்; சமயப் பெருங் கொடியை வானளவாப் பறக்கவிட்டனராம் சமயப் பெருந்தீபத்தை ஏற்றினராம்; சமயப் பெருமுரசை முழக்கினராம்; சமயப் பேருடுக்கையைக் கொட்டினராம். இவ்வாறு செய்யும்பொழுது அவரது புருவ மத்தியத்திலுள்ள ரோமத்திலிருந்து ஓர் ஒளிக் கிரணம் புறப்பட்டு பதினெண்ணுயிரம் புத்த லோகங்களையும் அங்குள்ள புத்தர்களையும், உயிர்களையும் விளக்கமுறச் செய்து, போதிஸத்துவ மைத்திரேயரை அற்புதக் காட்சிகள் காணும்படி செய்கிறதாம். இவ்வாருன தோற்றங்களால், தமது உபதேசங்களைக் கேட்பவர்கள் அனைவரும் அவற்றிலே வியித்துக் கிடக்கும்படியாகச் செய்கின்றனராம்.

இவ்வாறு தோன்றிய புத்தரது கொள்கைகளும் ஹீன யானத்திலிருந்து பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. எல்லா உயிர்களுக்கும் புத்தயானம் என்ற ஒரே யானத்தை அருளி, அவர்களது லட்சியத்திற்குக் கொண்டு செல்லுகின்றனராம். புத்தரது உபதேசத்தைக் கேட்டவர்கள், ஏதேனும் புண்ணிய கருமங்களைச் செய்தவர்கள், ஒழுக்க நெறியில் நின்றவர்கள் முதலிய அனைவரும் புத்தராதல் கூடும். தாது

கோபங்கள், ஸ்தூபங்கள் முதலியவற்றை அமைத்தவர்கள், புத்த விக்கிரகங்களை நிறுவியவர்கள், மலர்கள் வாசனைத் திரவியங்கள் முதலியவற்றை அளித்தவர்கள், புத்த விக்கிர கத்திற்கு முன்னல் இசை பாடுபவர்கள், ஒரு பொழுது கூடப் புத்த வணக்கம் செய்தவர்கள்: இவர்கள் அனைவரும் புத்தராகிருர்கள். மணலினுல் ஸ்தூபங்கள் அமைத்து, சுவ ரில் புத்த சித்திரங்களை விளையாட்டாக வரையும் சிறுவர் கள்கூட இந்தப் பரிபக்குவ நிலையை அடைந்து விடுவார் களாம்.

மேற்கூறியதனை விளக்க ஓர் உவமானக் கதை தரப்படு கிறது.

இடிந்து விழும் நிலையிலிருக்கும் ஒரு பழைய வீட்டில் ஒரு வன் மக்களோடு வாழ்கின்ருன். திடீரென அவ்வீடு தீப்பற் றிக் கொள்ளுகிறது. மக்களின் பொருட்டுத் தந்தை மிகவும் வருந்துகிருன். அவன் மிகவும் தேக பலம் படைத்துள்ள வன். குழந்தைகளைத் தன் கையில் எடுத்து வீட்டினின்றும் தப்புவிக்க முடியும். ஆனுல், வீட்டிற்கு ஒரே ஒரு கதவுதான் உண்டு. குழந்தைகளோ அபாயத்தை யறியாது அங்குமிங் கும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிருர்கள். தந்தை எச்சரித் தும் அதைக் கவனிக்கவில்லை. தந்தை உட்பட அனைவரும் தீயில் அழிந்துவிடும் நிலைமை வந்து விடுகிறது. அப்பொழுது ஓர் உபாயம் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது குழந்தைகள் விளையாட்டுக் கருவிகளை விரும்புகிறவர்கள் அல்லவா? தந்தை அவர்களைக் கூப்பிட்டு அவர்களுக்கு வேண்டும் அழகிய பொம்மைகள், விளையாட்டு வண்டிகள் முதலியன வீட்டிற்கு வெளி முற்றத்தில் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிருன். உடனே குழந்தைகள் வாசல் வழியாக ஓடிச் செல்லுகிருர் கள். இவ்வாறு அவர்கள் காப்பாற்றப்படுகிருர்கள். பிற் பாடு அவர்களெல்லாம் தந்தையிடம் வண்டி முதலிய விளை யாட்டுப் பொருள்கள் எங்கே என்று கேட்கிருர்கள். தந்தை அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டவாறு அவர்களுக்கு மிக அழ கிய வண்டி ஒன்றைக் கொடுக்கிருன். இதைப் போலவே புத்தர் மக்களோடு பிரவர்த்திக்கிருர். மூன்று வகை வண்டிகள் (மாட்டு வண்டி, ஆட்டு வண்டி, மான் வண்டி) கொடுப்பதாகச் சொல்லி, அவர்களை உலகமாகிய இந்தப் பழுதுபட்ட வீட்டில்

நெருப்பில் மூழ்கிச் சாகாதபடி காப்பாற்றுகிறார். மிக அருமை யான புத்தயானத்தைக் கொடுத்தருளுகிறார்.

இதைப் போலவே தந்தை தந்த பொருள் எல்லாவற்றையும் சீக்கிரத்தில் வீண் செலவு செய்துவிட்ட மகனைப் பற்றிய உவமானக் கதை ஒன்றும் புத்தரது தன்மையை விளக்கக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு தனவானுக்கு அருமைப் புதல்வன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அந்நிய நாடுகளுக்குச் சென்று 50 ஆண்டுகள் அங்கே செலவழித்தான். தந்தைக்கு மேன் மேலும் செல்வம் விளைந்து கொண்டிருந்தது; பெரியதோர் பிரபுவாக விளங்கினார். மகனோ என்றால், அந்நிய நாடுகளில் ஏழையாக வறுமையில் மூழ்கி வருந்துகிறான். முடிவில் தனக்காகத் தவித்துக் கொண்டிருந்த தன் தந்தை முன்னால் பிச்சைக்காரனாக வந்து சேருகிறான். அரசனைப் போலச் சுற்றத்தாரும் பிறரும் சூழ்ந்திருக்க, மாளிகையில் வீற்றிருந்த பிரபுவைப் பிச்சைக்காரன் தன் தந்தையெனக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவனைக் கொண்டு வரும்படி ஏவலாளர்கள் புறப்படுகின்றனர். பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அவனை இழுத்து வருகிறார்கள். உணர்ச்சியற்று அவன் கீழே விழுந்து விடுகிறான். அப்பொழுது தந்தை அவனை விட்டுவிடும்படி கட்டளையிடுகிறார். பிச்சைக்காரன் எழுந்திருந்து ஏழைகள் வசிக்கும் நகரப் பகுதிக்குச் செல்லுகிறான். அப்போது பிரபு தம் மகனைக் கொணர்வித்தற்கு என்ன உபாயம் என்று சிந்திக்கிறார். தம் வீட்டில் கூலிக்கு வேலை செய்ய வரும்படி ஆள் அனுப்பி வரவழைக்கிறார். சிற்சில காலங்களில் அவனிடம் பேசியிருந்து, அவனோடு நெருங்கிப் பழகுகிறார். இவ்வாறாக 20 ஆண்டுகள் சென்றும் தந்தை இன்னார் என்று தம்மைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவில்லை. தாம் மரணத் தருவாயில் இருக்கும்பொழுது, தமது சுற்றத்தார் முதலிய அனைவரையும் வரவழைத்து, தம் முன் இருக்கும் பிச்சைக்காரனும் வேலைக்காரனுமாகியவன் தமது புத்திரன் என்று வெளியிட்டு, தமது அபரிமிதமான செல்வங்களுக்கெல்லாம் அவனை உரியவனாக்குகிறார். இங்குக் கூறிய பிரபு தான் புத்தர். பிச்சைக்காரன் உயிரினங்களாம். இவர்களை மெல்ல மெல்லத் தம்பால் இழுத்து அவர்களைத் தமது செல்வங்களுக்கு உரிமையாளர் ஆக்குகிறார்.

இங்ஙனமே, புத்தர் வைத்தியராகவும் ஒப்பிடப்படுகிறார்.[1] இது போன்ற உவமானங்களும் உதாரண உவமங்களும் சொல்லைப் பெருக்கி நீட்டி விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. இதனாலேயே இவற்றின் நயம் குறைந்து விடுகிறது என்று சொல்லலாம். சொற்களைவிட இவற்றில் காணும் எண்கள் இன்னும் அதிகப்பட்டு எல்லா அளவுகளையும் விஞ்சி விடுகின்றன. 'கங்கையாற்றின் மணலைவிட [2]அதிக காலம்' என்று ஓரிடத்தில் வருவது இங்கே குறிக்கத்தக்கது. இது போன்ற மிகை நவிற்சி, புராணங்களிற்போல மஹாயான சூத்திரங்களிலும் இயற்கையாய் அமைந்துவிட்டது. இந்நூலிலுள்ள சில அத்தியாயங்கள் போதி ஸத்துவர்களைப் புகழ்தற் பொருட்டே இயற்றப்பட்டன. ஆனால், மற்ற அத்தியாயங்கள் புத்த சாக்கிய முனியைப் புகழ்கின்றன. போதி ஸத்துவர்களில் ஒருவர் பைஷஜ்ய ராஜா (வைத்தீசுவரன் என்று பொருள்) என்பவர். இவர் தாரணி என்கிற மந்திர வகைகளால் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுகின்றனர். வேறோர் அத்தியாயத்தில் போதி ஸத்துவர் அவலோகிதேசுவரராகப் புகழப்படுகிறார். இவருடைய நாமத்தை உச்சரித்த மாத்திரத்தில் எல்லா வகையான துன்பங்களும் நீங்குமாம்; எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறுமாம்.

ஸத்தர்ம புண்டரீகம் புத்த சமயத்தின் பிற்கால நிலையில் தோன்றியது என்று உறுதியாய்க் கூறலாம்.

1. சிவபெருமானைப் பிறவிப் பிணி வேரறுக்கும் வைத்தியர் என்று கூறுவது பலரும் அறிந்ததே. 'தீரா நோய் தீர்த்தருள வல்லான்தன்னை' என்றனர் (அப்பர். VI, 54, 8)

2. 'எங்கோ வாழிய குடுமி..............

... ...

நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே'.

(புறநானூறு, 9)

என்று சில தமிழ்க் கவிஞர்களும் இதனோடு போட்டியிடுகிறார்கள்.

எனினும், இதன் ஆரம்பம் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டாக இருக்கலாம். முதல் முதலாகச் சீனத்தில் இதனைக் கி. பி. 223-ல் மொழிபெயர்த்தனர். புத்த பக்தியை இந்நூல் உணர்த்துகிறது. சீனத்திலும் ஜப்பானிலும், பௌத்த நூல்களுள் இதுவே அதிமுக்கியமானதாகக் கணிக்கப்படுகிறது.

ஒரு மஹாயான சூத்திரம் அவலோகிதேசுவரரைப் புகழ்தற்கென்றே அமைந்துவிட்டது. இதன் முழுப் பெயர் 'அவலோகிதேசுவர குண காரண்ட வியூகம்' என்பது. இப் பெயரைச் சுருக்கிக் 'காரண்ட வியூகம்' என்று இந்நூலைக் குறிப்பிடுவர். இதில் ஆதிபுத்தர் ஆதிநாதராக விளங்கி உலகம் முழுவதையும் தியான மாத்திரையால் இயற்றினர் என்று கூறப்படுகிறது. இக் கருத்து, புராணக் கருத்தோடு ஒற்றுமையுடையது. ஆதிபுத்தரைச் சிருஷ்டி கர்த்தாவாகக் கருதிவந்த பௌத்தர்கள் கி. பி. 4-ம் நூற்றுண்டில் இருந்தனர். அவலோகிதேசுவர வணக்கமும் அக்காலத்திலிருந்தது. 5-ம் நூற்றுண்டில் அவலோகிதேசுவரருடைய சித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இதனுல் 4-ம் நூற்றுண்டிற்கு முன்பே காரண்ட வியூகம் இருந்ததெனச் சிலர் கூறுவர். இதன் திபெத்திய மொழிபெயர்ப்பு கி. பி. 616-ல் தொடங்கியமையினுலே சிறிது பிற்பட்ட காலத்ததாகவே இந்நூல் கருதத் தகும்.

எல்லா உயிரினங்களும் உயர்கதியடையும் வரை புத்த பதவியை இவர் நிராகரித்து விட்டனர். எல்லா உயிர்

1. அவலோகிதேசுவரரிடமிருந்து அகத்திய முனிவர் தமிழைக் கேட்டுணர்ந்தார் என்று வீரசோழியத்தின் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று கூறுகிறது:

ஆயுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்கல் அகத்தியன் கேட்
டேயும் புவனிக் கியம்பிய தண்டமி ழீங்குரைக்க
நீயு முளையோ வெனிற்கரு டன்சென்ற நீள்விசும்பில்
ஈயும் பறக்கு மிதற்கென் கொலோசொல்லு மேந்திழையே.

களுக்கும் மோக்ஷமளிப்பதும், உலகில் துன்புற்றோர்களுக் கெல்லாம் உதவுவதும், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதும், பாவச் செயலைச் செய்துங்கூட இரக்கங் காட்ட வேண்டும் என்னும் உறுதியும் இவர்பால் அமைந்தன என்பர். இவர் அவீசி என்னும் நரகத்தில் புகுந்து அங்கே வருந்திக் கொண்டிருந்த உயிரினங்களை விடுவிக்கச் சென்றனர். இவர் சென்றதும் அந்நரகம் குளிர்ந்துவிட்டது. உயிர்களை வாட்டி வருத்துவதற்கு அமைந்த பெரிய தாழி ஒரு தாமரைத் தடாகம்போல் ஆகிவிட்டது. வருத்தும் இடம் மகிழ்ச்சிக்குரிய இடமாக மாறிவிட்டது. இந்நரகங்களி லிருந்து பிரேதங்கள் இருக்குமிடத்திற்கு இவர் சென்றனர்.

இவர் ஒருமுறை ஈழத்திற்குச் சென்று, அங்கே மக் களை யுண்ணும் மாயாவிகளைப் பௌத்த மதத்தைத் தழு வும்படி செய்தனர். பிற்பாடு அங்கிருந்து காசிக்குச் சென்று அங்கே புழுக்கள், அற்ப ஜந்துக்கள் முதலியவற்றிற்கும் பௌத்த தர்மத்தை உபதேசித்தனராம். அங்கிருந்து மகதத்திற்குச் சென்று அங்கே மக்களை வருத்திய வற் கடத்தை மாற்றினராம். இங்ஙனம் உயிரினங்கள் உய்யும் படி அருள் மூர்த்தியாய்ப் புலப்பட்டதே யன்றி, இவரது சரீரத்திலிருந்து எல்லாத் தேவர்களும் தோன்றும்படி அகில மூர்த்தியாயும் இவர் விளங்கினர். இவருடைய கண் களிலிருந்து சூரிய சந்திரர்கள் உதயமாயினர். மகேசு வரர் இவரது புருவத்திலிருந்து தோன்றினர். பிரமன் முதலிய தெய்வங்கள் இவரது தோள்களினின்றும் பிறந் தனர். நாராயணன் இவரது இதயத்திலிருந்தும், ஸரஸ்வதி இவரது இரட்டைப் பற்களிலிருந்தும், வாயு இவரது வாயிலிருந்தும், பூமி இவரது பாதத்திலிருந்தும், வருணன் இவரது வயிற்றிலிருந்தும் பிறந்தார்களாம்.

இவ்வர்ணனைக் கிடையில், இவரைப் புகழ்ந்துகூறும் பகுதி மிக நயமாக உள்ளது. கண்ணிழந்தவர்க்கு விளக்

குப் போன்றவர்; சூரிய வெப்பத்தினால் தாக்கப்பட்டவர்களுக்குக் குடை போன்றவர்; நீர் வேட்கையால் இறக்கும் தருவாயிலிருப்பவர்க்கு நதி போன்றவர்; அபாயத்தில் அச்சங் கொண்டிருப்பவர்களுக்குப் புகலிடமாயிருப்பவர்; நோயால் வருந்துபவர்க்கு வைத்தியராய் உள்ளவர்; துர்ப் பாக்கிய நிலையை அடைந்தவர்களுக்குத் தாயும் தந்தையுமானவர்; நரகத்தில் வீழ்ந்து விட்டவர்களுக்கு நிர்வாண மார்க்கத்தை உணர்த்துபவர். இவை இவரது இயற்கைக் குணங்கள். இவருடைய நாமத்தை நினைவில் இருத்துபவர்கள் பாக்கியசாலிகள். அவர்கள் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுதலை பெறுகிறார்கள். அவலோகிதேசுவரரைப் பூவினாலும் புகையினாலும் வழிபட்டு வணங்குபவர்கள் அதிமேதைகள் ஆவார்கள்.

காரண்ட வியூகத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் வரும் கத்தியப் பகுதி முக்கியமானது. இப்பகுதி தந்திர நூல்களைப் போன்றது. ஆறெழுத்துணர்ச்சியின் பெருமையை இது விளக்குகிறது. ஆறெழுத்தாவது 'ஓம் மணி பத்மே ஹூம்' என்பது. இந்த மந்திரத்தை இப்பொழுதும் திபெத்திலுள்ள பௌத்தர்கள் தினந்தோறும் ஓதி வருகிறார்கள். இதன் பெருமையை மிகைப்படுத்தி இந்நூல் கூறும்.

ஸத்தர்ம புண்டரிகம் சாக்கிய முனிவரின் புகழ்ச்சி பற்றியது. காரண்ட வியூகம் அவலோகிதேசுவரரின் பெருமையைக் கூறுவது. இவற்றைப் போன்றே 'ஸுகாவதி வியூகங்கள்' சுவர்க்க துல்லியமான பௌத்தப் புண்ணிய உலகைப் புகழ்கின்றன. இரண்டு நூல்கள் உள்ளன; ஒன்று மிகப் பெரியது; ஒன்று மிகச் சிறியது. மிகப் பெரிய நூல் நற்கருமங்களைச் செய்து புண்ணியத்தை ஈட்டியவர்கள் இறக்கும் தருவாயில் அமிதாபனை நினைத்தார்களானால் ஸுகாவதியை அடைகின்றார்கள் என்று உணர்த்

தும். சுருக்க நூல் இந்தப் புண்ணியவுலகை அடைவது நற்கருமங்களின் விளைவல்ல என்றும், அமிதாபவின் பெயரை இறக்கும் தருவாயில் நினைப்பவர்கள் அல்லது கேட்பவர்கள் இங்கே பிறப்பர் என்றும் கூறும். பெரிய நூல்தான் முற்பட்டதென்பது எளிதில் அறியலாம்.

ஸுகாவதி - உலகம் மேல்பால் உள்ளதாம். இதற்குரிய புத்தரைப் 'புத்த அமிதாப' என்று அழைப்பர். அளவற்ற ஒளியை நாலுபக்கங்களிலும் பரவவிடுவதால் புத்தருக்கு அமிதாப என்ற பெயரும், அவருடைய ஆயுள் அளவற்றதா யிருப்பதால் அமிதாயுஸ் என்ற பெயரும் அமைந்தன. இங்கு எல்லாவகையான இன்பங்களும் நுகரலாம். மக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் வேறுபாடில்லை. [1]பகல் இரவு இல்லை. இருட்டு என்பதே கிடையாது. இங்குள்ள உயிர்கள் பெண்ணிடம் பிறப்பனவல்ல. தாமரையை ஆசனமாகக் கொண்டு தோன்றும்.

ஸுகாவதி வியூகத்தில் அமிதாபவும் அவரது ஸுகாவதி - உலகும் அதிசயோக்தி முறையில் வருணிக்கப்படுகின்றன. இங்கேயும் எண்களின் அளவிற்குக் கணக்கே யில்லை. பெரிய ஸுகாவதி வியூகம் சீன திரிபிடகத்தின் மொழிபெயர்ப்பில் காணப்படுகிறது. இது முதன் முதல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது கி. பி. 47-லிருந்து 186-வரையுள்ள காலமாகும். சுருக்க ஸுகாவதி வியூகம் குமார ஜீவரால் கி. பி. 402-ல் முதன் முதல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 'அமிதாயுர் தியான சூத்திரம்' என்ற

---

1. பொய்யில் புலவர் புரிந்துறையு மேலுலகம்
ஐயமொன் றின்றி அறிந்துரைப்பின்—வெய்ய
பகலின் றிரவின்று பற்றின்று துற்றின்
றிகலின் றிளிவரவு மின்று

என்ற வெண்பாமாலையோடும் [272], கீதைச் சுலோகத்தோடும் [xv, 6] ஒப்பிடுக.

ஒரு நூலும் சீன மொழிபெயர்ப்பில் உள்ளது. இந்த மூன்று நூல்களும் சீனுவிலும் ஜப்பானிலும் பௌத்தர்களால் மிகவும் போற்றப்படுகின்றன.

ஸுகாவதி வியூகம் அமிதாபவின் புண்ணிய உலகை வருணிப்பதுபோல, 'அக்ஷோப்ய வியூகம்' என்பது அக்ஷோப்ய புத்தரது உலகை விவரிக்கிறது. இங்ஙனமே 'கருணுபுண்டரீகம்' என்பது பத்மோத்தர புத்தரது இன்ப உலகை விவரித்துரைக்கிறது.

இவைகளெல்லாம் புத்தர்களையும் போதிஸத்துவர்களையும் புகழ்ந்து கூறுவதற்கென்றே தோன்றின. இவை தவிர, தத்துவக் கருத்துக்கள் பற்றிய சூத்திரங்களும் உள்ளன. இவைகளுள் மிக மிக முக்கியமானது 'பிரஜ்ஞா பாரமிதை' என்பதாம். இது ஞானத்தின் பரிபூரணத்தையை விளக்குவதற்கு எழுந்தது. உலகம் சூனியம் என்பதை இது வற்புறுத்துகிறது. மஹாயான சூத்திரங்களில் மிக மிக முற்பட்டது இந்தப் பிரஜ்ஞா பாரமிதை பற்றிய சூத்திரங்களே. இவற்றில் பல விஷயங்கள் உள்ளன. ஒன்றில் லக்ஷத்து இருபத்தையாயிரம் சுலோகங்கள் உள்ளனவாம். முதலாவது தோன்றிய படிவம் அஷ்ட சாகஸ்ரிக பிரஜ்ஞா பாரமிதை. இதிலும் பெரு நூல் ஒன்றும் சுருக்க நூல் ஒன்றும் உள்ளன. இந்நூல்கள் முழுவதும் உலகத் தோற்றங்கள் அனைத்தும் சூனியமே என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லுகின்றன. புத்தர்களும் போதிஸத்துவர்களும்கூட உண்மையல்லர் என்று இவை உணர்த்துகின்றன. என்ருலும், போதிஸத்துவரின் பெருமை அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. இந்நூல்களைக் கற்றவினுல் பெரும் புண்ணியம் விளையும் என்று கருதுகிருர்கள். இதுபோன்ற பிரஜ்ஞா பாரமிதை நூல்கள் பல உள்ளன.

மகா வியுத்பத்தியில் வரும் மஹாயான சூத்திரங்களின் பட்டிக்கையில் 'புத்தாவதம்ஸகம்' என்ற நூலும் காணப் படுகிறது. அவதம்ஸக சமயம் சீன தேசத்தில் கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றியது. ஆறு அவதம் ஸக சூத்திரங்கள் உள்ளன என்று கருதப்படுகிறது. வட மொழியிலுள்ள 'கண்டவியூக மஹாயான சூத்திரம்' அவ தம்ஸக சூத்திரங்களைப் போன்றது. இதில் ஸுதனன் என்ற இளைஞன் மஞ்சுஸ்ரீ போதி ஸத்துவரின் உபதேசப் படி, இந்தியா முழுவதிலும் உயர்ந்த ஞானத்தைப் பெறுவ தற்குச் சுற்றித் திரிந்த வரலாறு காணப்படுகிறது. இக் கண்ட வியூகம் சிக்ஷாசமுச்சயம் என்ற நூலில் அடிக்கடி ஆளப்பட்டுள்ளது. இதன் முடிவில் பத்ர சரீபிரணிதான காதை என்பது ஒன்று உள்ளது. இதில் 62 இனிய தோத் திரச் செய்யுட்கள் உள்ளன. பௌத்த பக்தியை அழகுபட இவைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. நான்காவது நூற்றாண் டிலிருந்து மஹாயான பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அனைவரும் இதனைப் போற்றி வந்திருக்கிறார்கள். தசபூமிக ஸூத்திரம் ஒன்றும் அவதம்ஸகத்தின் பகுதியாகக் கருதப் படுகிறது. இதில் பௌத்த பதவியை அடைவதற்குரிய வழி யிலுள்ள பத்து நிலைகளும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இப்பத்து நிலைகளும் மகா வத்துவில் காணப்பட்ட போதிலும், மஹா யான சமயத்திற்குத்தான் முக்கியமான கொள்கையாகவுள் ளன. இந்தத் தசபூமிகம் சீனத்தில் கி. பி. 297-ல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

அவதம்ஸகத்தைப்போல 'ரத்னகூடம்' என்பதும் சீனத் திரிபிடகத்தின் ஒரு பெரும் பகுதியாக அமைந்துள் ளது. இதில் 49 சூத்திரங்கள் உள்ளன. ஸுகாவதி வியூ கம், அக்ஷோப்ய வியூகம் முதலியனவும், போதி ஸத்துவ பிடகம் முதலியனவும், சாக்கியமுனி தமது தந்தை சுத்தோ

தனரைச் சந்திப்பதை விளக்கிக் கூறும் 'பிதாபுத்ர ஸமாகமம்' என்ற நூலும், இன்னும் பல கேள்விகளும் விடைகளும் அடங்கிய 'பரிப்பிரிச்சம்' என்ற நூல் வகையும் இதில் அடங்கியுள்ளன. இது கி. பி. 78 முதல் 184-வரையுள்ள காலப் பகுதியில் சினத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. போதி ஸத்துவரின் இயல்பும் சூனியக் கொள்கையும் இதில் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பரிப்பிரிச்சங்களில் 'ராஷ்ட்ரபால சூத்திரம்' இங்கே குறிக்கத்தக்கது. இதன் முதற் பகுதி போதி ஸத்துவரின் இயல்பைக் குறித்து ராஷ்ட்ரபாலன் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடையாக அமைந்துள்ளது. இரண்டாம் பகுதியில் புண்ணியரஸ்மி என்ற அரச குமாரனது ஜாதகக் கதை சொல்லப்படுகிறது. முதற் பகுதியில் எழுதியதையே 50 ஜாதகக் கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றையடுத்துத் திடீரென்று பௌத்த சமயம் வருங் காலத்தில் சீர்கேடுறும் நிலைமை வருணிக்கப்படுகிறது. இது சீன மொழியில் கி. பி. 585-முதல் 592 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றது. பல பரிப்பிரிச்சங்கள் சிக்ஷாசமுச்சயம் என்ற நூலில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இதில் உதயண வத்ஸ ராஜ பரிப்பிரிச்சம் என்பதும் ஒன்று. இவற்றில் பெண்களும் பல கேள்விகள் கேட்கின்றனர். அவ்வாறு கேட்பதாகக் கூறும் நூல்களுள் ஒன்று சந்த்ரோத்தரா தாரிகா பரிப்பிரிச்சகம் என்பது. இது காமத்தினுடைய தீய விளைவுகளைப் பற்றிக் கேட்பதாக அமைந்துள்ளது.

பிரஜ்ஞா பாரமிதைகள் சூனியவாதத்தை எடுத்துக் கூறுவது போலவே, லங்காவதாரத்தில் விஞ்ஞான வாதம் எடுத்துச் சொல்லப்படுகிறது. உலகத் தோற்றம் உண்மையன்று என்பதை மறுத்து, அது பற்றிய மானஸிகத் தோற்றம் உண்மையென இவ்வாதம் கூறுகிறது. இந்நூல்

முதன் முதலில் குணபத்திரர் என்பவரால் கி. பி. 443-ல் சீனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதன் முதல் அத்தியாயத்தில் இராவணனும் புத்தரும் சந்தித்து உரையாடிய வரலாறு கூறப்படுகிறது. இதன் 9-வது அத்தியாயத்தில் தாரணிக்குரிய மந்திரமொழிகள் உள்ளன. 10-வது அத்தியாயத்தில் சாங்கியர்கள், வைசேஷிகர்கள், ஆஜீவகர்கள் முதலியோர் பொய்ச் சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எனக் கூறப்படுகிறார்கள். இவ் அத்தியாயத்திலுள்ள ஒரு பகுதி சரித்திர நோக்கில் மிக முக்கியம் எனத் தோன்றுகிறது. 'வியாஸர், கணாதர், ரிஷபர், கபிலர், சாக்கியவாதி முதலியவர்கள் எனது காலம் கழிந்ததற்கப்புறம் தோன்றுவார்கள்; நான் மறைந்து நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மகா பாரதத்தால் நன்கு தெரியப்படுகின்ற வியாஸரும், பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும், ராமனும், சந்திரகுப்த மௌரியனும் வாழ்ந்து வருவார்கள். பின்னர், மௌரியர்களும், நந்தர்களும், குப்தர்களும், அப்புறம் மிலேச்சர்களும் தோன்றுவார்கள். மிலேச்சர்களுடைய ஆட்சியின் இறுதியில் எங்கும் கலகங்கள் உண்டாகும். அவைகள் முடிந்த பிற்பாடு கலியுகம் பிறக்கும். கலியுகத்தின் முடிவில் ஸத்தர்மம் ஜனங்களால் ஆதரிக்கப்படமாட்டாது' என்று இப் பகுதி கூறுகிறது. வருங்கால நிகழ்ச்சியைக் கூறும் இதனைப் போலவே, வேறோரிடத்தில் பாணினி, அக்ஷபாதர், பிருகஸ்பதி, லோகாயதம் பற்றிய ஆசிரியர்கள், காத்தியாயனர், யாக்ஞவல்கியர், வால்மீகி, மஸூராக்ஷர், கௌடில்லியர், ஆஶ்வலாயனர் இவர்கள் தோன்றுவார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இதினின்று ஹூணர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்த 5-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இப் பகுதி எழுதப் பெற்றது என்று தெரிகிறது. சுமார் கி. பி. 400-ல் இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். இந்தியத் தத்துவ சாஸ்திர வரலாற்றில் கி. பி. 4 முதல் 6-ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்

பகுதியில் இது இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கொள்ளலாம். மற்றச் சமயங்களைப் பற்றியும் இதில் காணுகிற குறிப்புக்கள் மிகவும் பயன்படத் தக்கன.[1]

மஹாயான சூத்திரங்களில் பிற்பட்டவைகளிலே 'ஸமாதி ராஜம்' என்ற ஒரு சூத்திரம் உள்ளது. இதில் உரையாடுபவர்களுள் முக்கியமானவன் சந்திரப் பிரதீபன் என்பவன். இக் காரணத்தால் சந்திரப் பிரதீப சூத்திரம் என்றும் இது அழைக்கப்படும். பலவகையான தியானங்களினால் மெய்ஞ்ஞானத்தைப் போதி ஸத்துவர் அடைவார் என்பதை இது தெரிவிக்கிறது. நீதியொழுக்கத்தைப் பற்றிய சில பகுதிகள் சாந்தி தேவர் இயற்றிய சிக்ஷாசமுச்சயத்தில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. ஸமாதி ராஜம் கி. பி. 400 முதல் 557 வரையுள்ள காலப் பகுதியில் இயற்றப் பெற்றதாகும்.

பிற்பட்ட மஹாயான சூத்திரங்களில் இறுதியாக வைக்கப்பட்டது 'சுவர்ணப் பிரபாசம்' என்னும் சூத்திரமாகும். இதில் நீதியும் தத்துவமும் கலந்து வருகின்றன; பல கதைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. தந்திர நூல்களோடு பெரிதும் ஒப்புமையுடையது. இதற்குத் தர்மக்ஷேமர் கி. பி 5-ம் நூற்றாண்டில் இயற்றிய சீன மொழிபெயர்ப்பும், இ-த்ஸிங் (கி. பி. 703) எழுதிய மொழிபெயர்ப்பும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

மஹாயானப் பெரியோர்களும் கவிஞர்களும்

இப் பகுதியில் முதன் முதல் குறிப்பிடுதற்குரியவர் நாகார்ச்சுனர். இவரைப் பலரும் மஹாயானத்தைத் தோற்றுவித்தவர் என்று கூறி வந்தனர். ஆனால், இது உண்மையன்று. இவருக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே

1. மணிமேகலையில் 29, 30-ம் காதைகளை இங்கு ஒப்பிடலாம்.

மஹாயானம் வழக்கில் இருந்தது. அஸ்வகோஷர், நாகார்ச்சுனர், ஆரியதேவர், குமாரலாதர், இவர்கள் சம காலத்தினரென்றும், அறிவொளி பரப்பிய நான்கு சூரியர்கள் என்றும் ஹியூன்-த்ஸாங் கூறுவர். பில்ஹணரது ராஜதரங்கிணி, காஷ்மீர தேசத்தில், போதிஸத்துவ நாகார்ச்சுனர் தாம் மிகச் சிறந்து மேம்பட்ட ஞானநாயகர் எனக் கூறும். கனிஷ்கருடைய காலத்தில் இவர் பிறந்தவர் என்பர். இவரது காலம் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி என்று சொல்லலாம்.

இவருடைய வாழ்க்கைச் சரிதமொன்று சுமார் கி. பி. 405-ல் குமாரஜீவர் என்பவரால் சீனத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இவர் தக்ஷிண இந்தியாவில் ஓர் அந்தண குடும்பத்தில் பிறந்தவர்; நான்கு வேதங்களையும் சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் கற்றுணர்ந்தவர்; மந்திரவாதியாயும் இவர் இருந்தனர். இவர் மூன்று நண்பர்களோடு அரசனது அரண்மனையில் மறைவாய்ப் புகுந்து, அந்தப்புர ஸ்திரீகளைக் கற்பழிக்கத் தொடங்கினர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாறு செய்கையில் தம்முடைய மந்திர சக்தியால் இவர் தம்மைப் பிறர் காணாதவாறு மறைவு செய்து கொண்டனராம். ஆனால், அரசன் இவர்களைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டனன்; நாகார்ச்சுனரது நண்பர்கள் மூவர்க்கும் கொலைத் தண்டனை விதித்தனன்; தாம் துறவியாவதாக வாக்களித்த பின்பு இவரை விடுதலை செய்தனன். இவர் மூன்று மாதத்திற்குள் திரிபிடகங்கள் அனைத்தையும் ஓதி உணர்ந்தார்; வேறு பல சூத்திரங்களையும் தேடிப் பெற்றனர். கடைசியாக இமாலயத்திலுள்ள ஒரு முதிய துறவியிடமிருந்து மஹாயான சூத்திரத்தை இவர் பெற்றனர். ஒரு ஸர்ப்பராஜனது உதவியால் அந்தச் சூத்திரத்திற்கு ஒரு வியாக்கியானமும் கிடைத்தது. பின்பு தக்ஷிண இந்தியாவில் பௌத்த சமயத்தைப் பரவச் செய்தனர். 300 ஆண்டுகள் இவர் சமயப் பிரவர்த்தனம் செய்தாராம்!

திபெத்தியர்கள், 600 ஆண்டுகள் வரை இவர் வாழ்ந்தார் என்று கூறுகிறுர்கள்.

குமாரஜீவர் இவரை மந்திர சக்தி பெற்றவர் என்றதனேடு அமையாது ஜோதிஷம், வைத்தியம், மணி பரீட்சை முதலியவற்றிலும் வல்லராகக் கூறுகிறுர். பாணகவி இவரை ஒரு ஸர்ப்பராஜனிடமிருந்து முத்துமாலை ஒன்றைப் பெற்றனர் என்று கூறுவர். இந்த முத்து மாலை விஷக்கடி முதலிய எல்லாவகையான நோய்களையும் தீர்ப்பதற்குப் பயன்படுமாம். இவையெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க, இவர் விதர்ப்ப தேசத்து அந்தணர் வகுப்பில் பிறந்தவர் என்பதும், வைதிக நூல்களை நன்கு ஓதி உணர்ந்தவர் என்பதும், இவர் எழுதிய நூல்களால் விளங்குகின்றன. பல நூற்றுண்டுகள் கழிந்த பிற்பாடு பலர் எழுதிய நூல்களும் இவர் இயற்றியனவாகக்[1] கற்பிக்கப்பட்டன.

இவர் மாத்தியமிக சமயத்தை நிறுவியவர். மாத்தியமிக காரிகை என்ற ஒரு நூலும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இந் நூலில் 27 அத்தியாயங்களாகப் பகுக்கப்பட்ட 400 காரிகைகள் உள்ளன. இவரே 'அகுடோபயா' என்ற ஒரு வியாக்கியானமும் இதற்கு எழுதினர். காரிகை முறையைக் கையாண்டவர்களுள் இவரே முற்பட்டவர் என்று கூறுவர். இந்நூலுக்கு வேறு வியாக்கியானங்களும் உள. வடமொழியில் சந்திரகீர்த்தி என்பவர் எழுதிய பிரஸந்நபதா என்ற வியாக்கியானம்தான் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. மாத்தியமிகம் என்பது நடுநிலைக் கொள்கை என்று பொருள்படும்.

---

1. தமிழ்நாட்டில் அகத்தியர் பேரால் பல நூல்கள் வெளிவந்தமை இங்கே அறியத்தக்கது.

'ஒன்றும் உளதாவதும் இல்லை, இலதாவதும் இல்லை; பிறிதொன்றனோடு ஒப்பு நோக்கினுல்தான் உண்மை, இன்மை என்பது தோன்றும்' என்பது இம்மதத்தின் கொள்கைகளுள் முக்கியமானது.[1] இந்த வாதத்தைக் கடைபோக உணர்வதாயிருந்தால், நான்கு சத்தியங்களும், நன்மை தீமைகளும், தர்மங்களும், சங்கமும், புத்தரும் இல்லை என்றே தீர்ந்துவிடும்; பௌத்த சமயமே முழுதும் அழிந்து சூனியமாய்ப் போய்விடும். இதனை உணர்ந்து பௌத்த தர்மங்களுக்கு வியவகாரிக நிலை ஒன்றும், பாரமார்த்திக நிலை ஒன்றும் உண்டு என்று நாகார்ச்சுனர் கொண்டனர். நாகார்ச்சுனரது கொள்கைகளைக் குறித்துப் பல சிறு நூல்களும் தோன்றியுள்ளன. 'யுக்திஷஷ்டிகை', 'சூனியதா சப்ததி', 'தர்ம சங்கிரகம்' என்பன இவ்வகையினவாம். இவைகளை நாகார்ச்சுனர் இயற்றினர் என்பது பொருந்தாது. 'ஸுஹிர்லேகை' என்பது இவரால் இயற்றப்பட்டதாகலாம். இது தம்மபதம் போன்றது. இ-த்ஸிங் இதனை மிகவும் புகழ்கிருர். இந்தியாவில் இதனைப் பலரும் கற்றுப் பாராயணம் செய்து வந்தனர். இந்த நூற்பெயர் 'நண்பனுக்கு எழுதிய கடிதம்' என்று பொருள்படும். சீனர்கள் இந்த நண்பன் சாதவாகனன் என்பர். கி. பி. 166 முதல் 196-வரை ஆண்ட கௌதமீ புத்ர யக்ஞஸ்ரீ இங்குக் குறித்த சாதவாகனன் ஆகலாம். பிரஜ்ஞா பாரமித சூத்திர சாஸ்திரத்திற்கும், தசபூமி விபாஷா சாஸ்திரத்திற்கும் இவர் வியாக்கியானம் செய்தவர் என்றும் கூறுவர். இது பொருத்தமாகலாம்.

நாகார்ச்சுனரது சிஷ்யர்களுள் ஒருவர் தேவர் என்பவர். இவருக்கு ஆர்ய தேவர், காண தேவர் என்ற பெயர்களும் உண்டு. இவரைப்பற்றி ஹியூன்-த்ஸாங் ஒரு கதை கூறுகிருர்.

---

1. ஸ்ரீ சங்கரரும் இவ்வாறே கூறுவர்.

தேவர் சில சமய விஷயங்களைத் தருக்கித்து உணர்வதற்காக ஈழதேசத்தினின்றும் நாகார்ச்சுனரிடம் வந்தனர். தமது வருகையைத் தெரிவிக்கும்படி ஒரு சிஷ்யனிடம் சொல்லியனுப்பினர். நாகார்ச்சுனர் தமது பிக்ஷாபாத்திரத்தில் தூய நீரை நிரப்பி அனுப்பினர். தேவர் அதில் ஓர் ஊசியை எறிந்தனர். நாகார்ச்சுனருக்கு மிகவும் திருப்தி ஏற்பட்டுவிட்டதாம். இதைக் கண்ட சிஷ்யன் இதன் பொருள் என்ன என்று கேட்க, நீர் நிரம்பிய பிக்ஷாபாத்திரம் தமது தூய தெளிந்த அறிவை உணர்த்துகிறது என்றும், அதில் எறியப்பட்ட ஊசி அந்த அறிவின் அடியைத் தேவர் தொட்டுவிட்டதற்கு அறிகுறியாம் என்றும் சொல்லினராம்.

தேவருடைய வாழ்க்கைச் சரித்திரமும், அஸ்வகோஷர் நாகார்ச்சுனர் என்பவர்களுடைய வாழ்க்கைச் சரித்திரமும் சுமார் கி. பி. 405-ல் குமார ஜீவரால் சீனத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் கதை மயமாக உள்ளன. தேவரால் வாதத்தில் தோல்வியுற்ற ஓர் அந்நிய சமயவாதியால் இவர் கொல்லப்பட்டனர் என்று இவ் வரலாறு கூறும். தாம் இறப்பதற்கு முன்னர்க் கொலை செய்தவனுக்குத் தர்மோபதேசம் செய்தனர் என்றும், தமது சிஷ்யர் அவனைத் துன்புறுத்தாதபடி அடக்கினர் என்றும் சொல்லுவர்.[1]

'எல்லாம் மாயம்; கொன்றவனும் கிடையாது கொலை செய்யப்பட்டவனும் கிடையாது. நண்பனும் இல்லை. பகைவனும் இல்லை' என்று இவர் போதித்தனர்.

இவரையும் அஸ்வகோஷர், நாகார்ச்சுனர் என்ற இருவரையும் பண்டைக் காலத்துப் பெரியோர்கள் என்று ஹியூன்-த்ஸாங், இ-த்ஸிங் என்ற இரண்டு சீன யாத்திரிகர்களும் கூறுகின்றனர். 3-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இவர்கள் இருந்தவர்களாகலாம்.

---

1. பெரிய புராணத்துள் வரும் மெய்ப்பொருள் நாயனர் சரித்திரம் இங்கே அறிதற்குரியது.

இந்த ஆரிய தேவர் இயற்றியவற்றுள் சதுஸ் சதகம் (400) என்பது மிகப்புகழ்பெற்றது; இதிலும் 400 காரிகைகள் உள்ளன. மாத்யமிக சமயத்திற்கு ஒரு பிரமாண நூலாக இது அமைந்துள்ளது. ஜப்பான் தேசத்தில் ஸன்ரோன் (Sanron) சமய வகுப்பினருக்கு இதுவும், நாகார்ச்சுரனது மாத்யமிக சாஸ்திரமும் அடிப்படை நூல்களாக உள்ளன.

சித்த விஸுத்திப் பிரகரணம் என்ற நூலில் சிற்சில பகுதிகளே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இதில் நீதியொழுக்கம் சொல்லப்படுகிறது. பிராமண ஆசாரத்தை மறுக்கும் நெறியில் இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது. கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணினால் பாவங்கள் நீங்கிவிடும் என்ற கொள்கையை மறுத்து, 'இது உண்மையானால், அங்குள்ள செம்படவர்களெல்லாரும் மோக்ஷமடைந்தவர்களாவார்கள்; இன்னும் முக்கியமாக இரவும் பகலும் கங்கை நீரிலே வாழும் மீன்கள் முக்தியடைந்துவிடும்; இதனால் இக்கொள்கை முற்றும் அபத்தம் என்பது விளங்கும்' என்று சொல்லப்படுகிறது. இந் நூலிலே தாந்திரிகக் கருத்துக்களும், தொடர்களும், வாரம், ராசி முதலியனவும் காணப்படுதலால் இது ஆரிய தேவரால் செய்யப்பட்டது அன்று எனத் தோன்றுகிறது. இவர் இயற்றியனவாக இன்னும் சில நூல்கள் கூறப்படுகின்றன. இவை 'முஷ்டிப் பிரகரணம்' முதலியன.

'யோகாசார சமயம்' அஸங்கர் என்பவரால் நிறுவப்பட்டது என்று இதுவரை கூறிவந்தனர். ஆனால், இவரது ஆசிரியராகிய மைத்திரேயரே இச்சமயத்தை நிறுவியவர் என்பதற்குத் தக்க ஆதாரம் உள்ளது. இச்சமயமும் விஞ்ஞான வாதத்தையே போதிக்கின்றது; 'கருத்தும் உணர்ச்சியும் மட்டுமே உண்மை; காட்சியுலகம் உண்மையன்று' எனக்கூறும். இச்சமயத்தின் முழுமுதற் பொருள்

'போதி' ஆகும் என்றும், இந்தப் போதியை யோகப் பயிற்சி யுள்ளவர்கள் மாத்திரம் அடைவர் என்றும், இவ்வாறு அடைவதில் பத்து நிலைகள் உள்ளன என்றும் யோகாசார சமயம் கூறும்.

'பிரஜ்ஞா பாரமிதோபதேச சாஸ்திரம்' மைத்திரேய நாதர் இயற்றியதே. அஸங்கர் செய்ததாகக் கூறும் 'மஹாயான சூத்திராலங்காரத்'திற்கும் இவரே ஆசிரியர். இங்ஙனமே 'யோகாசார பூமி சாஸ்திரமும்' இவர் இயற்றியதாகவே கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

திபெத்தியர் யோகாசார பூமி சாஸ்திரத்தை அஸங்கர் இயற்றியது என்பர். ஆனால், ஹியூன் - த்ஸாங் மைத்திரேயர் செய்தது எனக் கருதுகிறார். இது எவ்வாறாயினும் மைத்திரேயரைக் காட்டிலும் அவருடைய சிஷ்யர் மிகப் பெரும் புகழடைந்துவிட்டனர். கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டின் பற்பல காலப் பகுதியில் மொழி பெயர்க்கப் பெற்ற 'மஹாயான ஸம்பரிக்கிரகம்' 'பிரகரண ஆரிய வாசம்' 'மஹாயான அபிதர்ம சங்கீதி சாஸ்திரம்': இவைகள் அஸங்கர் செய்தன.

அஸங்கரோடு உடன் பிறந்தவர்கள் இரண்டு சகோதரர்கள். புருஷபுரத்தில், கௌஶிக வமிசத்தில் தோன்றிய அந்தணன் ஒருவனது புத்திரர்கள். இவர்கள் கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்கள். நடுவரான வஸுபந்துவே புத்த இலக்கிய வரலாற்றில் மிகப் பெரும் புகழ் பெற்றவர். அவருடைய சாஸ்திர அறிவு மிகப் பரந்தது; யாவரும் வியக்கத் தகுவது. எவற்றையும் தன்னறிவு கொண்டு ஆராய்வதில் அதிஸமர்த்தர். இவர் இயற்றிய முக்கியமான நூல் 'அபிதர்ம கோஶம்' என்பது. இந்நூல் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், யஶோமித்திரர் செய்த அபிதர்ம கோஶ வியாக்யானத்தாலும், சீன மொழியிலும்,

திபெத்து மொழியிலுமுள்ள அபிதர்ம கோஸத்தாலும் நாம் இப்பெரு நூலைப் பற்றி ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம். சீனத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் (கி. பி. 563-567) பரமார்த்தர் என்பவர். இந்நூலில் 600 காரிகைகளும் ஆசிரியரே செய்த பாஷ்யமும் உள்ளன. நூலின் இறுதியிலுள்ள அதிகாரம் 'நித்யாத்மா என்பது இல்லை' என்ற பௌத்தக் கொள்கையை நிலைநாட்டுகிறது. இது, நித்யாத்மா உண்டு என்று கூறும் புத்கல வாதிகளுக்கு மறுப்பாக அமைந்துள்ளது. இந்நூல் பௌத்த சமயப் பகுப்புகள் அனைத்திற்கும் பிரமாண நூலாம். வைபாஷிகர்களும் சௌத்திராந்திகர்களும் வியவகரித்துக்கொண்ட தர்க்கப் பொருள் பற்றியும் இந்நூலால் விளக்கம் ஏற்படுகிறது. 7-ம் நூற்றுண்டிலிருந்த பாண கவி இந்தக் கோஸத்தைக் கிளிகள் ஒன்றுக்கொன்று விளக்கி வந்தன என்றனர். ஏதேனும் ஒரு சமயப் பொருள் வாதத்திற்கு இடந் தந்தால், இந்தக் கோஸம் கூறுவதே முடிபாகக் கொள்வர்.

வஸுபந்து 'கதா சங்கிரகம்' என்ற நீதி வாக்கிய நூலை வியாக்கியானத்தோடு செய்தனர். இவைகள் தம்மபத நெறியைப் பின்பற்றியன. இந்நூலால் வஸுபந்து ஒரு ஹாஸ்யக்காரர் என்பது விளங்குகிறது. கீழ்வரும் கதை அதற்குச் சான்று.

ஒரு நரி ஒரு சிங்கத்தைப் பின் தொடர்ந்து சென்றது. ஏனென்றால், சிங்கம் உண்டு மிகுந்த மாமிசத்தை நரி விரும்பிற்று. ஒரு முறை ஒரு பெரிய பன்றியைக் கொன்று தின்றதில் மிச்சம் அதிகமாகிவிட்டது. நரியிடம் இதைத் தூக்கி வா என்று சிங்கம் கூறிற்று. நரிக்கோ அதை எடுத்துச் செல்ல முடியவில்லை. ஆனால், சிங்கம் தன்னைக் கொன்றுவிடும் என்று பயந்தது. சிங்கம் ஒரு கர்வி என்பதை உணர்ந்து, அதனிடம் 'இதைத் தூக்கிச் சுமப்பதற்கு இரண்டு காரியங்கள் வேண்டும். ஒன்று பாரந்தாங்கமாட்டாமல் முனகுவது; மற்றொன்று தூக்கிச்செல்வது; இரண்டையும் ஏககாலத்தில் ஒருவனே செய்வது என்பது முடியாது. ஆதலால் நீ ஏதாவது ஒரு காரியத்தைச்

செய்யவேண்டும்' என்று நரி சொல்லிற்றும். இதைக் கேட்ட சிங்கம் முனகுவது தனது பெருமைக்கு ஒத்ததல்ல என்று கொண்டு பன்றியின் உடற் குறையைத் தூக்கிச் சென்றதாம். அதன் பின்னல் நரி முனகிக்கொண்டே சென்றதாம். இதுபோல பௌத்த சமயக் கொள்கையை நான் சுமந்து செல்லுகிறேன். என்னேடு ஒத்து, அது சரிதான் என்று முனகுவதற்குக்கூட உங்களால் முடியவில்லை.

வஸுபந்து வைசேஷிகர்களைக் கண்டித்ததோடு சாங்கிய தர்சனத்தையும் கண்டித்து, 'பரமார்த்த ஸப்ததி' என்ற ஒரு நூலை இயற்றினர். இது ஈஸ்வர கிருஷ்ணர் செய்த சாங்கிய ஸப்ததியின் கண்டனமாக இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ஆனல், பரமார்த்தர் சாங்கிய நூலின் ஆசிரியராக விந்திய வாஸர் என்பவரைக் கூறுகிறர். வஸுபந்து தம் வாழ்வின் பிற்காலத்தேதான் மஹாயானத்தை மேற்கொண்டனர். அதுவரை மஹாயானத்தை இவர் கண்டித்து வந்தமையால், அதற்குப் பரிகாரமாகத் தன் நாவை அறுத்துக்கொள்வேன் என்றனராம். அப்போது அவருடைய சகோதரராகிய அஸங்கர் அவரைத் தடுத்து, உனக்குரிய நாவன்மையைக் கொண்டு மஹாயானக்கொள்கையை நிலைநாட்டி விடுவதே தக்க பரிகாரம் என்றனராம். வஸுபந்து அவ்வாறே செய்தனர். இவர், விஞ்ஞான வாதத்தை நிலைநாட்டி 'விம்ஶதிகா', 'திரிம்ஶதிகா' என்ற இரண்டு நூல்களை எழுதினர். இவருடைய வாழ்வின் இறுதியில் ஸுகாவதியை விரும்பி அமிதாபவின் பக்தராயினராம். இவர் அயோத்தியில் தமது 80-வது ஆண்டில் உயிர் நீத்தனர். மாத்யமிக சமயத்தையும், விஞ்ஞான வாத சமயத்தையும் சமரஸப்படுத்தி 'மஹாயான ஶ்ரத்தோத் பாதம்' என்ற ஒரு நூல் இயற்றப்பட்டது. இதனை இயற்றியவர் அஸ்வகோஷர்; புத்த சரிதத்தை இயற்றியவர் அல்லர். ஜப்பானில் இந்த நூலுக்குப் பெரும் பிரசாரம் உண்டு.

நாகார்ச்சுனர், ஆர்யதேவர் இவர்களது சமயத்தைச் சார்ந்த வேறு இருவர் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்து நூல்கள் இயற்றினர். இவர்கள் புத்த பாலிதரும், பாவ விவேகரும் ஆவர். புத்த பாலிதர் பிராசங்கிக நெறியை நிறுவியவர். எதிரி வாய் மொழி கொண்டே பரபக்கம் அபத்தம் என்று சொல்ல வைப்பதுதான் இந் நெறி. பாவ விவேகர் சுவாதந்திர நெறியை நிலை நாட்டினார்.

கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஸ்திரமதி, திங்நாகர், தர்மபாலர் என்ற மூவரும் வஸுபந்துவின் நெறியைப் பின்பற்றியவர்களாவர். இவர்களுள் ஸ்திரமதி 'ரத்ன கூடம்' முதலிய நூல்களுக்கு வியாக்கியானம் செய்தவர். தர்மபாலர் 'விஜ்ஞப்தி மாத்ரதா ஸித்தி' என்ற நூலுக்கு உரை வகுத்தவர். இவர்கள் எல்லோரையும்விட மிக மேம்பட்டவர் திங்நாகர். இவர்தான் பௌத்த தரிசனத்திற்குரிய தருக்க நெறியை ஸ்தாபித்தவர். இந்தியத் தத்துவ சாஸ்திர வரலாற்றில் முன்னணியில் நிற்பவர். இவர் இயற்றிய நூல்களில் நியாயப் பிரவேசம் என்ற ஒன்றுதான் வட மொழியில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.[1] பிற நூல்கள் திபெத்திய மொழிபெயர்ப்பின் மூலமாகவே நமக்குத் தெரிய வருகின்றன. இவருக்குப் பின் வந்தவர் தர்மகீர்த்தி. இவர் 'நியாய பிந்து' என்ற நூலைச் செய்தவர்.

தர்மபாலருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவர் சந்திரகீர்த்தி. எனவே, இவர் கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவர். தக்ஷிண இந்தியாவில் சமந்தம் என்ற இடத்தில் இவர் பிறந்தவர். இளமையிலேயே அறிவாற்றல் பெரிதும்

1. மணிமேகலையில் 29-ம் காதையில் வரும் தருக்கப் பொருள்கள் இந்நியாயப் பிரவேசத்தினின்றும் கொள்ளப் பட்டவை.

வாய்ந்தவர். துறவை மேற்கொண்டு, பிடகங்களையெல்லாம் கற்று நாகார்ச்சுனரது நூல்களை ஓதி உணர்ந்தனர். பின்னர், நாலந்தாவில் ஒரு பண்டிதராக அமர்ந்து, மாத்யமிக தத்துவத்தைக் குறித்துப் பல நூல்கள் எழுதினர். இவர் தாம் பிராஸங்கிக வாதிகளுக்கு முக்கிய பிரதிநிதியாக உள்ளார். இவர் இயற்றியவற்றுள் முக்கியமானது 'மாத்யமிக அவதார' என்ற நூலாகும். இவரது உரைகளால் இவருடைய ஆழ்ந்த கல்வித் திறம் விளங்குகிறது. இப்போது நமக்குக் கிடையாத வட நூல்கள் பல இவரால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இவர் எழுத்து வன்மையிலும் சிறந்திருந்தார். ஆரியதேவரின் 'சதுஹ் ஶதிக' என்ற நூலுக்கு இவர் எழுதிய வியாக்கியானம் இலக்கிய வளம் செறிந்ததாகும். பௌத்தக் கொள்கைகளையும், தத்துவக் கொள்கைகளையும் உதாரணங்களாலும் ஒப்புமைகளாலும் விளக்கிச் சுவை பெறச் செய்துள்ளனர்.

இவ்வுலகில் இன்பத்தைக் காட்டிலும் துன்பத்திற்கே அதிகக் காரணங்கள் உள்ளன என்பதை விளக்குவதற்குப் பின்வரும் உவமானக் கதை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

> ஓர் அரச குமாரியின் சுயம்வரம் நடைபெறுகிறது. அப்போது பல, அரசர்களும் அவளை விரும்பி வருகிறார்கள். அவருள் ஒருவன் தவிர, அவளை நாடி வந்த மற்றையோரெல்லாம் துன்பம் அடைகிறார்கள். அவள் அவன் ஒருவனுக்கே மகிழ்ச்சியைத் தருகிறாள். பலரும் அவளை விரும்பிய போதிலும் அவர்களுக்கு அவள் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அவர்கள் வருந்துகிறார்கள்.

சந்திரகீர்த்தியின் காலத்தவனும், அவனுக்கு எதிரியும் ஆனவன் சந்திரகோமின் என்பவன். இவன் இலக்கணத்திலும் கவிதையிலும் தத்துவத்திலும் வல்லவன் என்று பெரும் புகழ் படைத்திருந்தான். 'சிஷ்யலேக தர்ம காவியம்'

என்பது இவன் இயற்றிய நூல்களுள் ஒன்று. லோகாநந்த நாடகத்தையும் இவன்[1] இயற்றியுள்ளான்.

7-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாந்திதேவர் மஹாயான பௌத்தத்தை உபதேசித்து வந்த பிற்கால ஆசிரியர்களுள் சிறந்தவர். இவர் சௌராஷ்டிரத்திலே அரச வம்சத்தில் பிறந்தவர். ராஜ்யத்தைத் துறந்துவிடும்படியாகத் தாரா தேவி ஆணையிட, அவ்வாறே துறந்தனர். மஞ்சு ஸ்ரீ என்ற போதி ஸத்துவரிடம் உபதேசம் பெற்றனர். இவர் மந்திர சக்தி வாய்ந்தவர் என்றும், பஞ்சசிம்மன் என்ற அரசனிடத்தில் மந்திரியாயிருந்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. முடிவில் இவர் துறவு நெறியையே கைக்கொண்டனர். தர்ம பாலருக்குப் பின் வந்த ஜயதேவரிடம் இவர் மாணாக்கரா யிருந்தவர். இவர் இயற்றியனவாக 'சிக்ஷா சமுச்சயம்', 'ஸூத்திர சமுச்சயம்', 'போதி சர்யாவதாரம்' என்ற மூன்று நூல்கள் கூறப்படுகின்றன. இவர் பெருங் கல்வியாளர். பல நூல்களினின்றும் மேற்கோள் எடுத்து அப்படியே அமைத்திருக்கின்றனர். போதி சர்யாவதாரத்தில் காணும் பாடல்கள் சமயப் பாடல்களுள் மிகச் சிறந்தவை என்று கொள்ளலாம். இதில் அங்கங்கே கூறப்படும் நீதிகள் அறியத்தக்கன.

சினம், பகை, காமம் என்பன நமக்குப் பெரும் பகையாய் உள்ளன என்று ஓர் இடத்துக் கூறுகிறார். கை, கால் முதலியன ஒருவனது உறுப்புக்களாதலினாலே அவனது அன்பிற்கு அவை எவ்வாறு உரியனவாய் இருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே போதி ஸத்துவருடைய அன்பிற்கு எல்லா உயிர்களும் உரியவை. தன் அயலானும் தானும்முற்றிலும் ஸமம் என்ற பரமாத்ம ஸமதையை மிக்க சொல் வன்மையோடு இவர் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார்.

---

1. வட மொழியில் வியாகரணம் செய்தவருள் இவன் ஒருவன்; இந்திரனை யடுத்துக் கூறப்படுகிறான்.

8-வது நூற்றூண்டில் ஸாந்தரக்ஷிதர் என்பவர் 'தத்துவ சங்கிரகம்' என்ற நூலை இயற்றினர். இது ஸ்வாதந்திரிக யோகாசார நெறியை மேற்கொண்டு, ஏனைய தத்துவ தரிசனங்களை யெல்லாம் கண்டித்து ஒதுக்குகின்றது. கண்டிக்கப்படும் ஆசிரியர்களை இவர் பெயரால் உணர்த்தவில்லை. ஆனால், இந்நூலுக்கு இவர் சிஷ்யராகிய கமலஸீலர் இயற்றிய வியாக்கியானத்தினின்றும் அப்பெயர்களை அறிகிறோம். அவர்களுள் வஸுமித்திரர், தர்மத்திராதர், கோஷகர், புத்த தேவர், ஸங்கபத்திரர், வஸுபந்து, திங்நாகர், தர்மகீர்த்தி என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். இவர்களைத் தவிர லோகாயதம் பற்றிய ஆசிரியர்களையும், ஜைன தத்துவ ஆசிரியர்களையும், சாங்கிய, நியாய, மீமாம்ச ஆசிரியர்களையும் இவர் குறிப்பிடுகிறார். இவர் நாலந்தாவிலிருந்து திபெத்துக்குச் சென்று அங்கே ஒரு மடத்தை கி. பி. 749-ல் ஸ்தாபித்தவர். அங்கே 13-ஆண்டுகள் வாழ்ந்து கி. பி. 762-ல் மரணமடைந்தனர். லாமா சமயத்தின் ஸ்தாபகரான பத்மஸம்பவர் இவரது மைத்துனர்; இவர்க்குச் சமய முயற்சியில் துணைபுரிந்தவர். இறுதியாக கி. பி. 11-ம் நூற்றூண்டிலும் 12-ம் நூற்றூண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த அத்வயவஜ்ரர் என்பவரைக் கூறுதல் வேண்டும். இவர் சிறு நீதிச் செய்யுட்கள் பலவற்றை இயற்றியவர்.

மாஹாத்மியங்கள், தோத்திரங்கள், தாரணிகள், தந்திரங்கள்

மஹாயன ஸூத்திரங்களுக்கும் புராணங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு என்பது முன்பே கூறப்பட்டது. புராணங்களின் இறுதியில் இவை கூறும் தெய்வங்களுக்குரியனவாக மாஹாத்மியங்களும், ஸ்தோத்திரங்களும், கல்பங்களும் உள்ளன என்பதை அறிவோம். இது போன்றே 'ஸ்வயம்பூ புராணம்' என்ற பௌத்த புராணத்

தில் ஒரு மாஹாத்மியம் காணப்படுகிறது. இதுநேபாள தேசத்தில் கட்மந்துவை அடுத்துள்ள ஸ்வயம்பூ சைத்தியத்தின் மாஹாத்மியத்தை விளக்குவது; யாத்திரிகர்களின் உபயோகத்திற்கென இயற்றப்பட்டது. எனவே, இதில் பல கிரியைகளின் வருணனை காணப்படுகிறது. புண்ணிய ஸ்தலங்கள் பற்றிய பல கதைகளும் இதில் கூறப்படுகின்றன. இம்மாகாத்மியங்களைப் போலவே, பௌத்த ஸ்தோத்திரங்களும், சைவ, வைணவ சமயத்திற்குரிய ஸ்தோத்திரங்களை ஒத்திருக்கின்றன. இந்த ஸ்தோத்திரங்களில் சில மஹாவஸ்து, லலிதவிஸ்தரம் முதலிய பண்டை நூல்களில் பிற்காலத்தே புகுத்தப்பட்டன. மாத்ருசேதர் இயற்றிய ஸ்தோத்திரங்களைப் பற்றி ஏற்கெனவே கூறியுள்ளோம். நாகார்ச்சுனர் இயற்றிய சதுஹ்ஸ்தவம் என்பது நான்கு ஸ்தோத்திரப்பாக்கள் அடங்கிய ஒரு தொகுதியாகும். ஹர்ஷவர்த்தனச் சக்கரவர்த்தி (கி. பி. 600-647) ஹியூன்-த்ஸாங் உபதேசத்தால் பௌத்த மதத்தை மேற்கொண்டவர். இவர் 'சுப்ரபாத ஸ்தோத்திரம்' என்ற ஒரு ஸ்தோத்திர நூலை இயற்றியுள்ளார். 9-வது நூற்றாண்டில் தேவபாலன் ஆளுகையில் வாழ்ந்த வஜ்ரதத்தர் 'லோகேஶ்வர ஶதகம்' என்ற ஸ்தோத்திர நூலை இயற்றினர். சாபத்தால் இவரைக் குட்ட நோய் பிடித்ததென்றும், லோகேஶ்வரரை (அவலோகிதேஶ்வரர்) வணங்கி, அவர் அருளால் அது நீங்கப் பெற்றனர் என்றும் கூறுவர். இதில் அவலோகிதேஶ்வரருடைய வருணனை பூரணமாயுள்ளது. அவருடைய ஐம்பது திருநாமங்களும், அவருடைய குணங்களும், அவருடைய அன்பும், அவருடைய அருளும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

'பரமார்த்த நாம ஸங்கீதி' என்பன எஜுர் வேதம், மஹாபாரதம், புராணம் முதலியவற்றில் காணப்படுவது

போன்ற வேருெரு ஸ்தோத்திரமாகும். இதில் தெய்வத் திற்குரிய பெயர்களும், இயற்கைப் பெயர்களும், அடைமொழிப் பெயர்களும் வரிசையாகக் காணலாம். 'ஸப்த புத்த ஸ்தோத்திரம்' என்ற ஒரு நூல் மிகப்பூர்வ காலத்து வாழ்ந்த ஆறு புத்தர்களேயும், பின் சாக்கிய முனியையும் பின்னர் புத்த மைத்திரேயரையும் வாழ்த்துகின்றது. புத்த தேவதையாகிய தாரா தேவியைக் குறித்துப் பல ஸ்தோத்திரங்கள் உள்ளன. இந்தத் தாராதேவி அவலோகிதேஸ்வரரின் தேவியாவர். இத்தெய்வத்திற்கு 'ஸ்ரக்தரா' என்ற ஒரு பெயருண்டு. இத் தெய்வம் பற்றிய ஸ்தோத்திரங்களில் ஒன்று 'ஸ்ரக்தரா ஸ்தோத்திரம்' ஆகும். வடமொழி யாப்பு வகையில் இப் பெயர் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

'பக்தி ஶதகம்' என்ற ஒரு ஸ்தோத்திர நூல் ராமச்சந்திர கவி பாரதி என்பவரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இவர் பராக்கிரம பாகுவின் காலத்தில் (அதாவது கி. பி. 1245-ல்) ஈழ தேசத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே பௌத்த மதத்தைத் தழுவிய பின் இந்த ஶதகத்தை இயற்றினர். ராமன், கிருஷ்ணன், சிவன் முதலிய தெய்வங்கள் பற்றிய பக்திப் பாடல்களைப்போல், இது புத்தரைப் பற்றியது.

மஹாயான இலக்கியங்களில் ஒரு முக்கியமான பகுதி தாரணி[1] என்பது. இது ரக்ஷா மந்திரங்களேத் தெரிவிப்பது. அதர்வவேதத்தில் காணப்படும் மந்திர தந்திரங்களேப் போல, புத்த சமயத்திலும் இம்மந்திரங்கள் உதவுகின்றன. தங்கள் பிரமாண நூல்களில் காணும் ஸூத்திரங்களையே மந்திரங்களாகப் பாவித்து மஹாயன பௌத்தர்கள் பயன் படுத்தி வந்தனர்.

---

1. திவாகரம் முதலிய நிகண்டுகளில் காணும் நவதாரணை தாரணிகளேக் குறிப்பன என்று கருதலாம்.

மஹாயானத்தில் மந்திரயானம், வஜ்ர யானம் என்ற இரு பிரிவுகள் உள்ளன. இவற்றுள் மந்திரயானம் மந்திரங்களையும், பதங்களையும், அசைகளையும் முக்தி நெறிக்குச் சாதனமாகக் கூறுவன. வஜ்ரயானம் இவ்வாறு மந்திரங்களேயன்றி வஜ்ரம் என்ற பெயரினால் குறிக்கப்படும் எல்லாப் பொருள்கள் மூலமாகவும் முக்தியடையலாம் என்று உணர்த்துகிறது. வஜ்ரம் என்பது வயிரம். இது கடினமாயுள்ளது; பிளக்க முடியாதது; எரிக்க முடியாதது; அழிக்க முடியாதது. இந்திரன் ஆயுதமாகிய இடிக்கும் வஜ்ரம் என்று பெயர். இது பற்றியே இந்திரனுக்கு வஜ்ரபாணி என்ற பெயரைப் பௌத்தர்கள் வழங்குவர். துறவிகள் முதலானோர் கைக்கொள்ளும் ஆயுதமும் வஜ்ரமே. சூனியமும் விஞ்ஞானமும் வஜ்ரம் என்ற பெயரினாலே உணர்த்தப் படுகின்றன. சாக்தர்கள் பெண்குறியைப் பத்மம் என்பது போல, ஆண்குறியை வஜ்ரம் என்று வழங்குவர். அத்வைத சமயத்தை வஜ்ரயானம் விளக்குகிறது. எல்லா உயிர்களும் வஜ்ர தத்துவங்கள். வஜ்ர தத்துவம்தான் எல்லா உயிர்களிடத்தும் காணப்படுவது. தர்ம காயம், ஸம்போக காயம் நிர்மாண காயம் என்ற திரி காயங்களுக்கு மேலாக நான்காவது காயம் உண்டென்று கொண்டு அதனை ஸுககாயம் என்று பௌத்த சாக்தர்கள் வழங்குவர். இங்குக் கூறியவற்றால் அத்வைத தத்துவம், மாந்திரிகம், காம சாஸ்திரக் கருத்துக்கள் முதலியன ஒன்றாகக் கலந்து பௌத்தக் கருத்துக்களையும் கூட்டியமைத்தது வஜ்ரயானம் என்பது விளங்கும்.

நான்கு வகையான தந்திரங்கள் உள்ளன. கிரியா தந்திரம், சரியா தந்திரம், யோக தந்திரம், அனுத்தர யோக தந்திரம் என்பன. இந்த நூல்களில் ஸித்தியடைவதற்குரிய மார்க்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அன்றியும்,

அணிமா முதலிய ஸித்திகளையும், பரகாயப் பிரவேசம், ஆகாய சலனம், அபீஷ்ட பூர்த்தி முதலிய ஸித்திகளையும் பெறலாம். மேலும், தெய்வங்கள், மக்கள் முதலியோரை வசிகரிக்கவும், நோய்களைப் பார்வை மாத்திரத்தில் தீர்க்கவும், திரிகால உணர்ச்சியடையவும், நிர்வாணம் பெறவும் இத்தந்திரங்கள் பயன்படும் என்பர். 'சாதன மாலை' என்பது இந்நெறி பற்றிய ஒரு முக்கியமான நூல். இந்த சாதனத்தில் காணப்படும் ஆசிரியர்கள் 7-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 11-ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதியில் பற்பல காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். தந்திரங்களுள் மிக முற்பட்டவை மஹாயான சூத்திரங்களோடு பெரிதும் ஒற்றுமையுடையன. இம் முற்பட்ட தந்திரங்களுள் 'ததாகத குஹ்யகம்' என்பது மிக முக்கியமானது. இதை இந்திர பூதி ஆதாரமாகக் காட்டியிருக்கின்றனர். ஆனால், இதில் காணும் பொருள்கள் மஹாயானத்திற்குரிய ஒழுக்கம் பற்றியனவாம். போதிஸத்துவர் எவ்வாறு தமது சக்தியைப் பெறுகின்றார் என்பது கீழ்வருமாறு உணர்த்தப்படுகின்றது.

> போதிஸத்துவர் தமது சரீரத்தையும் உயிரையும் தியாகம் செய்தவர்; ஆனால், தர்மத்தைக் கைவிடமாட்டார்; எல்லா உயிர்களின் முன்னும் தலை தாழ்த்தி வணங்குவர்; தாம் கர்வத்திற்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார். எனவே, உயிர்களிடத்துப் பொறுமையுடையவர். அவைகளுக்கு இடையூறுகள் விளைக்கமாட்டார். பசியால் வருந்துபவர்களுக்குச் சுவையுள்ள உணவு அளிப்பர். அச்சங்கொண்டவர்களுக்குப் புகலிடமாயுள்ளவர். நோயாளிகளைக் குணப்படுத்துவதில் மிக்க மனவெழுச்சியுள்ளவர். ஏழைகளுக்குப் பொருள் நல்குவர். ததாகதரது கோயில்களைச் சுண்ணம் தீற்றிப் பழுது பார்ப்பர். உயிரினங்களுக்கு உவப்பான செய்தியைக் கொண்டு வருவர். தமது உடைமைகளை ஏழைகளுக்கும் துர்ப்பாக்கியர்களுக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பர். தளர்ந்து சோர்ந்திருப்பவர்களது பாரத்தைத் தாமே வகிப்பர்.

'மஞ்சுஸ்ரீ மூலகல்பம்' என்ற ஒரு நூல் 9-ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் தோன்றியது. இதில் சாக்கிய முனிவர் மந்திரங்கள், முத்திரைகள், மண்டலங்கள் முதலியவற்றைக் குறித்து மஞ்சுஸ்ரீக்கு உபதேசம் செய்கின்றார். ஸர்வஸித்தி அடைவதோடு, கொடியோர்களது மந்திரங்களின் வலியை அழிப்பதற்கும், பாவங்களைப் போக்குவதற்கும் மந்திரங்கள் பயன்படும் என்பர். இதனைக் க்லூஹூம் மந்திரம் என்பர். இங்ஙனமே, ப்ரூம் மந்திரங்களும் ஆற்றல் வாய்ந்தனவாம். இந்த மூலகல்பம் கி. பி. 980-முதல் 1000-வரையுள்ள காலப் பகுதியில் சீனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது.

சண்ட மஹா ரோஷண தந்திரம் சில தத்துவங்களை உபதேசிப்பதோடு யோகினி வணக்கத்தையும் புலப்படுத்துகிறது. இந்த யோகினிகளில் சிலர் மோக வஜ்ரீ, ப்சுன வஜ்ரீ, ராஜ வஜ்ரீ முதலானவர்களாம்.

> 'சண்ட மஹா ரோஷணனுடைய வாசஸ்தலத்திற்குப் பெண் உதவியின்றிச் செல்லுதல் கூடுமா?' என்று பகவதி இறைவனை நோக்கிக் கேட்கிருள். இறைவன், 'தேவீ! அது முடியாது' என்கின்றனர். ஆனந்தத்தால்தான் மெய்ஞ்ஞானம் பெறுதல் கூடும்; ஆனந்தத்திற்குப் பெண் அவசியம்.

இவைபோன்ற கருத்துக்கள் மிகுதியாயுள்ளன.

இந்த வஜ்ராயுத நெறி பிற்காலத்தில் மிக இழிந்ததாகப் போய்விட்டது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. தந்திர நெறிகள் மிகப் பரவியிருந்த இடம் அஸ்ஸாமும், வங்காளமும்தான். இது தோன்றியதும் பெரும்பாலும் இப்பிரதேசங்களில்தான் என்று எண்ணலாம்.

மேற்கூறிய தந்திர நூல்களிற் காணும் மொழி நடை அதன் உட்பொருளைப்போலவே மிக மிக அநாகரிகமாக உள்ளது.

வைதிக பௌத்த இலக்கியங்களின் வரலாறுகளை மேலே ஒருவாறு கூறி முடித்தேன். வைதிக சமயம் போலன்றி,பௌத்தசமயம் கீழ்நாடுகளில் பெரிதும் பரவி யுள்ளதை நாம் அறிவோம். உலக மக்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் பௌத்தர்களே. இச்சமயத்தின் பெருமையை மேல்நாடுகளிலுள்ள அறிஞர்களும் உணர்ந்து போற்றி வருகின்றனர். இந்த அறிஞர்கள் பௌத்த சமயத் தத்து வங்கள், கதைகள் முதலியவற்றிற்கும் கிறிஸ்து சமயக் கொள்கைகள், கதைகள் முதலியவற்றிற்குமுள்ள தொடர்புகளைக் குறித்து ஆராய்ந்து வருகிறார்கள். இதிலி ருந்து சில உண்மைகள் வெளிப்படக்கூடியனவே. இவ் வகை ஆராய்ச்சியால் பௌத்த இலக்கியங்கள் உலகப் பொது இலக்கியங்களாக மதிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழிலக்கியத்திற்கும், வைதிக பௌத்த இலக்கியங் களுக்கும் ஒப்புமை பலவாக உள்ளன. ஒரு சிலவற்றை அங்கங்கே சுட்டியிருக்கிறேன். ஒப்புமையால் விளையும் இன்பமேயன்றி, இந்த இலக்கியங்கள் இயல்பிலேயே மிகச் சுவை பொருந்தியனவாயும் உள்ளன.

வரலாற்று முறையில் பௌத்த இலக்கியங்களுக்கு ஒரு முதன்மையான இடம் உண்டு. இந்திய இலக்கியங் களின் கால நிர்ணயத்திற்கு புத்தரது வரலாறு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக அமைந்துள்ளது. வைதிக இலக் கியங்களுக்கு அடுத்தபடியான தொன்மை வாய்ந்து மக் களது வாழ்வை ஒழுக்க நெறியில் செலுத்தித் தூயதாக் கிய பௌத்த மதத்தின் இலக்கியங்கள் என்றும் போற் றத்தக்கனவாகவே இருக்கும்.

இந் நூலாசிரியர் பதிப்பித்தவை

திருமந்திரம் (சேர்ந்து பதிப்பித்தது)
(சமாஜ வெளியீடு)

திருமுருகாற்றுப்படை (சேர்ந்து பதிப்பித்தது)
புதிய உரை ... 193

திருமுருகாற்றுப்படை (பழைய உரை) ... 194

தினகர வெண்பா ... 193

துகில்விடு தூது ... 192

தெய்வச் சிலையார் விறலிவிடு தூது ... 193

தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம்
இளம்பூரணம் 1933—193

தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம்
நச்சினார்க்கினியம் ... 193

நவநீதப் பாட்டியல் - உரையுடன் ... 194

நாம தீப நிகண்டு ... 193

நான்மணிக்கடிகை ... 194

நெல்விடு தூது ... 192

பணவிடு தூது (இராமலிங்கேசர் மீது) ... 193

புறத் திரட்டு 1938—193

பூகோள விலாசம் ... 193

பொதிகை நிகண்டு ... 193

மதுரைக் கோவை ... 193

மனோன்மணியம் ... 192

முப்பத் தொட்டியுலா ... 193

ராமப்பய்யன் அம்மானை ... 193

ஜீவ ஸம்போதனை ...